

ngôi đất

của đom đóm

vh NHÀ XUẤT BẢN VĂN HỌC

Phần dẫn

Hỡi người đào huyệt, xin hãy đào nông thôi để tôi có thể cảm nhận được nước mưa vỗ về ("Người đào huyệt" - Dave Matthews)

Mấy chiếc lá vừa rơi bị một trận gió âm u và nhẹ nhàng thổi ti, bay lả tả, vẫn chưa có chiếc nào rơi thêm nữa, thì lại bị một bóng người loạng choạng va phải làm cho mất phương hướng. Lại một trận gió từ mặt hồ Chiêu Dương cách đó ko xa từ từ thổi tới, mấy chiếc lá phát ra tiếng xào xạc, dường như đang thảo luận về một màn hiểm thấy: một đêm giữa mùa thu khuya khoắt như vậy, một bóng người lầm lũi bước đi, kéo theo một bao dài dài, đi trên con đường đá nhỏ của nghĩa trang Vạn Quốc.

Người đó mặc một chiếc áo khoác dài màu đen, mái tóc dài bạc trắng hiện ra dưới quang tối của ánh trăng. Y dường như nhìn thấy ánh trăng rơi xuống mình thành một cái bóng méo mó và mờ mờ, ngẩng đầu lên, thở dài.

Đầu tiên là thổi tới hai trận gió, hướng gió bất định, sau đó sẽ mưa, một cơn mưa ko to ko nhỏ làm người ta sốt ruột. Đây là kiểu thời tiết điển hình ở Giang Kinh, y đã quá hiểu.

Lúc đó, một trận gió thổi tới, mạnh dần lên làm áo khoác y bay phần phật, cũng chính ngay lúc đó, thân hình y đông cứng lại.

Y nhìn thấy một con đom đóm.

Trong đêm thu mà trông thấy một con đom đóm, thật ko đáng để kinh hoảng như vậy. Nhưng không biết tại sao, y cảm thấy sự xuất hiện của sinh linh nhỏ bé mà lấp lánh kia, hoàn toàn không phải là ngẫu nhiên.

Cơ thể tuy là cứng đờ bất động, nhưng tim y lại run rẩy, nhìn theo ánh sáng nhỏ bé đang bay kia. Con đom đóm hình như cũng biết rõ y định đi về hướng nào, bay thẳng về phía trước, hướng về bậc cao nhất “Phong Tiết Viên” của nghĩa trang Vạn Quốc.

“Phong Tiết Viên” xưa nay chỉ để chôn những người nổi tiếng, từ những liệt sĩ cách mạng đến các quan chức cấp cao. Tương truyền rằng, những vong hồn an nghỉ tại đây, vinh quang và cấp bậc lúc còn tại thế chỉ đứng sau những người chôn ở nghĩa trang quốc gia Bát Bảo Sơn. Những năm gần đây, điều kiện được chôn ở “Phong Tiết Viên” đã được mở rộng ra, dùng bảng giá cao ngất có tính tuyển chọn để thêm vào một số mộ huyệt của những người thường.

Cuối cùng y cũng chậm chạp bước từng bước một, bước đi càng khó khăn hơn. Y đã hơn 80 tuổi, bệnh phong thấp và tiêu đường rất nặng, thường ngày đi một quãng đường dài như vậy đã ko dễ, huống hồ y lại kéo theo một bao dài càng lúc càng nặng.

Con đom đóm nhỏ xíu đó, như ma trôi, ko ngớt wa lại như con thoi giữa nghĩa trang, thứ nó mang tới, chắc chắn ko phải là ánh sáng, mà là chiếu rọi con đường đi đến địa ngục.

Y sống người lại một lúc, từ lúc nào, mình lại có cái nhìn tiêu cực phiến diện đối với con đom đóm để

thương này vậy?

Có lẽ chính vì nó đang bay thẳng đến trước một ngôi mộ mới, chần chừ ko muốn đi.

Ngay cả y cũng ko đếm nổi, những ngày gần đây đã bao nhiêu lần đến trước ngôi mộ này, nhìn chăm chăm như si dại vào cái tên trên bia mộ. Cái tên đã trở thành ác mộng đeo bám y suốt nửa đời người, để cho tất cả quá khứ cuộn trào mãnh liệt, ngây ngất say sưa như hồi ức về rượu nếp quê nhà, cảm giác cay đắng đau đớn như chính mình chết đi, đang chiếm giữ y một cách trắng trợn, giày vò y, cho đến khi y ko cách nào chịu đựng nổi.

Lúc này, y ngồi xổm xuống, nén cơn đau thấu xương do bệnh phong thấp và cuộc hành trình khi nãy mang lại, giơ tay xoa nhẹ nhẹ lên cái tên trên mộ, lẩm bẩm một mình, nhẹ đến nỗi chỉ mình con đom đóm có thể nghe thấy; hai hàng lệ già nua từ từ rơi xuống, cũng chỉ có con đom đóm kia có thể trông thấy.

Trong lúc xúc động, sống lưng y vẫn toả ra một luồng khí lạnh: con đom đóm đó có ý nghĩa gì?

Có lẽ, nó chỉ là một người bàng quan bé nhỏ; cũng có lẽ, nó báo hiệu một bất hạnh to lớn hơn.

Bất giác y trở nên cảnh giác, đứng thẳng dậy, nhìn xung quanh. Trong đêm khuya, y dùng thang xếp leo vào nghĩa trang, đương nhiên là ko muốn bất cứ ai nhìn thấy.

Chỉ có gió ngày càng mạnh, lay động tất cả các loại thực vật trong nghĩa trang. Tuy là vậy, xung quanh vẫn yên lặng một cách đáng sợ, ngoài tiếng lá cây thì ko hề có tiếng động gì khác.

Y lại ngồi xuống mở cái bao dài ra, lấy ra một cái xẻng!

Sau khi khẩn thảm thêm một lần nữa, y dùng sức cắm xẻng xuống mặt đất trước mộ mà đào. Ko lâu sau, hoa trên bệ đá trước mộ do nghĩa trang trông đều bị đào lên một cách cẩn thận, xếp ngay ngắn sang một bên.

Việc khai quật chính thức bắt đầu.

Đất ko ngừng bị xới lên, cái hố càng lúc càng sâu, càng rộng ra.

Dường như y đã quên mất những đau nhức từ khớp xương truyền lại, càng ko nhớ mình đã hơn 80 tuổi, cật lực đào hố trong nghĩa trang, chẳng có gì quái lạ cả, y chỉ đang cố gắng đào huyệt.

Đột nhiên, dường như y cảm nhận được điều gì, ngẩng đầu lên, tim thót lại một cái: Ko biết từ khi nào, trước mộ đã xuất hiện hai con đom đóm, nhớn nhoe bay lượn.

Y cúi đầu nhìn xuống dưới, bắt đầu nghi ngờ chính mình: Tại sao lại có thể đào một cái hố to như vậy, vừa vắn có thể để được thân xác của mình?

Có lẽ, đây chính là nơi trở về của ta!

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Chương 1 - 5

1

Cánh cửa đen dày nặng nề được đẩy ra một cách khó nhọc, một đứa trẻ trắng xanh lưỡng lự rồi bước vào. Không ai có thể tin rằng một đứa trẻ ốm yếu như vậy mà lại có thể đẩy được cánh cửa nặng như thế, càng khó hiểu hơn là, tại sao nó lại một mình bước vào cái thế giới âm u đen tối kia.

Dường như cái thế giới âm u kia sáng lên một chút vì sự có mặt của đứa trẻ, nhưng sáng chỉ vừa đủ để thấy mờ mờ khung cảnh bên trong cánh cửa. Phía trước là một hành lang dài, dường như ko có điểm tận cùng, lò mờ hai bên hành lang là các căn phòng. Đứa trẻ căng mắt cố gắng nhìn, nhưng cố mấy cũng nhìn không rõ được khung cảnh bên trong phòng, cũng không thấy được trong phòng có người hay không – nhưng nó lập tức khẳng định, trong phòng không chỉ có người, mà còn là người làm nó vô cùng hoảng sợ, bởi vì nó có thể nhìn thấy được ánh mắt thù hận đó.

Trong mỗi căn phòng đều có ánh mắt thù hận như vậy.

Nó chậm chậm tiến về phía trước, cực kỳ miễn cưỡng, dường như chỉ để hoàn thành một sứ mệnh nào đó. Ánh mắt thù hận phát ra từ những căn phòng khác nhau, bám theo nó, thiêu đốt nó. Về lo ngại và hoảng sợ bao trùm lấy gương mặt trắng xanh của nó. Nó vô tội, rất ngoan, chẳng hề chọc ai giận. Nhưng tại sao, những ánh mắt đó, giống như con ong vò vẽ trong khu rừng nhỏ ở ngoại ô mùa xuân năm ngoái, lại chích lên da thịt và cả trái tim non nớt của nó?

Càng tệ hơn là, nó bắt đầu nghe thấy những âm thanh rất nhẹ và cổ quái. Giống như tiếng người đang trò chuyện, lại giống như tiếng nước chảy, còn có tiếng keng keng nữa.

Nó đã nghĩ đến việc đứng lại, thây vè, nhưng một tiếng động đã áp đảo những âm thanh hỗn loạn khác, dịu dàng mà lại rất kiên định, nói với nó: “Nghe lời nào, tiếp tục đi về phía trước, đừng bỏ cuộc, người chính là then chốt của mọi việc”.

Có lẽ, đây chính là nguồn gốc của cái tên Quan Kiện của nó (*). Nó cảm thấy mình lại tiến vào cái thế giới u ám ấy 1 lần nữa, lần sau càng quan trọng hơn lần trước, càng lúc càng tiến gần tới chân tướng sự việc. Nhưng có thật là nó chính là mấu chốt của mọi thứ không?

Bước chân của Tiểu Quan Kiện vẫn tiến về phía trước, mặc dù nỗi sợ hãi không hề giảm đi chút nào. Trước mắt nó, càng nhiều hơn những hình ảnh mơ hồ và kinh khủng từ trong bóng tối loé lên. Giống người nhưng lại không phải người, nó không dám lại gần nhìn họ, vì nó còn muốn ngủ 1 giấc cho đã, hơn nữa, nó càng muốn nhìn về phía trước, ở đó có một ánh sao, đan xen vào giữa những màu sắc ảm đạm và nhợt nhạt.

Người ở lâu trong bóng tối, ý muốn hướng về ánh sáng lại càng cực kỳ mãnh liệt. Tiểu Quan Kiện bước nhanh hơn, bất chấp các loại âm thanh từ từ lớn dần bên tai, tiếng thì thầm, tiếng gào thét, tiếng thở than, tiếng nguyên rủa...

Ánh sao đó chập chờn bất định, lại nhỏ bé vô cùng, vốn dĩ không thể chiếu sáng, nhưng ít ra cũng đem

lại hy vọng.

Tiểu Quan Kiện nghĩ: nó giống một con đom đóm hơn.

Càng lúc càng có nhiều ánh sáng xuất hiện.

Nó nhìn thấy một ngọn đèn, rũ xuống từ trên trần của hành lang. Kiểu dáng của chụp đèn thì mơ hồ không rõ. Ánh đèn rọi lên một cái bàn cũ kỹ bằng sắt. Trên bàn có một người đang nằm.

Một mái tóc dài, rũ xuống một bên mép bàn, đung đưa nhẹ nhẹ. Người trên bàn là ai? Là nam hay nữ? Nhìn mái tóc dài đó, có lẽ là nữ, thân trên và thân dưới là... áo khoác, quần dài và drap giường màu trắng? Cô ấy sao vậy? Đang ngủ à? Đôi mắt cô ấy dường như đang khép chặt. Có phải cô ấy cũng giống như bà nội, ngủ rồi không bao giờ tỉnh lại được nữa?

Nó cẩn thận tiến về phía trước, muốn nhìn rõ gương mặt của người con gái kia, nhưng cho dù đã có ánh sáng trực tiếp chiếu vào, nó vẫn không cách gì nhìn rõ được.

Nó tiến lại gần sát khuôn mặt của cô gái. Có lẽ, sứ mệnh của nó chính là phải thấy rõ được dung của cô gái.

Đột nhiên, cô gái trợn mắt lên, một đôi mắt rất quen thuộc với nó, làm nó sợ quá phải lùi lại một bước. Ánh mắt của cô ta cũng giống như ánh mắt lúc nãy trong những căn phòng âm u đó, thù hận và phản nộ.

Nó muốn bật mắt lại, nhưng trong lúc giơ tay lên thì lại phát hiện trong tay có rất nhiều vật thể giống nhau. Những thứ đó cũng như là những đồ vật ở nơi này, mơ hồ không rõ. Thứ duy nhất có thể thấy được, chỉ có bọn họ và ánh đèn xen kẽ với ánh sáng lấp lánh kia.

“Dừng lại! Dừng! Chấm dứt thí nghiệm!” – Giáo sư Nhậm nghiêm giọng ra lệnh. Hai nghiên cứu sinh và một thực nghiệm viên vội vàng tháo các loại điện cực và dây dẫn trên đầu và thân của Quan Kiện xuống, Hoàng Thi Di lấy khăn giấy lau mồ hôi trên mặt Quan Kiện, lại lấy 2 miếng bông thấm ẩm cồn ấn vào 2 bên huyệt thái dương của anh.

Nghiên cứu sinh Phương Bình, hôm nay lần đầu tiên tham gia vào buổi thực nghiệm, cười nói: “Tiểu Hoàng, chúng tôi ‘tàn phá’ Quan Kiện như vậy, cô có đau lòng không?”

Hoàng Thi Di nghiêm mặt lại, gọi “Quan Kiện!” rồi trả lời: “Sao lại không đau lòng? Cô xem phản ứng hôm nay của anh ấy còn dữ dội hơn những lần trước....”

Chưa dứt lời thì Quan Kiện đã mở mắt ra. Giáo sư Nhậm thở phào nhẹ nhõm, nói: “Tiểu Quan, cực khổ cho cậu quá, nói thật, tôi vẫn còn rất lo lắng...”

Quan Kiện cười, trên gương mặt trắng xanh đã khôi phục lại phần nào thần sắc vui vẻ như thường ngày. “Yên tâm đi, chỉ là ảo giác thôi mà, đúng không? Thật ra anh cũng đã quen rồi.... Thật đấy!”

Cuối cùng Hoàng Thi Di cũng vui vẻ trở lại, gương mặt xinh đẹp lấp lánh trong mắt Quan Kiện – “Không có gì là tốt rồi, làm người ta sợ chết khiếp!”

Phương Bình lại liếc nhìn Quan Kiện. Anh có một khuôn mặt thanh tú còn mang nét trẻ con và một mái tóc đen, mày rậm và đôi mắt đen. Lúc này anh đã đứng dậy từ giường thí nghiệm, dáng cao cao, vai rộng – nghe nói anh là thành viên cũ của đội bơi Đại học Y Giang Kinh. Chuyện về Quan Kiện và Hoàng Thi Di, cô cũng có nghe nói ít nhiều: Các cô gái đều thích Quan Kiện, nghe đồn là các cô nữ sinh học chung lớp với Quan Kiện còn dùng danh ngôn của Lâm Yến Ni “Nhất kiến Dương Quá ngộ chung sinh” sửa lại thành “Nhất kiến Quan Kiện ngộ chung khảo”; còn Hoàng Thi Di bởi vì ngoại hình xinh đẹp dịu dàng,ay từ năm nhất đại học đã được các bạn nam cùng lớp gọi là “Cô bạn gái không ngang ngược của chúng ta”, cái tên suýt chút nữa đã trở thành biệt danh cuối cùng này thật ra vẫn chưa thể hiện hết vẻ đẹp bên trong của Thi Di: cô ấy vừa giỏi văn, lại vẽ đẹp. Còn có lời đồn là, người rất mê hoạt hình như Quan Kiện, si mê Hoàng Thi Di, là vì thích tài vẽ tranh của cô ấy. Lại còn có một lời đồn trái ngược khác là: nghe nói tài vẽ truyện tranh của Quan Kiện rất chuyên nghiệp, vừa đặt bút xuống là vẽ ra tuần nam mỹ nữ nên đã lấy được trái tim của Thi Di. Thực ra, có lẽ cả 2 lời đồn đều không đúng – hai người tuy học cùng khoá ở Đại học Y số 2 Giang Kinh, nhưng quen nhau rồi yêu nhau ở phòng thí nghiệm của giáo sư Nhậm – Sau khi lên đại học Hoàng Thi Di đã đến phòng thí nghiệm của giáo sư Nhậm vừa học vừa làm, làm trợ lý thí nghiệm, lâu ngày phát sinh tình cảm với ”đối tượng thí nghiệm” Quan Kiện.

Quan Kiện là 1 người vô cùng đặc biệt, 1 người có khả năng kỳ lạ.

Anh có thể nhìn thấy được ‘bọn họ’

Trời đã nhá nhem tối, Hoàng Thi Di tiễn Quan Kiện đến cửa sau của Sở nghiên cứu tổng hợp y dược Trung Tây, cửa sau rất gần với Đại học Y Giang Kinh.

“Giáo sư Nhậm nói sao?” – Hoàng Thi Di hỏi.

“Ông ấy cảm thấy rất kỳ lạ.” Quan Kiện nói. “Tại sao gần đây anh mới phát hiện ra những cảm giác như vậy ”

- Anh muốn nói là ‘bọn họ’?

- Phải. ‘Bọn họ’ từ nhỏ đã đi theo anh, nhưng lúc đó chỉ là những hình ảnh đơn giản trực tiếp. Ví dụ... bà nội anh bệnh liệt giường, lúc sắp mất, tuy anh đang ở nhà trẻ, lẽ ra phải không biết, nhưng ‘bọn họ’ vừa đến, trước mắt anh liền xuất hiện hình ảnh bà nội đang nằm trên giường. Vài năm trước, ‘bọn họ’ đã hoàn toàn biến mất. Nhưng gần đây, lúc thôi miên lại xuất hiện những hình ảnh đặc biệt kỳ dị như vậy, cái hành lang đó, những ánh mắt, người nằm trên bàn....Hình như ‘bọn họ’ lại muốn trở lại. May mà chỉ xuất hiện trong lúc thôi miên thôi, không như lúc trước, bất cứ lúc nào, bất cứ nơi đâu, cũng không thèm chào hỏi gì cả, dùng 1 cái là nhào đến. Ai mà biết được những cái đó rốt cuộc là báo hiệu điều gì... E rằng giáo sư Nhậm cũng không có ý kiến gì. Em cũng biết là, lúc anh còn nhỏ ông ấy cũng đã làm thí nghiệm cho anh, lúc đó anh còn chưa nhìn thấy hành lang tối đen và những ánh mắt hung ác đó...

Hoàng Thi Di ngẫm nghĩ rồi nói: “Anh chưa nói với ông ấy, anh thích nhất là xem những loại tiểu thuyết kinh dị rừng rợn, trong đầu vốn đã chứa sẵn những thứ quái dị rồi. Hơn nữa, thời gian qua lâu rồi, vật đổi sao dời mà. Lúc anh còn nhỏ, giáo sư Nhậm vẫn còn là bác sĩ Trung y ở Bệnh viện Giang Kinh, quản lý phòng nghiên cứu và giảng dạy, hiện nay ông ấy đã được điều đến công tác ở Viện

ngiên cứu này rồi, anh cũng từ Tiểu Quan Kiện trở thành... Ô, sao em lại quên mất nhỉ, anh vẫn là Tiểu Quan Kiện”.

Quan Kiện nhéo mũi bạn gái: “Nhưng tại sao những hình bóng đó trước đây vẫn rất mơ hồ, sao gần đây lại dần dần trở nên rõ nét, có thể nhìn được đó là một người con gái...”

- Anh có thể khẳng định đó là phụ nữ?

- Một mái tóc rất dài...

- Đàn ông cũng tóc dài được vậy. Đừng quên là thời buổi bây giờ đàn ông cũng rất trung tính.
(uni*****)

“Vậy cũng phải, nhưng mà đó là một mái tóc rất dài” – Quan Kiện dùng tay vuốt nhẹ lên mái tóc dài mượt của Hoàng Thi Di, “Đại khái cũng dài như tóc em vậy.”

Không biết tại sao Quan Kiện lại run lên cầm cập, vốn là chỉ thuận miệng nói một câu, nhưng lại làm cho anh cảm thấy bất an vô cùng, cánh tay đang vuốt tóc của Hoàng Thi Di cũng run rẩy một hồi, rút lại giống như bị điện giật vậy.

”Xem anh kia, biết cách nói chuyện ghê nhỉ!” – Hoàng Thi Di cũng cảm nhận được, đánh nhẹ lên tay Quan Kiện một cái.

Đề khoả lấp đi sự ngượng ngập do mình lỡ lời, Quan Kiện thuận tay chỉ về phía góc tường: “Cái gì vậy? Sao lại đang bốc khói?”

Có vẻ đó giống như là một cái bệ rất vững chắc, cao 1m, xung quanh mọc đầy cây cỏ.

Cái bệ được chế tạo rất khéo léo, tinh xảo. Điều thú vị là bề mặt đường kính khoảng nửa mét lại lõm xuống hình vòng cung, trông giống như một cái chén lớn.

Hai người tiến lại gần, trong “chén” là vài miếng giấy vừa bị đốt thành tro. Ngoài họ ra, xung quanh không một bóng người.

Hoàng Thi Di lẩm bẩm: “Hình như là một cái đàn tề (bàn thờ), có chút gì đó hơi cổ quái”

“Cực kỳ cổ quái luôn. À đúng rồi, em còn ở trong viện nghiên cứu bao lâu nữa? Về với anh đi. Bây giờ... ký túc xá của tụi mình nói không chừng... không có ai đâu”

Hoàng Thi Di đỏ mặt: “Xem anh kia, nghĩ đi đâu không à! Bây giờ mới có 2h rưỡi, anh biết là hôm nay em phải học tới 7h, sau đó thì phải tới Bệnh viện trực thuộc số 2 trực đêm, em còn 2 phần bệnh án chưa viết xong nữa... Anh cũng phải trực đêm mà?” Hiện nay 2 người đều thực tập tại bệnh viện trực thuộc Giang Kinh.

- Ủ. Để tiến hành buổi thí nghiệm hôm nay, anh đã phải xin xếp trực ca đêm. Nhưng giữa giờ phải chuồn khoảng nửa tiếng.”

- Hẹn với cô Gia Cát kia à? Không sợ em ghen à?

Quan Kiện cười, hỏi lại: “Em có thể khẳng định đó là phụ nữ?”

- Được rồi, cả đũa ngọc cũng biết, tên “Gia Cát Thắng Nam”, chắc chắn 120% là phụ nữ. Anh nói xem, có phải là Âu Dương không? Hoàng Thi Di vừa cười vừa thăm dò Quan Kiện.

”Âu Dương” tức là Âu Dương San, là bạn thanh mai trúc mã với Quan Kiện. Sau khi Quan Kiện và Hoàng Thi Di yêu nhau, cô từng “vô cớ gây sự”.

Nhớ đến Âu Dương San, không biết tại sao Quan Kiện lại cảm thấy hẫ hững. Đột nhiên anh nhớ lại thời trung học, Âu Dương San từng nửa đùa nửa thật nói, anh có khả năng nhìn thấy bọn họ là vì anh có thể “kết nối” với quỷ, cũng giống như đứa bé trong phim “Giác quan thứ 6” của Mỹ vậy.

Đã vào cuối thu, trời càng lúc càng tối nhanh, lại thêm mây đen bốn phía, miễn cưỡng lắm cũng đã đến giờ ăn tối, sân trường ĐH Y số 2 Giang Kinh quét đầy một màn đêm dày đặc. Khi Quan Kiện đi đến nhà ăn, bị một cơn gió mạnh thổi thốc vào mặt, bỗng giật mình hốt hoảng.

“Tiểu Kiện à, cậu coi vậy mà hồng phải vậy, nhát wá đi! Một cơn gió thôi mà thổi bay cả mâm cơm xuống đất luôn” Cùng đi về phía nhà ăn với Quan Kiện là cậu bạn cùng phòng Chữ Văn Quang nhìn Quan Kiện cúi xuống nhặt bát cơm rơi dưới đất lên, không khỏi ngậm thán phục sự thiên vị của tạo hóa. Cái cậu Quan Kiện này đẹp trai hào hoa không nói, mà cái phong thái của cậu ta cũng ko thể chê vào đâu được. Cho dù cái động tác nhặt mâm cơm dưới đất lên nhếch nhác là thế, cậu ta cũng rất là từ tốn, giống như đang ở trên sân gôn mà đánh một quả gôn từ dưới đất lên vậy.

Chỉ có Quan Kiện mới biết là trong chớp mắt khi cơn gió vừa đập vào mặt anh, anh lại thấy “bọn họ”.

Quan Kiện tưởng rằng, những năm gần đây anh kiên trì trốn tránh “bọn họ”, tìm mọi cách quên đi những sự đau khổ mà bọn họ đem lại, cuối cùng cũng đã có hiệu quả, đã xua đuổi được cơn ác mộng hồi bé. Nhưng hiển nhiên là anh đã sai rồi, “bọn họ” bỗng nhiên xuất hiện, vẫn y như hồi đó, xuất hiện mà không hề có bất cứ điềm báo trước nào, xuất hiện với một ánh mắt mơ hồ và hung ác.

Da của anh căng ra, tê liệt không còn thuốc chữa, mồ hôi thấm ra ngoài qua những chân tóc bị ức chế của mái tóc đen, những giọt mồ hôi lấm tấm, gió thổi một cái có thể sẽ khô hết, nhưng “bọn họ” lại như cùng nhau quần chặt, ép lên sọ của anh, như muốn vỡ ra.

Chính vì “bọn họ” mà anh dường như đã đánh mất hoàn toàn thời thơ ấu tuyệt đẹp của mình. Sự xuất hiện của “bọn họ” luôn đồng hành với cái chết bất ngờ hoặc không bất ngờ của những người bên cạnh anh. Năng lực đặc biệt của anh đã đưa đến sự hứng thú cho nhiều nhà khoa học. Chết đi, thực nghiệm, chết đi, thực nghiệm, chết đi, thực nghiệm, đọng lại trong ký ức của anh, ngoài sự sợ hãi, còn là sự đau thương. Khoảng từ năm mười bảy tuổi trở đi, anh cũng không còn thấy “bọn họ” một cách tự chủ nữa, chỉ có trong trạng thái bị thôi miên, mới có thể thấy được một vài hình ảnh — rất nhiều chuyên gia vì thế mà chế giễu giáo sư Nhậm vì đã cần mẫn không mệt mỏi — tất cả mọi người, cho dù là người có tri thức, sau khi thôi miên đều có thể thấy cái gọi là “huyền tượng”.

Quan Kiện mà đánh mất khả năng nhìn thấy “bọn họ” thì cũng coi như đánh mất luôn giá trị để được

ngiên cứu.

Anh cuối cùng có thể được yên tĩnh để học tập, vui chơi, vận động, thi đậu vào trường ĐH Y khoa số 2 Giang Kinh nổi tiếng, bắt đầu cuộc sống thực sự thuộc về mình. Tuy nhiên dăm ba hôm lại phải đến chỗ giáo sư Nhậm làm thực nghiệm vài lần, nhưng công việc hoàn toàn không nặng nhọc gì.

Nhưng mà, trong trận gió vào buổi chạng vạng này, không hề có bất cứ sự thôi miên nào, mà trước mắt anh vẫn xuất hiện “bọn họ”. Màan này, đúng là những hình ảnh kinh khủng lặp lại như trong lúc thôi miên thực nghiệm.

Sẽ xảy ra chuyện gì chứ? “bọn họ” hễ cứ xuất hiện là đều có liên quan đến những người quen biết với anh.

Anh lập tức lấy điện thoại di động ra. Bọn họ đã tan biến, tiếng nói của Hoàng Thi Di nghe thực tế còn hơn hẳn làn gió thổi trên mặt anh. Quan Kiện thở phào nhẹ nhõm.

“Chuyện gì mà căng thẳng vậy anh? Mới xa nhau có mấy tiếng mà anh đã nhớ em rồi à?” Cô bé Hoàng Thi Di cười trong điện thoại.

“Không... à đương nhiên rồi, em ăn gì chưa?” Khi không biết phải nói thế nào thì câu hỏi “ăn gì chưa” nói chung cũng không trật. Đối với một cô gái thông minh, lãng mạn như Thi Di thì cũng thích hợp.

“Anh làm gì mà suốt ngày nghĩ đến ăn uống thôi vậy? Em thì đang chăm chỉ làm việc đây nè.”

“Em về đi, rồi mình cùng ăn tối.”

“Em đang ăn ở nhà ăn trong sở nghiên cứu nè, mua đồ ăn cả rồi.”

“Không phải là chỉ có một mình em ở trong phòng thực nghiệm chứ?”

“Đương nhiên không phải rồi, cả phòng đầy người nè.”

Quan Kiện an tâm nói: “Vậy anh sẽ đi ăn một mình đây.”

“Có chắc là một mình không?” Hoàng Cur Di đổi giọng chọc ghẹo.

“Đương nhiên ... không phải, anh đi chung với... người đẹp đó.” Quan Kiện liếc nhìn Chử Văn Quang, Chử Văn Quang sờ mấy sợi râu trên mép, cố ý xếp mấy ngón tay thành hình cánh hoa.

Hoàng Cur Di phì cười một tiếng: “Anh và Chử Văn Quang làm ơn đứng đắn một chút nhá!”

Quan Kiện cười thỏa mãn. Có lúc anh cảm thấy ông trời chắc là muốn bồi thường cho “tuổi thơ dữ dội” của anh phải trải qua những đau buồn để tiến hành thực nghiệm nên đã đem lại cô Hoàng Thi Di này cho anh khi học Đại học.

Khi vừa mới quen biết Hoàng Thi Di, Quan Kiện là một thiếu niên trầm lặng – những việc đã trải qua hồi bé làm cho anh cứ mãi nghi hoặc bởi không biết cái gì nên nói và cái gì không nên nói, con người

sống trong cái sự nghi hoặc như thế, tự nhiên sẽ lựa chọn cách im lặng – thậm chí có một vài người bạn học còn cho rằng sự trầm lặng của anh là một kiểu làm ra vẻ khô khan. Chính là do tính khí khi nắng khi mưa và sự chăm sóc ân cần của Hoàng Thi Di đã ngấm vào cái vỏ ngoài có vẻ lạnh lùng của Quan Kiện.

Chớp mắt, hai người đã yêu nhau được gần ba năm, thoát chỉ là từ mặn mà đến mặn mà hơn một chút, nhưng ở trong vườn trường thì đã đạt tới “chồng chồng vợ vợ”. Mức độ tình cảm thì mãi mãi chỉ có người trong cuộc mới biết được thôi, trên mảnh đất tình cảm của Quan Kiện, Hoàng Thi Di đã trở thành gốc rễ của cái cây cổ thụ rồi, không những sâu, mà còn lan tràn khắp ngõ ngách nữa.

Quan Kiện luôn tin chắc rằng: Hoàng Thi Di là một phần sinh mệnh của anh, đã định rõ vậy rồi, nếu xảy ra bất cứ chuyện gì thì cuộc sống của anh sẽ không còn ý nghĩa gì nữa.

Chỉ Văn Quang nói chung, quá khoa trương rồi!

2

9h15 tối, trời đã mưa hết một trận.

Quan Kiện bước ra khỏi phòng điều trị nội khoa Bệnh viện số 1 trực thuộc đại học Y Giang Kinh. Anh mặc một bộ quần áo thể thao không thấm nước, kéo nón trùm lên đầu, đỡ phải mặc thêm áo mưa.

Đi qua hai con phố thì tới cổng chính của ĐH Giang Kinh. ĐH Giang Kinh và ĐH Y Giang Kinh vốn là “hàng xóm”, sinh viên Y vẫn xem sân trường của ĐH Giang Kinh là “vườn hoa trước nhà”, triệt để kết hợp khoảng thời gian rảnh rỗi sau giờ học và phong cảnh hữu tình lại với nhau. Quan Kiện bước vào cửa sau của ĐH Giang Kinh, rảo bước đi về phía “Rừng Tử Trúc” - một trong những điểm tham quan nổi tiếng. Ngay cả thím quét dọn vệ sinh của ĐH Giang Kinh cũng biết, khu rừng trúc này là nơi “hò hẹn tình yêu” kinh điển, trong rừng có một hồ hoa sen, hồ Nguyệt Liên, bên hồ là một ngọn giả sơn làm từ đá Thái Hồ - là “Vọng tình cốc” trứ danh.

Anh rất muốn biết tại sao người đó lại chọn địa điểm này, thậm chí nghi ngờ đây là trò đùa dai của Âu Dương San, hoặc là của cô gái nào đang yêu thầm anh cũng không chừng – không phải là anh tự đề cao mình, tuy anh là “hoa đã có chủ”, nhưng trong email và QQ thỉnh thoảng cũng có hoa hồng của các cô gái khác tặng.

Cuộc hẹn này là do Quan Kiện đã vào trang web của ĐH Y Giang Kinh & ĐH Giang Kinh đăng quảng cáo cần mua bản gốc quyền sách vừa xuất bản “Detective Conan”. Từ khi còn học trung học, Quan Kiện đã là một fan của Conan, mê hết thuốc chữa, gần đây anh bỗng nảy ra ý định sưu tầm bản in đầu tiên của bộ truyện Conan của tác giả Aoyama Gosho. Chỉ Văn Quang vẫn luôn cảm thấy con người anh quá viễn vông: đừng nói là ĐH Y Giang Kinh & ĐH Giang Kinh, cho dù tìm hết cả Giang Kinh này, cũng tìm không ra ai có bộ truyện tranh gốc xuất bản ở Nhật Bản đó. Nhưng không biết tại sao, Quan Kiện lại cảm thấy tham vọng của anh hoàn toàn không hão huyền chút nào, cảm giác này vừa mơ hồ vừa rõ ràng, cũng giống như là cảm giác khi anh nhìn thấy bọn họ vậy.

Nhớ đến “bọn họ”, lòng Quan Kiện thoáng nặng trĩu.

Đăng quảng cáo được một tuần, vẫn không có tầm hơi gì. Chính ngay lúc anh đang chán nản đó, thì có email của người bán gửi tới. Người bán chắc là sinh viên ĐH Giang Kinh, tự xưng là Gia Cát Thắng Nam.

Tên giả! Chắc là con gái. Đó là phân tích sơ bộ của Quan Kiện.

Kèm theo thư là một tấm ảnh scan, gồm bản sách gốc & số hiệu xuất bản, bìa sách... đầy thu hút.

Hai người trả giá thương lượng qua email, thư đi tin lại cũng cỡ mười mấy bức, sử dụng dấu chấm than càng lúc càng nhiều, suýt nữa thì không thành, sau khi hai người lấy lại được bình tĩnh, mới thoả thuận được giá cả. Gia Cát Thắng Nam đề nghị gặp mặt giao dịch ở trong rừng Tử Trúc, bên bờ hồ Nguyệt Liên lúc 9h30 tối.

Một lời đề nghị kỳ cục, có phải là hẹn hò yêu đương gì đâu mà...

Lần đầu tiên hẹn Hoàng Thi Di cũng là ở Hồ Nguyệt Liên, anh đặc biệt coi kỹ dự báo thời tiết, đêm đó trời mưa, như vậy ở trong rừng Tử Trúc mới không có các cặp nam nữ choai choai khác.

Gia Cát Thắng Nam phải chăng cũng là có ý đó?

Quan Kiện sờ trán, anh cảm thấy trán mình lấm tấm mồ hôi, nhưng cũng có thể đó là những giọt nước mưa tạt vào.

Bên hồ Nguyệt Liên, chỉ có mình anh.

Đồng hồ dạ quang chỉ 9h27 phút. Chờ một chút nữa vậy, dù sao cũng còn 3 phút.

3 phút, đủ để gọi điện thoại cho Hoàng Thi Di không?

“Thi Thi!”

“Làm em hết hồn, nhìn thấy số của anh, em mới dám bắt máy.” Nghe giọng của Hoàng Thi Di vẫn còn chưa hết vẻ hoảng hốt.

”Thi Thi, có chuyện gì hả? Giọng em hình như không được bình thường lắm?”

”Không... không có gì.”

”Em ở phòng khám?”

”...Ừ.”

”Vậy thì có gì đáng sợ đâu? Lá gan của em hình như càng ngày càng bé

”Anh đang ở đâu?”

“Rừng Tử Trúc, bên bờ hồ Nguyệt Liên. Đang đợi một người.”

”Lãng mạn quá há, trời lại mưa lớn... Sao cái màn này quen quá vậy? Cô Gia Cát đó không có ý định đùa với anh đấy chứ?”

“Bị em đoán đúng nữa rồi, anh cũng không muốn đợi nữa.”

”Quan Kiện...”

”Sao hả?”

”Không... không có gì.”

Nói thêm một chút nữa, Quan Kiện lại liếc nhìn đồng hồ, 9h34 phút. Gia Cát Thắng Nam chết tiệt này, làm ra vẻ thần bí nữa, muốn giỡn mặt hả?

“Không chờ nữa, mình về phòng khám thôi.” Quan Kiện liếc nhìn mặt hồ mờ mịt tối đen, vẫn không có một bóng người, rồi quay người chuẩn bị ra khỏi rừng Tử Trúc.

Lúc này, anh lại nhìn thấy “bọn họ”.

Những người khách không mời mà đến có liên quan mật thiết với tai nạn và chết chóc.

”Chú bác sĩ ơi, tại sao vậy?”

Chỉ là trùng hợp mà thôi.

Tất cả chỉ là những phán đoán vô căn cứ, không có lý luận logic, phản khoa học.

Hành lang dài tăm tối, những bóng người mờ hồ không rõ, những ánh mắt hung ác, thậm chí cả con đom đóm lập lòe kia nữa, đều lướt qua trước mắt, lượn qua lượn lại hết lần này đến lần khác, làm anh choáng váng hoa mắt.

Cuối cùng thì “bọn họ” cũng hết chuyển động, hình như tất cả đang dần dần đứng yên trở lại.

Một cái bàn, trên bàn có một người, hoặc là, chỉ là một cái xác, không hề nhúc nhích.

Chính xác hơn là, chỉ có mái tóc đen dài rũ xuống một bên mép bàn là đang đung đưa nhẹ nhẹ.

Một mái tóc đen dài.

Cũng dài giống như tóc của Hoàng Thi Di vậy.

Là cô ấy!

Hoàng Thi Di!

Gương mặt nhu mì, nhưng ánh mắt lại cực kỳ phẫn nộ.

Hơi thở của anh bỗng nhiên dồn dập hơn. Chẳng bao lâu sau, anh đã quen với sự viếng thăm của “bọn

họ”, cảm thấy tê dại, không kêu thét lên nữa, không hoảng sợ nữa. Nhưng trong thời khắc này, trong bóng râm bên rừng Tử Trúc, trái tim anh như bị một lưỡi dao nhọn đâm vào.

Cái cảm giác bị lưỡi dao nhọn đâm vào này, cũng rất thật.

Anh cảm nhận rõ ràng sự đau đớn dữ dội!

Nhưng anh đang đứng dưới mưa, không hề bị thương chút nào. Cái cảm giác lưỡi dao nhọn đâm xuyên qua tim này từ đâu mà đến?

Anh cố nén cơn đau, lấy điện thoại ra gọi cho Hoàng Thi Di.

Khất máy. Một phút trước đây thôi, cô còn nói chuyện điện thoại với anh mà.

Anh lại gọi cho phòng bệnh sản khoa Bệnh viện trực thuộc số 2, nơi mà Hoàng Thi Di đang thực tập, cô y tá nghe điện thoại cho anh biết là Hoàng Thi Di đã rời khỏi phòng bệnh cách đây khoảng hai mươi phút rồi, vẫn chưa quay lại.

Cô ấy đã đi đâu?

Anh bắt đầu chạy như bay, không lâu sau đã ra khỏi rừng Tử Trúc, đi trên con đường chính của Đại học Giang Kinh – Đường Hành Tri.

Gọi điện cho Hoàng Thi Di vẫn không có người nghe máy.

“Bọn họ” vẫn lướt qua trước mắt anh. Quan Kiện đột nhiên cảm thấy cái hành lang dài tăm tối hoàn toàn không chỉ là xuất hiện trong lúc anh bị ảo giác, nó thậm chí là một nơi mà anh biết rất rõ. Đó là nơi nào chứ?

Đau đầu, đau muốn chết đi được, đầu anh muốn vỡ ra! Cơn đau từ trên đỉnh đầu truyền xuống, anh đau đến nỗi phải hét lên.

Liền sau đó, cơn đau tràn xuống trán, chân mày, sống mũi, dường như có một cái cưa vô hình đang chẻ sọ của anh ra làm đôi.

Nhưng trên mặt anh chỉ có nước mưa, mồ hôi và nước mắt đau đớn của anh, khuôn mặt anh vẫn nguyên vẹn.

Thi Thi!

Quan Kiện lại gọi điện lần nữa, vẫn không ai nghe máy.

Cơn đau đón chột ngừng lại, dường như để cho anh hiểu ra, nhưng anh chỉ miễn cưỡng điều chỉnh lại nhịp thở, cơn đau như bị dao nhọn đâm vào và cảm giác nhói nhói một lần nữa lại cùng lúc xâm chiếm anh, lần này, bắt đầu từ sau gáy, anh thậm chí còn cảm thấy được sự ma sát giữa lưỡi cưa và cái gáy.

Cuối cùng anh cũng đã lĩnh hội được thế nào là “đau không muốn sống nữa”, da thịt ở phần trước trán

anh giống như bị một đôi tay cầu xé một cách dã man, sau đó thì đến xương sườn, từng chiếc xương một, đang bị cắt thành từng đoạn từng đoạn.

Cùng lúc đó, anh thấy một ánh sáng đang nhảy múa bay lượn.

Đom đóm!

Con đom đóm đang nhảy múa từ từ biến thành hai con mắt, trong bóng tối, lại càng rõ nét, đó là đôi mắt mà anh hết sức quen thuộc.

Điều làm cho anh cảm thấy lo lắng chính là ánh mắt ấy, ánh mắt pha trộn sự kinh hoàng, phần nộ và khó tin.

Trong chớp mắt, đôi mắt lại biến mất. Ánh mắt đó dường như chỉ là lóe lên một chút trong đầu anh, lập tức bị cảm giác đau đớn đang cuộn trào mãnh liệt trong anh gạt ra mất.

Anh lại cũng chẳng có cách nào chống lại được, không thể giữ thăng bằng nổi, anh ngồi bệt xuống nền đất trơn ướt, hoàn toàn từ bỏ ý nghĩ chống cự lại với cảm giác đau đớn tột cùng đó.

*

Hoàng Thi Di bỏ điện thoại xuống, cảm thấy hơi hồi hận. Sợ hãi cái cảm giác ưu tư này, không nghĩ đến nó, không nhắc đến nó, đương nhiên nó không tồn tại trong người, mà một khi bị nhắc đến, thì sẽ giống như bị khối u, trong trái tim, trong tư tưởng, lan tràn ra mà không cách nào khống chế được. Khi mới bước vào khu nhà giải phẫu cũ, Hoàng Thi Di hoàn toàn không cảm thấy gì cả – Hai năm trước, khi học tiết giải phẫu, cô vẫn thường xuyên vào xem tiêu bản ở đây giữa đêm hôm khuya khoắt – Nhưng ban này khi được Quan Kiện hỏi han quan tâm, ngược lại còn làm cho cô có cảm giác kinh hãi hơn.

Tòa nhà giải phẫu này nghe đâu đã có lịch sử gần trăm năm rồi, có lẽ là một trong những nơi có nhiều ma quỷ nhất Giang Kinh. Sau khi khu nhà này được chọn làm bối cảnh cho cuốn tiểu thuyết kinh dị nổi tiếng nhà nhà đều biết “Kỳ án ánh trăng”, cái lớp mạng che mặt khủng bố mà thần bí đó cũng không biết là đã bị lộ ra, hay là càng sâu kín hơn. Dường như mỗi năm đều có người “gặp ma” ở đây, nhìn thấy một người phụ nữ áo trắng, thậm chí còn thấy cỗ quan tài bằng thủy tinh.

Thực ra thì có cái gì đáng sợ chứ! Khu nhà giảng dạy y học cơ sở mới được đưa vào sử dụng năm ngoái, nhà xác và phòng thực nghiệm, phòng chuẩn bị đều được dời đi từ trong khu nhà giải phẫu này, căn nguyên làm cho người ta “kinh hãi” trong suốt bao nhiêu năm nay đã không còn nữa.

Nguyên nhân thực sự làm cô hồi hận có lẽ là vì cô đã giấu Quan Kiện, bảo rằng mình vẫn còn trực ban trong phòng bệnh. Cô than thầm: Những ngày vừa qua, cô đã bao lần muốn nói thẳng ra những gì đã trải qua. Nhưng cô lại là người theo đuổi sự hoàn mỹ, cũng là một cô gái độc lập và rất hiểu ý người khác. Cô biết được tuổi thơ và thời niên thiếu của Quan Kiện đã trải qua trong sợ hãi, đau đớn và cả những cuộc thí nghiệm không ngừng, anh hiếm có được những ngày vui vẻ bình thường như những năm gần đây, không lý gì lại bắt anh cùng chịu những phiền toái của riêng mình.

Sự trùng hợp này làm cô sinh nghi. Tại sao đôi phương lại chọn chỗ này để gặp mặt? Nếu không phải vì đôi phương nói ở đây có một tin tức rất quan trọng thì cô đã định quay về rồi. Lúc này, cô đã bước vào phòng 109 – nơi đã hẹn trước, mở đèn lên, theo bản năng cô đóng cửa lại. Trong phòng không có bất kỳ vật dụng nào, trống huơ trống hoác, chỉ còn lại một cái tủ chứa dụng cụ và một cái hồximăng chứa nước. Trong không khí có mùi ẩm mốc thường thấy ở những căn nhà bỏ trống. Cô giờ tay xem đồng hồ, 9:35.

Người đó thật sự muốn thất hẹn à?

Một âm thanh kỳ quái “ken két rin rít” từ xa vọng lại, hình như là từ hành lang bên ngoài.

Nghe chừng như rất giống tiếng chuyển động của xe đẩy khi đẩy thuốc và dụng cụ thí nghiệm.

Âm thanh đó đột nhiên ngừng lại, hình như là dừng ngay trước cửa của căn phòng này.

Người này tính giờ trò gì đây? Có nên ra ngoài cửa xem không?

Cô do dự một chút, nhưng cuối cùng nhin không được cũng đi ra cửa, quan sát qua lớp kính bên trên cửa.

Bên ngoài, quả thực là có một chiếc xe đẩy đang dừng trước hành lang, đúng hơn là một cái bàn sắt lớn, đặt lên trên một chiếc xe đẩy cũng bằng sắt. Người đẩy xe lại không có ở đây.

Cô muốn ra ngoài xem xem, nhưng vì sự an toàn, cuối cùng cô cũng chế ngự được tính hiếu kỳ.

Đột nhiên, cô cảm thấy trên chiếc xe đẩy đó có vài thứ đáng ngờ, ban nãy chỉ nhìn thoáng qua, không được rõ cho lắm, hình như là...

Cô lại liếc ra ngoài một cái, đèn trên hành lang chiếu xuống ngay chính giữa mặt bàn sắt đó, một vệt màu đỏ sẫm.

Cô biết, mình càng không thể mở cửa ra.

Đèn hành lang đột nhiên tắt ngấm.

Tim cô run rẩy một hồi, vội lấy điện thoại ra.

Bốn bề vắng lặng, cô mở nắp điện thoại ra.

Ngay sau đó cô phát hiện, ánh sáng phát ra từ màn hình điện thoại chính là nguồn sáng duy nhất ở đây – đèn trong phòng cũng tắt ngấm.

Trong lúc hoảng loạn, cô còn nhìn thấy một ngôi sao nhỏ lấp lánh, toả ra ánh sáng rất yếu ớt, đang nhảy nhót ngay bên cạnh cô.

Giống như một con đom đóm vậy.

Bóng tối u ám bao trùm lấy Hoàng Thi Di.

Sau khi Quan Kiện bị nước mưa lạnh tạt vào mặt làm cho tỉnh dậy, theo bản năng anh giơ tay xem đồng hồ, 10:04. Cảm giác đau đớn thấu xương đã tan biến, chỉ còn lại những ký ức làm anh rung mình không ngớt.

Chết rồi! Sao lại có thể ngất đi như vậy được? Nằm trên đất ướt sũng nước mưa như thế này à?

Thi Thi!

Vẫn không có ai nghe điện thoại.

Y tá trực ban trong phòng bệnh nói là Hoàng Thi Di vẫn chưa trở về.

Quan Kiện đau khổ ôm đầu, hồi tưởng lại những hình ảnh mình nhìn thấy trước khi bị hôn mê. Hành lang dài tăm tối đó, những căn phòng tối đen như mực hai bên hành lang, không phải chính là nơi có nhiều ma quỷ nhất Đại học Y Giang Kinh – nhà giải phẫu – sao? ! Nói chính xác hơn là toà nhà giải phẫu cũ, vì phòng giảng dạy bộ môn giải phẫu đã được dọn đến khu nhà giảng dạy y học cơ sở mới rồi.

Trên chiếc bàn đó, hình như đúng là một chiếc bàn giải phẫu, lần trước khi thực hành môn giải phẫu, đối tượng giải phẫu là một thi thể, lúc đó cũng nằm trên một chiếc bàn như vậy.

Chẳng lẽ Hoàng Thi Di đến khu nhà giải phẫu? Tại sao vậy?

*

Quan Kiện bước qua bậc cửaximăng cao nghệu trước toà nhà giải phẫu, sải bước nhảy lên bậc tam cấp, vịn tay nắm bằng đồng trên cánh cửa gỗ, cánh cửa rít lên một tiếng.

Thi Thi!

Bên trong hành lang tối đen như mực. Quan Kiện lần mò lên tường một hồi, mò trúng được công tắc đèn hành lang, nhưng cho dù anh có bật thế nào thì cũng không có bóng nào cháy.

Lòng anh lo lắng không yên – mọi thứ đều là điềm chẳng lành.

Một điềm sáng cực kỳ yếu ớt vụt qua trước mắt anh, rồi lại lập tức bay mất. Ánh sáng vừa yếu vừa nhỏ này làm anh tưởng rằng mình vẫn còn hoa mắt, nhưng ngay lập tức anh nhớ ra, hình như anh đã từng thấy cảnh này.

Nó giống như một con đom đóm vậy!

Con đom đóm bay về phía trước, dường như là đang chiếu sáng dẫn đường cho anh vậy. Ưỡng công nó chiếu sáng, con đường dường như mãi mãi không có điểm dừng. Có lẽ là nỗi sợ hãi đã níu hai chân anh lại, nhưng sự lo lắng lại thôi thúc cơ thể anh, đến mức chính anh cũng không biết anh đang bước đi nhanh hay chậm nữa.

Mọi thứ dần trở nên rõ ràng hơn.

“Bọn họ” luôn luôn đúng, luôn luôn báo trước những bất hạnh trong cuộc sống.

Hai chân anh từ từ mềm nhũn, anh không biết t không đi nổi, có phải là sẽ giống như trong ảo giác, nên anh không dám xem tiếp cảnh tiếp theo?

Ít ra thì anh vẫn còn ở trong bóng tối. Bóng tối không thể đem lại hy vọng, nhưng chí ít nó cũng có thể che đậy những xấu xa và tội ác.

Đột nhiên, phía trước có một ngọn đèn bật sáng, ngay cuối hành lang, ánh đèn chiếu xuống một cái bàn ở ngay bên dưới. Một mái tóc dài, buông xuống bên trái cạnh bàn, đang đung đưa nhẹ nhẹ.

Cảnh này rõ ràng như vậy, nhưng đôi mắt anh tức khắc mờ đi.

Anh mơ hồ nhìn thấy, không chỉ là nước mắt, mà còn có máu.

Là máu chảy khắp thân thể Hoàng Thi Di.

Tuổi trẻ tràn đầy sức sống, dần biến thành “tràn đầy máu tươi”.

Máu tươi bắn tung toé lên khắp cái áo khoác màu trắng của cô ấy, cực kỳ khó coi.

Trong lòng anh, Hoàng Thi Di là một cô gái hoàn hảo, tuyệt đối không nên có số phận như vậy.

Có lẽ là mình đã nhìn lầm rồi, có lẽ đây chỉ là trong phòng thí nghiệm của giáo sư Nhậm, chỉ là một cảnh trong cơn ác mộng trong lúc hôn mê dưới trận mưa lớn, có lẽ đây chỉ là ảo giác do “bọn họ” gây ra...

Phải, mình nhìn thấy “bọn họ”, còn có điều xấu nào hơn chuyện đó? “Bọn họ” là ai? Là ác quỷ? Là hung tinh? Là tử thần?

Cuộc sống của mình từ đây sẽ bị đảo lộn.

Đáng hận nhất là, anh phải chấp nhận thực tế, anh chỉ có thể chấp nhận tất cả, điều mà anh có thể làm, chỉ là ôm lấy thi thể của Hoàng Thi Di mà khóc.

Con đom đóm đó bay đến một góc tối của hành lang, lạnh lùng xem tiếp cảnh này.

3

Tiểu Quan Kiện, con làm sao vậy?”

Tiểu Quan Kiện mặt tái xanh, quay đầu nhìn lại hành lang vắng vẻ của nhà trẻ, đèn trong hành lang vừa tắt, bóng tối bao trùm.

Giờ tan học, các bạn nhỏ ngồi xếp hàng ngay trước cửa nhà trẻ của nhà máy, đợi người nhà tới đón.

Các bạn khác lần lượt được đón về, mặt trời cũng đã lặn, chỉ còn lại một mình Tiểu Quan Kiện.

Cô giáo Diêu biết rõ nguyên nhân, nhưng lại không biết nên giải thích thế nào với Tiểu Quan Kiện: “Con đừng buồn, không phải ba mẹ quên đón con đâu, họ đã gọi điện thoại đến nói, hôm nay có công việc đột xuất.” ẹ Tiểu Quan Kiện đã gọi điện đến nói, ông của Quan Kiện đột nhiên trúng gió, đang cấp cứu ở bệnh viện, nhờ cô chăm sóc Quan Kiện dùm, nhưng nhất định đừng nói cho một đứa trẻ chưa đầy 4 tuổi biết ông nội yêu quý của nó đang bệnh nặng. Mẹ Tiểu Quan Kiện là y sĩ, nhà họ Quan và nhà cô Diêu ở cùng một khu.

“Con biết rồi, con sẽ không khóc đâu... nhưng mẹ sẽ khóc đây” - Tiểu Quan Kiện bình tĩnh nói.

Cô Diêu kinh ngạc hỏi: “Con nói gì vậy? Con biết được những gì?”

“Ông nội bị té. Mẹ khóc dữ lắm.”

Cô Diêu cảm thấy toàn thân lạnh toát: “Trời ơi, con... Sao con biết?”

“‘Bọn họ’ nói cho con biết... chứ con cũng không muốn biết.”

”Bọn họ” là những hình ảnh đáng sợ, mơ hồ, phảng phất, lơ lửng, u ám, có lúc có rất nhiều bóng người, nhưng có lúc chỉ có một, hai hình dáng cong cong queo queo.

Mỗi lần nhìn thấy “bọn họ”, luôn luôn sẽ có người khóc, đều là người thân của Quan Kiện.

Hôm nay là mẹ khóc. Ba tất nhiên là cũng muốn khóc, nhưng sẽ cố nén nước mắt, cũng giống như mình bây giờ vậy.

Có thể là ông nội sẽ không bao giờ tỉnh lại được nữa. 2 tiếng trước, ông còn đánh cờ ở nhà văn hoá dành cho người cao tuổi mà.

Còn nhớ lần trước lúc “bọn họ” đến, chị hàng xóm xinh như hoa kia, sau khi bị xe tải tông, cũng không bao giờ tỉnh lại được nữa.

Nghĩ đến đây, Tiểu Quan Kiện đột nhiên thấy đau lòng, họ đều là những người mà nó rất yêu mến, sao lại có thể không bao giờ tỉnh lại nữa chứ? Có phải là vì nó đã nhìn thấy “bọn họ”?

*

“Bé Quan Kiện nè, con có thể nói cho bác sĩ biết, chiều hôm qua con đã nhìn thấy những gì không?”

Ở đây có cái mùi cồn mà nó ghét cay ghét đắng.

“Bọn họ.”

“‘Bọn họ’ có hình dạng như thế nào? Nói cho chú biết có được không?”

“Con không quen họ, hình như là người lạ.”

“Vậy những ‘người lạ’ đó khoảng bao nhiêu tuổi? Là bác, là dì hay là các bạn nhỏ?”

“Con nhìn không rõ, có lúc thì thấy giống ông nội con, có lúc lại thấy giống một con khỉ, con thực sự nhìn không rõ. Con không lừa chú đâu.” Tiểu Quan Kiện nhìn thấy trong ánh mắt của người mặc áo khoác trắng này lộ vẻ hoang mang khó hiểu: “Mẹ con bảo trẻ con nói dối là không ngoan, con thật sự không lừa chú đâu!”

“Bây giờ con có thể nhìn thấy ‘bọn họ’ không?”

“Không.”

“Con nhìn kỹ xem, trước mặt con là ai?”

Hai đồng tử (con ngươi) của Quan Kiện đen nhánh, nhìn chăm chăm về phía trước, nhìn chăm chú có đến mấy phút, sau đó chỉ nói mấy tiếng: “Là chú!”

Sau khi kiểm tra, bác sĩ khẳng định: “Thật ra trong đầu của Tiểu Quan Kiện... có một thế giới tưởng tượng rất phong phú, điều này rất thường gặp ở trẻ trong độ tuổi này, rất phổ biến. Một người bạn thân chỉ có trong tưởng tượng, một lần đi chơi công viên tưởng tượng, gặp mặt người thân trong tưởng tượng... ..”

Nhưng trong lần khám bệnh sau đó, bác sĩ đã thay đổi quan điểm một cách triệt để.

Lúc bắt đầu, cũng là câu hỏi đó, vẫn là câu trả lời đó, tất cả đều giống như lời thoại đã được tập luyện kỹ trong những vở kịch.

“...Con không gạt chú đâu.”

“Bây giờ con có thể nhìn thấy ‘bọn họ’ không?”

“Không.”

“Con nhìn kỹ xem, trước mặt con là ai?”

Im lặng hồi lâu, khoảng thời gian im lặng lần này còn dài hơn lần trước nữa.

Đôi mắt Tiểu Quan Kiện được bao phủ bởi một màn sương, một màn sương xám đen, mặt nó càng tái xanh hơn.

“Bọn họ... ..”

“Hả? Hình dáng của ‘bọn họ’ như thế nào?”

“Con sợ quá... thật ra nó rất dễ thương, con sóc nhỏ đó, còn nữa, màu đỏ chảy tùm lum... máu!”

Trong lòng bác sĩ hơi hoảng, nhưng ngay sau đó liền tự cười mình hoang đường, bèn quay trở lại tập trung vào công việc, nghĩ cách làm sao chữa bệnh thần kinh cho chú bé này. Chuông điện thoại đột

nhiên reo vang, là vợ của bác sĩ, cũng là một bác sĩ, vừa tan ca trực đêm, gọi từ nhà đến. Bà ghen ngào: ”Không biết có phải là do bảo mẫu không đóng chặt cửa lồng hay không, Mao Mao ... bị Bạch Tuyết ăn mất rồi!

Mao Mao là con sóc con nhà bác sĩ mới nuôi [Sao có bạn Sóc con ở đây nữa kà?], còn Bạch Tuyết là con mèo nhà bác sĩ.

Bây giờ nhớ lại, Quan Kiện rất hối hận. Có lẽ, lúc đó mình không nên nói gì cả, thì sẽ không bị thí nghiệm nhiều năm như vậy, sẽ không “vừa bước ra từ viện nghiên cứu này lại phải bước vô sở nghiên cứu nọ”. Tuy nhiên những người nghiên cứu đó lại chẳng thu được bất cứ kết luận nào. Anh dần dần hiểu ra, có lẽ mình có một khả năng thiên phú, mà đồng thời cũng là một bất hạnh, một loại bất hạnh do chính bản thân anh đã trải qua, mắt thấy tai nghe, đã trói buộc thể xác và tinh thần anh suốt bao năm.

4

“Từ lúc 9h30 cho đến 10h15 tối qua, trong khoảng thời gian đó anh ở đâu?”

Đây là thời gian xảy ra vụ án, mình là đối tượng tình nghi số 1.

“Tôi ở bên Nguyệt Liên Đường trong rừng Tử Trúc của Đại học Giang Kinh.”

“Trời mưa, anh đến đó làm gì?”

Chứng cứ không có mặt tại hiện trường của Quan Kiện hoàn toàn không thuyết phục: Vậy xem ra nhân chứng còn “mẫu chốt” hơn cả Quan Kiện – “Gia Cát Thắng Nam” – càng không thể nào lần ra. “Email thì có thể tự viết cho mình mà, đúng không? Tìm một mailbox miễn phí trên mạng còn dễ hơn là tìm nhà vệ sinh công cộng trên phố dành cho người đi bộ ở đại lộ Nhân Dân nữa, không phải sao?” Tiếp đó cảnh sát chỉ ra cuộc gọi kết thúc lúc 9:34 trong điện thoại của Hoàng Thi Di. Cho dù là có ở gần ngay nhà giải phẫu, thì hai người cũng có thể nói chuyện bằng điện thoại. Đã xảy ra lâu như vậy, muốn dùng vệ tinh để định vị cũng không được.

“Nhưng... nếu thật sự là tôi sát hại Thi Thi, tôi hoàn toàn không cần thiết phải xuất hiện ở hiện trường một lần nữa”. Càng nói càng dõ. Quan Kiện biết, cho dù mình không ở hiện trường, nếu không có người chứng minh cho sự trong sạch của anh, thì cảnh sát vẫn coi anh là nghi phạm số 1.

“Anh làm như vậy, có thể là đang dùng logic ‘hung thủ làm gì mà ngốc như vậy’ để rửa tội cho mình, tiện thể phá hỏng hiện trường, tạo sự đồng cảm cho nhân viên điều tra... ..”

“Tôi không cần sự đồng cảm của các ông!” Quan Kiện dường như hoàn toàn không để ý tới người đối diện là cảnh sát “mặt sắt đen sì”, nước mắt tuôn trào, “Chỉ có mình tôi biết mùi vị vĩnh viễn mất đi Thi Thi là như thế nào, tôi không hy vọng các ông hiểu được bao nhiêu”.

“Gần đây”, người cảnh sát ho nhẹ một tiếng, “giữa 2 người có sự thay đổi nào về mặt tình cảm không, ví dụ như, cô ấy đề nghị chia tay?”

Đề loại bỏ khả năng mưu sát vì tình?

“Không có.” Đôi mắt Quan Kiện lại ươn ướt, đây là lần thứ mấy rồi?

“Không có cô gái nào biểu lộ tình cảm với anh”

Đề loại trừ khả năng mưu sát “tuyệt tình” sau khi đã thay lòng đổi dạ? Những câu hỏi vô vị như vậy còn kéo dài bao lâu nữa đây?

”Sếp Trần, tôi biết ông là nhân viên điều tra vụ án, cần tất cả sự thật và chứng cứ, nhưng, cô ấy là người con gái mà tôi yêu nhất, trong lúc này, lòng tôi rất rối, không thể giải thích rõ các đầu mối được...”

”Hiểu rõ các manh mối là công việc của chúng tôi, đúng không? ‘Lòng rối loạn’ luôn luôn là lý do của những kẻ bất hợp tác hoặc có ý che giấu. Đừng quên, cho đến giờ anh vẫn chưa cung cấp cho chúng tôi bất cứ chứng cứ vắng mặt ở hiện trường nào!” Cảnh sát Trần tuy vẫn giữ vẻ bình tĩnh, nhưng ngữ điệu đã rất gay gắt.

Hiển nhiên, tôi là nghi phạm số 1 của các ông. Quan Kiện hít một hơi thật sâu, bắt đầu nhắc nhở bản thân, tập trung tinh thần, phải mau chóng rời khỏi chỗ này, đã từng nghe nhiều chuyện về cách “thăm vấn Marathon” này, anh không hy vọng trở thành nhân vật chính trong câu chuyện tiếp theo. Nhưng kết quả của sự tập trung này là, anh lại càng không thể tập trung, càng nhớ Hoàng Thi Di mãnh liệt hơn, nụ cười rạng rỡ của cô, hơi thở nhẹ nhàng của cô, mái tóc dài đã từng quấn quít bên gáy anh, giờ lại rũ xuống một bên mép bàn giải phẫu.

Hộp sọ bị xẻ ra, lồng ngực bị cắt ra.

Có lẽ, chỉ có nước mắt mới có thể che mờ được cảnh vô cùng thê thảm này.

*

Cảnh sát Trần chăm chú nhìn Quan Kiện, anh chàng này hình như là một người có cách nghĩ rất riêng, đang cố gắng kềm nén nước mắt. Nước mắt đau khổ? Có thể là nước mắt ân hận, có thể là nước mắt che giấu, cũng có thể là những tình cảm phức tạp khác. Nước mắt không thể chứng minh bất cứ điều gì, chàng trai này còn chưa cung cấp đầy đủ thông tin để chứng minh mình vô tội.

Có nên để cậu ta ổn định 2 ngày rồi mới tiếp tục thẩm vấn? Cho cậu ta đủ thời gian soạn ra một câu chuyện và lý do hoàn hảo? Thực ra hung thủ thật sự căn bản không cần dùng cơ hội “xả hơi” này – thủ đoạn gây án tàn nhẫn như vậy, cách bố trí tỉ mỉ cẩn thận như vậy, nhất định là đã sớm có lý do kỹ càng, thậm chí là có chứng cứ không có mặt ở hiện trường.

Một chàng trai trẻ như vậy, có thể chịu đựng nổi cách “thăm vấn Mthon” không? Có chịu được tinh thần bị suy sụp, bị tra tấn bức cung?

Làm cảnh sát đã hơn 20 năm, vụ án giết người tàn nhẫn như vậy, hiện trường đầm máu như vậy, cách thức phanh thây mổ bụng theo kiểu giải phẫu tử thi, hình như đây mới là lần đầu tiên ông gặp phải. Theo kết luận sơ bộ của phía cảnh sát, tay chân của Hoàng Thi Di từng bị trói chặt, miệng bị nhét khăn, lúc bị giải phẫu vẫn còn đang thở, tim vẫn còn đập. Ban nãy đã có kết quả khám nghiệm của

pháp y, trong máu không còn sót lại bất cứ chất gây mê nào. Bất luận là ai gây ra tội ác này, cũng nhất định là một kẻ cực kỳ biến thái.

Anh chàng đẹp trai trước mặt, hình như không phù hợp với hình tượng “sát thủ biến thái” trong lòng ông.

Ông đặt một ly nước đầy trước mặt Quan Kiện.

“Trước khi chúng ta tiếp tục, anh còn có gì muốn nói, về khoảng thời gian... khoảng thời gian Hoàng Thi Di bị giết?”

Quan Kiện nhếch môi suy nghĩ: “Trong khoảng thời gian Thi Thi bị hại, tôi đã trông thấy ‘bọn họ’.”

”Một câu chuyện rất thú vị” – Cảnh sát Trần sau khi nghe xong câu chuyện từ nhỏ mà Quan Kiện đã trải qua, lạnh lùng nói. Bây giờ trên thị trường rất thịnh hành loại tiểu thuyết kinh dị, thần bí. Lần trước chat với đồng nghiệp làm bên Cục quản lý bảo mật mạng, rất nhiều sinh viên cũng thích lên mạng xem, thậm chí là viết những tiểu thuyết ma quỷ như vậy. “Cậu bé” họ Quan này, tuy là sinh viên y khoa, nói không chừng cũng có khả năng sáng tác thiên phú.

“Xem ra ông không tin, nếu đổi là tôi, có lẽ cũng không thể tin, nhưng những gì tôi nói đều thực sự đã xảy ra, có những chuyện tôi nhớ, có những chuyện là do mẹ kể tôi nghe.”

Đây là một “cậu bé” thông minh tuyệt đỉnh.

“Có thể tổng kết lại một lần nữa không, lần này nhìn thấy ‘bọn họ’, là ai? Hình dáng như thế nào?”

“Gần đây khi tôi làm thí nghiệm thôi miên ở Viện nghiên cứu y dược Trung - Tây của giáo sư Nhậm, rất thường trông thấy cảnh này, một hành lang vừa dài vừa tối, cuối hành lang bật sáng một ngọn đèn, ngay dưới đèn là một cái bàn, nằm trên bàn là một người con gái, tối hôm đó, khi tôi đợi Gia Cát Thăng Nam ở Đại học Giang Kinh, cũng nhìn thấy cảnh tượng này...”

“Cũng tức là nó, anh dự đoán được Hoàng Thi Di sẽ bị giết?”

“Nói chính xác hơn là, tôi không thể dự đoán được cái chết, nhưng tôi có thể cùng lúc ‘nhìn thấy’ cái chết diễn ra. Những thứ nhìn thấy trong lần thí nghiệm thôi miên trước rất mơ hồ, người nằm trên bàn tôi nhìn không rõ là ai, nhưng tối hôm qua trước khi tôi ngất xỉu, nhìn thấy ‘bọn họ’, người nằm trên bàn, tôi có thể khẳng định là Thi Thi. Tính ra, thời điểm đó trùng khớp với khoảng thời gian Thi Thi bị hại.” Quan Kiện dần dần bình tĩnh trở lại.

“Nói như vậy, sự xuất hiện của ‘bọn họ’ giúp anh ‘thấy được’ quá trình bị hại của Hoàng Thi Di, lẽ nào lại thật sự không có chút manh mối nào của hung thủ sao?”

“Có thể là tôi chưa nói rõ, Thi Thi bị hại như thế nào, tôi không thấy được gì hết, nhưng tôi có thể cảm giác được những thương tổn mà cô ấy phải chịu. Đầu tiên tôi cảm thấy ngực đau dữ dội, nếu tôi đoán không lầm, đầu tiên hung thủ dùng hung khí đâm vào tim Thi Thi...” Cảnh sát Trần trong lòng ngạc nhiên, những gì Quan Kiện nói đều trùng khớp với kết luận của pháp y.

“... Tiếp theo hung thủ mở hộp sọ, sau đó, cắt một đường ngay chính giữa lồng ngực, từ chỗ gần xương đòn gánh mở lồng ngực ra, dùng tay xé...” Giọng Quan Kiện ngày càng nhỏ, yết hầu cử động một cách khó khăn, cuối cùng ngừng hẳn lại, nước mắt lại trào ra, nhỏ xuống đôi tay run rẩy.

Trong lòng cảnh sát Trần nảy sinh một cảm giác vô cùng phức tạp đối với Quan Kiện, không biết là nên tin tưởng cậu ta, tin tưởng sự chân thành và đau khổ trong ánh mắt cậu ta, hay là nên coi tất cả những gì cậu ta nói là rác rưởi, bịa đặt? Lúc này ông mới phát hiện, mình cũng như Quan Kiện, cũng hầu như cả đêm không hề chớp mắt.

“Ông có điều tra nhật ký điện thoại trong điện thoại của Thi Thi chưa? Những liên lạc gần đây của cô ấy... Ai hẹn cô ấy đến nhà giải phẫu? Tại sao cô ấy lại không nói với tôi?” Quan Kiện đau khổ ôm đầu.

“Tôi đang muốn hỏi anh đây. Điện thoại của cô ấy, 70% là dùng để nói chuyện yêu đương với anh, mỗi tháng 2 người nhắn cả trăm tin nhắn, một trong số đó là tin này.” Trong lúc nói, trên tay cảnh sát Trần đã cầm thêm một cái điện thoại nữa, Nokia N72, chính là quà sinh nhật 2 tháng trước Quan Kiện tặng Hoàng Thi Di. Trên màn hình là tin nhắn: “Muốn so gan? Nhà giải phẫu cũ Đại học Y Giang Kinh, 8983.”

Người nhắn tin, chính là Quan Kiện. Số điện thoại của Quan Kiện được ghi rõ ràng trên màn hình.

“Tôi là một lão già cổ hủ, sau khi điều tra mới biết, thì ra 8983 chính là câu viết tắt ‘không gặp không về’ của các bạn trẻ các anh. Anh giải thích cho tôi biết xem, thế này là thế nào?”

Nhớ đến chuyện cũ, mũi Quan Kiện lại cay cay. “Chuyện xảy ra ít nhất cũng đã một tháng, hình như tôi giới thiệu với cô ấy một quyển sách có liên quan đến nhà giải phẫu cũ của Đại học Y Giang Kinh, cô ấy xem xong bảo là không sợ, cười tôi nhát gan, tôi mới đề nghị thi gan cùng cô ấy, thật ra chỉ là đùa giỡn mà thôi”. Quan Kiện ngược mắt lên, vẻ mặt cảnh sát Trần hoàn toàn không có chút cảm xúc nào. Mặt Quan Kiện càng trắng xanh.

“Tôi biết anh thích xem loại tiểu thuyết này, hy vọng là anh không bị ảnh hưởng...” Cảnh sát Trần do dự, có nên thừa lúc tinh thần của cậu bé này đang mềm yếu mà “truy cùng đuổi tận”, dùng cách thức mệt lả của môn chạy Marathon để điều tra?

Lúc này, ông lại thấy nước mắt đọng trên khoé mắt của anh.

Hoặc là cậu ta hoàn toàn vô tội, phải chịu đựng nỗi đau mất người yêu và áp lực bị thẩm vấn; hoặc là cậu ta là kẻ cực kỳ biến thái, kẻ nguy trang vô cùng khéo léo.

Trường hợp ngoại lệ duy nhất, chính là tuy cậu ta dày công tính kế giết người, nhưng bản thân lại hoàn toàn không biết.

“Xem ra anh rất mệt, ăn chút gì đi, rồi về phòng tạm giam nghỉ ngơi một chút.”

Nhà tạm giam của chi cục công an Văn Viên có 4 căn phòng nhỏ, mỗi bên gồm 2 phòng sát nhau. Ở

giữa là một hành lang nhỏ, ngay cửa là trạm gác của cảnh sát. Quan Kiện vừa bước vào nhà tạm giam, lập tức có một cảm giác rất kỳ lạ: dường như anh đang bước vào giấc mơ, bước vào ảo giác của chính mình, bước vào hành lang dài tăm tối đó.

Chỉ là, lần này, anh chính là đôi mắt thù hận và phần nộ trong bóng tối kia.

Thù hận và phần nộ, là đối với hung thủ tàn nhẫn đó, đối với bi kịch của Hoàng Thi Di.

Nếu hung thủ thật sự là mình?

Lúc Thi Thi trùng hợp thay mình lại “ngất xỉu”?

Mình chính là “Gia Cát Thắng Nam” đó?

Lẽ nào mình bị mất trí?

Người đa nhân cách?

Tuy gần 2 ngày nay không hề chợp mắt, nhưng giờ nằm trên giường gỗ lạnh ngắt, Quan Kiện vẫn rất khó ngủ. Hoặc giả, mình vẫn còn đang ngủ mê, nên mới có cơn ác mộng này: người yêu chết đi, bản thân lại trở thành nghi phạm số 1, nằm trơ trọi trong nhà tạm giam này, nghe những lời nguyên rửa của kẻ bị tạm giam phòng bên.

Có khi nào đúng là mình?

Những suy nghĩ dẫn vật cứ hiện ra không ngừng ám ảnh anh: ngay cả chính anh cũng không thể chứng minh một cách lý tính sự trong sạch của mình.

Cửa đột nhiên mở ra.

Không ai muốn bị giam cầm, đặc biệt là một đứa trẻ. Tiểu Quan Kiện hầu như không do dự, bước ra khỏi căn phòng nhỏ.

Trước mặt là một hành lang dài và âm u, cũng giống như hành lang vẫn thường thấy trong thí nghiệm, một hành lang dẫn tới cái chết.

Lẽ nào, cái chết thảm khốc của Thi Thi còn chưa phải là cao trào của bi kịch?

Cậu bé quay trở lại căn phòng nhỏ. Nó thà mất đi tự do, cũng không muốn dùng khả năng “thiên phú” của mình phát hiện ra thêm bất cứ điều gì.

Nhưng cuối cùng, nó vẫn bước ra khỏi căn phòng nhỏ, dường như đây là một sứ mệnh.

Sứ mệnh? Cách dùng từ thật nực cười mà cũng thật là đáng thương! Nếu như sứ mệnh của mình là không ngừng phát hiện ra những người thân thiết bên cạnh phải mất đi mạng sống, vậy mình chẳng phải là sứ giả của địa ngục, người truyền tin tức hành của Diêm Vương sao?

Nó ngoảnh đầu lại, phía sau cũng là một khoảng đen kịt, không hề có bóng dáng của cảnh sát trực ban. Phía trước, vẫn là bóng tối vô định – không hẳn vậy, nó gần như có thể dự đoán được, phía trước sẽ xuất hiện...

Một ánh sao thấp thoáng phía xa xa, lại là đom đóm? Nó bất giác bước lại gần.

Còn nhớ, nhà tạm giam chỉ có 4 căn phòng nhỏ, chỉ có thể giam được 4 người, tại sao khi đi trên con đường này, hai bên lại có nhiều phòng, nhiều ánh mắt lạnh lùng dõi theo như vậy?

Cuối cùng cũng nhìn rõ, phía trước là một ngọn đèn treo, lần này, nó thậm chí còn nhìn rõ được kiểu dáng của chụp đèn, được làm bằng sứ trắng, nửa giống cái đĩa nửa giống cái chén. Dưới ngọn đèn, lại có cái bàn đó, trên bàn, lại là một người con gái.

Có thể khẳng định là phụ nữ không?

Quan Kiện kinh ngạc phát hiện, người trên bàn, không giống như phụ nữ.

Lại là ai nữa đây?

Ngay trong thời điểm quan trọng nhất, hình ảnh lại nhoè đi.

Tuy không thể nhận ra, nhưng Quan Kiện gần như có thể khẳng định, đây là một người rất quen thuộc với nó.

Từ lúc nào, trong tay lại xuất hiện thứ này?

Quan Kiện giơ tay lên, muốn nhìn rõ xem vật mình đang cầm trong tay, khi ánh đèn lướt qua vật đó, loé lên một quang sáng chói mắt.

Một con dao!

Một cảm giác ghệt thờ cực độ khoá chặt lồng ngực và cổ họng, trong một thoáng Tiểu Quan Kiện cảm thấy mình không cách nào thờ nổi.

*

“Châm dứt thí nghiệm” - tiếng của giáo sư Nhậm.

Nghiên cứu sinh Phương Bình dùng 2 miếng bông gòn thấm đẫm cồn ấn vào huyết thái dương của Quan Kiện. Quan Kiện mở mắt ra, nhưng lập tức bị ánh đèn sáng rực làm loá mắt phải nhắm lại.

Đã xảy ra chuyện gì vậy? Lẽ nào mình vẫn còn trong thí nghiệm? Đột nhiên Quan Kiện cảm thấy hy vọng. Có lẽ, nhìn thấy Thi Thi bị hại, cũng là một phần hình ảnh trong thí nghiệm thôi, mình vẫn còn trong ảo giác!

Nhưng khi Quan Kiện mở mắt ra một lần nữa, phát hiện ra Hoàng Thi Di không hề có ở bên cạnh, kể bên giáo sư Nhậm là cảnh sát Trần và một cảnh sát khác nữa, anh mới biết mình không may mắn như

vậy.

“Tôi... sao tôi lại ở đây?” Quan Kiện cảm thấy mình có lý do để tức giận. Anh thậm chí còn nổi nóng với giáo sư Nhậm - người mà anh vẫn rất kính trọng, anh có cảm giác bị bán đứng.

Cảnh sát Trần nói: “Giáo sư Nhậm tìm đủ mọi cách giúp đỡ anh, chứng minh với chúng tôi là những gì anh nói, đặc biệt là những chuyện hồi nhỏ anh đã trải qua, đều là sự thật. Là tôi mời giáo sư Nhậm tới diễn ‘thị phạm’ cho chúng tôi xem làm sao tiến hành thí nghiệm với anh, cho nên sau khi thôi miên anh xong đã chuyển anh đến phòng thí nghiệm của giáo sư Nhậm. Tôi đã xem qua một số ghi chép về những lần thí nghiệm trước, quả thật là có nhắc đến ‘hành lang tối đen’ và ‘thi thể nữ’.”

Quan Kiện nói: “Tôi hoàn toàn không thể xác định được người đó là phụ nữ, cũng không thể xác định được đó là một thi thể, luôn luôn nhìn không rõ. Chỉ có lúc Thi Thi bị hại, trước khi tôi ngất xỉu, m nhìn rõ được.”

“Vậy vừa nãy anh đã nhìn thấy gì?” Ánh mắt sắc bén của cảnh sát Trần không rời khỏi khuôn mặt Quan Kiện.

“Cũng giống như lần trước, chỉ có điều, lần này người đang nằm trên bàn, không phải là phụ nữ nữa, không có mái tóc dài rũ xuống.... Phải nói là rất giống một người đàn ông, nhưng tôi không biết là ai... Thậm chí tôi còn cảm thấy, có lẽ là tôi.”

“Là anh? Căn cứ theo những gì anh đã trải qua mà suy ra quy luật, khi anh nhìn rõ được người nằm trên bàn, thì người đó phải chết.”

”Có thể là ‘đang chết’. Nếu đây là quy luật, thì cũng là một quy luật rất hoang đường.” Quan Kiện không thể chấp nhận “quy luật” này.

Ánh mắt của cảnh sát Trần vẫn dán chặt vào khuôn mặt Quan Kiện: đây là một cậu bé như thế nào? Là cảnh sát điều tra có thâm niên của chi cục, ông đã từng xử lý không biết bao nhiêu là vụ án hóc búa kỳ lạ, nhưng trước giờ ông chưa từng gặp một nghi phạm nào đặc biệt như vậy – một sinh viên Y thông minh, có khả năng nhìn thấy cái chết của người khác. Ông gần như muốn thả Quan Kiện ra ngay lập tức, để cho giáo sư Nhậm có thể nghiên cứu thấu đáo đối tượng thí nghiệm ”phi thường” này.

Giáo sư Nhậm cũng đã từng nói, bất kỳ người nào trong trạng thái thôi miên đều có khả năng nhìn thấy những cảnh không có thật, cũng giống như là nằm mơ vậy, không có logic gì cả, thường là những thứ nằm trong vô thức, ban ngày nghĩ nhiều thì ban đêm nằm mơ thấy thôi.

Hành lang dài tăm tối, xác chết trên bàn nhìn thấy trong thí nghiệm, nếu những hình ảnh này tồn tại trong vô thức của Quan Kiện, thì những thứ đó nói lên điều gì?

Có lẽ nó chứng tỏ là Quan Kiện đang tưởng tượng ra những cảnh khủng khiếp này, những cảnh tượng có thể xây dựng được. Nhà giải phẫu cũ của Đại học Y Giang Kinh mà Quan Kiện hiểu rõ từng góc ngách, trùng hợp thay lại trở thành bối cảnh của câu chuyện, Hoàng Thi Di bị giết, gần như hoàn toàn phù hợp với những cảnh “trong mơ” của anh

“Những bằng chứng giáo sư Nhậm cung cấp tuy là rất quan trọng, nhưng hoàn toàn không thể loại trừ anh ra khỏi danh sách đối tượng tình nghi. Nhưng anh phải cảm ơn chế độ bảo lãnh trong khi đợi thẩm vấn của chúng tôi. Anh đi với tôi về cục làm một số thủ tục có thể về nhà... Ba mẹ anh đang đợi anh đó. Họ đã vì anh chạy vạy khắp nơi, chịu rất nhiều nguy hiểm. Đừng tưởng là từ nay anh có thể tự do rồi, nếu vụ án có tiến triển mới, chúng tôi có thể thẩm vấn anh bất cứ lúc nào, cho nên tốt nhất là anh nên hợp tác, không được đi lại lung tung, ngoan ngoãn ở lại Giang Kinh này, hoặc là nhà anh, hoặc là ký túc xá nơi anh ở, bệnh viện trực thuộc số 1 nơi anh thực tập mà thôi.”

Quan Kiện gật đầu, thật lòng hy vọng “tiến triển mới” mau chóng xuất hiện, để có thể làm sáng tỏ cái chết của Hoàng Thi Di.

Bất cứ người nào cũng đều không nên chết một cách mờ ám. Đặc biệt là người bị mưu sát một cách tàn khốc như vậy.

Nhưng nếu “tiến triển mới” vẫn rơi trúng đầu mình thì sao?

Đó vẫn là thực tế mà mình phải chấp nhận.

Quan Kiện đi theo cha mẹ bước ra khỏi cửa của cục cảnh sát, từ trên đỉnh đầu đột nhiên truyền xuống mấy tiếng chim kêu “Quác... quác...” Mười mấy con quạ đen lượn vòng trên đỉnh đầu anh không chịu bay đi.

Chương 6 - 10

6

“Thằng nhóc này, về tới nhà là không nói câu nào, con có gì khó chịu, nghĩ quần hả, sao không nói cho ba mẹ biết... Trong lúc này, con càng phải nên tâm sự với ba mẹ nhiều hơn mới phải chứ.” Mẹ của Quan Kiện – bà Vạn Đình Phương – một lần nữa lại lên tiếng phàn nàn.

“Con nó muốn yên tĩnh, thì để cho nó yên tĩnh một chút đi. Khi nào nó cần, tự khắc sẽ tâm sự với chúng ta mà, đúng không?” Ông Quan Thiệu Bằng luôn cảm thấy mình hiểu con trai nhất, câu nói này ông vừa nói đỡ giùm cho con, lại vừa giống như đang hỏi con, thật lòng hy vọng con trai có thể vì thế mà mở miệng. Lớn tuổi mới có được một mụn con, ông vốn yêu chiều con, nhưng đối với Quan Kiện ông vẫn luôn dạy dỗ nghiêm khắc.

”Thôi được rồi, thằng bé Quan Kiện này tính tình khó hiểu, vốn là do di truyền mà.” Vạn Đình Phương cũng biết là tính mình hay cảm ràm, nhưng chẳng lẽ đó không phải là trách nhiệm của người làm mẹ sao? Huống chi, công tác ở phòng y tế của nhà máy hai mươi lăm năm, bệnh nhân đến khám toàn là người quen, xét trên nghĩa rộng thì đều là đồng nghiệp cả, miệng làm sao có thể ngừng nói được chứ? Bà biết thực ra Quan Thiệu Bằng cũng không phải là người lạnh lùng, chỉ là vì dù sao ông cũng là một phó phòng của Sở Xây dựng, cũng sắp tới tuổi về hưu rồi, ông biết nên nói những gì, và lúc nào thì nên nói.

Trong đầu Quan Kiện lúc này trống rỗng.

Tại sao lại là Thi Thi?

Trống rỗng.

Rơi xuống khoảng trống đó, là nước mắt.

Hay là ... Buổi tối hôm đó, anh có một khoảng thời gian đau đến mất cả tri giác, trong khoảng thời gian trống rỗng đó, anh có đủ thời gian quay trở về khu nhà giải phẫu cũ? Cảm giác đau đớn đó, tại sao lại “thật” đến như vậy? Thật đến mức phản ánh được từng chi tiết Hoàng Thi Di bị hại, lưỡi dao sắc bén xuyên vào lồng ngực, hộp sọ bị cưa, da bị xé toạc, xương sườn bị cắt đứt... cũng giống như là chính bản thân mình trải qua vậy – mặc dù anh chẳng hề nhìn thấy được quá trình đó, nhưng tại sao anh vẫn “cảm nhận” được đúng lúc như vậy? Trừ phi... trừ phi... trừ phi tất cả những điều này đã tồn tại trong đầu anh từ lâu, tất cả đều đã được chuẩn bị sẵn trong đầu anh.

“Bọn họ” vẫn lần quần trong đầu anh.

Ý nghĩ này làm anh toát mồ hôi lạnh.

Cảm giác này, so với cảm giác tận mắt nhìn thấy máu tuôn ướn đầm còn làm cho anh cảm thấy buồn nôn hơn.

Bình tĩnh lại, suy nghĩ kỹ xem.

Lẽ nào, tận sâu thẳm trong lòng mình, thật sự có một khoảng mờ mịt, ngay cả bản thân cũng không phát hiện được? Có phải điều này có thể giải thích được cảm giác đau như cắt lúc đó? Mình đang đấu tranh với chính mình. Giết người mà mình yêu nhất, vốn là đau đớn nhất tàn nhẫn nhất.

Giả sử hung thủ là mình, vậy động cơ là gì?

Trong đầu cứ lật đi lật lại không biết bao nhiêu lần cái ý nghĩ đó, những hồi tưởng bất tận. Anh nâng niu từng khoảnh khắc ở bên Hoàng Thi Di. Trong 3 năm, đương nhiên là hai người cũng không ít lần cãi nhau, giận hờn, thậm chí có đến mấy ngày không nói chuyện, nhưng đều là khúc nhạc đệm mà tình yêu nào cũng có, không có lần nào đáng phải ôm hận.

Có lẽ, từ tận đáy lòng, mình có tính ác bẩm sinh?

Cho nên mình mới có thể nhìn thấy “bọn họ”, mình mới có thể “kết nối” với tội ác và bóng tối.

Nhưng, tại sao lại nhìn thấy một người giống đàn ông đ nằm trên bàn? Thậm chí, còn có cảm giác đó là mình?

Chuông cửa đột nhiên reo vang, phá vỡ sự yên tĩnh của ngôi nhà nhỏ. Vạn Đình Phương khẽ giọng “Tạ ơn trời đất!”, chạy vội ra mở cửa.

Đứng ngay cửa là một cô gái dáng cao gầy, da trắng đến mức gần như trong suốt đôi mắt rất to, tóc dài ngang vai, nhuộm màu nâu hạt dẻ, vừa mang vẻ đẹp thời thượng, vừa không mất đi vẻ thủy mì của một cô gái. Vạn Đình Phương nở một nụ cười, khẽ gọi: “San San!”, nhiệt tình kéo tay cô gái.

Thấy người vừa tới là Âu Dương San, Quan Kiện thở dài, đứng dậy đi vào phòng ngủ của mình. Vạn Đình Phương nhanh tay lẹ mắt, bước lên phía trước kéo tay con trai: “Tiểu Kiện, sao con lại không có chút lịch sự nào hết vậy? Tuy là San San thân thiết với gia đình chúng ta, nhưng con cũng không thể làm mặt lạnh như vậy chứ, ngay cả một câu chào hỏi cũng không có!”

Quan Kiện vẫn không nói tiếng nào, Âu Dương San dịu dàng nói: “Tâm trạng anh không tốt, nên em tới thăm anh, chứ cũng không có chuyện gì gấp đâu. Em sẽ về ngay... Ba mẹ em hỏi thăm anh và hai bác.”

Gia Đình Âu Dương trước đây là hàng xóm của nhà họ Quan, Âu Dương San và Quan Kiện chơi thân từ nhỏ đến lớn, cô nhỏ hơn anh 1 tuổi, cũng đang học ở đại học Y Giang Kinh. Mẹ cô – cô giáo Diêu – từng là giáo viên mầm non của nhà trẻ trong nhà máy nơi Vạn Đình Phương công tác, cũng là bạn thân của Vạn Đình Phương. Thỉnh thoảng Vạn Đình Phương và Quan Thiệu Bằng bạn, không đến đón Quan Kiện kịp, cô Diêu sẽ chở Quan Kiện và Âu Dương San về nhà, cho 2 đứa trẻ chơi với nhau. Tuy rằng sau này nhà họ Quan đã dọn đến khuôn viên của Sở Xây dựng, nhưng hai gia đình vẫn thường xuyên qua lại những ngày giỗ chạp lễ Tết, thân thiết như là người trong gia đình. Cho nên không biết là từ bao giờ, người lớn hai bên đã ngầm cho rằng đôi kim đồng ngọc nữ này sẽ sống bên nhau trọn đời.

Cho nên dù ở nhà hay ở trường Đại học Y Giang Kinh, Âu Dương San đều lộ rõ vẻ tức giận với “kẻ cướp đoạt tình yêu” Hoàng Thi Di, điều này không phải là bí mật gì.

Vạn Đình Phương thấy Âu Dương San quay đầu định ra về, liền vội vàng kéo lại: “Con ở xa xôi tới đây, ngay cả bữa cơm cũng không ở lại ăn với hai bác được sao? Vừa đi lúc Tiểu Kiện được thả về nhà sau hai ngày điều tra, bác mua ít thức ăn, cháu ở lại ăn với chúng tôi rồi hãy về.”

Âu Dương San liếc nhìn Quan Kiện, rụt rè nói: “Nhưng anh ấy...”

Vạn Đình Phương : “Kệ nó! ... Con cũng biết, tính nó trầm như vậy. Cứ quyết định vậy đi ha, con nhất định phải ở lại đây ăn bữa cơm. Gì đâu mà vừa mới sáng ra là cả nhà chẳng ai nói với bác một lời rồi!”

Âu Dương San lúc này mới cười, nói: “Hay quá, con thích nhất là được ăn món của dì nấu, để con giúp dì một tay!”

Vạn Đình Phương khẽ thở dài: Thi Thi chết thảm, Tiểu Kiện tuy là tội nghiệp thật, nhưng có con bé San San tuyệt vời như vậy quan tâm nó, coi như là nó còn có phúc!

Quan Kiện vươn vai đứng dậy, tuy là từ khi anh yêu Hoàng Thi Di, Âu Dương San đã mấy lần gây “náo loạn” ở trường đại học, làm anh và Hoàng Thi Di rất khó xử, nhưng anh vẫn giữ thái độ lịch sự với cô em gái nhỏ này, cũng không đem chuyện cô gây rối kể với người lớn hai bên. Chỉ là trong lúc này anh thật sự không còn lòng dạ nào nói chuyện, bèn trốn vào phòng riêng của mình.

Âu Dương San cũng bước vào theo.

Thiệt là hết cách, từ mẹ tới cô bạn hàng xóm, không có người nào để anh yên.

“Đây là quyển sách anh mới mua, nếu em thích, cứ lấy đọc.” Quan Kiện chỉ đại lên chồng sách trên kệ, thần thờ nói.

Âu Dương San cúi đầu, thấp giọng: “Anh Tiểu Kiện, em đến để xin lỗi.”

“Em không làm gì sai, sao phải xin lỗi?”

“Chuyện của Thi Thi, em nghe cũng giật mình. Em rất hối hận trước đây đã xử sự không phải với hai người. Thật đấy!”. Âu Dương San len lén ngẩng đầu lên nhìn Quan Kiện: “Chắc là anh không trách em nữa đâu há?”

“Chuyện đã qua rồi, nhắc đến làm gì?” Trong lòng Quan Kiện chua xót, anh ngẩng đầu lên nhìn Âu Dương San.

“Anh toàn nhìn thẳng vào người ta, em giống khủng long lắm à?”

Thật ra Âu Dương San là một cô gái rất xinh đẹp, những người theo đuổi cô có thể xếp thành hàng dài từ cổng Đại học Y Giang Kinh đến bờ hồ Chiêu Dương. Hai người cùng lớn lên bên nhau, thân như anh em, tuy Quan Kiện và Âu Dương San chưa từng bày tỏ tình ý gì với nhau, nhưng tình cảm của cô anh không phải là không hiểu. Bản thân anh vẫn thương yêu cô như em gái, nhưng San San lại cho rằng Hoàng Thi Di đã chen vào quan hệ giữa họ, nên Hoàng Thi Di đến thấu xương.

Hận đến thấu xương... Quan Kiện giật mình, ngược mắt nhìn Âu Dương San. Âu Dương, Gia Cát, trùng hợp thay đều là họ kép!

“Anh không trách em là được rồi.” Khuôn mặt Âu Dương San rạng rỡ trở lại. “Anh nói xem, anh có thấy chuyện Thi Thi bị hại có vẻ gì đó kỳ lạ không? Cô ấy chỉ là một sinh viên bình thường, có thể gây thù chuốc oán với ai được chứ, ra tay độc ác như vậy...” Âu Dương San ngừng lại, nhìn sắc mặt Quan Kiện, rồi nói tiếp: “Thôi bỏ đi, đợi mọi chuyện qua rồi chúng ta hãy nói tiếp về vấn đề này.”

Phải rồi, Thi Thi chỉ là một sinh viên bình thường, tại sao lại bị sát hại bằng một thủ đoạn tàn nhẫn như vậy? Tuy rằng cô ấy rất can đảm nhưng sao lại có thể một mình đi đến một nơi rừng rợn như khu nhà giải phẫu cũ để chờ người? Trừ phi, hung thủ là một người cô ấy hết sức quen thuộc hoặc tin tưởng.

Ví dụ như mình. Hoặc là...

“Em nói đi, anh có thể chịu được mà”. Quan Kiện muốn nghe “cao kiến” của Âu Dương San.

“Cho nên em cảm thấy, đây tuyệt đối không phải là một vụ án mưu sát ‘ngẫu nhiên’, anh có từng nghĩ tới, hành động phi nhân tính như vậy, có khi nào là không phải do người làm không? Ý em là... ví dụ như... ác quỷ gây ra... Anh đã xem truyện ‘Kỳ án ánh trắng’ rồi mà, phải không?”

Lòng Quan Kiện chùng xuống, dường như, đây là lời giải thích “hợp lý” duy nhất.

7

Tuy đã được cảnh sát Trần nhắc nhở, trong thời gian bảo lãnh chờ thẩm vấn, bất cứ lúc nào gọi là phải đến, nhưng Quan Kiện không ngờ là giấy gọi lại gửi đến nhanh như vậy.

“Lần cuối cùng anh nhìn thấy Chữ Văn Quang là khi nào?”

Phản ứng đầu tiên của Quan Kiện là có chút kỳ lạ khó hiểu: “Lần cuối cùng chính thức gặp mặt là buổi tối hôm Thi Thi bị hại, ngày 11/10, chúng tôi cùng đi đến nhà ăn dùng cơm.”

“Ồ?” Đôi mắt của cảnh sát Trần lướt trên mặt Quan Kiện. Một lúc sau, ông lại nói: “Chúng tôi đã mở hồ sơ vụ án, đang điều tra sự mất tích của Chữ Văn Quang.”

“Cái gì?” Quan Kiện không kèm chế được đứng bật dậy.

“Cũng hơn 9h tối ngày 11/10, Chữ Văn Quang rời khỏi ký túc xá, sau đó không ai còn trông thấy cậu ta nữa.”

“Ngày Thi Thi bị hại!”

“Không sai, trong ký túc xá không phát hiện được bất cứ dấu vết nào chứng tỏ cậu ta đi xa, tất cả đồ đạc đều còn nguyên. Anh có manh mối gì khác không? Ví dụ như, có ai có mâu thuẫn với cậu ta, gần đây tâm trạng cậu ta có gì không ổn định...”

Trong khoảng thời gian Thi Thi bị hại, Chữ Văn Quang mất tích, gần như có thể khẳng định hai việc này có liên quan với nhau. Nhưng Quan Kiện lại không thể cung cấp được bất cứ manh mối nào.

“Chữ Văn Quang có thân với Hoàng Thi Di không?”

“Đương nhiên là thân, Chữ Văn Quang là bạn thân nhất của tôi, cũng gần như là bạn thân của Thi Thi vậy”. Quan Kiện có cảm giác cảnh sát Trần có vài điều không tiện nói ra.

Lẽ nào cảnh sát Trần nghi ngờ Chữ Văn Quang là hung thủ? Nhưng vậy thì tại sao chứ? Lẽ nào giữa Hoàng Thi Di và Chữ Văn Quang ... có gì đó? Có phải là mình thường ngày quá sợ ý, bỏ qua không quan sát những chi tiết nhỏ nhất? Mà trùng hợp thay điều này có thể giải thích tại sao Thi Thi lại giấu mình việc cô ấy đi đến toà nhà giải phẫu. Nhưng Quan Kiện nghĩ đến đầu đầu cũng không thể nhớ nổi dù là chỉ một chút manh mối, chuyện tình cảm mờ ám giữa Thi Thi và Chữ Văn Quang. Có phải là Chữ Văn Quang yêu đơn phương, không thể có được Thi Thi nên đã chủ tâm giết cô ấy? Điều này lại có thể giải thích được Chữ Văn Quang vì sợ tội nên bỏ trốn; nhưng nếu cậu ấy không phải là hung thủ, thì rất có khả năng trở thành người bị hại tiếp theo. Nghĩ đến đó, Quan Kiện không kiềm được toàn thân toát mồ hôi lạnh.

*

Phía cảnh sát đã cố gắng hết sức, tìm kiếm khắp nơi, nhưng vẫn không phát hiện được bất cứ dấu vết nào của Chữ Văn Quang.

Ba mẹ của Chữ Văn Quang cũng đã từ ngoài quê vội vã đến, sốt ruột chờ tin của cảnh sát.

*

Tối chủ nhật, lại là ca đêm, Quan Kiện rời nhà, vội vã đi đến bệnh viện trực thuộc số 1 thực tập. Khi anh đi đến cửa phòng kh “bọn họ” lại xuất hiện, lại còn có cả hành lang dài tăm tối đó!

“Rốt cuộc là anh đã nhìn kỹ chưa? Người bị hại kế tiếp là ai?” Bên kia đầu dây điện thoại cảnh sát Trần nôn nóng hỏi.

“Không có... chỉ là lóe lên một khắc rồi thôi, không nhìn rõ được. Tôi... tôi thật sự rất sợ đó là Chữ Văn Quang... Nếu thật sự là cậu ấy, ít ra cũng chứng minh được cậu ấy có thể vẫn chưa bị giết, chúng ta phải nắm chắc... thời gian không còn nhiều nữa.” Trong lòng Quan Kiện nghĩ: Đi đâu để tìm được cái hành lang dài đó đây? Đây có lẽ là khả năng duy nhất để ngăn chặn bi kịch phát sinh.

“Hiện giờ anh đang ở đâu?”

“Trước cửa bệnh viện trực thuộc số 1”

“Anh đừng đi đâu cả, tôi sẽ đến ngay. Nhớ, tuyệt đối không được chạy lung tung.”

“Được.”

Đúng ngay lúc Quan Kiện đóng nắp điện thoại lại, “bọn họ” lại vô tình xuất hiện.

Hành lang dài tăm tối đỏ, những ánh mắt phần nộ đỏ, con đom đóm ử rữ đỏ, lóe lên trong đôi mắt đang mở to gần như vô hồn của anh. Một tay anh ấn mạnh lên huyết thái dương, cố gắng nhìn rõ hình dáng của “bọn họ.”

Có lẽ, cũng không cần nhìn rõ làm gì, chờ khi nhìn rõ được “bọn họ” thì bi kịch đã lên đến cao trào mất rồi.

Nhưng anh định thử nhìn rõ hành lang đó, nơi bi kịch xảy ra.

Hành lang hình như ở dưới một ngọn đèn lúc sáng lúc tắt, anh thấy rõ hơn rồi, nửa phần tường trên màu trắng, nửa phần dưới hình như màu lục.

Hành lang của bệnh viện!

Đột nhiên anh nhớ ra, toà nhà chính của bệnh viện trực thuộc số 1 gần đây có xây thêm 1 tầng lầu nữa, mở rộng thành phòng phẫu thuật, công trình đã hoàn thành, các thiết bị cũng đã sắp sửa lắp xong, những ngày này rất có thể bị bỏ trống.

Anh trừng mắt lên, không muốn nhìn thấy “bọn họ” nữa, hai tay hươ loạn xạ trước mắt, dường như làm như vậy có thể đuổi được “bọn họ” đi, bởi vì khi cảnh tượng cuối cùng lộ ra, nhất định sẽ vô cùng thê thảm.

Người qua đường nhìn anh, nhất định sẽ cho rằng anh bị điên.

Dao nhọn xuyên tim!

Cơn đau dữ dội gần như làm anh mất đi tri giác.

Không thể đợi được nữa, anh phải bắt hung thủ. Lúc Quan Kiện hơi tỉnh lại, liền bắt đầu ba chân bốn cẳng chạy về phía toà nhà chính của bệnh viện trực thuộc số 1.

Giây phút bước vào thang máy, Quan Kiện lại cảm thấy một cơn đau dữ dội nữa, xương sọ, xương quai xanh và xương ức, dường như đang bị cưa ra, tháo rời. Đau buốt như có từng làn sóng cuộn trào mãnh liệt ập tới, Quan Kiện suýt ngất xỉu.

Thang máy cuối cùng cũng ngừng ở tầng 12, trước đây vốn là tầng cao nhất. Tầng còn lại vẫn chưa lắp thang máy, muốn lên phải đi bằng cầu thang. Quan Kiện há miệng thở hổn hển, chạy ra khỏi thang máy, “bọn họ” lại xộc đến trước mặt.

“Bọn họ” chỉ là một con đom đóm nhỏ bé, một mình bay lượn trong bóng tối.

Bay đến cầu thang bị che phủ bởi những lớp giấy các-tông màu xám, bay vào hành lang dài tăm tối.

Một luồng sáng, như ánh chớp, rọi lên khuôn mặt của người nằm trên bàn.

Khuôn mặt quen thuộc, người bạn thân thiết.

Tất cả lại trở nên tối đen như cũ.

Đẩy cánh cửa cuối cầu thang ra, mới là hành lang dài tăm tối đó.

Con đom đóm nhỏ bé đó đang chờ anh.

Trừ con đom đóm ra, trong hành lang không hề có chút ánh sáng nào.

Quan Kiện mở nắp điện thoại – nguồn sáng quá yếu ớt, chỉ có thể chiếu sáng lờ mờ xung quanh người anh... Anh nhìn thấy bức tường, vừa quét sơn xong, nửa trên trắng nửa dưới xanh.

Anh bắt đầu bước nhanh về phía trước, con đom đóm cũng bay nhanh hơn.

Hai bên hành lang là các phòng phẫu thuật, phòng chuẩn bị.

Đột nhiên, phía trước một luồng sáng lóe lên, chói đến mức Quan Kiện phải nheo mắt lại.

Liên sau đó, đôi mắt anh lập tức mở to, tuy đã chuẩn bị tâm lý đầy đủ, nhưng anh vẫn không dám tin vào cảnh trước mắt.

Phía cuối hành lang, một cái đèn pin thông xuống, ánh sáng công suất cao của đèn pin chiếu xuống, một cái bàn phẫu thuật bị bao phủ bởi máu tươi.

Chữ Văn Quang cũng chết thảm như Hoàng Thi Di vậy.

Quan Kiện khóc, nhưng khóc không thành tiếng.

8

Phía trường học chỉ cung cấp cho tôi một số thông tin cơ bản, cậu là sinh viên năm 4? Thực tập ở bệnh viện nào?” Chuyên gia trị liệu tâm thần trẻ nhất Nam Kinh đầy triển vọng Du Thụ Lượng không hề mở hồ sơ bệnh Quan Kiện ra, bởi vì bên trong hầu như chẳng có gì. Quan Kiện là một sinh viên khỏe mạnh, không hề có bất cứ bệnh sử thần kinh nào hoặc vấn đề gì về tâm lý.

“Bệnh viện trực thuộc số 1”. Cảm giác căng thẳng ban đầu của Quan Kiện đã bị nụ cười vẫn còn giữ nét sinh viên và vẻ hoà nhã của Du Thụ Lượng làm cho tan biến. “Học kỳ trước học môn Thần kinh học, hai bệnh tâm thần phân liệt và stress là do thầy dạy mà.”

“Vậy xem ra tôi cũng không cần tự giới thiệu nữa. Chúng ta vẫn là bạn đồng môn.” Du Thụ Lượng liếc nhìn viền mắt thâm quầng của Quan Kiện. “Hình như cậu cũng giống y như tôi hồi còn đi học, cũng thuộc loại ‘cú đêm’?”

Quan Kiện gật đầu.

“Cậu nhất định là rất siêng năng, chẳng bù với tôi hồi đó, thức khuya toàn là chui vào phòng tối rửa ảnh. Thời gian qua nhanh quá, vừa chớp mắt, mọi người đều đã dùng máy ảnh kỹ thuật số cả rồi.”

Quan Kiện lịch sự cười: “Tôi cũng thuộc loại siêng năng. Nhưng khoảng thời gian gần đây, ông nhất định cũng nghe cảnh sát Trần nói, trong cuộc sống của tôi có rất nhiều xáo trộn. Nói thật, có nhiều lúc, tôi thậm chí không biết có nên tin mình hay không nữa.” Quan Kiện miêu tả với Du Thư Lượng khả năng thiên phú của mình, có thể nhìn thấy “bọn họ”, những thí nghiệm mà anh đã trải qua, cùng với cái chết thê thảm của Thi Thi và người bạn thân Chử Văn Quang.

Du Thư Lượng cũng đã nghe phong phanh về vụ án của Hoàng Thi Di và Chử Văn Quang, “Cho tôi biết, cảm nhận gần đây của cậu, cậu nghĩ những gì, nói những gì?”

“Gần đây, đặc biệt là sau khi bạn gái tôi bị sát hại, tôi phát hiện, thì ra trời thực sự có thể sụp xuống...”

Du Thư Lượng chăm chú lắng nghe Quan Kiện tường thuật lại, trước mắt ông là một chàng trai cùng lúc phải chịu đựng thử thách to lớn về cả sinh lý và tâm lý, ít nhất cũng nói lên rằng, câu chuyện của Quan Kiện rất thành công. “Bọn họ” mà Quan Kiện thấy, sự đau đớn cùng cực kỳ quặc mà anh phải chịu đựng, đây là hai tầng ảo giác từ ý đồ cho đến cảm nhận, hầu như làm cho người ta lập tức nghĩ ngay đến những chẩn đoán có liên quan đến bệnh tâm thần phân liệt – điều này chỉ có thể giải thích bằng ảo giác, ảo giác giống y như thật.

Ảo giác, thật đến một mức độ nhất định nào đó, có còn gọi là ảo giác không?

Trong triệu chứng của bệnh tâm thần đồng thời xuất hiện cơn đau thể xác không rõ tên, hoàn toàn không hiếm gặp, nhưng điều làm cho người ta khó mà tưởng tượng được là, sự xuất hiện của cơn đau và vụ án mưu sát lại diễn ra đồng thời, dường như người bị giải phẫu chính là Quan Kiện vậy.

Các dấu vết chứng tỏ, Quan Kiện dường như đang sống trong một thế giới khác. Lúc nhìn thấy “bọn họ”, lúc chịu đựng cơn đau dày vò, Quan Kiện bước vào một thế giới khác, nói là vô thức cũng được, nói là tâm thần phân liệt cũng được, Quan Kiện không còn là chính mình, hoạt động hô hấp cũng không còn chịu sự điều khiển của bản thân nữa.

Nhưng khi Quan Kiện tỉnh dậy, ý thức được sự “xuất hồn” này hết lần này đến lần khác mang lại cho mình tổn thương và dày vò, những người vô tội lần lượt chết đi, áp lực mà anh phải chịu đựng không cần suy nghĩ cũng biết.

“Tôi cứ luôn nghĩ, tại sao lại là tôi? Tại sao lại là tôi nhìn thấy ‘bọn họ’, nhìn thấy cái chết? Tại sao nạn nhân lại là những người sống bên cạnh tôi? Tại sao người gánh chịu đau khổ lại là tôi? Sao tôi lại xui xẻo như vậy chứ? Tôi mới hai mươi mấy tuổi mà đã xui như vậy rồi, sau này thì sao? Nếu như tôi cũng giống như những người bình thường, sống tới bảy tám chục tuổi, thì sẽ còn gặp bao nhiêu chuyện thê thảm nữa đây? Chừng nào mới hết đây? Nói thật...” Quan Kiện nghẹn lời.

“Nói đi, không sao đâu.”

Quan Kiện cúi đầu, trầm ngâm một hồi.

Du Thư Lượng nói: “Chẳng lẽ ý cậu là... cậu từng nghĩ đến chuyện tự sát?”

“Khi tâm trạng chán nản, cảm thấy cuộc sống chẳng có gì vui thú, cũng không biết đây có được coi là động cơ tự sát không nữa.”

Du Thur Lượng trầm ngâm.

Nếu 1 người “dự báo” được cái chết, tiếp theo là “tận mắt nhìn thấy” cái chết, hết lần này tới lần khác “dự báo” chính xác, hết lần này đến lần khác “chứng kiến”, đặc biệt là khi người con gái mà anh ta yêu thương nhất, người bạn thân thiết nhất bị thảm sát, sự đả kích này, có bao nhiêu người đã nếm trải?

Du Thur Lượng hớp một ngụm trà xanh, chậm rãi nói: “Có nghe qua tên của Viktor Emil Frankl chưa?”

Quan Kiện sững người: “Hình như thầy đã từng giảng trên lớp, một bác sĩ phân tích thần kinh thì phải, cùng với Floyd là 2 người đã sáng lập ra trường phái phân tích thần kinh gì đó.”

Du Thur Lượng nói: “Trí nhớ của cậu cũng không tệ. Frankl là một nhà tâm lý học người Do Thái, đã từng chờ chết trong trại tập trung của Đức Quốc xã, tận mắt chứng kiến nhiều cái chết và sự đấu tranh sinh tồn. Trong trại tập trung, một số người rất có sức chịu đựng, cũng có một số người cả tinh thần và sức lực đều kiệt quệ, không thể sống sót để nhìn thấy được giải phóng. Ông vì ôm hy vọng được đoàn tụ với gia đình và người vợ mới cưới, cùng với tâm nguyện hoàn thành quyển sách nghiên cứu tâm lý của mình, nên mới có thể kiên cường vượt qua được cuộc sống khổ cực trong trại tập trung, nhưng cuối cùng mới biết, vợ ông và cha mẹ, anh em, đều bị thảm sát trong một trại tập trung khác. Nhưng cũng vì vậy mà ông sáng tạo ra Liệu pháp chủ nghĩa tồn tại và Liệu pháp ý nghĩa, ông cho rằng con người dù có gian khổ như thế nào, dù sống trong xiềng xích đi nữa, ít nhất cũng giữ được quyền tự do lựa chọn, lựa chọn ý nghĩa sinh tồn cho riêng mình. Cũng giống như ông ta khi còn ở trong trại tập trung, tuy là bị tước đoạt tự do, nhưng tinh thần vẫn còn tự do, vẫn có thể lựa chọn sự tồn tại của bản thân và ý nghĩa của sự lạc quan. Nếu như tinh thần của một người không thể có được sự tự do, chính là biểu hiện của vấn đề tâm lý và vấn đề tinh thần. Mà nếu như một người tin vào thuyết vận mệnh quyết định, cũng tức là, tinh thần của anh ta sẽ chịu sự trói buộc, không thể tự do lựa chọn ý nghĩa sinh tồn”. Du Thur Lượng chăm chú quan sát đôi mắt của Quan Kiện, tin rằng phán đoán của mình nhất định không sai, đây là một chàng trai có ngộ tính (hiểu biết).

Quan Kiện im lặng lắng nghe, anh nghĩ: “Ý của Du Thur Lượng là, ‘bọn họ’ chẳng khác nào làm cho mình tin là số phận đã an bài, không có cách nào thoát ra khỏi số phận, trói buộc sự tự do tinh thần của mình.”

Du Thur Lượng nói: “Cũng gần như vậy. Cậu cứ nghĩ đi, tại sao chỉ riêng mình cậu có thể nhìn thấy được tình cảnh giết người trong ảo ảnh, có thể tự mình cảm nhận được bị kích bị sát hại. Theo nền tảng chủ nghĩa tồn tại và liệu pháp ý nghĩa của Frankl, một người, khi đã là một ‘thiên tài’, sự tồn tại của anh ta nhất định phải có ý nghĩa, có lẽ, chờ khi mọi việc lộ rõ chân tướng, ý nghĩa của các ‘khả năng đặc biệt’ này, ý nghĩa thật sự của sự tồn tại của cậu, cũng sẽ rõ ràng.”

9

Cơn gió âm u lạnh lẽo từ mặt hồ Chiêu Dương thổi tới đã mang theo hơi hướm của mùa đông, thổi vào cửa lòng của người phiền muộn, mới hay cánh cửa đó đã đầy những vết sẹo, đóng không chặt được nữa, là tiếng nước nở nghẹn ngào giữa u minh.

Quan Kiện dường như nghe thấy tiếng than khóc đó, anh sợ hãi ngẩng đầu lên, nhưng chỉ nhìn thấy mây đen trĩu nặng, cơ hồ như duỗi tay ra là có thể chạm được.

Lỗi tai nhất định là có vấn đề, hôm nay trong nghĩa trang Vạn Quốc vắng vẻ vô cùng, chỉ có mỗi mình mình, nếu có tiếng khóc, thì cũng là trái tim mình đang khóc thôi. Các giác quan của mình hình như đều rối loạn cả rồi, toàn nhìn thấy những thứ không nên nhìn, nghe thấy những thứ không nên nghe, cảm nhận được những điều không nên cảm nhận.

Sau khi Hoàng Thi Di và Chử Văn Quang rời khỏi thế giới này, Quan Kiện dường như quay trở lại khoảng thời gian trước đây, trở thành một chàng trai trầm lặng. Lúc nào anh cũng cố gắng tránh né đám đông, tránh né những hoạt động trong trường, có chút thời gian rảnh là ngồi xe bus (*) tới nghĩa trang Vạn Quốc, lặng lẽ ở bên Hoàng Thi Di.

Không biết tại sao, anh cảm thấy Hoàng Thi Di vẫn còn chưa đi, đôi mắt trong veo của cô vẫn còn đang chăm chú nhìn anh. Cảm giác này, nếu như đổi lại là người khác, có lẽ sẽ không tránh được nỗi sợ hãi, nhưng Quan Kiện lại vui vẻ tiếp nhận, có lẽ, đây là sự lựa chọn tốt nhất để xoa dịu nỗi nhớ Thi Thi. Ở bên cô ấy, cảm giác đau đớn và thương tâm cũng vơi bớt; nếu như mình không hẹn gặp Gia Cát Thắng Nam để lấy quyển truyện tranh, cho dù là nguyên nhân gì đi nữa thì Thi Thi cũng có thể kêu mình cùng đi vào khu nhà giải phẫu đó, thì có lẽ sẽ không bị giết; nhưng nếu hung thủ sắp tâm sát hại Thi Thi, thì cho dù bu tới đó mình có ở bên cạnh Thi Thi, hắn ta (hoặc cô ta) cũng sẽ tìm được một cơ hội khác để ra tay. Mình dù sao vẫn không thể ở bên Thi Thi 24 giờ. Nhưng ít nhất thì khả năng người thứ 2 bị giết sẽ là mình chứ không phải là Chử Văn Quang.

Trái tim Quan Kiện đang âm ỉ đau.

Sau khi Chử Văn Quang bị giết, trong lần thẩm vấn kế tiếp cảnh sát Trần mới nói ra một nghi điểm: ngày Hoàng Thi Di bị giết, đã từng gọi một cuộc điện thoại cho Chử Văn Quang. Cảnh sát Trần rõ ràng là đang giả thiết, giữa Hoàng Thi Di và Chử Văn Quang có tình cảm, nên bị ghen mà giết.

Hoặc là, đêm đó Chử Văn Quang là “vệ sĩ” cho Hoàng Thi Di – Hoàng Thi Di quả thực là không liều lĩnh tới mức đi đến khu nhà giải phẫu một mình, nên đã nhờ Chử Văn Quang tháp tùng – nhưng hung thủ đã phát hiện ra Chử Văn Quang vị khách không mời mà đến này, uy hiếp anh.

Vài ngày sau thì giết.

Đây vẫn là khả năng vì ghen tuông mà giết người không thể loại trừ.

Trái tim anh lại bắt đầu run lên.

Bru kiện trao đổi với Gia Cát Thắng Nam cũng đã chuyển đến Cục công an rồi. Bản thân anh cũng đã phân tích tỉ mỉ những lá thư Gia Cát Thắng Nam gửi tới, phát hiện ra không những anh ta (hoặc cô ta) dùng từ ngữ rất giống mình, mà ngay cả dấu câu, cách biểu cảm, cách sắp chữ... những chi tiết nhỏ nhất đó, lại không khác chút nào so với mình!

Anh đau khổ nhớ lại, có phải là đã từng có bất cứ cảm giác nghi ngờ ghen tuông nào đối với mối quan hệ giữa Hoàng Thi Di và Chữ Văn Quang không?

Có lẽ là trong tiềm thức. Nghi ngờ, ghen tuông, phần nộ, sắp xếp, giết người, đều ở trong cái thùng – rác – tiềm – thức này.

Những chất vẩn của cảnh sát Trần không phải là không có lý, tại sao không chờ ở địa điểm đã hẹn sẵn là trước cửa Bệnh viện trực thuộc số 1? Minh ngoại trừ nói muốn ngăn cản án mạng xảy ra, bắt được hung thủ ra, thì không có lời giải thích nào thoả đáng hơn.

Có lẽ, mình có hai nhân cách tương phản nhau hoàn toàn, một người lương thiện là mình, đang đứng trước mộ Thi Thi đau buồn thương tiếc, người gian ác cũng là mình, sắp xếp mọi thứ không chê vào đâu được, tàn nhẫn khát máu biến thái, đã giết hại Thi Thi và Chữ Văn Quang.

Hoang đường, giả thiết này hoang đường đến cực điểm!

Nhưng vậy thì làm sao giải thích được khả năng đặc biệt của mình những năm qua “biệt vô âm tính”, mà gần đây lại quay trở lại? Là do tiềm thức đang không chế hành vi của mình ư?

Nếu thực sự là như vậy, thì còn có bi kịch nào thâm trọng hơn?

Nhưng cho dù là như vậy, Hoàng Thi Di đã rời xa thế gian này rồi, sau này anh sẽ không bao giờ còn gặp lại cô nữa.

Chữ Văn Quang sau này cũng không thể nói cười vui vẻ với anh được nữa.

Ý nghĩ này chỉ mới nghĩ đến thôi, đã làm cho anh rơi nước mắt ướt áo.

Một tiếng thở dài đột nhiên vẳng lại từ phía sau.

Người này đến đã bao lâu rồi? Bản thân chìm đắm trong suy nghĩ và hồi ức, nên không cảm giác được có một người đang đứng sau lưng. Quan Kiện quay người lại, thấy một người đàn ông trung niên cao và ốm, đang đứng hơi khom người, đầu hơi cúi xuống, dường như đang hướng về mộ của Hoàng Thi Di cúi chào.

“Đối với một số người bình thường như chúng ta mà nói, mất đi người thân yêu nhất, là bất hạnh lớn nhất của đời người, tâm trạng của cậu lúc này, tôi có thể không cần suy nghĩ cũng rõ.” Con người này nói năng văn vẻ, không giống “người bình thường”, Quan Kiện cảm thấy có chút khó chịu. “Những người đến độ tuổi như tôi, đa số đều đã trải qua nỗi đau mất đi người thân, không chỉ biết được mức độ đau khổ, mà còn biết được những tình cảm nhớ thương phức tạp khác nữa”. Người đó từ từ ngẩng đầu lên, đập vào mắt Quan Kiện trước tiên là một cặp kính gọng đen thô, sau cặp kính là đôi mắt chứa đầy vẻ ưu tư thẳng thắn và thành khẩn. Khi ông ta đứng thẳng người lại, còn cao hơn đáng người vốn đã được coi là cao lớn của Quan Kiện đến nửa cái đầu, ốm hơn, gần 50 tuổi, mặt lưỡi cày, không có một chút cơ thịt nào, thần thái toát lên vẻ khiêm tốn và đáng kính trọng. Nhưng không biết tại sao, Quan Kiện lại có thể cảm giác được dưới bộ veston đen được may khéo kia là một người có tính khí gần bùng nổ và cố chấp.

Rõ ràng ông ta không chỉ là ngẫu nhiên tới đây trò chuyện với mình.

“Ông muốn tìm tôi à?” Quan Kiện hỏi một cách bối rối.

“Không phải ‘tìm’, mà là mời”. Người đó bước 1 trước, đưa tay ra bắt tay Quan Kiện. “Tôi tên là Yamashita Takeji (**), gần đây tôi có một hạng mục hợp tác với Sở nghiên cứu tổng hợp y dược Trung – Tây mà cậu vốn rất quen thuộc, muốn mời cậu giúp chúng tôi một việc lớn.”

Quan Kiện lưỡng lự bắt tay ông ta, các đốt xương tay của ông ta cứng cáp, sức mạnh hơn người.

Tại sao ông ta lại tìm đến mình trong lúc này? Ngay khi mà Thi Thi bị sát hại không lâu, lại có một người Nhật Bản hoàn toàn không dính dáng gì với mình tìm đến mình như vậy. Điều này có phải là có liên quan đến chuyện Thi Thi bị sát hại không? Còn giáo sư Nhậm? Ông ấy có biết không?

“Tôi biết, trong lúc này trong lòng cậu vẫn còn đầy ắp những hoài niệm tiếc thương cô Hoàng Thi Di, nhưng ...”

“Gần đây tâm trạng tôi không được tốt lắm... Có chuyện gì, ông cứ nói...” Quan Kiện cảnh giác nói.

“Là như vậy, lần này tôi đến đây, là chịu sự ủy thác của hạng mục hợp tác Trung – Nhật của chúng tôi, cố tình tìm đến cậu...”

Con người này nói năng thật vòng vo. Trừ phi ông ta muốn hợp tác với mình điều tra ra hung thủ sát hại Thi Thi, nếu không thì cho dù là ‘cố tình’ hay là ‘nhân tiện’ gì, mình cũng e là không có chút hứng thú.

”Tôi tin rằng lần hợp tác này của chúng ta, có khả năng sẽ điều tra ra hung thủ sát hại cô Hoàng Thi Di và ông Chử Văn Quang.” Yamashita Takeji dường như đọc được suy nghĩ của Quan Kiện, đề tài được chuyển đột ngột, làm cho lòng Quan Kiện hơi dao động.

”Làm sao ông biết được chuyện của Thi Thi?” Quan Kiện không dám tin mục đích của hành động này của ông ta chỉ đơn thuần là muốn giúp đỡ điều tra vụ án Hoàng Thi Di bị giết.

“Cô Hoàng Thi Di và ông Chử Văn Quang liên tiếp bị chết thảm, là một vụ án lớn ở Giang Kinh... Chúng tôi biết cậu vẫn là đối tượng tình nghi của phía cảnh sát, chỉ có điều không đủ chứng cứ chứng minh tội của cậu, đương nhiên cũng không đủ chứng cứ chứng minh cậu vô tội. Cậu trước giờ phẩm chất đạo đức và thành tích học tập đều tốt, tin rằng những người xung quanh sẽ không có những suy đoán bất lợi cho cậu.”

Điều đáng sợ là, mình vẫn cứ nghi ngờ chính bản thân mình.

”Xin ông cứ vào thẳng vấn đề, ông có thể giúp tôi điều tra ra chân tướng kẻ sát hại Thi Thi như thế nào?” Quan Kiện tuy ngạc nhiên trước ả năng nói tiếng Trung lưu loát của Yamashita Takeji, nhưng anh cảm thấy Yamashita Takeji nói quá dông dài, dường như chỉ là lấy vụ án của Hoàng Thi Di và Chử Văn Quang bị giết ra để nhập đề.

Yamashita Takeji thò tay vào túi áo ngực, lấy ra một lá thư: “Vây trước tiên chúng ta cần phải đối đãi một chút. Mùa thu năm 2001, Hiệp hội nghệ thuật Nhật Bản, Hiệp hội mỹ thuật gia Nhật Bản và Hiệp hội mỹ thuật – thủ công mỹ nghệ Thành phố Giang Kinh hợp tác tổ chức Triển lãm tác phẩm nghệ thuật gốm sứ lần thứ nhất tại Nhà trưng bày mỹ thuật Thành phố Giang Kinh, các vật phẩm triển lãm đều là tác phẩm của một bậc thầy gốm sứ Nhật Bản, vị này bèn đích thân tới dự triển lãm. Nhưng trong thời gian triển lãm đã xảy ra một vụ cướp, con số tổn thất lên đến một triệu dollars. Điều đáng tiếc là, cả nghệ nhân gốm sứ đó và hai bảo vệ mà Hội triển lãm thuê riêng đều bị giết.”

“Tôi nhớ ra rồi, một vụ án chấn động Giang Kinh.” Quan Kiện vẫn đoán không ra dụng ý của Yamashita Takeji.

“Bởi vì thiếu nhân chứng mục kích, nên vụ án vẫn không thể phá, nhưng suy đoán từ những dấu mối và dấu vết ít ỏi, thì chắc là một vụ cướp ‘nội ứng ngoại hiệp’. Đặc biệt lắp đặt riêng cho lần triển lãm đó một thiết bị báo động, một khi khởi động, cảnh sát có thể tới ngay trong vòng 5 phút. Nếu như không có người hủy thiết bị báo động đó từ bên trong, phía cảnh sát sẽ không đợi đến sáng hôm sau mới nhận được báo án. Nói cách khác, hai người bảo vệ đều có khả năng là nội gián. Hai bảo vệ được thuê, một là người Trung Quốc, một là người Nhật Bản, đương nhiên trở thành đối tượng tình nghi số 1. Trải qua quá trình điều tra trường kỳ, cảnh sát 2 bên Trung – Nhật cơ bản đã nhất trí một số điểm, khả năng người bảo vệ bên phía Trung Quốc tự trộm là cao nhất: hấn tiêu hủy thiết bị báo động, đồng bọn của hấn đem tác phẩm nghệ thuật đi, nhưng vì không muốn chia phần cho một người nữa, thế là giết hấn ngay tại chỗ, ngoài ra còn có tác dụng diệt khẩu. Nhiều năm trôi qua, Hiệp hội nghệ thuật Nhật Bản và cảnh sát 2 nước đều lo lắng, những tác phẩm này rất có khả năng đã nằm trong bộ sưu tập nhân của một người nào đó rồi, trong khoảng thời gian ngắn không thể nào thấy lại được, không còn nghi ngờ gì nữa đây là tổn thất to lớn của giới nghệ thuật hai nước”. Yamashita Takeji dường như cố ý ngừng lại.

“Tôi vẫn không hiểu, việc này có liên quan gì đến vụ án của Thi Thi... ngoại trừ... Phòng trưng bày Mỹ thuật Giang Kinh và Sở nghiên cứu y dược Trung – Tây chỉ cách nhau một bức tường.” Quan Kiện không đủ kiên nhẫn nghe, nhưng cũng cảm giác được Yamashita Takeji tuyệt đối không phải là đang cố ý lừa bịp.

“Tôi tin rằng cậu còn chưa biết, cô Hoàng Thi Di chính là con gái của người bảo vệ bên phía Trung Quốc.”

Nếu như đây thật sự là một lời suy đoán, chỉ câu nói này thôi thì Yamashita Takeji cũng dễ dàng làm cảm động một vạn lần “không tình nguyện” của Quan Kiện.

Quan Kiện kinh hãi.

Tại sao từ trước tới giờ Thi Thi chưa bao giờ nhắc tới?

Cha là đối tượng tình nghi số 1 của cảnh sát, có thể sẽ mãi mãi rửa không sạch, chẳng ai lấy làm tự hào, chẳng trách gì mỗi lần hỏi đến cha cô ấy, cô ấy đều bí xị mặt mày mà chuyển sang chủ đề khác.

Năm năm trước, cha của Thi Thi chết tại phòng triển lãm mỹ thuật; năm năm sau, thực nghiệm viên Thi Thi, công tác tại Sở nghiên cứu chỉ cách nhà triển lãm mỹ thuật một bức tường, chết ngay trong khu nhà giải phẫu bỏ hoang của Đại học Y Giang Kinh. Trong chuyện này có mối liên hệ bí ẩn gì?

Quan Kiện vẫn cảm thấy còn có quá nhiều vấn đề, nhưng lại không biết bắt đầu hỏi từ đâu.

“Nói như vậy, các ông cảm thấy cái chết của Thi Thi và vụ án giết người cướp tác phẩm nghệ thuật gồm sáu năm trước có liên quan với nhau, cho nên hy vọng thông qua điều tra, phá giải 2 vụ án cùng một lúc?”

“Cậu quả nhiên rất thông minh, tôi nghĩ sự hợp tác của chúng ta...”

“Nhưng tôi còn chưa nhận lời mà! Các cảnh sát dày dạn kinh nghiệm trong cục công an vẫn còn đang nỗ lực phá án, cho tới nay vẫn không có bất cứ tiến triển nào, tôi có thể giúp ích được gì chứ?”

Đôi mắt Yamashita Takeji sáng rực nhìn chằm chằm vào Quan Kiện: “Phải, cậu nhất định cảm thấy khó hiểu, cậu, Quan Kiện, một sinh viên – đương nhiên, cậu không phải ‘chỉ là’ một sinh viên – thì có thể giúp chúng tôi cái gì? Nói ra thì rất dài dòng, đó là lý do tại sao tôi kiên nhẫn chờ, ci cùng phát hiện ra đây là nơi tốt nhất để chúng ta có thể nói chuyện. Lá thư này là thư mời chính thức, bên trong có các điều kiện cụ thể.”

“Chẳng lẽ hôm nay ông đang theo dõi tôi?!”

Chẳng phải chỉ hôm nay, cũng đã mấy ngày rồi”, rõ ràng Yamashita Takeji cho rằng hành vi theo dõi này là chính đáng, “Tôi đã tìm ra quy luật trong mấy ngày nay của cậu, đơn điệu đến cực điểm, nếu không làm việc ở bệnh viện thì cũng đến đây ngồi chờ ra... Tôi không có ý chế giễu cậu, tin tôi đi, tôi cũng từng mất đi người thân...”

Nhưng có bao nhiêu người có thể hoàn toàn hiểu được nỗi khổ sở của mình trong lúc này!

“Mục đích tôi đến đây cũng không hoàn toàn là để theo dõi cậu... Nghệ nhân gồm sáu bị sát hại 5 năm trước chính là cha tôi, Yamashita Masashigen (***).” Ông chỉ về hướng bắc: “Ông ấy cũng được chôn ở trong ‘Phong Tiết Viên’ này.”

10

Tình hình an ninh của khu Văn Viên cũng như của toàn thành phố Giang Kinh, mấy năm gần đây, theo đà gia tăng dân số cơ học, ngày càng phức tạp – thật ra ‘gia tăng dân số cơ học’ chỉ là lý do bề ngoài, cảnh sát Trần thấy rất rõ, vấn đề cốt lõi làm cho tình hình trị an càng thêm gay gắt, vẫn là do lòng người không yên, dục vọng tăng thêm... Dưới sự kích động như vậy, con người càng không thể kềm chế, điên cuồng, biến thái. Điều này có thể giải thích được gần một nửa số vụ án giết người xảy ra ở Giang Kinh.

Nhưng điều này và việc hai thanh niên trẻ tuổi Hoàng Thi Di, Chữ Văn Quang bị giết chẳng có liên hệ gì.

Tuy là đã có Quan Kiện – đối tượng tình nghi trọng điểm, nhưng vụ án này vẫn chưa có tiến triển gì đáng kể.

Những nghi ngờ lớn nhất ở Quan Kiện, hầu hết đều có thể bị định tội: có mặt ở hiện trường, cũng là người duy nhất để lại dấu vết, là người quen của người bị hại, có kiến thức về giải phẫu học – hung thủ

đã dùng chính thủ pháp giải phẫu học để giết người, giải phẫu thi thể, điều này có thể coi là lập kỷ lục trong lịch sử phạm tội ở Giang Kinh.

Có lẽ chính vì lý do này cho nên mới xuất hiện lão huynh đang ngồi đối diện với mình này đây – Cục Công an thành phố đặc biệt coi trọng vụ án này, nên đã đặc phái Ba Du Sinh của tổ trọng án tới làm “trợ lý” điều tra vụ án.

Cảnh sát Trần cảm thấy, “trợ lý” chỉ là một từ dễ nghe thôi, “thay thế” mới đúng là ý đồ thực sự.

Ba Du Sinh đeo một cặp kính gọng to, cộng thêm bản mặt hơi xanh xao, càng giống một người làm nghề văn thư. Nghe nói anh ta đúng là đã đọc qua không ít sách, là một trong số ít các nghiên cứu sinh tuyển đầu của Cục. Cảnh sát Trần tuy đã nghe nói về người này từ lâu, hình như rất có tiếng tăm ở Cục, nhưng nhất thời không nhớ ra anh ta đã phá được những vụ án quan trọng nào. Có lẽ, đây chính là cái gọi là “hữu danh vô thực” chẳng. Tuy nhiên cảnh sát Trần cũng từng nghe qua căn nguyên mà Ba Du Sinh gia nhập ngành, là vì cô gái mà anh ta rất yêu đột nhiên mất tích. Chuyện này hình như là đã xảy ra nhiều năm về trước rồi.

“Lão Trần, ... Anh ... anh yên tâm đi, cấp trên cứ dặn đi dặn lại, đến đây tuyệt đối chỉ là trợ... trợ lý, góp thêm một tay cho các anh, chịu sự điều động của các anh.” Ba Du Sinh có lẽ là gặp người lạ nên căng thẳng, nói chuyện hơi bị cà lăm.

Trong lòng cảnh sát Trần đã dịu lại một chút: Ít nhất cũng không có lên mặt, không ngạo mạn.

Đương nhiên, có thể anh ta ngoài mặt chỉ nói vậy thôi, rất nhiều người hễ nói xạo là bị cà lăm, có khi nào anh ta cũng như vậy?

“Anh khách sáo quá, anh là chuyên gia, đến đây là để chỉ đạo, nếu không thì để tôi báo cáo với anh tình hình vụ án nha.”

“Chuyên gia gì chứ, tôi chỉ là một con mọt sách thôi... Báo cáo của anh tôi đã đọc hết rồi, viết rất mạch lạc. Tôi chỉ muốn biết có tiến triển gì không?” Ba Du Sinh đã khôi phục lại khả năng ăn nói lưu loát.

“Anh có nhớ tôi đã từng nhắc đến trong báo cáo, trước khi Hoàng Thi Di bị giết, đã từng gọi một cuộc điện thoại cuối cùng cho...”

“Là Chữ Văn Quang, tôi còn nhớ.” Ba Du Sinh quả nhiên có nghiên cứu qua.

“Chúng tôi đã điều tra nhật ký cuộc gọi của Hoàng Thi Di mấy tháng trước, chỉ có hai cuộc là gọi cho Chữ Văn Quang thôi, ngoài ra còn có hai tin nhắn, các cuộc gọi khác đều là gọi cho Quan Kiện. Cho nên về cơ bản, loại trừ giả thiết hai người qua mặt Quan Kiện phát triển tình cảm, và cũng loại trừ luôn động cơ giết người vì tình của Quan Kiện.

Ba Du Sinh đưa tay chống cằm gác đầu nói: “Lão Trần, anh nói xem, có khi nào trong vụ án này hoàn toàn không có hung thủ không?”

Trong lòng cảnh sát Trần nghĩ: có phải là lại bắt đầu đùa cợt trí thông minh của ông không?

“Người thô lỗ như tôi nghe không hiểu. Trên thi thể của Hoàng Thi Di và Chữ Văn Quang đều có vết trói, trên miệng có dấu vết bị dán băng keo và nhét giẻ, ngoài ra, sau ót của Chữ Văn Quang còn có dấu vết bị vật nặng đập vào, những việc này đều không giống như ma quỷ làm.”

Ba Du Sinh cười một cách áy náy: “Lão Trần, là tôi đang nói mò, anh nói tiếp đi.”

“Mấy ngày trước, Sở nghiên cứu Tổng hợp y dược Trung – Tây, cũng tức là nơi Hoàng Thi Di làm việc khi còn sống, có một đoàn các nhà khoa học, học giả Nhật Bản đến, họ lập tức liên hệ với Quan Kiện, tôi đoán rằng họ vừa nghe được tin là đến ngay, muốn được tiến hành thí nghiệm với Quan Kiện. Cũng chẳng biết là tại sao tin này lại truyền qua được eo biển Nhật Bản nữa? Haizz... anh nói xem, sao các anh lại để mắt tới Quan Kiện vậy?”

Ba Du Sinh nói: “Nhắc tới mới nói, đây cũng coi như là một thứ bất hạnh của Quan Kiện. Khả năng đặc biệt của cậu ta lại là mối quan tâm của rất nhiều người. Ngay cả người trong Cục của chúng ta, nghe nói tới khả năng thiên phú của cậu ta, đều đã từng làm thí nghiệm với cậu ta cả.”

Cảnh sát Trần dường như hiểu ra được điều gì, “Anh là... hóa ra... trong Cục thực sự có ‘Phòng cảnh sát cao cấp đặc biệt’?”

Ba Du Sinh vội lắc đầu nói: “Trong Cục mà có bộ phận nào bí mật, cũng sẽ không dùng đến cái tên kêu như vậy, toàn là tin đồn nhảm cả, tổ trọng án chúng tôi đúng là có một phòng ban đặc biệt, tên đầy đủ là ‘Phòng điều tra khoa học kỹ thuật cao và các hiện tượng đặc biệt’.”

“Thì cũng là ‘Phòng cao cấp đặc biệt’!” Cảnh sát Trần cười hì hì, “Không sai, cái tên này đúng là nên cắt bỏ đi... Chẳng trách gì, chỉ nghe nói đến tên của anh, lại không biết anh thụ lý loại án gì.”

”Tính đến nay, các công tác của ngành chúng tôi đều tương đối bảo mật, những vụ án chúng tôi tiếp nhận về cơ bản cũng là những vụ án không có manh mối hoặc những vụ án lớn vượt quá khu vực. Những vụ phá thành công đương nhiên là có, chúng tôi chỉ biết cố gắng hết sức chứ không phô trương thành thế.”

“Anh hùng vô danh.”

”Đừng tăng bốc tôi quá.”

“Nói như vậy thì, vụ án 5 năm trước Yamashita Masashigen bị sát hại, hiện nay cũng giao cho các anh thụ lý à?”

“Nói chính xác thì lúc đó giao cho chúng tôi quản lý. Hơn nữa đó còn là vụ trọng án đầu tiên tôi tham gia sau khi tôi tốt nghiệp đi làm, thật không ngờ, lại là một vụ án không manh mối.”

“Hai vụ án này có khi nào có liên quan với nhau không?” Cảnh sát Trần dò xét.

“Anh còn có tiến triển mới gì chưa kịp nói?”

Hai người liếc mắt nhìn nhau, cùng cười nhạt, cảnh sát Trần nói: “Chắc hẳn anh còn biết rõ hơn tôi, Hoàng Thi Di chính là con gái của Hoàng Quán Hùng - bảo vệ phía Trung Quốc trong triển lãm của Yamashita Masashigen. Hoàng Quán Hùng cho tới nay vẫn là nghi phạm số một trong vụ án Yamashita Masashigen, tuy rằng chưa có chứng cứ xác thực.”

“Hai vụ án có chung một điểm: hiện trường không có dấu vết của kẻ gây án nào khác ngoài đương sự, cũng tức là nói, hung thủ đã dày công sắp xếp, tuy nhiên thủ đoạn hoàn toàn không giống nhau... Chỉ có điều, trong vụ án Hoàng Thi Di và Chữ Văn Quang bị giết, Quan Kiện là đối tượng tình nghi.” Ba Du Sinh nói.

“Chẳng lẽ anh thực sự nghi ngờ...”

“Việc này tôi hỏi nghiêm túc nhé, lão Trần, có khi nào, vụ án này không có hung thủ không? Hoặc là nói, bề ngoài, Quan Kiện là hung thủ thực sự, nhưng anh ta không biết gì cả, cũng không có động cơ?”

“Vẫn rất khó tin, anh đang nói cái gì mà... bị thôi miên gọi hồn... gì vậy? Ngành của các anh không phải là đã trở thành ngành ‘Hồ sơ X’ của Trung Quốc rồi chứ?”

“Đây chỉ là một trong những giả thiết của chúng tôi, bởi vì có một điều khẳng định là, con người Quan Kiện đúng là có khả năng đặc biệt, nên chuyện gì xảy ra với anh ta cũng đều có khả năng... Đã nhắc tới Hồ sơ X, thì tôi nói đến cùng, không biết anh đã xem qua cái này chưa?” Ba Du Sinh đưa ra một tờ giấy.

Mới quen chưa đầy một tiếng đồng hồ, cảnh sát Trần đã nhìn Ba Du Sinh với cặp mắt khác.

Đó là một bản photo một trang báo nội bộ. Ba Du Sinh nói: “Đây là tập san sinh hoạt giải trí của câu lạc bộ văn học Đại học Y Giang Kinh làm – ‘Hoa oải hương’.” (*)

Phần photo là một bài báo có tựa đề “Bảng xếp hạng 10 nơi có ma ở Giang Kinh”!

Đọc qua tiêu đề, cảnh sát Trần nhíu mày. Ba Du Sinh lại nói: “Anh xem 3 dòng cuối đó.”

Cảnh sát Trần “H” lên một tiếng, đọc: “Xếp hạng 3, có lẽ bạn không thể nào ngờ tới, là nơi các thiên thần áo trắng qua lại – bệnh viện lớn nhất Giang Kinh, cũng là bệnh viện bốn cô nương thực tập: bệnh viện trực thuộc số 1 của Đại học Y Giang Kinh 2. Nghe nói ngày xưa đây là bệnh viện duy nhất có nhà xác ở Giang Kinh, các xác chết sau khi không thể cứu được đều tạm thời chất đông ở đây, tích tụ lại âm khí rất nặng. Hiện nay, nhà xác cũ đã bị phá bỏ, trên nền đất cũ dựng lên một tòa nhà chính hiện đại, kỹ thuật cao của Bệnh viện trực thuộc số 1. Rất nhiều bệnh nhân từng nằm tại bệnh viện này đều đã từng thấy các hiện tượng kỳ quái, nhưng chắc hẳn các bác sĩ sẽ nói với bạn rằng, đó là do bệnh nhân khi bệnh nặng đương nhiên sẽ xuất hiện ảo giác và mê sảng.”

Xếp thứ 2 trong danh sách, nếu nói là mọi người đều biết, chắc cũng không có gì là khoa trương, đó chính là nhà giải phẫu tiếng tăm lừng lẫy của Đại học Y Giang Kinh. Trước khi “Kỳ án ánh trăng” trở thành sách gối đầu giường của sinh viên y, Nhà giải phẫu Đại học Y Giang Kinh vốn là một nơi đầy rẫy các câu chuyện thần bí và kỳ dị. Nghe nói, trong nhà giải phẫu có cô hồn, cương thi, có cả loại biến thái ăn xác chết, đương nhiên cũng có mối tình người – ma chưa dứt. Nhưng có một điểm nhất

thiết phải ghi nhớ, tới thăm những thánh địa ma quỷ này, nhất định phải sau nửa đêm, nếu không thì sẽ chẳng thú vị gì đâu.”

“Có lẽ bạn cũng không dám tin, còn có nơi nào có yêu khí nặng hơn toà nhà giải phẫu của Đại học Y Giang Kinh? Đáp án nhất định là nằm ngoài dự đoán của bạn – chính là Sở nghiên cứu Tổng hợp y dược Trung - Tây, toạ lạc tại đường Cộng Hoà – đạt hạng nhất bạng xếp hạng của chúng ta! Tại sao? Thật ra tôi cũng không biết, tôi chỉ nghe chị tôi nói, chị tôi nghe ai nói ư? Hình như là bà nội của chồng chị ấy... Dù sao thì cũng không sai được, ‘Giang Kinh thập đại quỷ địa’ này, vốn không phải là phát minh của tôi, đã lưu truyền trong dân gian rất lâu rồi, tôi chỉ là thu gom tổng kết lại mà thôi. Nếu sai, tôi không chịu trách nhiệm!”

“Đây là cái mớ lộn xộn gì vậy?” Cảnh sát Trần suất nữa thì xé luôn tờ giấy. Bọn trẻ bây giờ đầu óc đều chứa hồ dán à?

Ba Du Sinh lạnh nhạt hỏi: “Anh thực sự cảm thấy không có một chút giá trị nào sao?”

Cảnh sát Trần thở dài, nói: “Tôi hiểu ý của anh, Hoàng Thi Di chết tại nhà giải phẫu của Đại học Y Giang Kinh, Chử Văn Quang chết ở Bệnh viện trực thuộc số 1, đều là những địa danh xếp thứ 2 và thứ 3 trên bảng xếp hạng. Cứ thế mà suy ra, ai sắp trúng độc đặc đây?”

Phá án như vậy, cũng quá...

Ba Du Sinh cười mỉm: “Phá án như vậy, cũng quá là không theo bài bản, có phải không? Đây chỉ là một trong rất nhiều giả thiết. Điều khá thú vị là tác giả của bài báo trên tạp san trường này kia.”

Cảnh sát Trần đọc lướt qua. Âu Dương San.

Cái tên này sao quen quá vậy?

“Âu Dương San có thể cho là tình địch của Hoàng Thi Di. Nhà Âu Dương và nhà họ Quan vốn thân thiết với nhau, Âu Dương San và Quan Kiện cùng nhau lớn lên, kể trước người sau đều thi đậu vào Đại học Y Giang Kinh, kim đồng ngọc nữ, nhưng Quan Kiện lại đi yêu Hoàng Thi Di.”

“Có động cơ... Chúng tôi vẫn đặt trọng tâm vào Quan Kiện...” Cảnh sát Trần lật xem phần ghi chép.

“Vẫn là câu đó, một trong rất nhiều giả thiết, cô ta cũng không thể ngốc đến độ trước khi gây án lại dự báo hết trên báo địa điểm hành động của mình. Đương nhiên, cảnh sát chúng ta cũng không thể vì thế mà loại trừ cô ta khỏi danh sách tình nghi, có thể là đang bị cô ta cho vào tròng.”

Cảnh sát Trần bắt đầu cảm thấy hơi thích chàng thư sinh trẻ này: “Được, chúng ta sẽ tiến hành điều tra thêm về cô ấy. Điều khá bất thường là, hai vụ án giết người đều xảy ra tại cái gọi là ‘quỷ địa’, thảo nào điều toàn bộ các nhân tài của ngành các anh ‘xuống núi’. Nói thật, tôi không tin vào các giả thuyết ma quỷ, nhưng nghe rất nhiều người nói, bao gồm cả một số các đồng chí công an cốt cán, nói đến những chuyện kỳ quái, còn thật đến mức anh không thể không tin. Hung thủ của vụ án này cũng thật là ‘đạt tiêu chuẩn’ mất nhân tính, cách thức gây án cũng đạt đến trình độ ‘siêu nhân’.”

“Còn có một điểm rất khả nghi, pháp y kết luận, các dấu vết cho thấy, người chết bị giải phẫu trong

trạng thái tỉnh táo, trong máu cũng không phát hiện ra bất cứ chất gây mê nào còn sót lại. Tại sao lại làm như vậy? Theo suy đoán, hung thủ dùng một loại hu khí sắc nhọn hình mũi khoan đâm vào tim người chết, mục đích là để giảm bớt sự giãy giụa, nhưng không thể hoàn toàn loại bỏ sự giãy giụa đó, tại sao lại không dùng thuốc mê? Không thể lấy được à? Hay là còn có dụng ý gì mà chúng ta chưa thể giải thích được?”

“Đừng nói nữa, quả thực cũng hơi có lý. Kiểm nghiệm của pháp y còn có vài điểm nữa, để tôi đi xem đã có chưa.”

Ngay lúc cảnh sát Trần dợm đứng lên, đột nhiên Ba Du Sinh nói: “Có một điểm anh quên nhắc tới, người dẫn đầu đoàn khoa học gia Nhật Bản đó tên là Yamashita Takeji.”

Cảnh sát Trần sững sờ, chỉ lẩm bẩm: “Yamashita... Lẽ nào ông ta là...”

Quan Kiện nhìn lên bảng đồ giao thông thành phố Giang Kinh treo trên tường trong phòng làm việc, ngẩn ra một lúc. Cái chết của Hoàng Thi Di và Chử Văn Quang vẫn luôn thường trực trong tâm trí anh. Anh là một người thích vận dụng trí óc, tin vào sức mạnh của tư duy, nhất là để giải câu đố về cái chết của người yêu và bạn thân, anh nguyện sử dụng đến sợi neuron cuối cùng. Lúc này, anh nhìn lên ký hiệu của Đại học Y Giang Kinh và “láng giềng” là Bệnh viện trực thuộc số 1 trên bản đồ, trầm tư suy nghĩ. Hoàng Thi Di bị hại ở toà nhà giải phẫu Đại học Y Giang Kinh, Chử Văn Quang bị giết ở toà nhà chính của bệnh viện trực thuộc số 1, dường như có một mạch suy nghĩ đang đung đưa, đang chờ anh nắm lấy. Toà nhà giải phẫu Đại học Y Giang Kinh, khu vực kinh dị ma quỷ lộng hành có tiếng, còn toà nhà chính bệnh viện trực thuộc số 1 thì sao? Hình như đã từng nghe nói đến sự kỳ lạ của nó. Từ đâu vậy kia?

Nói không chừng Âu Dương San có thể biết, cô ấy vẫn thường nói dòng họ Âu Dương của cô ấy có “quỷ duyên” di truyền, đối với những chuyện yêu ma quỷ quái, cô ấy không có thứ gì là không biết.

Nhắc đến Âu Dương San, Quan Kiện hơi giật mình, lập tức mở máy tính trong phòng làm việc của giáo sư Nhậm lên, kết nối vào trang chủ của Đại học Y Giang Kinh. Anh đánh vào ô tìm kiếm từ khoá “Âu Dương San”, dẫn đầu các đề mục chính là bài viết Âu Dương San viết trên tờ “Hoa oải hương” – “Bảng xếp hạng Giang Kinh thập đại quỷ địa”.

Cái gọi là “Giang Kinh thập đại quỷ địa”, hạng 3 là bệnh viện trực thuộc số 1, hạng nhì là toà nhà giải phẫu của Đại học Y Giang Kinh. Chử Văn Quang chết ở nơi hạng 3 của “Giang Kinh thập đại quỷ địa”, còn Hoàng Thi Di chết ở nơi hạng nhì!

Hạng nhất lại là nơi ở sát bên anh - Sở nghiên cứu Tổng hợp y dược Trung – Tây!

Tại sao?

Trước mắt Quan Kiện lập tức loé lên hình ảnh cái “đàn tề” bằng sắt đặt gần bức tường phía sau Sở nghiên cứu mà ai đó đã đốt giấy.

Hành lang tối tăm trong thí nghiệm thôi miên và hình ảnh của thi thể trên chiếc bàn giải phẫu, trong quá khứ mười mấy năm làm thí nghiệm chưa từng xuất hiện bao giờ, chỉ có gần đây trong phòng thí nghiệm mới của giáo sư Nhậm, hiện ra hết lần này đến lần khác. Phòng thí nghiệm này, chẳng lẽ lại có gì đó kỳ quái?

Âu Dương San sao lại trùng hợp cách đây 2 tháng viết ra bài văn xem ra có vẻ như hết sức nhảm nhí này?

Anh lại lấy “Giang Kinh thập đại quỷ địa” ra cẩn thận coi lại từng chữ một, càng xem càng thấy lạnh sống lưng, nhất là nhớ tới Sở nghiên cứu có vẻ như bình thường này, lại là nơi mà dân gian tương truyền là có nhiều ma nhất, không kèm được một cơn ớn lạnh.

Một cánh tay, nhẹ nhàng đặt lên vai Quan Kiện.

Quan Kiện “A” lên một tiếng, nhảy dựng lên trên ghế.

Đứng sau lưng anh là giáo sư Nhậm, gương mặt không có chút cảm xúc, dưới ánh đèn huỳnh quang, sắc mặt hơi xanh.

“Cậu đang xem gì vậy?”

“Không... không có gì, một bài văn nhảm nhí. Thật ngại quá.”

“Không sao”, giáo sư Nhậm vẫn điềm đạm, “cậu có thể thích ứng được như vậy, đã là không dễ dàng gì, xem một chút văn chương trên mạng thì có sao đâu. Nhưng có thể cậu phải tạm thời ngừng lại một lát, 5 phút sau sẽ chính thức gặp mặt Yamashita Takeji.”

“Ồ đâu?”

“Cậu không cần phải cảm thấy kỳ lạ... ở nhà triển lãm Mỹ thuật.”

Nhà triển lãm Mỹ thuật thành phố Giang Kinh tọa lạc ở đường Đông Dương Nam, phía trước hướng về hướng Tây, sau hướng về hướng Đông, tòa nhà nơi đặt phòng triển lãm chính có kiến trúc theo kiểu Anh được xây từ đầu thế kỷ trước, cao khoảng 30m, trên cùng là tháp đồng hồ cao khoảng 10m. Tường ngoài sơn xen kẽ 2 màu nâu hồng và xám trắng, hành lang ngoài có mái bằng đá, trụ hành lang kiểu Baroque, đỉnh tháp chuông và mái cong kiểu Gothic, như đang nhắc lại nơi này từng là khu Tô giới. Tòa nhà triển lãm Mỹ thuật cổ xưa này, mấy năm gần đây, sử dụng triệt để khoảng diện tích 2 tầng (khoảng 8000 mét vuông) để chứa đựng từ những bức danh họa đời Tống, Nguyên, tượng điêu khắc của Rodin cho đến những triển lãm của các họa sĩ chuyên nghiệp của các Viện Mỹ thuật.

Điều luôn làm Quan Kiện hiếu kỳ là, đoạn phía nam của tòa nhà chính lại nối liền với đoạn phía đông của Sở nghiên cứu tổng hợp y dược Trung – Tây Thành phố Giang Kinh. Hai khu nhà vuông góc với nhau, vừa vặn tạo thành hình chữ L. Nếu nói tòa nhà triển lãm Mỹ thuật vẫn còn mang phong cách nước ngoài và vô tình thể hiện ra “hơi hướm nghệ thuật”, thì tòa nhà của Sở nghiên cứu lại tầm thường đến mức không thể tầm thường hơn, năm tầng văn phòng mái bằng tường trắng, chỉ một màu tường xám trắng, ám chỉ một cách yếu ớt rằng tòa nhà này và Nhà triển lãm Mỹ thuật kế bên có thể là được xây cùng thời.

Rất khó tưởng tượng ra, trong thánh đường nghệ thuật cao nhã như vậy, lại từng xảy ra vụ án đâm máu thể kia. Cha của Hoàng Thi Di – Hoàng Quán Hùng, và cha của Yamashita Takeji – Yamashita Masashigen, đều nằm trong vũng máu.

Không biết tại sao, Quan Kiện dường như có thể nhìn thấy được thi thể đâm máu của Hoàng Quán Hùng đang nằm sấp dưới đất.

Yamashita Takeji và một người đàn ông nữa đang đợi trước cửa nhà triển lãm, hai người gần như cùng lúc đưa tay về phía Quan Kiện.

”Vị này là trợ lý trực tiếp của tôi, và cũng là kỹ thuật viên, Kikuno Yuuji, ông Kikuno sẽ trực tiếp phụ

trách sắp xếp các hoạt động lần này của chúng ta, đặc biệt là sự an toàn của cậu.” Yamashita Takeji giới thiệu.

Lúc này Quan Kiện mới kéo suy nghĩ của mình trở về thực tại, bắt tay với một cánh tay nhỏ nhắn mềm mại hơi có vẻ nữ tính, cánh tay đó lại dùng sức nắm chặt, chứng tỏ thực chất đây là một người đàn ông mạnh mẽ có võ. Ngoại hình của Kikuno Yuuji cũng nhỏ nhắn như cánh tay của ông ta vậy. Ông ta khoảng 35, 36 tuổi, trắng trẻo đẹp trai, môi mỏng mím chặt, trong đôi mắt luôn lộ ra cái nhìn chăm chú.

Ánh mắt tập trung vào mặt của Quan Kiện.

”Chào anh.” Quan Kiện giữ phép lịch sự.

Kikuno Yuuji cũng lịch sự mỉm cười, chào một tiếng, rồi ngó Yamashita Takeji. Yamashita Takeji quay qua Quan Kiện nói: “Tôi quên nói rõ, ông Kikuno chỉ biết rất ít tiếng Hoa – lần này thành viên trong đoàn chúng tôi đến giao lưu, ngoài tôi ra, trình độ tiếng Hoa của những người khác đều không đủ để trực tiếp trao đổi với cậu, tôi sẽ cố gắng phiên dịch dùm, nhưng vẫn có những công việc lộn xộn hằng ngày, không thể lúc nào cũng kề kề bên cạnh cậu, do vậy, bên phía Hiệp hội nghệ thuật Nhật Bản đặc biệt phân công cho cậu một vị phiên dịch kiêm trợ lý... nhưng thật xin lỗi, vì người phiên dịch này vừa mới đến, còn đang thu xếp, có lẽ ngày mai mới có thể chính thức bắt đầu.”

“Nhưng tôi vẫn không biết tôi có thể làm được gì? Tại sao lại phải tới đây?” Quan Kiện cảm thấy mình vẫn đang ở trong màn sương mù dày đặc.

“Hay là để chuyên gia giải thích cho cậu một chút vậy.”

Chuyên gia chính là Chiba Fumika, bà đã đợi sẵn trong phòng triển lãm số 4 của Nhà triển lãm. Theo lời của Yamashita Takeji, bà là một nhà sinh lý học có nhiều thành tích, là cán sự của Hiệp hội sinh lý học Nhật bản khu vực Tokyo. 23 tuổi bà đã đạt được học vị tiến sĩ sinh lý học của Đại học Cornell (Mỹ), ngay sau đó trở thành giáo sư trẻ nhất Nhật Bản. Điều hiếm thấy nhất là, bà tuyệt đối không phải là một nữ trí thức chỉ biết đến nghiên cứu khoa học, đa tài đa nghệ, mà còn làm việc cẩn thận thấu đáo, rất có đầu óc phân tích; trong công tác, nhiệm vụ của Hiệp hội sinh lý Nhật Bản, đã bộc lộ năng lực quản lý.

”Chúng tôi đặc biệt đến Giang Kinh tìm cậu, chủ yếu là do đề nghị của tiến sĩ Chiba.”

Thần thái và ngoại hình của Chiba Fumika hoàn toàn phù hợp với lời giới thiệu của Yamashita Takeji: Bà xem chừng chưa đến 40 tuổi, trên gương mặt có nét dịu dàng, cặp kính không vành gọng bạc được đặt trên cái mũi xinh xắn, không hề giảm đi vẻ thù mị chút nào; xương gò má của bà hơi cao, nhưng được tài trang điểm khéo léo che lấp; mái tóc đen thẳng ánh lên vẻ khỏe mạnh, thân hình vẫn còn giữ được dáng vẻ tươi trẻ như thời con gái.

Thông qua sự phiên dịch của Yamashita Takeji, Chiba Fumika bày tỏ với Quan Kiện sự thương tiếc và đồng cảm về cái chết của Hoàng Thi Di, đồng thời khảm ơn Quan Kiện đã giúp đỡ nhóm thí nghiệm, cũng như hy vọng anh có thể nhanh chóng tra ra được chân tướng cái chết của bạn gái.

Quan Kiện bị sự chân thành của bà làm xúc động, nghe bà rót mật vào tai.

Thì ra Quan Kiện từ nhỏ đã trải qua những chuyện như vậy, kết quả của vô số những lần thí nghiệm, tuy các nhà khoa học đã cố gắng bảo mật, nhưng trong quá trình trao đổi học thuật và báo cáo thành quả, vẫn có sự phổ biến nhất định. Sự phổ biến này bắt đầu từ “tôi chỉ nói cho một mình anh biết, anh hứa đừng nói ra nhé” trong cuộc sống vẫn rất thường gặp, sau đó bí mật này lan truyền nhanh chóng, cho đến khi truyền đến tai nhà khoa học lão thành Inamoto Hirujuu.

Inamoto Hirujuu, tuổi đã ngoài 80, là một thiên tài của giới khoa học Nhật Bản, có học vị tiến sĩ vật lý và tiến sĩ y khoa, ông đã đọc qua phần lớn những kết quả thí nghiệm với Quan Kiện, đồng thời kết hợp một số án lệ tương tự trong và ngoài nước, đưa ra một kế hoạch táo bạo, hy vọng mượn khả năng thiên phú của Quan Kiện, trợ giúp Yamashita Takeji và Hiệp hội nghệ thuật Nhật Bản tìm lại được các tác phẩm nghệ thuật gốm sứ, đồng thời trừng phạt kẻ trộm cắp nhân.

Inamoto Hirujuu là một nhà khoa học “không theo bài bản”, ông luôn tin rằng, con người là thể kết hợp giữa vật chất và trường năng lượng. Con người sau khi chết đi, tuy rằng hô hấp, nhịp tim và tất cả sự trao đổi chất đều dừng lại, các loại vật chất cấu thành cơ thể cũng tan rã ra, nhưng trường năng lượng vốn có của cơ thể con người hoàn toàn không bị gió thổi đi, mà sẽ được giữ lại: hoặc là rời khỏi thi thể, ở lại nơi chết; hoặc là vẫn ở trong thi thể, đi vào lò thiêu; hoặc là bị chôn xuống dưới đất; loại năng lượng lưu lại trên dương thế, có lẽ là cái gọi là linh hồn, điều này có thể giải thích lý do tại sao nhà cũ của người chết, hoặc trong nghĩa địa là nơi dễ được miêu tả là có ma nhất.

Chiba Fumika chính là học trò cuối cùng của Inamoto Hirujuu. Bà ứng dụng lý luận này đưa ra giả thiết, trong vụ án giết người cướp tác phẩm nghệ thuật gốm sứ này, trường năng lượng của 3 người chết rất có thể vẫn còn lưu lại ở nơi xảy ra sự việc – Nhà trim Mỹ thuật. Bởi vì loại năng lượng này không thể trao đổi được với người thường, cho nên người chết tuy có thể nắm được một chút thông tin của hung thủ, nhưng không có cách nào truyền đạt lại được.

”Mà cậu, Quan Kiện, từ khi còn nhỏ đã thể hiện rõ khả năng thiên phú, theo số liệu kết quả của các lần thí nghiệm cho thấy, dường như chính là có thể cảm nhận được thứ mà người thường không thể cảm nhận. Nói đơn giản một chút, trong thần kinh não bộ của cậu, tồn tại một thứ thụ thể (*) khác với người thường, các nhà khoa học suy đoán, loại thụ thể này có thể tiếp nhận các thông tin và kích thích mà người bình thường không thể tiếp nhận được, ví dụ như tín hiệu nguy hiểm đến tính mạng. Bởi vì con người khi cận kề cái chết, trường năng lượng sẽ sản sinh ra biến đổi và chấn động cực đại, lý luận của thầy Inamoto là, sự thay đổi năng lượng trước khi chết này, sẽ có hình thức phát tán giống như là sóng điện vô tuyến vậy, và bị thụ thể đặc biệt trong thần kinh não bộ của cậu cảm nhận được, cho nên cậu có thể nhìn thấy được ‘bọn họ’, một loại tín hiệu mơ hồ chứng tỏ cái chết.” Thay vì nói Yamashita Takeji đang phiên dịch, thà rằng nói ông tiếp nối chủ đề đã giới thiệu.

Quan Kiện thở ra một hơi dài, phức tạp quá, mơ hồ quá, tuy là không phải hoàn toàn vô lý, nhưng nói cho cùng thì cũng được xây dựng trên nền tảng của suy đoán, đầy rẫy những suy luận viển vông hão huyền, đâu đâu cũng là sơ hở: “Nhưng đừng quên, tôi chỉ có thể cảm nhận được nguy hiểm xảy ra trên người của những người thân thiết, cho nên, nếu ông muốn sử dụng tôi để giao lưu với 3 người chết hoàn toàn xa lạ, chỉ e là sẽ không có hiệu quả gì.”

“Rất có lý. Thầy Inamoto cũng đã nghĩ đến điểm này. Lý luận của ông ấy là, trong tiếp xúc thường

ngày của cậu, rất quen thuộc với trường năng lượng của người thân, cảm nhận cũng nhạy bén hơn, cho nên một khi tình hình của họ chuyển biến xấu, thì cậu có thể tiếp nhận thông tin một cách rất nhạy cảm. Cho nên chúng tôi cần cậu đích thân tới hiện trường, tiếp xúch linh hồn của cha tôi và hai người bảo vệ nhiều một chút – tất nhiên là nếu như họ còn tồn tại – quan sát xem có phải là có thể cảm giác được gì không.”

“Tôi đọc sách có thấy nói, người Nhật Bản mê tín ‘thông linh’, ‘trần linh thuật’, xem ra đều là thật cả?” Quan Kiện hiểu kỳ hỏi.

Yamashita Takeji thành thật nói: “Không hoàn toàn như vậy, chúng tôi rất khách quan thực tế, biết rằng mọi thứ đều chỉ là một giả thiết lớn, rất có thể cậu sẽ không cảm giác được gì cả, chúng tôi sẽ chẳng thu hoạch được gì, nhưng ít ra chúng tôi cũng đã làm hết sức cho vụ án này, đã cố gắng hết sức tìm ra hung thủ cho người bị hại... Nói chính xác là, có sự trao đổi với cha tôi, hoàn thành tâm nguyện của tôi. Nên biết là, thực ra tôi cũng là không có cách nào khác.”

Quan Kiện nghe lời lẽ của Yamashita Takeji khẩn thiết, trong lòng nghĩ: thử một chút cũng không hại gì, nếu như thật sự có thể tìm ra hung thủ, cũng coi như là báo thù cho người bị hại....

Đang nghĩ thì thi thể đầm máu tươi của Hoàng Thi Di đột nhiên loé lên trước mắt, Quan Kiện cảm thấy đau đầu âm ỉ, anh nói: “Như vậy, về việc điều tra cái chết của Thi Thi, cũng rất gần gũi với phương pháp này của các ông, tôi nên đến toà nhà giải phẫu ở lâu một chút, nói không chừng có thể kết nối được với Thi Thi...”

“‘Kết nối’ mà tôi nói, là kết nối theo nghĩa rộng, tức là xem có phải là có thể thu nhận được thông tin nào không. Chúng tôi có một số máy móc hàng đầu thế giới, trong một mức độ nhất định có thể thăm dò được cậu có phải là thực sự có thể thu nhận được thông tin đặc biệt hay không.” Yamashita Takeji vội vàng bổ sung.

Quan Kiện dòm xung quanh: “Cha của ông chính là bị giết ở phòng triển lãm này?”

Yamashita Takeji nhè nhẹ gật đầu.

Trong phòng triển lãm là những bức thư họa của các học viên đại học lớn tuổi của thành phố Giang Kinh, lác đác vài người xem.

“Tôi nên làm gì? Chẳng lẽ các ông lại để cho mọi người nhìn chằm chằm khi làm thí nghiệm với tôi? Bên phía nhà triển lãm sao có thể đồng ý?”

Yamashita Takeji quay sang Kikuno Yuujin nói một câu, hai người liếc nhìn nhau. Yamashita Takeji nói: “Tất cả các thí nghiệm đều sẽ được sắp xếp tiến hành trong đêm, chúng tôi đã thoả thuận với Nhà triển lãm rồi, tức là sau khi Nhàóng cửa. Còn chuyện đến lúc đó làm sao vào được, xin mời cậu đi theo chúng tôi.”

Nhóm người đi ra phía sau phòng triển lãm số 4 rồi quẹo phải, đến cuối hành lang, sau cánh cửa nhỏ

là cầu thang. Bước xuống hết cầu thang phía dưới, lại là một cánh cửa nhỏ đóng chặt, chữ viết đỏ tươi trên cánh cửa: “Không phận sự miễn vào”, còn có một tấm bảng nhỏ viết “Phòng chứa điện kế”, có thể coi như là tầng ngầm.

Kikuno Yuuji chờ cho Yamashita Takeji gật đầu ra hiệu, lấy ra từ một túi đeo to bằng da để trên mặt đất một xâu chìa khoá hình dạng kỳ quái, dùng một chìa trong đó cắm vào ổ khoá trên tay nắm cửa.

“Các ông làm sao có được chìa khoá của cánh cửa này?” Quan Kiện hỏi.

Yamashita Takeji ho nhẹ một tiếng, thấp giọng nói: “Để tránh gây ra sự chú ý không cần thiết của người khác, chúng tôi đã làm việc với Nhà Triển lãm Mỹ thuật và Sở nghiên cứu, sau này những nghiên cứu vào ban đêm đều thông qua một ngõ vào.”

Quan Kiện không nói nhiều nữa, theo sau mọi người bước vào cánh cửa đó.

Sau cánh cửa là một hành lang vừa dài vừa tối.

Với Quan Kiện lúc này, điều không muốn nhất chính là hành lang vừa dài vừa tối.

Hình như còn có một phát sinh đột ngột, nhưng càng lúc càng đau đớn mãnh liệt.

“Cuối hành lang này nối liền với tầng ngầm của Sở nghiên cứu, ở giữa còn có hai cánh cửa, cộng thêm một cánh cửa phía cuối trực tiếp thông với Sở nghiên cứu, tổng cộng là ba cánh cửa. Rất ít người biết đến cấu tạo này, chúng tôi cũng là thông qua quan hệ, tìm ra được bản đồ xây dựng nguyên thủy của toà nhà này, mới nghĩ ra được cách này: Mỗi ngày sau khi quá nửa đêm, chúng ta sẽ từ bên phía Sở nghiên cứu xuất phát, đẩy máy móc qua bên này, lên lầu đi vào phòng triển lãm số 4 tiến hành thí nghiệm. Từ nay về sau trong vòng một tháng, những tác phẩm trưng bày trong phòng triển lãm số 4 đều không cần bất cứ hệ thống an toàn nào, chỉ cần chúng ta không ồn ào lớn tiếng, không bật sáng đèn, thì sẽ không có ai chú ý.”

“À, thì ra là như vậy.” Quan Kiện đáp, nhưng cơn đau đầu dữ dội và những hình ảnh lao vùn vụt qua rất nhanh làm cho anh không cách gì suy nghĩ bình thường được.

Cảm giác đau nhói giống như một bầy thú dữ bị nhốt lâu ngày, bất thành linh nhào lên người Quan Kiện, mặc nhiên cầu xé.

Yamashita Takeji cũng phát hiện ra Quan Kiện đã dừng bước, rọi đèn pin lên, sắc mặt của cậu nhóc đẹp trai này đã trở nên xanh xám, đôi môi cũng mất đi màu đỏ, những giọt mồ hôi to như hạt đậu túa ra từ trên trán và huyệt thái dương, lăn xuống hai bên tóc mai và má; hơi thở của cậu ta, trời ạ, đã không thể dùng từ “gấp gáp” để hình dung được nữa rồi, căn bản chính là nghẹt thở! Cả người cậu ấy nghiêng qua bên cạnh, dựa vào bức tường kế bên, dường như đang dùng hết sức bình sinh, nhưng lại chỉ hít được một chút xiu không khí giúp cậu ta tạm thời gắng sức đứng vững.

Yamashita Takeji lập tức dẫn dò mọi người mau chóng dìu Quan Kiện xuống lầu.

Bên kia Kikuno Yuuji vẫn không hề phát hiện ra tình trạng kỳ lạ đột ngột của Quan Kiện, tập trung mở cánh cửa, đột nhiên “O” lên một tiếng, đứng đờ ngay trước cửa. Đờ ra một hồi, lại lấy đèn pin rọi lên bản đồ, lăm lăm một câu.

Hiển nhiên, trên bản đồ hoàn toàn không ghi rõ, sau cánh cửa còn có một bức tường!

Kikuno Yuuji kêu lên một tiếng, Yamashita Takeji cũng nhìn thấy bức tường đó, đứng ngẩn ra.

Một bức tường, đã chặn đứng lại tất cả kế hoạch của ông.

Quan Kiện cắn chặt răng, không hề nói với mọi người, cùng lúc với cơn đau đó, giữa lúc choáng váng quay cuồng, anh đã nhìn thấy một đôi mắt.

Một đôi mắt ngấn lệ, chứa đựng một thần sắc không thể tin được, tràn đầy phẫn nộ, ngạc nhiên và sợ hãi. Về mặt này hình như đã từng thấy qua.

Cũng giống như tối hôm đó khi Hoàng Thi Di bị hại, trong cơn đau kịch liệt anh từng thấy qua đôi mắt đó. Ánh mắt đó sắc đến mức Quan Kiện đã đau lại càng thêm đau.

Có lẽ đây là một điềm xấu, cảnh cáo mình không nên đặt chân đến nơi này.

Hoặc là giống như Yamashita Takeji vẫn mong đợi, đây là một thứ ám hiệu, muốn cho mình biết chút gì chăng?

Chờ đợi mình phía trước, sẽ là cái gì?

Lên gác rồi Quan Kiện lập tức chạy ra khỏi viện Mỹ Thuật

Vừa rồi anh đã gặp 4,5 người kỹ thuật viên hoặc nghiên cứu viên, chỉ không thấy tay trợ thủ đặc lực của ông YY. Nhưng thấy hay không thì đã sao? Anh đang nghĩ hay là mình thoát thác cái c điều tra này. Nếu đi vào phòng thiết bị đo điện rồi bị đau, ngã gục thì mình lên sao nổi nhà triển lãm số 4 để làm thí nghiệm được nữa

Đau đớn thể xác có lẽ còn chịu đựng được, nhưng nỗi đau tâm lý thì sao?

Cái đôi mắt kia lại từ từ hiện ra

Có phải ánh mắt của Thi Di khi bị hại không? Xuanay nàng có bao giờ có ánh mắt phẫn nộ và tuyệt vọng như thế, vậy thì tại sao mình lại có cảm giác quen quen?

Đôi mắt ấy lại xuất hiện

Ta không cần người

Quan Kiện bỗng cảm thấy đôi mắt ấy đang chăm chú nhìn anh khiến anh lạnh toát sống lưng từng đợt, từng đợt. Anh nhìn xung quanh. Phố xá ngày cuối tuần huyền ảo.

Mồ hôi trán vẫn hura khô, đầu vẫn choáng váng nặng nề. Anh thấy mình đuối sức, bèn vào siêu thị nhỏ gần bên viện Mỹ thuật mua một chai nước khoáng. Khi đang trả tiền, mắt anh thoáng thấy một bóng người quen quen lướt qua bên kia đường.

Đâu chỉ là người quen, mà đó là người anh hằng nhớ nhung

Thi Di?

Anh không dám tin ở mắt mình nữa. mái tóc đen dài, vóc người thanh mảnh, bộ váy liền áo vải cotton trắng muốt, khoác thêm chiếc áo chèn vàng nhạt, chính là trang phục nàng đã mặc hôm bị sát hại

Không thể là sự thật.

Anh bỏ lại chai nước khoáng, chạy ào ra cửa, thấy xa xa bóng người ấy đã rẽ ngoặt. đã quá rõ ràng rồi, anh không thể để cho nàng đi mất ngay trước mắt mình.

Anh gọi to : Thi Di, anh chạy qua đường giữa những tiếng còi ô tô inh ỏi giận dữ. Nhưng khi chạy đến thì không trông thấy bóng nàng đâu nữa,

Anh lại tiếp tục chạy lên. Rồi anh dừng lại. vô lý thật. Mình chạy với tốc độ vừa rồi thì phải đuổi kịp mới đúng.

Anh nhìn khắp xung quanh

Vẫn không thấy bóng Thi Di

Anh bỗng nhận ra một nhà thờ Thiên chúa giáo nho nhỏ, có hàng chữ trên cửa : Nhà thờ Đức Mẹ

Đứng ở sân sau của Trung tâm nghiên cứu có thể nhìn thấy cây thập tự trên nóc nhà thờ này. Anh chợt nghĩ : hay là ở đây?

Anh ráng bước vào nhà thờ. Trong giáo đường, ánh sáng rất yếu, những hàng ghế sau trống trải. chỉ thấy một bóng đen lặng lẽ đứng bên trái pho tượng Đức mẹ maria. Người ấy nghe tiếng bước chân gấp gáp bèn ngoảnh lại, khiến Quan Kiện thất kinh.

Đó là một nữ tu sĩ tuổi ngoại lục tuần, các nếp nhăn chằng chịt trên khuôn mặt cái mũi cao và khoằm như mỏ diều hâu, khiến đôi mắt vốn đã sâu lại càng thêm sâu và tối. bà ta bước ra, đưa mắt nhìn Quan Kiện rồi làm dấu thánh giá. Không nói một lời, bà đi thẳng ra ngoài cửa.

Chỉ còn lại một mình anh trong giáo đường. cũng tốt thôi. Anh có thể lặng lẽ suy nghĩ thêm. Nhưng càng nghĩ anh càng thấy tiến thoái lưỡng nan. Anh cảm thấy nếu tham gia với nhóm của ông Yamashita Yuji thì cũng tức là anh sẽ tiếp xúc cận kề với vô số nỗi thống khổ, sẽ là những thử thách ghê gớm đối với ý chí và thể lực, nhưng nếu không tham gia, thì có thể sẽ là tổn thất, tổn thất bởi vì bỏ lỡ cơ hội biết rõ sự thật.

Xung quanh lặng ngắt như tờ. Lúc này giác quan thứ 6 nhắc quan Kiện rằng trong này không chỉ có mình anh.

Anh mở to mắt, nhìn thấy ở hàng ghế trên cùng có bong người mà anh muốn đuổi kịp, người ấy an lành ngồi đó, mái tóc dài đổ xuống bờ vai.

Thi Di

Thi Di. Miệng anh khẽ nhả cái tên này

Tuyệt đối không phải anh đang trong mơ hoặc là ảo ảnh, bong người phía trước rất rõ rang và nổi bật.

Nhưng anh sợ gọi to cái tên đã cuốn hút cả hồn anh, vì sợ rằng tất cả sẽ chỉ là giấc mơ hoặc ảo giác, tiếng gọi sẽ phá tan tất cả.

Anh chợt nhớ ra rằng, trong bảng xếp hạng 10 nơi có ma ở Giang kinh, nhà thờ thiên chúa giáo này đứng ở vị trí thứ 7

Nhưng dù là linh hồn của Hoàng Thi Di thì Quan Kiện cũng nóng lòng muốn gặp.

Từ từ, nhẹ nhàng, anh bước đến phía sau nàng. Anh do dự không biết có nên vỗ vai nàng hay không?

Nếu nàng quay lại thì mình sẽ nhìn thấy gì?

Khuôn mặt méo mó vì quá đau đớn? anh mất phần nộ và tuyệt vọng? khắp ngực đầm đìa máu tươi?

Anh đã giơ tay ra rồi lại rút về, anh không muốn đối mặt với những hậu quả như thế. Liệu có phải lần tránh là cách duy nhất để không bị tổn thương

Tổn thương, phải chinh phục, mơ hồ và nghi hoặc, phải tìm cách để hiểu rõ.

Thử đặt tay lên vai nàng

Nàng quay ngay lại

Ồi

Quan Kiện kêu lên.

Một cô gái không giống Thi Di. Cô có làn da trắng hơn, đôi môi xinh hơn, đôi mắt cũng nhỏ và dài hơn. Nhưng ánh mặt kinh ngạc và sợ hãi thì rất giống Thi Di. Trong giáo đường ánh sáng mờ nhạt, khuôn mặt của cô hơi u ám. Cô cảnh giác nhìn Quan Kiện

Xin lỗi, rất xin lỗi đã làm phiền cô. Tôi ... trot nhìn nhầm ... mogn cô đừng sợ. tôi hoàn toàn không có ác ý gì

Quan Kiện lúng túng giải thích, hai tay xua xua tỏ ý phủ định, đôi chân tập tễnh muốn bước đi mau thoát khỏi cảnh bề bàng này

Nhìn điệu bộ khổ sở của anh, nét sợ hãi trong mắt cô gái tiêu tan ngay, thậm chí còn nhoẻn cười. Quan

Kiến sững sờ. Tại sao lúc cô ấy bình tĩnh cũng lại có ánh mắt giống Thi Di đến thế?

Chắc chắn là tại vì ấn tượng ban đầu

Anh sao vậy? anh không sao chứ?

Thấy anh cứ như người mất hồn, cô khẽ hỏi

Vâng, không sao. Anh thuận miệng đáp. Rồi trở lại vẻ bình thản.

Cô gái tủm tủm cười, hết sức trong sáng : em đoán rằng anh đã tưởng em là bạn gái của mình, đúng không?

Tại sao em biết? Quan Kiến lập tức nhận ra mình hỏi câu hỏi này quá thộn

Quả nhiên cô ta nói luôn : Dễ hiểu thôi mà. Vừa nãy anh đặt tay lên vai em rất nhẹ nhàng. Nếu chỉ là để gọi một người bạn bình thường thì anh đã không dịu dàng như thế. Đủ thấy em đọc mãi conan cũng không phí hoài chút nào

Quan Kiến sững sốt : em cũng thích Conan à

Đâu chỉ thích. Em rất mê... cô định nói tiếp điều gì, nhưng lại giơ tay xem đồng hồ, hình như nhớ ra điều gì đó – thôi em phải đi, chào anh nhé

Quan Kiến nói rồi rút : xin lỗi, xin lỗi. Cô gái đang rào bước ra, bỗng quay người lại nói : Nếu anh có nhiều nỗi niềm băn khoăn, khó xử hay hối hận thì cứ đến đây ngồi tĩnh lại, sẽ thấy khá hơn. Đó là kinh nghiệm của em

Chẳng rõ cứ thế ngồi bao lâu, quan Kiến cảm thấy tâm trạng đã ổn hơn rất nhiều. chỉ thấy hơi tiếc rằng mình vẫn chưa quyết định có nên từ chối ông Yamashita Yuji không? Lý do thì rất sẵn : đang bận thực tập, đã bắt đầu làm đồ án tốt nghiệp, thi cử, thi kết thúc bộ môn, lựa chọn môn thi ... tuy nhiên nói là viện có đối với ông Yamashita yuji nhưng đúng ra là viện có cho mình

Anh sai bước ra khỏi nhà thờ, đi trên đường phố ngập nắng, đầu óc vẫn đang cố suy nghĩ, suýt va phải người đi ngược lại. Người ấy là cô gái lúc nãy gặp trong nhà thờ. Dưới ánh nắng, mái tóc dài mềm mại, khuôn mặt nhu mì và nụ cười hiền hậu của cô rất hấp dẫn

Quan Kiến cười lịch sự : Kìa thật khéo quá, rồi cúi đầu bước tiếp

- Xin lỗi, em muốn phiền anh mach giúp em Đại học Giang Kinh đi lối nào ? Cô hỏi từ phía sau

- Đại học Giang Kinh quá rộng. Em định đến học viện nào, ký túc xá nào?

- Chung cư giáo viên ngoại ngữ

- Thế à? Tôi đang học ở đại học Y kề bên, chung cư ấy khá gần. tôi đang định về trường, nếu có không ngại gì thì tôi xin dẫn đường, chúng ta ngồi xe buýt, chỉ hai bến là đến nơi

Cô gái cười gật đầu cảm ơn : Thầy khách khí quá, dẫn đường cho em, em lo thầy ngại thì mới phải chứ

Quan Kiện thấy ngượng ngịu vì được gọi là thầy, vội nói : Không sao. Tôi là Quan kiện, chỉ là sinh viên ... nên đừng gọi là thầy

Cô theo anh đi về bến xe buýt, hơi nghĩ ngợi rồi nói : em cảm thấy anh có nét buồn bã ... buồn thật sự

Quan kiện không nói gì. Hà tất phải nói kỹ về mình với một người lạ. mấy ai có thể thật sự hiểu được nỗi đau đớn vì mất người yêu của mình

Hình như cô gái hiểu rõ tâm tư của anh, bèn nói : có lẽ anh chỉ gặp chuyện tạm thời không suôn sẻ trong cuộc sống. em cũng từng có một thời gian như thế, hồi đó cha em vừa mất ...

- ôi, thế ư? Thật là ... Anh không biết nên nói gì, nhưng nỗi cảm thông và ái ngại vì cùng cảnh ngộ dâng lên rõ rệt

- nhưng đó là chuyện cách đây mấy chục năm. Hồi đó em mới lớn, người cha thân yêu ra đi, em khóc mãi, khóc liên mấy ngày. Rồi cũng bình tĩnh trở lại, tính tình trở nên trầm lặng, nghĩ ngợi : tại sao lại là cha mình phải từ giã cõi đời? người khác sẽ nghĩ gì về mình? Sẽ thương hại, hay tỏ ra có ưu thế hơn mình ... Toàn là những ý nghĩ ấu trĩ. Cô kể lại từ tốn, vẻ hơi buồn buồn toát ra từ những câu nói bình thản

quan Kiện càng trầm mặc. tại sao Thi Di lại bị giết tàn độc như thế, tại sao mình phải chấp nhận cuộc hẹn gặp, ? Nếu thời gian có thể trôi ngược, nếu tất cả có thể làm lại từ đầu thì mình sẽ luôn ở bên nàng, tuyệt đối không để cho bi kịch có thể xảy ra. Nhưng liệu mình có thể ngăn chặn những chuyện đó không, kẻ nào đã đứng sau đạo diễn tất cả những chuyện tàn nhẫn này

Buổi chiều sau khi đã chỉ đường cho cô gái ấy, Quan Kiện vào quán nhỏ ở cổng trường ăn tạm bát mì rồi lên xe buýt đi đến nghĩa trang vạn quốc

Ngày thứ 7, người đến đây đông hơn mọi hôm nhưng quan kiện dường như chẳng bận tâm, anh chỉ cần đứng trước mộ Thi Di, giữa đất trời này chỉ có anh và Thi di dưới nấm mồ thâm lặng giao lưu với nhau

Nếu đúng là mình có khả năng đặc biệt như người ta nói thì tại sao đã nhiều lần đến đây, chỉ cách nhau vài thước mà vẫn không thể đối thoại với nàng

Hay là cái thứ lý luận kia đã đúng? Linh hồn Thi Di vẫn ở lại nơi bị hại là khu nhà giải phẫu cũ của Đại học y Giang Kinh

Ngày mai mình có nên đến Trung Tâm Nghiên cứu không?

Lý do để xa lánh tổ điều tra ấy cũng rất đầy đủ : lý luận thì hão huyền, mấy con người bí hiểm ấy định trông chờ ở mình để phá án? Hay là họ có ý đồ gì khác?

Nhưng dù sao đây vẫn là cơ hội

Thi Di, em thấy đúng không?

Liệu em có thể nói cho anh biết kẻ đó là ai không?

Đúng lúc này thì đôi mắt kia lại xuất hiện

Đôi mắt của Thi Di

Ánh mắt lúc sắp chết, đầy kinh hãi và phẫn nộ, không thể tin rằng trên đời này lại có hạng cầm thú đội lốt người tàn bạo như thế

Ánh mắt anh nhòa lệ, nhưng ánh mắt Thi Di thì vẫn rõ nét

Vào thời khắc này, anh hiểu ra một điều : vào lúc Thi Di sắp lìa đời, nàng muốn anh từ ánh mắt của nàng mà nhận ra nguyên hình kẻ thủ ác

Anh đã hạ quyết tâm.

13

Sắp đến nửa đêm, Quan Kiện đã đến khu nhà giải phẫu sớm. Anh đã nhận lời tham gia thí nghiệm với một điều kiện: cuộc thí nghiệm thứ nhất phải làm ở nơi Thi Di bị hại. Phía trước khu nhà giải phẫu đã bị giăng một sợi vải màu vàng cảnh báo. Mấy chục năm qua cửa không khoá thì nay một chiếc khoá đã treo ở cửa

Ông Yamashita Yuuzi và Kikuchi Yuji đã đứng chờ anh dưới bóng tối của mái vòm nhô ra, trông cứ như 2 con quỷ vô thường một cao một thấp. Nhìn thấy anh họ cùng bước ra từ bóng tối. Trong màn đêm, sắc mặt ông Yamashita Yuuzi ẩn chứa một nỗi bồn chồn không dễ nhận ra. Thấy Quan Kiện đến, vẻ bồn chồn của ông càng hiện ra rõ rệt, vẫn còn ngó nghiêng ra phía xa xa. Quan Kiện bước đến chào hỏi ngắn gọn.

Yamashita Yuuzi nói: "Người phiên dịch chúng tôi bố trí cho anh, lẽ ra phải đến sớm 5 phút để gặp anh. Bây giờ đã đến giờ chính thức làm việc, chúng tôi nhẫn nại, chỉ có thể có giới hạn... Tất nhiên, anh Kiện là ngoại lệ vì chúng tôi không thuê anh làm việc theo chế độ cả ngày. Chúng tôi không muốn anh bị lỡ việc học tập, và cũng không muốn để cho nhà trường để mắt đến chuyện này...". Ông Yamashita Yuuzi có ý nói anh phải giữ bí mật.

Quan Kiện nói: "Được". Anh biết, gần đây ở trường anh chỉ nói vài câu, mấy cậu bạn thân hiểu rằng anh đang buồn phiền hẫng hụt, nên cũng ít hỏi han; cho nên giữ bí mật thì cũng dễ thôi.

Yamashita Yuuzi lại nói: "Giáo sư Nhiệm và tiến sĩ Chiba Ichinose đang đi di chuyển thiết bị, chắc cũng sắp đến.". Quan Kiện hững hờ nhìn quan, anh bỗng sửng sò.

Một con đom đóm đang bay quanh 3 người

Lại là con đom đóm!

Và còn một đôi mắt phần nộ đang chấp chờn ẩn hiện ở phía trước.

Chẳng lẽ mình chưa vào nhà giải phẫu đã nhìn thấy Thi Di?

Ở phía không xa, bóng Thi Di thoáng hiện lên trong lùm cây. Anh còn nhìn thấy rõ mái tóc đen của nàng và chiếc áo khoác da màu đen mà nàng thường mặc.

"Thi Di" anh bất giác kêu lên

Nhưng lập tức cảm thấy hối hận

Ông Yamashita Yuuzi khẽ nói: "Anh quá nhớ nhung... nên đã nhìn nhầm rồi. Đó là cô phiên dịch của anh. Cô ấy đã đến!"

Quan Kiện bước lên nhìn, anh thầm trách mình.

Cô gái nhanh nhẹn bước ra khỏi lùm cây, hơi cúi người nói với ông Yamashita Yuuzi: "Thực ra tôi đã đến từ sớm, vừa đi quanh một vòng xem ngắm khu nhà nổi tiếng này, mong ông không cho rằng tôi đến muộn."

Quan Kiện lắc lắc đầu, không dám tin ở mắt mình nữa: cô gái mà anh đã "ngẫu nhiên" gặp lúc ban ngày, bây giờ được ông Yamashita Yuuzi bố trí làm phiên dịch kiêm "trợ thủ" cho anh.

Tại sao cô ta ăn mặc rất giống Thi Di ? Ngay chiếc áo khoác da cũng y hệt ?

Kikuchi Yuji nghiêm khắc nói mấy câu gì đó, cô gái "vâng" và hơi cúi đầu, rồi cô nói với Quan Kiện: "Anh Kikuchi Yuji trách rằng cả ngày không thấy bóng tôi đâu, bây giờ thì lại đến muộn...". Việc phiên dịch lập tức bắt đầu.

Ông Yamashita Yuuzi thì "e hèm". Quan Kiện nói: "Cô cứ nói với anh ta rằng cô rất tận tụy, sáng nay đã gặp tôi, rồi cùng đi đến đại học Y Giang Kinh...".

Sắc mặt cô thoáng nặng nề: "Anh Kiện hiểu nhầm rồi, sáng nay tôi có công việc phải đến đại học Y Giang Kinh".

Ông Yamashita Yuuzi thấy không khí kém vui, vội nói: "Anh Kiện đừng nghĩ ngợi gì. Cô Satiko.... cô ấy t Yasuzaki Satiko, đã xin phép tôi đến đại học Giang Kinh để thăm bà mẹ. Cô thông cảm nhé, vì không muốn để anh Kiện hiểu nhầm, tôi đành nói ra chuyện riêng của cô".

Yasuzaki Satiko gật đầu: "Cảm ơn ông Yamashita Yuuzi đã thanh minh cho tôi"

Quan Kiện đã hiểu ra: "Thì ra là mẹ cô dạy ngoại ngữ ở Đại Học Giang Kinh"

Yasuzaki Satiko gật đầu, chìa tay: "Chào anh Quan Kiện"

Vậy là mình đã hiểu nhầm.Anh nhẹ nhàng bắt tay cô:"Xin lỗi nhé"

Tiếng máy ô tô phá tan màn đêm tĩnh mịch,một chiếc xe hòm cỡ nhỏ từ từ chạy đến trước cửa nhà giải phẫu,xe chưa dừng hẳn,cửa đã mở,,một người chạy ra ngoài gọi to một câu và chạy lại.

Đó là một chàng trai tẻ vóc người cao to,mái tóc buông dài được cắt tỉa rất công phu,nhuộm màu hạt dẻ,mái tóc nhấp nhô bồng bềnh theo nhịp bước trông rất có dáng,đôi mày rậm đen,đôi mắt to hơi sâu.Quan Kiện không thể không công nhận rằng anh ta rất tuấn tú.Chiếc áo gió màu đen,quần đen,giày đen,anh ta chạy đến bên Yasuzaki Satiko,hai người chẳng khác gì một đôi kim đồng ngọc nữ.

Ông Yamashita Yuuzi hơi nhích nhích mép,không rõ vì tán thưởng đôi nam nữ duyên dáng này hay vì khó chịu khi thấy chàng trai công khai tỏ ra nhiệt tình với cô Yasuzaki Satiko.Ông định nói gì đó với Quan Kiện,nhưng rồi lại đổi ý,quay sang nhìn cô Yasuzaki Satiko nói:"Cô nên giới thiệu đi chứ?"

Satiko gật đầu,mỉm cười nói:" Vâng.Xin giới thiệu với anh Kiện,đây là tiến sĩ Toyokawa Takesi cùng tổ với chúng tôi.Xin lỗi anh,tôi ngỡ là các anh đã gặp nhau lúc ban ngày." Cô lại nói tiếng Nhật,giới thiệu với Toyokawa Takesi.Anh ta lịch sự đưa tay ra bắt,mắt nhìn xoáy vào Quan Kiện,rồi lại nói một câu gì đó.Không hiểu sao Quan Kiện cảm thấy ánh mắt ấy có vẻ áp đảo,thậm chí ngạo nghễ và có nét khiêu khích.

Yasuzaki Satiko hơi biến sắc,do dự,cô nhìn sang ông Yamashita Yuuzi.Quan Kiện đã nhận ra vẻ do dự của cô,thản nhiên nói:"Là phiên dịch thì cô nên dịch cho đủ từng câu đúng không?"

-Tiến sĩ Toyokawa Takesi nói,anh rất trẻ,sẽ không thể là một đạo diễn cho một trò bịp bợm- Yasuzaki Satiko dịch xong,đưa mắt nhìn Toyokawa Takesi.

Giáo sư Nhiệm vừa xuống xe,đã nghe thấy lời phiên dịch,ông nói to:"Quá đáng đấy!".Ông Yamashita Yuuzi vội nói:"Tiến sĩ Toyokawa Takesi ạ,đó chỉ là ý kiến cá nhân của anh,mong anh nên chú ý phát ngôn cho đúng mực".

Toyokawa Takesi mỉm cự hình như thấy thoải mái vì câu nói của mình đã gây ra tranh cãi:"Tôi chỉ hay sử dụng logic và tư duy thường thức,chứ không nói theo ai".

Quan Kiện từ nhỏ đã trải qua những chuyện như thế này,có một số người cho rằng chỉ là trò bịp.Anh tức giận không biết nên nói gì nữa,nhưng tính anh ưa suy nghĩ.Sau khi im lặng thì đầu anh lại vội đi ngay.Cô Yasuzaki Satiko dịch xong câu nói kia,thì mọi người đều im lặng lúng túng,cảm thấy Toyokawa ăn nói châm chích như thế với chàng sinh viên chưa từng trải sự đời thì quả là kém phong độ.Nhưng khi họ nghe Quan Kiện trả lời thì mới nhận ra anh chàng có vẻ non nớt này có tư duy sắc bén đến đâu:"Nếu tôi là đạo diễn của một trò bịp bợm,thì tôi vẫn là một đạo diễn rất thành công vì đã khiến cho một người thạo suy nghĩ như anh cũng phải từ xa ngàn dặm đến đây xem trò bịp"

Ông Yamashita Yuuzi cười ha hả:" Anh Toyokawa Takesi theo học y khoa từ năm 16 tuổi,là tiến sĩ từ khi rất trẻ,nay đang là bác sĩ ngoại khoa thần kinh và là nhà nghiên cứu sinh vật học thần kinh rất có thành tựu.Chưa biết chừng,qua lần học tập này anh sẽ lĩnh hội được những sự việc thực tế phi thường mà anh Quan Kiện trải qua cũng nên."

Toyokawa Takesi cười cười, bình thản nói: "Thưa tiền sĩ Yamashita Yuuzi, các thiết bị thí nghiệm đã chuyển đến rồi..."

Kikuchi Yuji rõ ràng không mấy hào hứng với chuyện của bề trên, khi mọi người còn đang nói chuyện thì anh ta đã bước qua bậc cửa xi măng cao cao, mở chiếc khoá mới treo trên cửa ra vào, miệng lầm bầm... Quan Kiện còn đang ngạc nhiên thì cô Yasuzaki Satiko nói với anh: "Anh Kikuchi Yuji nói rằng cái khoá ấy quá dễ bề"

Quan Kiện không bận tâm đến cái "ngẫu hứng" của Kikuchi Yuji, đứng trước nhà giải phẫu anh thấy cơ thể toàn thân nhộn nhạo rất kỳ lạ, cứ như đang bị rút ra khỏi thể xác của anh.

Bị rút, tất nhiên sẽ đau

Anh đã thấy đau!

Cũng không rõ lòng anh đang đau hay thân thể đang đau. Anh không thể tưởng tượng nổi mình lại có thể bước vào cái chốn kinh hãi, nơi Thi Di đã bị hại này.

Máu tươi và thi thể bị phan ra, rành rành hiện lên trong bóng tối.

Thi thể của người yêu

Còn có một con đom đóm nữa.

Cảnh sát đã khám nghiệm hiện trường rất kỹ, rồi cho phép nhà trường làm vệ sinh. Mùi nước oxy già bay ngập ngụa, xộc vào mũi

Đứng cửa nhìn vào, thấy hành lang tối om. Quan Kiện đứng im một lúc, mắt dõi theo con đom đóm.

Nó bay thẳng vào hành lang, bay vào bóng tối

Anh bước qua cửa, chìm vào bóng tối ấy

Cảm giác đau rất thật và dữ dội, anh khe khẽ rên rỉ.

Tại sao Thi Di phải chịu nỗi đau khổ như vậy? Nàng là cô gái hoàn mỹ xiết bao. Và cả Chữ Văn Quang, một chàng trai tràn trề sức sống

Thi Di em hãy nói đi, kẻ nào đã ra tay tàn độc?

Anh đang cảm thấy một vết đau dọc trước ngực, chạy xuống xương sườn. Bắt đầu rồi đây, đau đớn lần này y hệt như lần anh cảm thấy đau đớn khi Thi Di bị sát hại.

Nếu mình bị đau mà có thể giảm nhẹ nỗi thống khổ của Thi Di, thì có là gì, vậy cũng tốt

Đau quá, anh đi rất chật vật. Nhưng anh vẫn bước lên, như là để hoàn thành một sứ mệnh. Hoặc có lẽ vì một chút ánh sáng mờ nhạt ở phía trước?

Kikuchi Yuji đi theo,rờ tay lên tường tìm công tắc đèn,nhưng bị ông Yamashita Yuuzi ngăn lại.

Cả nhóm người đi sau Quan Kiện,trong bóng tối,nín thở quan sát.

Quan Kiện đi theo con đom đóm,bước về phía có ánh sáng nhàn nhạt ấy.

Tại sao hành lang của nhà giải phẫu lại trở nên dài thế này?

Nhà trường đã dọn dẹp hiện trường rồi kia mà,sao đầu cùng hành lang vẫn có cái bàn sắt?

Thi Di đang nằm trên đó ư? Không giống nàng,vậy thì là ai? Tại sao tất cả đều rõ mồn một,nhưng riêng người ấy thì lại mờ mờ? Là nam hay nữ? Già hay trẻ? Tại sao dưới người ấy lại có tấm vải trắng? Là áo khoác trắng ư?

Khuôn mặt ai mà cứ tầng tầng lớp lớp thế kia Mặt ông Yamashita Yuuzi, mặt giáo sư Nhiệm,mặt nữ chuyên gia Chiba Ichinose!

Và mặt của mình

Anh càng bước đến gần thì khuôn mặt của nằm trên bàn càng mờ,cơn đau hành hạ anh càng khiếp hơn.

Thà không nhìn rõ còn hơn,vì nếu nhìn rõ thì người gần kề anh sẽ phải chết.Anh không muốn có thêm một bằng chứng nữa để chứng minh cho quy luật này.

Sức chịu đựng của ý chí vẫn chỉ là có hạn,Quan Kiện toàn thân run bần,ngã quy xuống đất và dần dần mất hết tri giác.

Sau đó mình sẽ biến thành một ác ma chăng?

"Bật đèn" tiếng gió sư Nhiệm vang lên.

Đèn sáng trưng,giáo sư Nhiệm và cô Yasuzaki Satiko cùng dìu đỡ Quan Kiện.

Hành lang trống trải,không có bàn cũng không có người nằm trên bàn.

Quan Kiện chỉ tay ra cửa. Giáo sư Nhiệm và cô Yasuzaki Satiko hiểu ý,cùng khiêng Quan Kiện ra khỏi hành lang.

Hình như làn gió đêm mát rượi thổi qua đã quét hết mọi đau đớn trong anh.

Ông Yamashita Yuuzi hỏi rất quan tâm:"Sao? Anh đã nhìn thấy gì?"

Quan Kiện hơi lim dim mắt,vừa nãy tất cả đều rất rõ nhưng người nằm trên bàn thì chỉ mờ mờ

"Sẽ còn có người bị giết....có lẽ là một người trong chúng ta"

Nếu lại có người bị sát hại, thì sẽ là ai?

Tại sao mình dám nói chắc rằng sẽ là một trong những người đang định tìm ra sự thật?

Mình cũng có thể bị giết?

Là vì tấm áo khoác trắng trên cái giường sắt ấy?

Và còn có cả khuôn mặt quen thuộc xuất hiện trong ảo giác?

Có lẽ đây chính là trực giác.

Kẻ sát nhân sẽ là ai? Có phải vẫn là tên đao phủ đã giết Hoàng Thi Di và Chữ Văn Quang không? Không phải hấn(hoặc mục ta) thì sẽ là ai?

Không có lý gì sẽ là kẻ khác, vì thủ đoạn tàn sát Thi Di và Văn Quang giống hệt nhau.

Dường như có thể khẳng định, không phải hành vi của "người", dù đó là một kẻ chỉ còn một chút xíu lương tri

Có lẽ không phải do con người gây ra thật.

Tại sao lại có sự ngẫu nhiên kỳ lạ hai vụ án mạng "phi nhân tính" lại xảy ra ở hai nơi xếp thứ 2 và thứ 3 trong bảng xếp hạng "10 nơi có ma ở Giang Kinh"? Vụ tiếp theo thì sao? Chẳng lẽ lại ở Trung tâm nghiên cứu tổng hợp y dược Đông Tây?

Trong các vụ án giết người mà mình "nhìn thấy trước", nếu hung thủ đúng là "ác quỷ" đã sát hại Thi Di và Văn Quang, thì cách duy nhất để cứu những người vô tội khỏi bị mất mạng là nhanh chóng tìm ra hung thủ ấy

Nhưng liệu kẻ đó có thể là chính mình khi đã mất tri giác hay không? Quan Kiện thấy tim đau thắt lại

*

* *

-Hôm nay lại bị chinh một trận. Chớ nghĩ các bà chị ở khoa sản ai ai cũng tươi như hoa...nhưng nếu hung lên thì chẳng kém gì nam nhi đâu! Vương Hằng muốn kéo Quan Kiện ra khỏi trạng thái im lìm

Wương Hằng cũng là bạn thân của Quan Kiện, cả hai đều đau xót vì Chữ Văn Quang qua đời. Nhưng Quan Kiện như ngơ ngẩn, thuận miệng hỏi: "Hôm nay bác sĩ nào máng cậu thế?"

-Không phải bác sĩ,, mà là y tá. Có lẽ trong lịch sử trường ta chưa có ai bị y tá máng như tát nước như mình.- Hằng là công tử con nhà giàu, quen được chiều chuộng, khó tránh khỏi làm việc có phần "tài tử" không đâu vào đâu.

-Chẳng có gì đáng bực mình. Vì họ biết rằng bọn lêu lêu chúng ta sau này ra trường làm bác sĩ sẽ chinh

họ,nên họ mới ra tay trước.- Quan Kiện và côm vào miệng,thấy chẳng khác nào đang nhai rom.

-Quan Kiện quyết định nửa kỳ sau sẽ ở ký túc xá bệnh viện hay ký túc xá nhà trường? Vương Hằng hỏi, nhưng anh lại cảm thấy không thoả đáng

Các sinh viên năm cuối đi thực tập ,phần lớn đều ở ký túc xá bệnh viện, còn ký túc xá nhà trường thì dành cho sinh viên mới,chỉ còn sót vài gian thường bị các sinh viên coi là biệt cung để làm bài tập,hầu như không có thực tập sinh lai vãng.Trước kia Thi Di và Quan Kiện thường hẹn gặp nhau ở ký túc xá đã trở nên yên tĩnh ấy. Quả nhiên đầu Quan Kiện bỗng lại hiện lên hình ảnh Thi Di. Anh thấy miệng đắng ngắt.

-Ở đâu không quan trọng,em chỉ cần có thể dễ dàng tìm anh!-Một giọng nữ vang lên. Âu Dương San,anh đang muốn tìm em Nhà ăn số 2 của Đại Học Y Giang Kinh rất rộng,thế mà vào giờ ăn trưa vẫn rất khó tìm được chỗ ngồi.San tươi cười ngồi chen giữa Kiện và Hằng,cô khẽ hích Hằng,ra hiệu anh hãy ngồi nhích ra:"Ôi tiểu thư San giá lâm,đúng lúc bọn tôi phải giao ban,tôi xin giao Quan Kiện cho tiểu thư đây. Hằng biết ý,bưng suất côm ra nơi khác

-San à,em nghe đâu ra 10 nơi có ma ở Giang Kinh thế;?

-Anh biết thừa rồi còn hỏi làm gì?

-Lại là bà chị họ à?Chị ấy nghe từ đâu?Và tại sao chị ấy nói Trung tâm Y dược học Đông Tây là nơi hàng đầu có ma?

-Để em nói từ đầu vậy,chị ấy kể rằng hồi học đại học chị ấy từng trải qua một chuyện kinh khủng,suýt chết..

-Vẫn là chuyện;Kỳ án ánh trăng; à? Có trò gì khác không?

-Anh nghe em nói hết đã.Vì chuyện ấy bắt nguồn từ các tin tức;được đóng khung; hồi trước năm 1949,nên chị ấy bèn chú ý đến các sự kiện ở Giang Kinh thời kỳ đó.Khi lần giở các chồng báo cũ ở thư viện ,chị ấy đọc được câu chuyện ;Phòng thảo dược năm nào cũng có ma;; Phòng thảo dược của chính phủ Quốc dân đảng năm xưa chính là Trung tâm nghiên cứu Y dược Đông Tây hiện nay.

-Anh biết.Nhưng có ma như thế nào?

-Hình như chị em đọc thấy chỉ là một bài báo đăng trên tờ báo nhỏ của địa phương,đăng toàn tin đồn đại,nói rằng:trong phòng thảo dược ấy có một người mặc đồ đen,nửa đêm làm phép mời thần thánh về trừ ma,thậm chí đào cả đất lên để chôn ma quỷ.Có người tò mò vào đó xem thì bị chết đứ đừ;mắt bị khoét;lưỡi bị cắt;nghe nói bị giết như thế khi xuống âm phủ sẽ không thể chỉ rõ người hay ma đã giết mình.Nhưng đa số mọi thì cho rằng đó là ma làm,vì những nạn nhân ấy chẳng phải người hiếu sự,thực ra họ là những thám tử của Giang Kinh,có võ công và có tài bắn súng rất siêu,tuy nhiên,khi bị giết hình như đều không có cơ hội để đánh trả đối phương.

-Chuyện ly kỳ như thế,sao không thấy em viết lên mặt báo?

- Quan Kiện nghe,cũng hơi kinh hãi.

-Em lo sẽ bị chặn mất thôi. Và lại em không muốn hù dọa các fan của mình;anh cũng biết rồi,hiện nay em đã có rất nhiều người hâm mộ...

-Lẽ nào em không thấy có sự trùng hợp quá lạ lùng:Thi Di và Văn Quang bị chết ở vị trí hai và ba trong Bảng xếp hạng 10 nơi có ma ở Giang Kinh,còn vị trí thứ nhất-Trung tâm nghiên cứu Y dược Đông Tây-thì lại là nơi Thi Di từng làm việc? -Anh có ý gì vậy? - San dừng tay đĩa,lạnh lùng nhìn Kiện. Thấy San giận dữ,Kiện có phần áy náy,vội nói:

Không....anh chỉ cảm thấy lạ lùng...em đừng hiểu nhầm....chuyện này không liên quan gì đến em....

; San bật cười khanh khách; Em còn nhớ hồi nhỏ mỗi khi anh làm em tức phát khóc,thì anh cuống cả lên,thấy thế em càng khóc to hơn và cười thầm anh

; Kiện cũng mỉm cười.

-Hôm nay anh làm ca nào?

- Trước mặt Kiện,San chẳng bao giờ giữ im lặng lâu -Anh vừa trực xong ca đêm.Chiều nay nghỉ...-Nói rồi anh lại hỏi hện,vì đoán biết câu hỏi tiếp theo của San sẽ là gì. Đúng thế.

;Anh định đi đâu? Anh biết không,em cũng vừa trực xong ca đêm,chiều nay cũng nghỉ;

-Biết chứ! Nếu không,tại sao em cũng như anh- không ăn ở nhà ăn bệnh viện mà về nhà ăn của trường để ăn.

- Quan Kiện đã sớm đoán ra lịch trực ban của San.

-Kìa anh vẫn chưa trả lời em,anh định đi đâu?

-Nếu anh nói là không đi đâu cả,thì có được không?

-Anh không khẳng định,chứng tỏ rằng anh có dự định gì đó.Anh nói đi! Anh chưa bao giờ nói dối em mà San nói thế khiến Kiện lúng túng nhưng anh cũng cảm thấy ấm lòng vì San thực sự tin ở anh.

-Anh định....đến nhà Thi Di,gặp mẹ cô ấy.

San bỗng im lặng, khắc hẳn mọi khi Sự im lặng của San khiến cho Kiện vốn quen trầm mặc cảm thấy bất an.Nhưng anh cũng chẳng bit làm gì ngoài việc giữ im lặng vậy.

-Anh cho rằng đến đó vào lúc này có thích hợp không?

- Vẫn là San lên tiếng trước.

-Không thích hợp,vì anh đang là đối tượng bị tình nghi nhiều nhất.Có lẽ mẹ cô ấy cũng cho rằng anh rất có vấn đề,hoặc ít ra là có liên quan...

-Thế thì tại sao anh còn...

-Anh cảm thấy, trước khi Thi Di bị hại, có những chuyện gì đó cô ấy không nói với anh. Anh muốn loại trừ một giả thiết: liệu có phải những điều bí mật ấy đã dẫn đến việc cô ấy bị hại không? Cho nên anh cần phải tìm hiểu thêm về Thi Di.

-Bí mật gì? Em sẽ đi cùng anh/

-Đừng nói đùa thế! -Thật đấy! Bác gái đặc biệt dặn em phải quan tâm đến anh. Biết đâu, mẹ Thi Di vì quá đau xót nên sẽ làm chuyện quá đáng... ví dụ đánh cho anh một trận.- Vẻ lo lắng hiện trên nét mặt San.

-Sao em không nghĩ xem, mẹ Thi Di đang đau xót vì mất con gái, bỗng thấy thằng nhóc nghi phạm số một kiêm người yêu ngày trước của con mình lò dò đến cùng với một cô gái xinh đẹp.... thì sẽ loạn đến đâu?

15

Bà Ân Lam tan tầm trở về nhà, trông thấy Quan Kiện đang loay quanh trước cửa, bà không biết nên thế nào đây.

Bà trào nước mắt.

Ngày trước hễ cậu ta xuất hiện trước mặt bà, thì luôn có cô gái xinh đẹp đứng bên cạnh cậu. Đó là đứa con gái đã gắn bó với bà hai chục năm và đem lại cho bà bao niềm dịu ngọt. Bà còn nhớ rất rõ những tháng mang bầu, mỗi khi con bé cựa quậy trong bụng đều khiến bà tim đập rộn ràng, và đã bao lần bố nó - ông Hoàng Quán Hùng - cũng áp tai vào bụng cảm nhận con bé Thi Di đang đập.

Nhưng vào một đêm cách đây năm năm, ông Hùng bỗng ra đi. Và cò đeo cái tiếng chẳng vế vang gì.

Thi Di vừa trưởng thành, đang tuổi xuân phơi phới cũng bắt chợt ra đi.

Những ngày này bà đã nhiều lần tự hỏi, liệu trên đời này có ai phải chịu nỗi đau ghê gớm hơn mình không?

-Thưa bác, sau ngày vĩnh biệt Thi Di, lẽ ra cháu nên đến sớm thăm bác...-Quan Kiện gặp bà lần gần đây nhất là hôm đám tang Thi Di

-Cháu khỏi cần giải thích nữa, bác biết lâu nay cháu cũng khổ tâm. Nào, lên gác ngồi chơi. Bà Ân Lan nhìn Quan Kiện một lượt.

Vẫn là một thư sinh điển trai nhưng mái tóc thì dài chưa cắt, sắc mặt hơi xanh xao, mắt hơi có quầng thâm, hình như kém ngủ.

Liệu cậu ta có thể là một kẻ điên đại sát nhân?

Không nhận ra điều ấy.

Đầu óc bà nghĩ rất lung, tay cầm chùm chìa khoá dẫn đo hồi lâu mới mở cửa nhà

Những ngày gần đây bà thấy sợ mỗi khi trở về nhà vì nơi này có quá nhiều hồi ức và có quá nhiều thứ gợi lại bao tình cảm.

Quan Kiện hơi do dự, rồi bước theo bà Ân Lan vào căn hộ mà anh đã từng đến đây rất nhiều lần

-Anh đến đây, chắc không phải chỉ vì đến thăm tôi chứ? - Bà Ân Lan cho thêm nước lạnh vào cái phích đun, để chuẩn bị pha nước uống cho Quan Kiện

Kiện nhìn thấy tay bà hơi run run.

-Dạ...cháu định....

Bà Lan bỗng ngồi thụp xuống khóc rung rức.

Bà không chịu đựng nổi nữa. Quan Kiện đến, khiến bà bị sốc quá lớn.

Bà đã khóc biết bao nhiêu lần, nhưng hôm nay là lần đầu có người nghe bà khóc.

-Anh nói xem, tại sao lúc Thi Di đi, anh lại không ở bên nó? Thi Di đáng thương của mẹ, nó đâu có trêu ghẹo gì ai? Liệu có phải tại tôi, tôi là hung tinh đã bắt chồng và con phải ra đi mãi mãi không...- Bà vừa khóc vừa kể lể. Bà đang rất cần được an ủi

Quan Kiện rất hoang mang lúng túng, đỡ bà lên. Anh cũng nước mắt tuôn trào, nghẹn ngào nói: "Xin lỗi bác, cháu rất hối hận vì hôm đó đã không ở bên Thi Di. Nếu cháu ở bên có lẽ đã không xảy ra chuyện....Cháu xin lỗi...Mong bác đừng tự trách mình mãi thế này. Trên đời làm gì có hung tinh"

-Sao anh lại đến đây? Lẽ nào anh không biết rằng trông thấy anh tôi lại nhớ ngay đến nó? Tôi nghĩ đến hàng nghìn chữ "nếu", nếu anh và nó luôn luôn như hình với bóng, nếu nó vẫn chưa đi, nếu cha nó vẫn còn, nếu có thể quay lại năm năm về trước....

-Bác cứ mắng cháu...mắng cho cháu thật đau đớn. Cháu hầu như ngày nào cũng oán trách mình....Cháu oán trách số phận, cháu oán trách cả thượng đế nắm vận mệnh con người; nhưng sau khóc than căm tức, cháu nghĩ rằng điều mà cháu cần làm để an ủi Thi Di là phải tìm cho ra hung thủ. Bác trai và Thi Di bị hại một cách không rõ ràng, hai vụ này chắc phải có liên quan...- Quan Kiện nói ra giả thiết của mình một cách rất khó khăn.

Bà Ân Lan lại khóc một hồi, rồi bình tĩnh trở lại, chìm trong suy nghĩ miên man.

Chẳng rõ sau đó bao lâu, bà chợt nói: "Bác cho rằng có một số chuyện Thi Di còn chưa nói với cháu".

Kiện gật đầu: "Vâng, cháu biết. Thi Di chưa bao giờ kể với cháu về cái chết của bác trai. Gần đây cháu mới nghe người ta nói, bác trai qua đời có liên quan đến một vụ án lớn cách đây năm năm. Bác trai cũng như cháu hiện giờ - đều bị cảnh sát tình nghi".

Quan Kiện đỡ bà Ân Lan ngồi xuống đi vắng, mắt bà nhắm nghiền, hình như bà đang trở lại những ngày đau đớn xé ruột xé gan ấy.

-Thì Di và bác đều không tin rằng ông Quán Hùng làm bảo vệ mà tham dự cái chuyện trộm cắp...Bác nhớ lại,Thì Di từng nói rằng sẽ có ngày nó làm rõ sự thật để minh oan cho cha.

Kiện sừng sốt.Có lẽ điều "bí mật" của Thì Di chính là điều tra sự thật về nguyên nhân cái chết của cha
Có lẽ cái chết thê thảm của nàng có liên quan đến việc điều tra này.Hoặc có thể nói là,nàng đã tiếp cận sự thật

Nếu đúng là như thế,thì hung thủ sát hại nàng chính là hung thủ đã cướp các tác phẩm gốm sứ mỹ nghệ.

Hung thủ vẫn đang ở quanh chúng ta.

Thì Thi! Nếu em đang điều tra vụ cướp của giết người ấy,sao em không cho anh biết?

Nhưng tại sao Chữ Văn Quang lại bị cuốn vào đó?

Thấy Kiện ngồi ngây ra không nói một lời,bà Ân Lan cảm thấy áy náy vì thái độ không đúng mực của mình vừa rồi,bèn khe khẽ gọi anh:"Cháu Kiện....cháu làm sao thế?"

Kiện tỉnh táo trở lại,anh nói:"Liệu bác có thể cho cháu xem một vài thứ Thì Di còn để lại,ví dụ nhật ký chẳng hạn...."

-Tất nhiên là được.Nhưng xưa nay nó không có thói quen ghi nhật ký.Mọi thứ sổ sách của nó,bác đã giao cả cho công an,họ cũng đang lần tìm các manh mối.Mấy hôm trước có một anh công an trẻ đến đây bùng cả máy tính của Thì Di đi.

Kiện đứng lên,đi đến cửa phòng của Thì Di,anh hít một hơi thật sâu,rồi từ từ bước vào.

Hình ảnh Thì Di nằm trong vũng máu thoáng hiện lên trong óc,anh nhắm mắt lại như một bản năng.

Đã lâu không vào gian phòng này,nhưng dù nhắm mắt anh cũng biết có một cái bàn viết,một giá sách,một cái tủ không lớn.Trên tường có vài bức vẽ phác hoạ và tranh vui do Thì Di vẽ,ngoài ra không có quá nhiều bài trí sắc sỡ gì.Thì Di là cô gái có óc thẩm mỹ và cũng cần kiệm nữa.

Lúc này nàng đang lặng lẽ ngồi trước bàn,mái tóc dài đổ xuống như thác nước.

Xung quanh,tất cả vẫn hài hoà tĩnh mịch...

Nàng đang đọc thứ gì mà chăm chú thế kia?

Anh bước đến,trên bàn sạch bóng,không nhìn thấy gì hết.

Anh đứng lặng ở đó rất lâu.Ngoài kia trời đã hơi sầm lại,trong nhà chưa bật đèn.Lúc này anh nhận ra có 2 đốm sáng nhàn nhạt.

Hai bên tóc mai của Thì Di có 2 con đom đóm đang đậu,lập loè.

Anh thò tay định bắt một con thì cả hai con bỗng biến mất.Nhưng anh đã khiến Thi Di nhận biết.

Nàng bỗng quay đầu lại."Ôi...", Kiện kêu lên một tiếng kinh hãi rồi tắc nghẹn.

Toàn bộ khuôn mặt nàng đã không còn gì nữa.

Chỉ toàn máu tươi đang trào ra.

"Cháu Kiện sao thế?". Tiếng bà Ân Lan vang lên ở phía sau. "Tối om thế này sao vẫn chưa bật đèn lên?"

Đèn đã được bật sáng.

Kiện dụi mắt,quay người lại:"Cháu muốn hỏi bác,mọi ngày Thi Di thường cất các đồ trang sức ở đâu?"

Bà Ân Lan chỉ vào chiếc tủ áo ở góc phòng:"Nó cũng chẳng có mấy thứ...Tất cả đều ở cái ngăn kéo trên cùng trong tủ kia:

Kiện lôi cái ngăn kéo xuống,lật giở một hồi,nhắc ra một chiếc hộp nhỏ.

Trong hộp có một đôi hoa tai

Một đôi hoa tai kiểu chữ T có gắn hình một đôi đom đóm.Tắt đèn,hai con đom đóm ấy lấp loáng ánh lân tinh nhàn nhạt.

Quan Kiện lơ mờ nhớ ra rằng Thi Di đã có lần nói cô mua được ở một cửa hiệu nhỏ trên đường Mạn Viên tại Giang Kinh một đôi hoa tai có thể phát sáng trong bóng tối.Anh vốn chẳng bao giờ quan tâm đến đồ trang sức của các cô gái,nên câu nói ấy chỉ như gió thoảng ngoài tai.Nay mới biết,đôi hoa tai có thể phát sáng lại có hình đom đóm.

Con đom đóm tất nhiên chẳng có tội lỗi gì,nhưng tại sao nó lại xuất hiện ở nơi Thi Di và Chữ Văn Quang bị hại,tại sao lại xuất hiện trong những cơn ác mộng của anh?

Chẳng lẽ cũng chỉ là ngẫu nhiên?Tại sao Thi Di bỗng nhiên thích "đom đóm"?

Anh cầm đôi hoa tai lên,nhận ra bên dưới hộp có mảnh bìa rất nhỏ ghi dấu hiệu của nhà sản xuất.Thi Di thật là tỉ mỉ,ngay mảnh bìa này mà cũng giữ lại.Trên đó có mấy chữ số,chắc là ký hiệu sản phẩm.

Anh lại nhìn khắp gian phòng,ánh mắt dừng lại ở giá sách.Trên đó có một bức tranh biếm họa Thi Di do anh vẽ,lồng trong khung kính màu đỏ sẫm.Thi Di trong bức vẽ đang đắm thắm nhìn anh.Nàng đã đi rất xa rồi.Sống mũi anh cay cay.Anh ra khỏi gian phòng.

-Bác ơi,bác có thể cho cháu đôi hoa tai này làm kỷ niệm không?

Chương 16 -20

16

Uống xong tách trà xanh do cô Chiba Ichinose pha,ông Yamashita Yuuzi ra đứng bên cửa sổ nhìn thành phố Giang Kinh đang ngủ say.Ông đứng mãi hồi lâu,tâm tư ông bề bộn trải từ Tokyo,Nara,cho đến Giang Kinh này

Ở Tokyo ồn ã,ông nhìn thấy người cha lần cuối - ông Yamashita Tsuneteru.Nara cổ kính tĩnh mịch có bao kỷ niệm về quá trình trưởng thành và là nơi ở ẩn của người cha;ở thành phố Giang Kinh bí hiểm và quái dị này thì lại có linh hồn của ông cụ

Ông thật sự cho là như thế

Không rõ các đồng nghiệp giới học thuật của mình sẽ cười mình kỳ cục đến đâu?

Ông biết,nếu ông không sớm vạch chương trình,thì dù có lý luận của ông Inamoto Hiromitsu và có cả cô Chiba Ichinose ủng hộ,thì chuyến đi Giang Kinh lần này cũng sẽ là công cốc.Bản thân ông tốt nghiệp đại học Havard,hai chục năm trước đã trở thành một chuyên gia nổi bật của ngành sinh vật học thần kinh Nhật Bản,ngày nay ông có thành tựu cả về y học lẫn học thuật, sự nghiệp của ông đang rạng rỡ.Người cha bị sát hại ở Giang Kinh,cảnh sát phá án đã đành phải bó tay,ông đã hạ quyết tâm sẽ có ngày thân chinh điều tra rõ hung thủ.

Hai vụ án sinh viên Hoàng Thi Di và Chữ Văn Quang bị giết hại đã cho ông một cơ hội tốt.

Một sự chuyển biến quan trọng.

Một loạt các thí nghiệm đối với Quan Kiện dường như đã trở thành chuyện kỳ lạ lan truyền trong giới sinh vật học và giới y học.Trước khi cô Chiba Ichinose đến nói chuyện với ông,ông đã liên lạc với giáo sư Nhiệm rất nhiều lần.Việc cô Chiba đến gặp khiến ông càng tin chắc ở giả thiết của mình.Lần này "lợi dụng" cơ hội Quan Kiện đang bị tình nghi,ông hy vọng sẽ - như lý luận của nhà khoa học Inamoto Hiromitsu -ích thích được tiềm năng của Quan Kiện,khiến anh ta đối thoại với linh hồn.

Tức là hoạt động "gọi hồn"có căn cứ khoa học hãn hoi.

Nghe thật nực cười hết chỗ nói

Chả trách lớp trẻ cấp tiến - ví dụ tiến sĩ Toyokawa Takesi,vốn tự cho là thần đồng của giới y học - không ngớt cười nhạo cái giả thiết này. Ông vẫn nghi ngờ Toyokawa Takesi xung phong sang đây chủ yếu là để xem "trò cười" (hoặc chủ yếu là để tán tỉnh cô Yasuzaki Satiko)

Muốn được người ta hiểu cho,thực là khó.Huống chi,có những chuyện ông chỉ có thể nói với mình không muốn kể với ai.Đến Giang Kinh,ông không chỉ nhằm làm rõ nghi án về người cha,mà ông còn muốn nhận thức lại về người cha - con người mà hồi ông trẻ tuổi bỗng bột chảng khâm phục nhưng sau khi đã trưởng thành thì ông dần dần rất kính trọng.

Ông Yamashita cha là tập hợp những điều bí ẩn.

Đã nhiều lần ông Yamashita nửa đêm choàng tỉnh, thấy hình như linh hồn cha trong mơ còn in ở trên tường. Rồi ông ý thức ra rằng linh hồn của cha không thể ở trên cái đảo quốc dài hẹp và phân tán này. Cái chết của người cha, ngôi mộ của người cha đều ở Giang Kinh - nơi mà ông cảm thấy rất xa lạ.

Ông còn nhớ rất rõ, khi xảy ra thảm kịch với cha ông năm năm trước, ông đến Giang Kinh để lo việc hậu sự, khi sắp sửa chuyển cỗ quan tài có thi thể cha lên máy bay để đưa về Tokyo thì ông bỗng nhận được điện thoại của người luật sư của cha mình. Di chúc của cha dặn rằng phải an táng ông tại khu Phong Tiết Viên trong nghĩa trang Vạn Quốc của thành phố Giang Kinh.

Điều khiến ông ngạc nhiên hơn nữa là, ông cụ đã tự đặt mua sinh phần từ trước, huyết mộ số 034915.

Nghệ nhân gốm sứ Yamashita Tsuneteru sinh ra và trưởng thành ở Nara - Nhật Bản, mà lại đặt cho mình ngôi mộ cụ thể ở tận Giang Kinh - Trung Quốc xa xôi.

Hình như ông đã "nhìn thấy trước" cái chết và cả nơi mình chết.

Mỗi khi nghĩ đến chuyện này ông Yamashita đều rung mình run rẩy.

Ông bắt đầu ghép các sự việc lại với nhau: cha ông thích văn hoá và nghệ thuật của Trung Quốc, điều này cũng lan sang cả ông. Ông cụ nói tiếng Trung Quốc rất chuẩn, và cũng ép ông phải học tiếng Trung Quốc. Ông còn nhớ thoát đầu ông phản cảm, sau khi đã trưởng thành thì ông lại biết ơn ười cha, vì tất cả đã rất hữu ích đối với ông trong trao đổi học thuật và cảm thụ văn hoá.

Nhưng, tập hợp những điểm này lại thì chỉ càng thêm khó hiểu về con người ông cụ.

Tại sao ông cụ lại làm như thế?

Ông Yamashita nhớ rằng hồi mình còn bé, hình như khắp thiên hạ chỉ có một mình cha ông học tiếng Trung Quốc và văn hoá Trung Quốc; vì chuyện này mà ông từng bị các bạn quen, các bạn học chế nhạo, cười thầm dù vẻ mặt họ vẫn hiền hoà. Ông vẫn còn nhớ như in.

Biết đâu câu trả lời của vấn đề này có thể cho thấy sự thật về cái chết của ông cụ.

Nhưng có lẽ chỉ có cha ông ở dưới suối vàng mới biết câu trả lời này

Chỉ Quan Kiện mới có thể đối thoại được với cha ông

17

Sắp đến nửa đêm, các thành viên của tổ nghiên cứu đều đã tập hợp ở tầng trệt của Trung tâm nghiên cứu. Nghĩ rằng lát nữa mình phải đi xuống hành lang ngầm dài và tối thông với Viện mỹ thuật, tìm Quan Kiện bỗng đập nhanh. Hình như anh thấy cơn đau lại thoang thoáng kéo đến

Có lẽ lần trước, khi bước vào hành lang này rồi bị đau chỉ là ngẫu nhiên?

Chỉ lát nữa sẽ biết là ngẫu nhiên hay có quy luật gì đó

Toyokawa Takesi đẩy cái xe chở thiết bị, cùng cô Yasuzaki Satiko sánh vai đi vào. Quan Kiện đi phía sau bỗng nói với giáo sư Nhiệm: "Nếu lát nữa em bị lên cơn đau, thì mọi người mau chóng đưa em lên Viện mỹ thuật, chứ đừng lùi ra. Em muốn thử xem cơn đau sẽ làm gì em...". Có lẽ đau cũng là một thử thách, nếu mình không chịu đựng nổi thì tức là bỏ lỡ cơ hội. Hoặc, nói như bác sĩ Du Thụ Lượng: cơn đau kéo đến, cũng có ý nghĩa như là sự tồn tại của mình vậy.

Ông Nhiệm sừng sốt: " Cậu không nói đùa đấy chứ?"

Kiện lắc đầu: "Không ạ. Em biết rõ mà"

-Được. Tôi hiểu tâm tư của cậu...cậu không muốn Thi Di phải chờ đợi quá lâu, đúng không?

Giáo sư Nhiệm vốn ít nói, chỉ có ông mới là người thực sự hiểu mình.

Kiện rất cảm động, gật đầu: "Thầy Nhiệm biết em từ nhỏ, vẫn khác thật!"

-Tôi lấy làm thẹn...Làm thí nghiệm về cậu, chứng kiến cậu trưởng thành, nhiều lúc tôi thấy rất thương cậu.

C Satiko bỗng từ trong cái cửa nhỏ quay ra: "Các vị đừng lo, tôi sẽ cùng anh Toyokawa Takesi đi kèm anh Kiện, nếu thấy bất ổn chúng tôi sẽ đỡ anh ấy và sẽ khiêng lên Viện mỹ thuật".

Như khiêng một cái xác.

*

* *

Sau cánh cửa nhỏ là bậc thang đi xuống, dưới cùng lại có một cửa, cửa đã được Kikuchi Yuji mở ra. Đây là phòng công tơ điện của Trung tâm nghiên cứu

Quan Kiện đã cảm thấy cơn đau tràn đến rất rõ

Ba chiếc đèn pin cực mạnh đã xua tan bóng tối trong hành lang, nhưng không xua đi nỗi cơn đau kịch liệt đang dâng lên như thủy triều.

Cơn đau tương tự như lúc Thi Di và Văn Quang bị hại, anh còn nhớ rất rõ, cơn đau lúc này thực sự khiến anh không sao chịu đựng nổi nữa

Cơn đau tương tự như lúc Thi Di và Văn Quang bị hại, anh còn nhớ rất rõ, cơn đau lúc này thật sự khiến anh không sao chịu đựng nổi nữa, nhưng anh vẫn vững vàng bước đi. Anh không muốn mình bị đánh gục.

Ông Yamashita nói là, cả tầng chỉ có ba lần cửa. Từ phía Trung tâm nghiên cứu đi khoảng ba chục mét, là cửa thứ nhất.

- Là nhĩ, sao cái cửa sắt này lại không có khóa? – Cô Satiko khẽ hỏi – Nếu không có cánh đồng mở được, thì nó đâu gọi là cửa? Nó là tấm sắt dày cộp thì có.

Quan Kiện vẫn chưa tin mình có thể chịu đựng cơn đau để đi xa như vậy, đi đến cái cửa này anh đã thấy người rã rời, đầu óc cũng dần mơ hồ, tai chỉ nghe thấy Kikuchi Yuji nói tiếng Nhật.

Satiko đỡ Quan Kiện, thấy anh đang run rẩy và thở rất nặng nhọc. Cô khẽ nói với anh “Anh Kikuchi Yuji đang mở cửa, anh ấy nói cửa thứ nhất rất khó mở. Cửa này làm bằng thép tốt, có thể chịu nổi xung lực cực mạnh”.

Quan Kiện đang rất đau nhưng anh cũng hiểu rằng Satiko đang trò chuyện để giúp anh phân tán ý nghĩ và cảm thấy bớt đau.

Giáo sư Nhiệm nói: “Đây là phòng công tơ điện của Trung tâm nghiên cứu, là nơi có đầy đủ các thứ đồng hồ đo, cầu dao, các đường ống và dây dẫn. Đầu kia của Viện kỹ thuật cũng thế. Nếu nói Trung tâm nghiên cứu và Viện kỹ thuật đến khi chết già không chơi với nhau thì cũng không ngoa tí nào vì công tác của hai đơn vị khác nhau một trời một vực. Cổng chính thì chỉ cách nhau vài chục mét nên rất hiếm đi sang bên kia theo lối đường tắt này. Mấy năm trước Viện kỹ thuật đã cho xây tường ở hành lang này vì lý do an toàn, nên không còn ai qua lại đây nữa. Cách mở cái cửa sắt này tắt nhiên cũng chìm vào quên lãng”.

Quan Kiện đã thấy bớt đau, thậm chí cơn đau đang tiêu tan.

Cô Satiko nói: “Anh Kikuchi Yuji đã xem xét rất lâu, nhận ra rằng các ngân hàng châu Âu thế kỷ trước đã từng dùng cửa này cho kho vàng của họ, thiết kế theo phương thức vật lý thông thường, nhưng dù biết thế thì cũng không tìm ra cách để mở”.

Kikuchi Yuji đã đặt một dụng cụ có đường kính chừng nửa mét lên cánh cửa sắt, rồi từ từ xoay từ trái sang phải, từ trên xuống dưới. Thiết bị phát ra tiếng “tít tít”. Tín hiệu bỗng càng mạnh, càng gấp hơn, liên tục không ngắt. Kikuchi Yuji gọi to, ông Yamashita, giáo sư Nhiệm và Toyokawa Takesi cùng chạy đến đẩy cửa. Quan Kiện cũng giúp sức. Cánh cửa sắt đã được mở!

Phía sau nó là một cửa nan thép, đó mới là cửa thật sự. Đó là thiết bị khử từ trường? Cửa này bằng nam châm hay sao? – Dưới ánh đèn pin, Quan Kiện nhìn mãi cái thiết bị đang áp trên cánh cửa sắt.

Cô Satiko nói: “Anh là người rất hay động não!”

Kikuchi Yuji lại lục tìm trong cái túi công cụ, lấy ra một chùm chìa khóa đủ loại. Lát sau đã mở được cửa nan thép.

Họ đi khoảng ba chục mét nữa thì lại gặp một cửa sắt. Trên cửa có một then sắt, treo một chiếc khóa to bằng nắm tay, có vẻ đã lâu năm.

Kikuchi Yuji loay hoay một hồi, và lại mở được cửa.

Đi lên một quãng thì đến một bức tường.

Quan Kiện vẫn nhớ hôm qua vào đây lần đầu, trong lúc bị đau, anh đã nhìn thấy bức tường. Chẳng lẽ đang nửa đêm cũng định phá tường?

Giáo sư Nhiệm nói: “Bức tường đã bị dỡ rồi!”.

Đúng thế: Kikuchi Yuji và Toyakawa Takesi bước lên, lần lượt “rút” từng viên gạch xuống, một cái “cửa” trống hoác cao độ 2 mét, rộng nửa mét hiện ra. Chắc là hôm qua tổ thí nghiệm đã khoét được tường rồi xếp gạch mới vào, khi cần chỉ việc dỡ gạch ra.

Lúc này Quan Kiện đã bớt đau, nhưng bất chợt lại thấy đau dữ dội. Rõ ràng là các cơn đau không có quy luật rõ rệt, hai chân anh bủn rủn, người đổ ập về phía trước. Cô Satiko và giáo sư Nhiệm đỡ anh đứng dậy. Anh đang định chế nhạo một câu thì anh bỗng ngớ ra, quên cả đau đớn.

Vì khi cô Satiko cúi xuống đỡ anh, mái tóc cô rủ xuống trán, cô bèn đưa tay vuốt ra sau, một đốm sáng quen thuộc lóe lên trong mái tóc ấy.

Con đom đóm!

Quan Kiện bất giác áp sát, đưa hai tay vén mớ tóc bên má Satiko.

- Này, anh không được... - Satiko giận dữ.

Cơn đau bỗng tan nhanh. Quan Kiện cũng nhận ra rằng mình thật thô lỗ quá đáng, vội nói “xin lỗi”, và hỏi: “Yasuzaki Satiko... đôi hoa tai này của cô ở đâu ra?”

- Tôi mua ở Tokyo... tại sao anh lại... - Cô tỏ ra rất bức mình vì hành động “đụng chạm” vừa rồi của Quan Kiện.

Anh định giải thích, nhưng nghĩ rằng đang lúc đông người, nên lại im bật.

Anh Quan Kiện có thấy người khó chịu gì không?”

Quan Kiện lắc đầu, rồi nhìn Satiko với vẻ biết ơn.

Có lẽ vì trong bóng tối nên không nhìn rõ, anh cảm thấy ánh mắt của Yasuzaki Satiko lạnh lạnh. Tại sao đang quan tâm lại chuyển ngay thành lạnh lùng?

- Tại sao anh lại... - Ông Yamashita nhìn cái khoang trên sàn nhà.

Quan Kiện cũng nhìn chằm chằm hồi lâu, không nói gì.

Cô Satiko lại nói, giọng lễ độ nhưng cũng như ánh mắt cô không mấy đậm ấm: “Anh Kiện à, mời anh đến là để hi vọng rằng thông qua anh có thể biết được những thông tin mà người bình thường không nhận ra, cho nên nếu anh cảm thấy gì thì cứ nói cho bằng hết... Nếu im lặng, thì chắc chắn sẽ không giúp được mấy cho chúng tôi.”

Quan Kiện đứng thẳng người lên, nhưng vẫn không nói gì, chỉ đi đi lại lại trong gian nhà trưng bày.

Giáo sư Nhiệm cũng thấy Quan Kiện hơi lạ lùng, nhưng ông vẫn nói với cô Satiko: “Anh ta mới thoát ra khỏi một ỉnh thế, tựa như cô vừa tỉnh giấc mơ, đâu có thể ngay lập tức tỉnh táo để báo cáo hoặc là nói chuyện gì được”.

Quan Kiện bỗng đứng lại, quay về phía ông Yamashita và chỉ vào cái khoang vừa nãy: “Không phải ông ta bị giết ở đâu”.

- Sao anh lại nói thế?

- Ông Hoàng Quán Hùng bị giết, thoát đầu chưa chết ngay; dù tim không còn đập thì vẫn còn “hơi thở cuối cùng”. Tôi cảm thấy ông ấy định nắm lấy cái gì đó và bò một đoạn, nhưng rồi vẫn bị tên trộm đập thêm một nhát... chắc là vào đầu. Tôi không rõ chúng sát hại bằng hung khí gì. Lần đầu tấn công ở ngoài cái khoang này, sau khi tấn công lần thứ hai, ông ta mới chèo trong khoang. – Quan Kiện gần như nói một hơi tất cả những điều anh ngẫm nghĩ trong mấy phút vừa rồi.

Sự kinh ngạc của ông Yamashita toát ra khỏi cái giọng nói vốn luôn bình tĩnh của mình: “Thế ư? Anh đã nói đúng: Hoàng Quán Hùng bị hai vết thương, một vết chém ở ngực, một vết đập sau gáy. Chính cảnh sát Nhật Bản đã cho biết như thế. Còn về chuyện ông ta có bò hay không... thì chúng tôi sẽ nhanh chóng... thông qua con đường ngoại giao để xin cảnh sát xác nhận điều này”.

Dù đang trong bóng tối, Quan Kiện vẫn cảm nhận được mọi ánh mắt đang nhìn vào anh, nhất là ánh mắt thất thường của cô Yasuzaki Satiko. Anh nói: “Vừa rồi tôi im lặng là để sắp xếp lại các ý nghĩ. Đã nhận lời hợp tác với các vị thì tôi đương nhiên sẽ nói cụ thể những điều xảy ra trên cơ thể tôi. Mấy điều tôi vừa nói không phải do tôi nhìn thấy, mà chỉ là suy luận trên cơ sở cảm giác của mình. Tôi thấy chân mình bị một đôi tay vô hình níu rất chặt, tôi chỉ có thể nhìn thấy “người ấy” – nếu nói là ông Hoàng Quán Hùng cũng được. Thân hình ông ta nằm ngoài cái khoang. Sau đó, tôi thụp xuống rồi bò... “Ông ta” đã bị tôi kéo theo một quãng, rồi vào khoang. Sau đó tôi trông thấy ánh máu lóe lên”.

18

Nhà trung bày số 4 tối om, chỉ có 2 luồng sáng đèn pin lia thấp. Kikuchi Yuji soi đèn vào một bức ảnh đã được phóng to, rồi lục tìm ra một hộp xịt sơn phản quang, xịt lên nền nhà ba cái khoang dài dài. Có thể nhìn thấy rõ các mảng sơn phản quang trong bóng tối. Hai khoang nằm ở phía Đông Bắc gian nhà, khoang thứ ba ở gần cửa ra vào. Cô Satiko nói: "Anh Kikuchi Yuji vẽ theo bức ảnh chụp năm ấy, đó là vị trí thi thể của ba nạn nhân..."

Quan Kiện nhìn chằm chằm vào một trong ba cái khoang hồi lâu, rồi lại bước đến gần hai khoang kia. Anh nói "Ở gần cửa, có lẽ là người bảo vệ Nhật Bản, hai xác ở gần góc nhà là ông Hoàng Quán Hùng - bảo vệ người Trung Quốc và ông Yamashita Tsuneteru".

Là tiến sĩ Yamashita!

- Sao?

Cha tôi ngày ấy cũng là tiến sĩ y khoa, khi về già mới chuyên tâm làm về gốm sứ.

Giọng ông Yamashita Yuuzi có phần xúc động. Anh Quan Kiện có thể nhìn ra từng thi thể là ai ư?

- Tôi nhìn ra sao được? Tôi chỉ suy luận. Cảnh sát coi ông Hoàng Quán Hùng là nghi phạm, chắc chắn phải có án cứ: đó là xác tiến sĩ Yamashita Tsuneteru nằm gần xác ông Quán Hùng. Thậm chí có thể cho rằng ông Hùng giết tiến sĩ Yamashita Tsuneteru trước, sau đó mới bị đồng bọn giết.

- Thì ra là thế... - Ông Yamashita có phần thất vọng - Anh phân tích đúng. Hai người nằm chỗ này đúng là cha tôi và Hoàng Quán Hùng. Cảnh sát nghi ngờ Quán Hùng, hoàn toàn không phải là cố tìm ra tội phạm cho "được việc", mà chúng cứ quan trọng nhất là trên áo quần của cha tôi mặc khi bị giết có nhiều vân tay của Quán Hùng. Họ thậm chí còn tìm thấy hai sợi tóc của Quán Hùng dính trên quần áo của cha tôi. Trên áo gió khoác ngoài của Quán Hùng cũng có vân tay của cha tôi.

- Chúng tôi đã có cuộc vật lộn? - Lần này thì đến lượt Quan Kiện hơi thất vọng. Nếu Thi Di luôn có ý định thanh minh tội lỗi của cha mình, thì chỉ là tốn công vô ích? Anh lại nhìn một khoang trên sàn rất lâu. Rồi bước vào trong khoang. Anh cũng không hiểu tại sao anh lại làm thế, chắc chỉ là vì một cảm giác...

Cái cảm giác mà họ gọi là "trời phú".

Nhưng anh lập tức hối hận, cũng như anh rất ghét cái thứ "trời phú" ấy. Vì, hình như ở dưới đất có đôi bàn tay tóm lấy đôi chân anh rất chặt, trở về cái đêm của năm 2001.

Đôi tay vô hình ấy nắm chặt đến kỳ lạ, như người bị chìm dưới nước tóm được một vật gì đó. Quan Kiện cố thử giãy mấy lần nhưng không thể thoát được cái cùm ấy. Anh cúi nhìn, chỉ thấy một đám mờ mờ trên mặt đất, bên ngoài vùng sơn phản quang.

Đó là bóng Hoàng Quán Hùng ư?

Tại sao lại bám riết chân mình?

Chân không thể bước, anh đành ngồi thụp xuống chống hai tay rồi bò đi, hòng thoát khỏi đôi tay ấy.

Cái bóng đen mờ mờ bị anh kéo đi chừng nửa mét rồi lấp đầy lên mảng sơn phản quang.

Quan Kiện cúi xuống, ngoảnh nhìn, mắt anh bỗng như bị đám nhói: chỉ thấy máu me bắn tung tóe.

Cô Satiko chạy đến đỡ anh.

Nhưng đúng lúc này thì bóng đen bỗng tan biến, đôi tay vô hình cũng buông ra, không tóm chân anh nữa.

- Cô Yasuzaki Satiko chớ quên rằng mọi hành động đều phải nghe tôi chỉ huy! - Ông Yamashita chỉ muốn bình tĩnh nhắc nhở, nhưng giọng ông vẫn có vẻ chỉ trích nghiêm khắc.

- Xin lỗi ông, vì Quan Kiện vừa nãy đi từ đường hầm lên đã rất đau đớn, tôi e anh ách chịu đựng nổi... - Satiko vẫn đỡ Quan Kiện, cô hơi cúi đầu tỏ ý biết lỗi.

Quan Kiện đã hiểu ra: vừa rồi anh bị choáng, nhưng ông Yamashita rất muốn xem đến cùng, đã ra hiệu cho mọi người cứ chờ thêm, còn cô Satiko thì lo cho anh, nên đã tự ý bước ra dìu đỡ anh.

Ông Yamashita nghiêm sắc mặt, bước đến gần hỏi:

“Anh Quan Kiện có thấy người khó chịu gì không?”

Quan Kiện lắc đầu, rồi nhìn Satiko với vẻ biết ơn.

Có lẽ vì trong bóng tối nên không nhìn rõ, anh cảm thấy ánh mắt của Yasuzaki Satiko lạnh lạnh. Tại sao đang quan tâm lại chuyển ngay thành lạnh lùng?

- Tại sao anh lại... - Ông Yamashita nhìn cái khoang trên sàn nhà.

Quan Kiện cũng nhìn chằm chằm hồi lâu, không nói gì.

Cô Satiko lại nói, giọng lễ độ nhưng cũng như ánh mắt cô không mấy đậm ấm: “Anh Kiện à, mời anh đến là để hi vọng rằng thông qua anh có thể biết được những thông tin mà người bình thường không nhận ra, cho nên nếu anh cảm thấy gì thì cứ nói cho bằng hết... Nếu im lặng, thì chắc chắn sẽ không giúp được mấy cho chúng tôi.”

Quan Kiện đứng thẳng người lên, nhưng vẫn không nói gì, chỉ đi đi lại lại trong gian nhà trung bày.

Giáo sư Nhiệm cũng thấy Quan Kiện hơi lạ lùng, nhưng ông vẫn nói với cô Satiko: “Anh ta mới thoát ra khỏi một tình thế, tựa như cô vừa tỉnh giấc mơ, đâu có thể ngay lập tức tỉnh táo để báo cáo hoặc là nói chuyện gì được”.

Quan Kiện bỗng đứng lại, quay về phía ông Yamashita và chỉ vào cái khoang vừa nãy: “Không phải ông ta bị giết ở đâu”.

- Sao anh lại nói thế?

- Ông Hoàng Quán Hùng bị giết, thoát đầu chưa chết ngay; dù tim không còn đập thì vẫn còn “hơi thở cuối cùng”. Tôi cảm thấy ông ấy định nắm lấy cái gì đó và bò một đoạn, nhưng rồi vẫn bị tên trộm đập thêm một nhát... chắc là vào đầu. Tôi không rõ chúng sát hại bằng hung khí gì. Lần đầu tấn công ở ngoài cái khoang này, sau khi tấn công lần thứ hai, ông ta mới chết ở trong khoang. – Quan Kiện gần như nói một hơi tất cả những điều anh ngẫm nghĩ trong mấy phút vừa rồi.

Sự kinh ngạc của ông Yamashita toát ra khỏi cái giọng nói vốn luôn bình tĩnh của mình: “Thế ư? Anh đã nói đúng: Hoàng Quán Hùng bị hai vết thương, một vết chém ở ngực, một vết đập sau gáy. Chính cảnh sát Nhật Bản đã cho biết như thế. Còn về chuyện ông ta có bò hay không... thì chúng tôi sẽ nhanh chóng... thông qua con đường ngoại giao để xin cảnh sát xác nhận điều này”.

Dù đang trong bóng tối, Quan Kiện vẫn cảm nhận được mọi ánh mắt đang nhìn vào anh, nhất là ánh mắt thất thường của cô Yasuzaki Satiko. Anh nói: “Vừa rồi tôi im lặng là để sắp xếp lại các ý nghĩ. Đã nhận lời hợp tác với các vị thì tôi đương nhiên sẽ nói cụ thể những điều xảy ra trên cơ thể tôi. Mấy điều tôi vừa nói không phải do tôi nhìn thấy, mà chỉ là suy luận trên cơ sở cảm giác của mình. Tôi thấy chân mình bị một đôi tay vô hình níu rất chặt, tôi chỉ có thể nhìn thấy “người ấy” – nếu nói là ông Hoàng Quán Hùng cũng được. Thân hình ông ta nằm ngoài cái khoang. Sau đó, tôi thụt xuống rồi bò... “Ông ta” đã bị tôi kéo theo một quãng, rồi vào khoang. Sau đó tôi trông thấy ánh máu lóe lên”.

19

Chỉ lát sau, nhà trưng bày đã được bố trí thành một phòng thí nghiệm lớn.

Kikuchi Yuji nói với Quan Kiện một câu, cô Yasuzaki Satiko dịch lại: “Chúng ta bắt đầu”.

- Bắt đầu? Bắt đầu cái gì?

Kikuchi Yuji nói: “Chúng tôi bố trí một số thiết bị để đo phản ứng sinh lý của anh và kiểm tra vài thông số khác ví dụ nhịp thở, điện tâm đồ, điện não đồ; cũng có thiết bị thường dùng để nghiên cứu khả năng đặc biệt và các hiện tượng phi tự nhiên ví dụ máy kiểm tra điện từ trường và máy ảnh chụp tia hồng ngoại. Anh sẽ lại bước vào trong khoang này, chúng tôi sẽ đeo cho anh máy điện tâm đồ và điện não đồ...”.

Toyokawa Takesi bồng chêm vào: “Chúng tôi sẽ tức tốc thuê ngay một máy phân tích cảm giác đau, máy này giá thành quá cao, cả thế giới chỉ sản xuất có tám chiếc, đều đặt trong các nhà máy dược phẩm cỡ lớn ở Âu Mỹ. Nó có thể phân tích anh bị đau do đâu, có nói qua lên hay không hoặc là... căn bản không hề đau...”.

Cô ý dịch xong, đưa mắt nhìn Toyokawa Takesi và khẽ gật đầu.

Quan Kiện không ngạc nhiên cũng không bận tâm những lời nói đầu châm chọc của Toyokawa Takesi. Anh đang thấy rất bí.

- Em có cảm giác rằng bày vẽ quá quy mô, e sẽ chẳng có thu hoạch gì. – Quan Kiện nói với giáo sư Nhiệm. Vị giáo sư đã thí nghiệm anh rải rác suốt hai chục năm qua, cơ hồ vẫn chưa có bất cứ một bước đột phá nào.

Toyokawa Takesi vẫn chưa có ý dừng lại, anh ta cười nói: “Thì ít ra anh cũng có thể xem các nhà khoa học chúng tôi bị tên tò đến đâu”.

Tôi không nhìn rõ, nhưng có thể đoán ra vẻ mặt của ông Yamashita và nữ tiến sĩ Chiba Inchinose là thế nào.

Quan Kiện thừa hiểu “ý tại ngôn ngoại” của Toyokawa Takesi: các nhà khoa học sẽ mắc lừa Quan

Kiện ra sao.

Bị bẽ mặt, cũng không khó. Giáo sư Nhiệm và Toyokawa Takesi gắn các thiết bị lên người Quan Kiện, trông anh rất ra dáng. Đeo thiết bị vào người cũng chẳng sao, nhưng ngán nhất là có một mảnh băng nhựa buộc sau gáy lòi ra mấy sợi dây điện kéo lê đến tận cổ máy đặt ở góc nhà, chẳng rõ có tác dụng gì.

Chiba Ichinose và Toyokawa Takesi ra trước cổ máy ấy chăm chú nhìn vào màn hình hiển thị.

Trước mắt Quan Kiện chỉ có bóng tối.

Các khoang phun sơn phản quang lúc này cũng chẳng có ý nghĩa gì.

Sau một lát im lặng, Chiba Ichinose lên tiếng, Yasuzaki Satiko dịch lại: “Mong anh Quan Kiện đừng định ninh rằng sẽ không có phản ứng gì. Anh hãy tập trung tinh thần”.

Quan Kiện nghĩ bụng: “Sao các vị biết tôi không tập trung tinh thần?”.

Anh chăm chú nhìn vào cái khoang phun sơn phản quang, ánh sáng quái dị của nó khiến cho xung quanh càng tối và nặng nề hơn.

Đó là tất cả những gì anh nhìn thấy. Anh cố gắng tập trung quan sát bóng tối vây quanh và hai khu vực đã từng có ba thi thể.

Không có một thu hoạch gì.

Có lẽ mình căn bản không mong có thu hoạch gì. Tất cả chỉ là thứ khoa học giả tạo. Rốt cuộc mình chỉ là anh sinh viên bình thường, cái gọi là khả năng “trời phú” chỉ là một hiện tượng tâm lý kỳ cục, hoặc là một sự rò rỉ mà thôi.

Anh lại gắng quan sát, vẫn không thấy gì hết. Ý hức của anh tỉnh táo, đầu anh trông trơn nhưng hình như cũng đầy ắp.

Vô số nỗi nhớ và hoài ức. Bóng tối và sự yên tĩnh rất khó khiến tâm tư con người được ngơi nghỉ.

Các vị nhìn thấy những gì trên màn hình? Có nhìn thấy từng nhịp sóng điện trong não tôi đều đang nhớ Thi Di không? Chẳng thể trách tôi, vì sự kiện ấy mới xảy ra cách đây hai mươi lăm

Hai mươi lăm ngày. Trong bóng tối, Quan Kiện bỗng rùng mình.

Trời đất à, chẳng lẽ mình đã đếm từng ngày sau khi Thi Di qua đời? Mình chưa nhắm tính, tại sao con số này bỗng nhảy ra? Mình cũng hay chơi tú lơ khơ nhưng xưa này không hề nhạy cảm với các con số; dù sao cũng phải nhắm tính lại chứ, ví dụ kể từ hôm nay tính ngược đến hôm Thi Di bị hại...

Chỉ có thể giải thích là, vì ngày nào mình cũng đếm, nó nằm sâu trong cội vô thức mà mình không biết đó thôi.

Vô thức! Liệu có phải vô thức đã khiến cho mình dùng danh nghĩa Gia Cát Thăng Nam hẹn với chính mình đúng vào lúc mà Thi Di bị hại? Liệu có phải vô thức trỗi dậy, khiến cho ý thức bình thường tiêu tán, rồi mình bị ngất xỉu một lúc, và chính trong lúc đó Thi Di bị hành xác đến chết?

Không phải là tôi. Cái chết của Thi Di và cái chết của người cha có liên quan đến nhau. Tôi nghi ngờ chính mình chỉ vì tôi bị cắn rứt, tự trách mình đã không bảo vệ được Thi Di.

Đôi mắt anh nhòa lệ. Những đêm gần đây, anh như có thể nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của Thi Di lúc bị sát hại.

Tiếng kêu thét rất rõ ràng, như ở ngay bên tai anh.

Toàn thân anh run rẩy. Đúng. Những âm thanh này rất rõ, rất thật và rất quen. Tiếng kêu thảm thiết của Thi Di từ xa vọng đến.

Anh thử bóp các ngón tay và khẳng định mình vẫn đang tỉnh táo.

Tiếng kêu không ngớt vang bên tai anh, yếu ớt, có vẻ như rất xa.

Thi Di bị hại ở khu nhà giải phẫu Đại học Y Giang Kinh, tại sao đứng ở đây lại nghe thấy tiếng?

Một ý nghĩ đáng sợ bỗng lóe lên: Hay là Thi Di chưa chết, đang bị hành hạ? Bị một nhà khoa học mắc bệnh tâm thần hoặc một sát thủ điên rồ hành hạ?

Không thể chờ đợi gì nữa. Quan Kiện đứng thẳng lên, chạy như bay ra khỏi nhà trung bày.

Ra đến hành lang anh dừng lại. Quái lạ. Tiếng kêu thảm của Thi Di ở hướng nào? Hình như từ phía tầng dưới vọng lên.

Viện mỹ thuật về đêm chỉ thấp thoáng vài ánh đèn rải rác ở tầng dưới, ra khỏi nhà trung bày số 4, hành lang và các phòng khác đều sáng mờ mờ. Qk không cần dò dẫm lâu, anh lần xuống cầu thang rồi om.

Rồi anh đi vào phòng công tơ điện và hành lang. Tiếng kêu của Thi Di nghe càng rõ hơn.

Cửa vào hành lang đang mở.

Mình còn nhớ đến cơn đau dữ dội không?

Nhưng tiếng kêu của Thi Di đang vọng ra từ cái cửa ấy. không còn lựa chọn nào khác.

Anh bỗng co chân chạy như bay vào cái cửa ấy.

20

Có lẽ, nói cho cùng, tất cả đều chưa từng xảy ra.

Không hiểu tại sao, khi đèn bên cạnh vừa bật sáng thì Quan Kiện có cảm giác rằng tất cả mọi chuyện

lúc này: tiếng kêu thảm thiết của Thi Di, anh dõ dẫm trong bóng tối, rồi xông vào hành lang ngầm, những cơn đau kinh khủng dồn dập... đều chưa từng xảy ra. Nơi đây rõ ràng là Trung tâm nghiên cứu tổng hợp Y dược Đông Tây, và chiếc giường thí nghiệm quen thuộc.

Anh ngồi dậy, cô Satiko bước lại gỡ các thiết bị và điện cực gắn trên người anh ra.

- Chẳng lẽ vừa này tôi ngủ à?

Yasuzaki Satiko im lặng. Giáo sư Nhiệm Tuyên nói: “Tôi nay chúng tôi quan sát được một hiện tượng mà trước đây chưa chú ý đến: khi cậu đang rất chăm chú thì có thể hoàn toàn thoát khỏi mọi tác động của ngoại giới; nói cách khác, cậu đã có được năng lực “tự thôi miên”. Khả năng thôi miên này ít ra cũng có chỗ tốt: khi chúng tôi đẩy cậu trở về, đi qua khu vực đường hầm, thì hình như cậu không bị các cơn đau tác động đến nhiều nữa”.

Yasuzaki Satiko thao tác nhanh nhẹn, Quan Kiện thấy đầu đã nhẹ nhóm đi rất nhiều.

Ông Nhiệm nói tiếp: “Phần lớn thời gian cậu đều rất yên lặng, mắt thì mở to. Chỉ có một lúc cậu hơi bứt rứt không yên... thậm chí ôm lấy đầu, suýt nữa tôi phải gỡ các điện cực ra. Ông Yamashita cho rằng vào lúc đó sóng điện não đồ biến động rất mạnh; khi tổng hợp các loại số liệu, cho thấy rất có giá trị... “.

- Kết quả thí nghiệm là gì? Các vị đã nhìn thấy gì từ các thiết bị? – Quan Kiện nhìn quanh tìm ông Yamashita, nhưng chắc ông ta đã trở lên phòng làm việc trên gác, không có mặt ở đây. Quan Kiện không hiểu ra sao nữa. Có phải, tất cả chứng tỏ rằng anh không thể tin ở ý thức của mình? Liệu có phải mình đã có hành vi dã man, trong trạng thái “tự thôi miên” đã giết Thi Di và Văn Quang không?

Ông Nhiệm do dự, định nói, nhưng cô Yasuzaki Satiko bỗng lên tiếng: “ Theo quy định, mọi thảo luận kết quả quan sát nên thông qua anh Kikuchi Yuji hoặc ông Yamashita”.

Chẳng rõ Kikuchi Yuji đang bước vào từ lúc nào, tất nhiên nhận ra Yasuzaki Satiko chỉ phiên dịch “mệnh lệnh” của anh ta mà thôi. Đúng thế, cô “ưỡn”, rồi mỉm cười tỏ ý biết lỗi, nói: “Anh Kikuchi Yuji đã dặn thế, tôi phải nhanh mồm nói trước, vì e giáo sư Nhiệm “tiết lộ cơ mật” ạ!”.

Quan Kiện đứng lên, buông một câu: “Làm gì có chuyện đó?”.

Ông Nhiệm nói: “Cậu Kiện à! Cô Yasuzaki Satiko nói đúng đấy, có quy định thế thật mà!”. Ông quay sang nói với Kikuchi Yuji bằng tiếng Nhật: “Tôi cho rằng Quan Kiện có quyền được biết kết quả thí nghiệm, anh ạ!”. Ông Nhiệm đã từng sang Nhật vài năm với tư cách học giả, ông nói tiếng Nhật lưu loát.

Kikuchi Yuji lạnh lùng: “Tôi cũng có quyền không nói”.

Nghe Satiko dịch xong, Quan Kiện nhìn Kikuchi Yuji một hồi, vẻ mặt hiền dịu kiểu con gái của anh ta có một nét ương ngạnh rất không tương xứng. Quan Kiện im lặng, bước ra khỏi phòng thí nghiệm.

- Này anh Kiện! – Kikuchi Yuji nói với giọng ra lệnh nhiều hơn là có ý bảo anh sinh viên cứng đầu này nán lại.

- Cậu Kiện ơi! – Đường như giáo sư Nhiệm không bao giờ nổi nóng, ông lừ mắt nhìn Kikuchi Yuji.

Quan Kiện đứng ở cửa, nói: “À, tôi hơi bất nhã. Các vị có quyền không cho tôi biết phát hiện của mình thì tôi cũng có quyền rời nơi này. Xin chào. Chúc ngủ ngon!”.

- Anh Kiện hãy dừng bước đã nào! – Chiba Ichinose sau khi nghe Yasuzaki Satiko báo cáo ngắn gọn, bèn đuổi theo gọi, nhưng Quan Kiện không dừng lại. Anh thấy hối hận vì lúc đầu đã bằng lòng với những yêu cầu kỳ quặc của ông Yamashita Yuuzi.

- Quan Kiện!

Thi Di!

Tim anh bỗng run rẩy, ôi, cái âm thanh này sao mà quen thuộc, tiếng gọi vang vang trong trẻo không một nét kiêu kỳ làm bộ mà vẫn rất đầm thắm. Chính là giọng của Thi Di gọi anh.

Anh quay phắt ngay lại, và gần như đồng thời anh nhận ra người gọi anh là Yasuzaki Satiko. Lần đầu tiên cô gọi thẳng tên anh.

Nhưng cô im lặng, vì cô mãi mãi không có vai trò chính trong các nhà khoa học này. Cô Chiba Ichinose nói: “Xin lỗi anh Quan Kiện, có lẽ chúng ta có chút hiểu lầm. Tôi không nói là Yasuzaki Satiko đã phiên dịch chưa sát. Một số nguyên tắc trong đợt thí nghiệm này của chúng tôi cần được làm rõ và phải cải thiện. Đúng là anh có quyền rời khỏi cuộc thí nghiệm vào bất cứ lúc nào, nhưng mong anh hiểu hco, chúng tôi không có ý giữ bí mật về kết quả thí nghiệm. Ý anh Kikuchi Yuji là, để chuyển từ các số liệu sang kết luận thì có nhiều điều cần phải giải trình. Kết luận sẽ không đơn giản như hai màu trắng – đen, nếu truyền đạt sai hoặc mơ hồ thì sẽ dẫn đến sai lầm càng lớn hơn và các mâu thuẫn; nhất là những thí nghiệm kiểu này của chúng ta vốn đã bị nhiều người loại ra khỏi công tác khoa học thường làm. Cho nên, với các số liệu của mỗi thí nghiệm, chúng tôi cần thời gian khá dài để phân tích nghiêm túc, suy xét thận trọng để đưa ra kết luận. Lúc này tiến sĩ Yamashita đang ở trên gác đọc các đồ thị. Vì thế, nếu tối nay phải nsoi ra ngay kết luận là không thực tế”.

- Nhưng lẽ ra anh Kikuchi Yuji nên giải thích cho tôi một cách hợp tình hợp lý, yêu cầu này của tôi là thực tế chứ? Tôi cảm thấy tiếp tục hợp tác kiểu này thì các bên đều rất khổ tâm – Quan Kiện lờ mờ cảm thấy Kikuchi Yuji không chỉ có vấn đề về tác phong làm việc hoặc tính cách.

- Nhất là lúc này anh đừng bị thêm đau khổ. – Satiko bỗng bình thản chêm vào một câu. Cô nói rất khẽ, nhưng cả Quan Kiện và Chiba Ichinose đều nghe rõ. Chiba Ichinose quay sang nhìn cô, bảo cô dịch lại câu vừa nói. Quan Kiện cũng nhìn Satiko, anh cảm thấy ngờ ngợ: “Thwucj ra cô là ai? Lúc thì lạnh lùng, lúc thì rất hiểu tâm lý người khác?”.

Chiba Ichinose nhìn cô có ý trách móc, rồi lại quay sang làm “công tác ngoại giao” của mình: “Tuy chúng ta mới hợp tác được 2 ngày nhưng anh đã giúp đỡ chúng tôi rất nhiều, chúng tôi đều đã chứng kiến khả năng đặc biệt tài tình của anh, cả nhóm chúng tôi đều rất lạc quan về tương lai...”.

Khi đi đến gần cổng Trung tâm nghiên cứu, Quan Kiện bất giác dừng lại. Vài tháng trước khi Thi Di bị hại, hai người đã nhiều lần thân thiết sánh vai nhau đi qua bãi cỏ này.

Dưới ánh trăng lúc này nhìn cái giá sắt ở chỗ không xa, có một vẻ quái dị rất khó hiểu.

Âu Dương San thực đáng ngán, không giải thích cho thỏa đáng tại sao Trung tâm nghiên cứu lại đứng “đầu bảng” trong các nơi có ma ở Giang Kinh. Chỉ vì đây là Phòng thảo dược trong thời Quốc dân đảng thôi ư?

Có nhưng tiếng bước chân đi ra khỏi khu nhà.

Quan Kiện lắc đầu, rồi bước về phía cửa sau. Tiếng bước chân ở ngay phía sau lưng anh.

- Cảm ơn Yasuzaki Satiko vừa nãy đã nói giúp tôi mấy câu. – Phía sau anh quả nhiên là cô.

- Em chỉ nói thực lòng, nghĩ sao nói vậy thôi, như anh biết, trong tổ thí nghiệm, em không có quyền hành gì.

Quan Kiện mỉm cười: “Bây giờ em định đi đâu?”

- Đi theo anh đến Đại học Giang Kinh. – Satiko cười cười có phần bí hiểm.

- Em định đến chỗ bà mẹ à?

- Em suýt nữa thì lừa được anh. Thực ra em vẫn đang đi học, may sao dịp này được đến Giang Kinh, nên em phải ở gần mẹ em chứ! Tổ điều tra có bố trí cho em ở khách sạn nhưng em đã chủ động làm giảm chi phí cho họ, tôi nào em cũng về chỗ mẹ em ở.

- Em đang là sinh viên?

- Vâng em học khoa Lịch sử mỹ thuật phương Đông – Đại học Kyoto. Dịp này đang chuẩn bị đề tài tốt nghiệp nên tương đối tự do, và mới có thể đi cùng tổ điều tra.

“Yasuzaki Satiko!”, tiếng gọi tha thiết của Toyokawa Takesi vang lên từ phía sau.

Yasuzaki Satiko “lè lưỡi” nhìn Quan Kiện, rồi u quay lại gật đầu: “Anh Toyokawa Takesi có gì dặn dò không?”. Cô cũng dịch lại cho Quan Kiện nghe.

Toyokawa Takesi hơi thay đổi sắc mặt, nói một câu gì đó. Quan Kiện dường như có thể đoán chắc anh ta nói rằng: “Câu này mà em cũng phải dịch cho anh ta nghe à?”.

Quả nhiên Satiko nhìn sang Quan Kiện, dường như hiểu rằng anh đã đoán ra câu nói của Toyokawa Takesi, cô cười cười và nói câu gì đó. Vẻ mặt của Toyokawa Takesi luôn hiền hòa khi đứng trước Yasuzaki Satiko, anh lại nói mấy câu, nhưng Yasuzaki Satiko lắc đầu, rồi lễ phép gật đầu, sau đó quay sang đứng bên Quan Kiện.

Toyokawa Takesi lại gọi cô một tiếng, Satiko ngoảnh lại, thấy anh giơ bàn tay với ngón cái ngón trỏ ngón út duỗi thẳng, ngón giữa và ngón đeo nhẫn gập vào lòng bàn tay.

Đó là ngôn ngữ bằng tay của “love”.

Satiko mình cười hơi có phân gượng gạo.

- Sao em không để cho anh ấy tiễn em? Nam nhi bị từ chối như thế thì rất bẽ... - Quan Kiện cho rằng mình đã đoán đúng.

- Thoạt nhìn, anh không có vẻ là người hay tự đắc... - Satikok bình thản nói – Nhưng xem ra, nên giữ im lặng thì thích hợp với anh hơn.

“Gì cơ?” Nhưng anh đã lại im lặng thật. Ngoảnh lại nhìn, thấy Toyokawa Takesi vẫn đứng trước ngôi nhà, gió thổi tung tấm áo khoác thụng và mái tóc dài bay bay, hơi có vẻ “anh hùng tiu ngưu” (sau khi bị mỹ nhân lạnh nhạt). Nhưng ánh mắt nhìn Quan Kiện thì hơi “nóng”.

Quan Kiện và Satiko lặng lẽ đi đến điểm đỗ xe buýt, cô bỗng nói: “Anh có thể nén đến giờ không hỏi gì cả à?”.

- Hỏi gì cơ?

- Hỏi rằng Toyokawa Takesi đã nói gì.

- Đó là chuyện riêng của hai người, có thể là vấn đề tình cảm, anh lại “bát quái” đến thế hay sao? À, anh có cần giải thích “bát quái” trong nghĩa Trung Quốc nghĩa là gì không?”.

- Em chỉ mong anh đừng hiểu nhầm. Nếu anh ấy có ý muốn tiễn em về nhà, thì có lẽ em sẽ ừ.

- Nói gì thế... anh không hiểu lắm?

- Anh thật là đơn giản!

- Chẳng lẽ anh ấy...

“Anh ấy muốn rằng tối nay em đừng về nhà”. Không hiểu sao Quan Kiện cảm thấy giọng Satiko rất “lạnh” khi nói câu này.

- Tại sao em lại kể với anh? Anh thực không có ý muốn biết. – Quan Kiện nói cũng “lạnh” như thế.

- Em chỉ đơn giản là muốn anh tin ở em.

Quan Kiện nín lặng. Anh không dám hứa những chuyện mình không chắc chắn.

- Em nói thẳng nhé. – Rốt cuộc vẫn là Satiko lên tiếng trước – Đứng trước các thành viên của tổ, em buộc lòng phải giữ khoảng cách nhất định với anh. Nhưng thực lòng em rất muốn được anh tin cậy. Hai bên tin cậy lẫn nhau thì sẽ càng có lợi cho việc điều tra của nhóm, và càng có lợi cho anh và việc điều tra hai vụ án kia.

Mình không nhận ra việc tin cậy cô ấy và việc điều tra Thi Di, Văn Quang bị hại có liên quan gì đến nhau?

- Các sự việc xảy ra hai hôm vừa rồi cho thấy anh thật sự có khả năng đặc biệt; anh chỉ cần thật sự hiểu rõ mình nên vận dụng nó như thế nào trong quá trình hợp tác này thì anh có thể làm rõ sự thật về cái chết của bạn gái anh... kể cả... Dù đó có thể là sự thật mà anh không muốn biết, thì em vẫn tin rằng anh có đủ can đảm để đối mặt với nó.

Sự thật mà mình không muốn biết? Quan Kiện hơi chột dạ Ý cô ấy là gì nhỉ?

- Được, anh tin ở em. Nhưng cũng mong em sẽ thành thực với anh. Sự tín nhiệm bao giờ cũng phải có từ hai phía, đúng không? Em có thể không trả lời, nếu thấy không tiện nói, nhưng anh hứa là anh sẽ thành thực. Được chưa? – Đây là điều Quan Kiện khi giữ im lặng vẫn muốn nói ra.

Anh thoáng cảm thấy yêu cầu của hai bên đều là quá lý tưởng hóa.

Cho nên anh không hi vọng Satiko sẽ nhanh chóng nhận lời.

Nhưng cô đã nhìn thẳng vào mắt anh, rất chân thành gật đầu.

- Anh muốn hỏi em câu này, để trả lời thôi. Đôi hoa tai đom đóm của em từ đâu mà có?

Satiko ngạc nhiên: “Anh không biết thật à?”.

- Anh chỉ biết Thi Di... bạn gái anh... cũng có một đôi.

- Thế thì anh phải học lớp bỏ túc đi!

- Ngành y không mở lớp về đồ trang sức của nữ giới... mà dù có thì anh cũng không học nổi.

- Ý em là anh nên bỏ túc các bài liên quan đến cuộc điều tra của chúng ta. Tác phẩm gốm sứ nổi tiếng nhất của ông Yamashita cha là gì?

- Hỏi về lịch sử nghệ thuật Nhật Bản thì anh đành nhận điểm 0 vậy!

- Tác phẩm tiêu biểu của ông ấy là “Huỳnh hỏa trùng tương vọng” – Đom đóm ngóng nhìn nhau. Chủ thể của tác phẩm ấy là một đồ sứ có dáng thon dài, tựa như lọ hoa, to chừng bốn mươi centimet, hai đầu có 2 con đom đóm bé bằng cái móng tay út đang đậu, ngó nhìn nhau. Cho nên, đồ sứ ấy phải bày nằm ngang mới đúng kiểu. Các chuyên gia đã nhận định rằng, tác phẩm ấy, nhất là đôi đom đóm, từ đường nét cho đến chất men đã đạt trình độ tuyệt mỹ. Nhìn từ góc độ nghệ thuật thì đỉnh cao chính là hai con đom đóm ấy... hình như chúng có thần thái...

- Nói quá lên rồi! Đom đóm bé tẹo mà có thần thái? Thần thái gì?

- Bế tắc, buồn bã, bi thương... phần nhiều họ nói thế. Hình như giới phê bình nghệ thuật đã cảm nhận và kết luận như vậy, và cũng phù hợp với phong cách sáng tạo của ông Yamashita Tsuneteru. Tác phẩm “Huỳnh hỏa trùng tương vọng” ấy đã gây tiếng vang, rồi một thương nhân rất có đầu óc đã đạt được thỏa thuận với ông: sản xuất những đôi hoa tai thương phẩm. Quả nhiên nó được tiêu thụ rất mạnh.

- Cảm ơn em. – Nói rồi, Quan Kiện im lặng.

Đom đóm, đom đóm nhìn nhau. Tại sao nó lại xuất hiện ở hiện trường các vụ giết người?

Anh thẩm dự kiến chương trình ngày mai của mình.

Chương 21 - 25

21

Mới chỉ cộng tác vài ngày, cảnh sát Trần đã kết luận Ba Du Sinh là một “con vạc” to nhất mà anh từng biết.

Lần này Sinh về chi nhánh của Sở với nhiệm vụ chủ yếu là phá hai vụ án lớn ấy ở Đại học Y Giang Kinh và hỗ trợ Trần làm các công tác nghiệp vụ thường ngày nữa. Cho nên Sinh không thể cứ ngủ rón theo kiểu sinh viên. Ngày nào Sinh cũng làm việc đến nửa đêm, anh dùng phần lớn thời gian vào việc đọc sách, tra cứu tài liệu, đọc các vụ án và các báo cáo cũ. Anh cũng thườngang để tra cứu, và vào cả các trang web tiếng nước ngoài. Trần không phản cảm với thói quen làm việc và đường hướng tư duy của Sinh, anh vẫn giữ thái độ đúng mực, tuy nhiên Trần cũng biết mình sẽ có lúc bất chợt không nén nổi phải “có ý kiến”.

- Anh đọc thấy những điều gì quý giá thì đừng giấu tôi! Tôi chịu, không biết ngoại ngữ! – Trần nhìn ra bầu trời đầy sao bên ngoài, anh đang nghĩ xem nên báo cáo thể nào với “bà xã” nguyên nhân tối nay mình lại về muộn.

- Tôi ngày càng tin rằng “mười nơi có nhiều ma nhất Giang Kinh” không phải là do Âu Dương San sáng tác ra. – Trước mặt Sinh bỗng hiện ra đôi mắt mà lòng trắng lòng đen rất rõ nét của Âu Dương San, anh chưa từng thấy đôi mắt nào như thế.

Văn Nhược Phi cũng có đôi mắt đăm đuôi đầy hấp dẫn, nhưng vẫn không sáng trong bằng đôi mắt của Âu Dương San.

Nỗi nhớ Văn Nhược Phi trào dâng trong anh, lúc này nàng đang ở đâu?

Hay nàng đã biến thành một ngôi sao tòì?

Thấm thoát đã bảy năm sinh tử đôi ngả.

Sinh bỗng nhớ ra rằng khi Nhược Phi mất tích anh cũng ở tầm tuổi như Quan Kiện hiện nay.

Và cũng đang yêu say đắm.

Trần lên tiếng, đã kéo Sinh trở về với hiện thực:

“Chắc các trang web nước ngoài sẽ không đăng những chuyện chưa đâu vào đâu ở Giang Kinh này?”.

Sinh định thần, rồi nói : “Nhưng mà rất có thể lại như vậy đấy! Tôi vừa tìm thấy một bài viết cũ, là một phần trong hồi ký của một nhà truyền giáo người Anh. Ông ta kể rằng, cuối thập kỷ 40 ông ta từng làm linh mục trong một nhà thờ Thiên Chúa giáo ở tô giới Anh tại Giang Kinh ngày ấy, không hiểu tại sao dân chúng cứ kháo nhau rằng nhà thờ đó nổi tiếng là có lăm ma!”.

- Nó được xếp thứ 7/10 trong “Bảng xếp hạng”! Đầu tôi đã khôn hơn trước, đã thuộc lòng cái bảng top

ten kỳ cục ấy!

- Hôm qua tôi đã hỏi Âu Dương San nghe ở đâu ra cái “mười nơi có ma”? Cô ấy bèn nói về lời đồn đại từ hồi trước giải phóng năm 1949 mà nguwofi chị họ cô ấy biết rất rõ. Tôi định ngày mai sẽ đến thư viện tra cứu báo chí cũ. Tôi thích được nhìn tận mắt tư liệu, rất ngán chỉ nghe đồn đại vu vơ.

Trần định nói “anh cho rằng sử dụng thời gian công tác như thế là có hiệu suất à”, nhưng nhìn thấy đôi lông mày của Sinh đang nhíu lại sau cặp kính, thì Trần lại thôi.

- Và, tôi cũng muốn tìm hiểu xem nhóm chuyên gia Nhật Bản đến Trung tâm nghiên cứu Y dược Đông Tây hợp tác với giáo sư Nhiệm và Quan Kiện như thế nào, tại sao Quan Kiện lại nhận lời hợp tác?

- Mai đến tìm ông giáo sư ấy hỏi là ra ngay! Ông ta chẳng dám nói dối chúng ta đâu!

- Không. Làm ngay tối nay!

- Bây giờ mấy giờ rồi? Anh định tìm ai?

- Đến nhà giải phẫu của của Đại học Y Giang Kinh “Top ten những nơi có ma” đã nói thế nào: chỉ nên đến đó vào lúc sau nửa đêm. Tôi đã chờ mãi đến giờ! Chúng ta hãy cùng đi!

Lúc bước qua cái bậc cửa xi măng cao cao, Trần không nén được nữa, bèn hỏi: “Chúng ta định vào xem cái gì? Chẳng lẽ khám nghiệm hiện trường chưa kỹ à? Dù là thế, thì cũng không kịp nữa, vì nhà trường đã tổng vệ sinh hiện trường rồi!”.

- Anh Trần nhìn này... - Sinh chiếu đèn pin vào chiếc khóa ta đang treo ở cửa khu nhà.

- Đã bị “chích” rồi. Kẻ nào to gan thế này... Thao tác nhanh gọn, để lại rất ít dấu vết. Bọn tôi nhìn đã quen, chứ người bình thường thì không nhận ra.

- Anh đoán xem, liệu có thể là ai?

- Quan Kiện?

- Có lẽ còn cả mấy ông bạn người Nhật nữa. – Sinh rút ra một chùm chìa khóa, rồi mở khóa. “Rõ ràng là họ cũng như chúng ta, muốn tìm hung thủ; và cảm thấy hai vụ án này và vụ án cướp tác phẩm gốm sứ, giết người cách đây năm năm có liên quan với nhau. Tôi tin rằng anh bạn Quan Kiện sẽ còn đến đây nữa, vì thế, cần theo dõi anh ta cho chặt!

Trần cũng hơi hơi hiểu ra, anh gõ gõ tay vào trán, nói: “Chẳng lẽ anh... Này, hôm nay khuya quá rồi, cái đầu tôi cứ ong ong... Anh vẫn nghi Quan Kiện là hung thủ à?”.

- Cho đến giờ chúng ta vẫn chỉ có một nghi phạm này. Anh giàu kinh nghiệm phá án, chắc đã biết một quy luật là: sau thời gian dài không thấy có nghi phạm nào khác thì nghi phạm ban đầu, duy nhất đó chính là hung thủ thật sự

[Yamashita Tsuneteru](5/11/1918 – 19/10/2001) người Nhật. Nhà thơ, nghệ nhân gốm sứ trường phái “Hòn đất”. Sinh trưởng ở vùng nông thôn Nara, cảnh sơn thủy tươi đẹp và lịch sử lâu đời của Nara đã được thể hiện trong các tác phẩm gốm sứ và thơ ca của ông sau này. Về già, trở lại Nara tiếp tục sáng tạo nghệ thuật gốm sứ. Tháng 10 năm 2001, trong một vụ cướp ở triển lãm gốm sứ tại Giang Kinh (Trung Quốc), ông đã bị sát hại.

Từ hồi trai trẻ ông đã rất say mê nghệ thuật, khi còn là sinh viên ông đã tranh thủ học nghệ thuật gốm sứ, theo học đại sư Yagi Kazukusa ở Kyoto; trong thời gian này ông kết thân với Yagi Kazuo – con trai cả của đại sư. Thời kỳ đầu, ông Yamashita chịu ảnh hưởng rất đậm của phong trào gốm sứ Trung Quốc mà sư phụ truyền cho, sử dụng chất men rất tinh tế. Thời trẻ ông Yamashita làm nghề y, sang tuổi trung niên, sau khi chuyên tâm hoạt động nghệ thuật, ông đã cùng các bạn thân là Yagi Kazuo và Yamanishi Hikaru lập ra trường phái “Hòn đất” lẫy lừng trong giới nghệ thuật Nhật Bản. Ông không đưa “Hòn đất” tiến lên theo trào lưu Âu hóa cực đoan. Ông kiên định tôn chỉ của “Hòn đất”, tích cực dung hòa giữa truyền thống và cách tân đã sáng tạo nên những tác phẩm xuyên suốt cổ kim như “Vô tư lự”, “Không gian”, “Trăng tàn”, “Huỳnh hỏa trùng tương vọng”, và từ đó xác lập vị trí bậc thầy của mình. Phong cách nghệ thuật của ông không chỉ là bỏ qua phép đối xứng và cân bằng, mà chủ yếu thể hiện rõ “thần thái hiện lên từ chất liệu đất”, được ca ngợi là “nhà nghệ sĩ gốm sứ khiến người ta tràn trề hứng khởi mạnh mẽ nhất”. Tác phẩm của ông luôn mang nét tâm tình nhất quán, những nỗi bi thương sâu lắng; những hồi ức đối với quá khứ luôn xuyên suốt các tác phẩm gốm sứ nghệ thuật và thơ ca của ông.

Yamashita Tsuneteru rất yêu mến văn hóa Trung Quốc, các tác phẩm thơ của ông ngaoifi thơ tiếng Nhật, thơ tam cú ra, còn có rất nhiều bài thơ theo lối Trung Quốc.

Những năm cuối đời, ông rất nhiệt tình vun đắp cho lĩnh vực giao lưu văn hóa nghệ thuật Trung – Nhật. Sau khi bị hại, ông đã được thị trưởng thành phố Giang Kinh truy tặng danh hiệu “công dân danh dự Giang Kinh”, một chiếc chìa khóa vàng của thành phố Giang Kinh đã được tùy táng cùng ông tại nghĩa trang Vạn Quốc của Giang Kinh

(Từ điển nghệ thuật Nhật Bản)

Đó là thu hoạch của Quan Kiện trong cả buổi sáng hôm nay. Anh đã đọc đi đọc lại cả trăm lần, cơ hồ đã thuộc lòng, nhưng vẫn không thấy hữu ích gì với mình. Anh lại nhìn tác giả đoạn này: Innouse Hitoshi – một người trong nhóm biên ạn bộ từ điển.

Mình phải tiếp tục tra mới được. Thư viện Giang Kinh là một trong vài thư viện lớn nhất toàn quốc, nói là có hàng triệu cuốn sách cũng không ngoa, có vô số sách nói về nghệ thuật Nhật Bản.

Anh ngồi trên ghế, vươn vai vắn hông, tay vừa đưa lên đã bị ghì chặt vào lưng ghệt. Cổ cựa quay cũng không được.

“Thế nào, đã chịu thua rồi chứ?”. Là Âu Dương San. Chứ còn ai vào đây nữa?

- Kìa, đừng đùa. Em đã bao nhiêu tuổi rồi?

Người nữ nhân viên quản lý thư viện ngồi đằng xa đang lừ mắt nhìn hai người.

- Anh đã biết rồi còn gì, em chỉ kém anh hơn ba trăm ngày, đừng quên quà sinh nhật của em, nghe chưa? Sao mà khéo thật, Giang Kinh rộng là thế mà chúng ta lại gặp nhau ở đây!

- Đúng là quá “khéo”. Anh có đem theo di động đây, em gọi về báo cáo với mẹ anh rằng anh đang chăm chỉ học hành, em đang chăm chỉ canh gác anh!

- Ai canh gác anh? Đừng có mà tưởng bở! Em đang tra cứu tài liệu thì có!

- Này, hỏi nọ ai đã nói ghét nhất là vào thư viện, vì ở đây cấm ăn uống, cấm nói to, cấm gọi di động? – Kiện kéo ghế cho San ngồi. Với San, anh luôn luôn là một người anh tốt bụng.

- Hôm nay là ngoại lệ. Vì hôm qua có một tay công an trẻ tìm em, hỏi cụ thể về “mười nơi có ma ở Giang Kinh”. Hồi trước em viết cái bài báo ấy, là bê nguyên xi nội dung của bà chị họ, chứ em có biết gì đâu? Nhưng anh chàng cảnh sát khôi ngô ấy cứ cố hỏi kỹ, em ngớ ra không nói được, cho nên hôm nay đến đây để bổ sung. Anh thì sao? Đang học gì? Yamashita Tsuneteru à?

- Chuyện dài lắm. Để lúc khác sẽ kể cho em nghe.

- Anh không coi em là tâm phúc nữa à? – San mở to đôi mắt tròn xoe, đôi mắt trong veo khiến người ta phải rung động. Câu này, hai người thường nói với nhau từ hồi bé. Kiện nghe xong đành “chào thua” vậy.

Anh hạ thấp giọng: “Thế thì anh nói tóm tắt các ý chính vật, anh đang điều tra xem ai đã hại Thi Di...”

- Điều này anh đã nói rồi, đã có news gì chưa, ví dụ, có tìm thấy gì ở nhà Thi Di không? Bà mẹ Thi Di không cảm chửi rủa anh ra khỏi nhà chứ?

- Em vội lo gì thế? Anh vẫn chân tay nguyên lành đây thôi? Ở nhà Thi Di anh nhìn thấy cái này...

Kiện lục túi áo lấy ra cái hộp xinh xắn, đưa cho San xem.

- Chỉ là một đôi hoa tai, có gì đặc biệt đâu?

- Anh mới biết kiểu hoa tai “đom đóm” này bắt nguồn từ một tác phẩm nghệ thuật gốm sứ Nhật Bản nổi tiếng “Huỳnh hỏa trùng tương vọng”, tác giả chính là ông Yamashita Tsuneteru. Năm năm trước ông ta bị sát hại ở Giang Kinh, một số tác phẩm của ông ấy cũng bị cướp đi. Cùng bị giết hôm đó còn có một bảo vệ người Trung Quốc, em biết là ai không? Là ông Hoàng Quán Hùng – cha của Thi Di.

San tròn tròn mắt, cô ngồi xuống bên Kiện, đọc đoạn thông tin viết về người nghệ sĩ này trong cuốn “Từ điển nghệ thuật Nhật Bản” rồi hỏi “Sau đó thì sao?”.

Anh nhớ là mình đã nói với em rồi, hình như trước đây Thi Di có điều bí mật gì đó không cho anh biết, có lẽ là về việc này. Cảnh sát từng coi ông Hùng là nghi phạm số một, đã làm nội ứng, hợp tác với bọn trộm, và là nghi phạm duy nhất...

- Cũng giống như anh hiện nay! – Có lẽ San biết Kiện sẽ không để bụng, hoặc căn bản chẳng nghĩ gì xa xôi.

- Cảm ơn em đã nhắc anh. Hiện nay anh rất muốn biết sự thật, Thi Di cũng thế, chắc là rất mong điều tra ra vụ án cướp của giết người vì cảnh sát đã gác vụ ấy lại. Điều bí mật của Thi Di là cô ấy đang điều tra sự việc, anh đoán rằng cô ấy đã lựa chọn trọng điểm khác xa với bên cảnh sát. Có thể đoán rằng hướng điều tra của cảnh sát sẽ là những kẻ địch của ông Yamashita Tsuneteru, các vụ án trộm cướp tác phẩm nghệ thuật, những người bảo vệ và các mối liên hệ khác. Một khi không thể có manh mối gì, thì sẽ kết luận như thông lệ. Vì trong các vụ tương tự, thường thấy các bảo vệ thông đồng với bên ngoài, cho nên cha của Thi Di trở thành nghi phạm số một. Nhất là lại phát hiện thấy nhiều dấu vân tay và tóc của ông ta trên quần áo của ông Yamashita Tsuneteru...

- Họ đã vật lộn!

- Đó là chứng cứ rất có sức thuyết phục. Nhưng Thi Di rất muốn thanh minh cho cha, muốn tìm ra hung thủ giết cha mình, nên cô ấy sẽ không tin...

- Không tin, hay là không muốn tin?

- Dù sao thì, cô ấy vẫn đặt trọng tâm vào ông Yamashita Tsuneteru. Cảnh sát thì không tìm thấy ai là kẻ thù của ông ấy, điều này cũng có thể nhận ra ngay trong từ điển: một nghệ sĩ đam mê nghệ thuật. Anh cảm thấy ông ấy không hề ganh đua với đời, cho nên rất khó mà có kẻ thù rõ rệt. Nhưng liệu có thể vì những nhân tố khác không? Chắc hẳn cảnh sát phải có hàng chồng tư liệu mà vẫn không thể phá án, chứng tỏ vụ này không hề đơn giản, không đơn giản chỉ là một vụ cướp của giết người. Anh cho rằng Thi Di muốn chứng minh rằng những nhân tố khác về ông Yamashita Tsuneteru đã dẫn đến việc ông ấy bị hại.

- Em nghe ù cả tai rồi, nhưng em không cho rằng anh đang nói nhảm nhí!

- Thi Di điều tra về con người ông ấy nên mới biết về hoa tai đom đóm. Nhưng anh không hiểu Thi Di bắt tay vào từ đâu, anh đã mất cả buổi sáng mới chỉ đọc thấy độc cái đoạn này.

San cười cười: “Anh mới chỉ là hạng nghiệp dư! Bà chị họ em nói là, đến thư viện tìm sách, có thể nhờ nhân viên thư viện giúp cho, và nếu họ đang vui vẻ thì ta sẽ đỡ tốn không ít thời gian”. Tâm trạng của nữ nhân viên thư viện Diêu Tố Vân đang chẳng nhẹ nhõm gì. Cuộc hôn nhân ngắn ngủi vừa kết thúc, chị trở lại cuộc sống độc thân nhưng lại cảm thấy chẳng hề có tự do. Các bạn chị nói với chị rằng đây là quá trình tất yếu, rồi sẽ có lúc cảm thấy sáng sủa.

Chị đã chú ý đến Kiện và San đang ngồi thì thăm rất lâu, cho nên khi Kiện bước đến chỗ chị, chị đã giữ vẻ mặt nặng trịch trịch. Kiện cười bẽn lẽn: “Em muốn tìm vài tư liệu về nghệ thuật gốm sứ Nhật Bản, nhưng không thạo mấy, chị có thể giúp em không ạ?”.

Nụ cười đậm âm có thể làm tan băng giá, hướng chị mới chỉ là vẻ mặt nặng nề?

Nghệ thuật gốm sứ Nhật Bản? Thì ra lớp trẻ ngày nay không chỉ biết đến “Ảo tưởng cuối cùng”, “Đại Đường hào hiệp” và NBA... Diêu Tố Vân lập tức thấy mến anh chàng trông hơi “thộn” này.

- Cậu đã gặp may! Lúc này tôi đang không bận lắm. Cô bé đang í ới kia là bạn gái của cậu chứ gì? Suýt nữa tôi gọi người lôi cô ấy ra ngoài! – Tô Vân biết, nếu là cô gái kia hỏi, chắc mình sẽ coi như tai điếc!

- Là em gái ả. Cô ấy hơi nghịch ngợm. Chắc chị đã đoán ra hồi nhỏ em phải khôn khổ ra sao rồi!

Tô Vân thấy vui vui, nói: “Hình như cậu đã tìm từ điển, từ điển chỉ ghi qua loa thôi. Cậu muốn đọc kỹ về nghệ thuật gổm sủ Nhật Bản thì có thể tìm các nguyên tác của Nhật, cậu có biết tiếng Nhật không? Tôi có thể tìm giúp cậu một lô báo chí, thông tin... nhưng cậu phải ở phiên dịch. Nếu cậu thật sự mong muốn, tôi có thể giúp cậu nối mạng với một số thư viện của Nhật, sẽ có các nội dung giao lưu quốc tế và các dịch vụ công cộng nữa...”.

Quan Kiện ngệt ra. Anh nghĩ đây là lần đầu trong đời mình sẽ có riêng một phiên dịch. Không chỉ riêng Diêu Tô Vân nhìn Kiện và San thì thầm. Ba Du Sinh cũng đang ẩn đằng sau một giá sách lớn quan sát đôi nam nữ. Trông vẻ thân thiết của hai người đủ thấy họ rất đẹp đôi. Thật dễ hiểu khi nghe nói họ quen nhau từ bé và là đôi bạn thân.

Cho đến khi Hoàng Thi Di xuất hiện.

Nếu Kiện đúng là hung thủ, thì là vì điều này ư? Nhưng tại sao còn phải giết Chữ Văn Quang?

Tại sao Thi Di lại vừa khéo lại là con của Hoàng Quán Hùng? Trục giác mách bảo anh phải liên hệ hai vụ án này với nhau, nhưng nếu chỉ là ngẫu nhiên, và đó là hai vụ hoàn toàn tách biệt thì sao?

Tạm thời vẫn chưa thể loại trừ khả năng Quan Kiện là nghi phạm. Một khi chưa có chứng cứ thì không thể loại trừ bất cứ ai liên quan, kể cả Âu Dương San.

Có lẽ, giết người không phải xuất phát từ thâm tâm Quan Kiện. Phải hiểu rằng những người có khả năng đặc biệt thường bỏ qua “ý thức”, còn “vô thức” thì lại vượt lên. Liệu vô thức của Quan Kiện có “độc bộ giang hồ” không?

Đó là lập luận gần đây của Ba Du Sinh đối với vụ án mạng Hoàng Thi Di. Anh dù cố gắng ép mình pahri gạt bỏ chiều hướng “thiên kiến”, thì tiêu điểm suy nghĩ trong anh vẫn cứ rơi vào Quan Kiện. Hôm nay anh đến thư viện tra cứu tư liệu về “mười nơi có ma ở Giang Kinh” với chủ tâm cố đưa Quan Kiện ra khỏi vị trí nghi phạm, thì anh lại bất ngờ chứng kiến cái cảnh này.

23

Trở về ký túc xá bệnh viện, Quan Kiện vội cho ngay cái đĩa CD vào máy tính xách tay. Anh rất cảm ơn thư viện Giang Kinh đã thực hiện chương trình số hóa cho thư viện. Diêu Tô Vân đã tìm giúp anh hàng trăm bài viết Trung, Nhật về ông Yamashita Tsuneteru và còn copy toàn bộ các văn bản và tranh ảnh vào đĩa cho anh đem về nhà đọc.

Phần lớn các nội dung tiếng Trung Quốc là những bài viết của giới báo chí về vụ ông Yamashita Tsuneteru bị hại, chẳng có mấy thông tin gì mới. Khi anh thấy quá thất vọng, định tắt máy để đi đánh

bóng rổ, thì một bài đăng trên tờ “Tin văn nghệ Giang Kinh” năm 1997 đã khiến anh chú ý.

“Tin văn nghệ Giang Kinh” là tờ nội san của Hội nghệ sĩ Giang Kinh, trong đĩa CD có đến bảy tám bài của các số khác nhau. Có một bài chỉ là thông báo ngắn gọn “Nghệ nhân gốm sứ Nhật Bản nổi tiếng Yamashita Tsuneteru lại sang thăm Giang Kinh”, và in kèm bức ảnh ông ta. Vì là ảnh quét vào đĩa, nên hơi mờ. Ông rất quắc thước, có mái tóc hoa râm để xõa, trông rất có phong độ, rất nghệ sĩ. Điều khiến anh ngạc nhiên là, phía sau ông ta có bày khá nhiều tác phẩm gốm sứ lớn nhỏ, trong đó có một thứ lớn nhất, bắt mắt nhất là một pho tượng. Anh thấy quen quen. Nhìn kỹ, anh nhận ra đó là pho tượng Đức Mẹ.

Chính là pho tượng Đức Mẹ Maria đặt trong nhà thờ Thiên Chúa giáo gần Viện mỹ thuật! Khi anh bước ra khỏi buồng bệnh nhân, đã là 11 giờ đêm. Quan Kiện đạp xe đến cổng Trung tâm nghiên cứu, do dự một lát, anh lại quay xe, đạp về cửa nhà thờ Đức Mẹ.

Ngoài cửa không có đèn, ngọn đèn đường gần nhất cũng phải cách hơn chục mét. Quan Kiện thử đẩy cửa rào bằng sắt phía bên ngoài thì cửa này lại đang khóa. Đất của thần thánh và đất của tà ma đều phải treo khóa.

Chôn thiêng liêng này, tại sao lại bị coi là “có ma”?

Tại sao ông Yamashita Tsuneteru lại dính dáng đến nhà thờ nhỏ bé này? Liệu có liên quan gì đến việc ông bị hại không?

Một làn gió se lạnh và ẩm ướt đưa tới, Quan Kiện bất giác lùi lại.

Trong gió có một tiếng “kít” khe khẽ.

Anh bước sát cạnh cửa sắt. Lại nghe thấy tiếng “kít”, hình như là tiếng cánh cửa mở nửa chừng, bị gió thổi đung đưa.

Đứng đây nhìn vào phía trước nhà thờ thì không thấy cửa sổ nào, hình như tiếng “kít” ấy là ở mé tường bên cạnh.

Cửa sắt chỉ cao chừng hơn 2m, Quan Kiện đứng lên xe đạp đu lên trên.

Rồi anh tụt xuống bên trong, sau đó dò dẫm bước vào mé bên cạnh nhà thờ. Đúng thế: có một cánh cửa sổ đang mở nửa chừng. Có lẽ tối nay là ý trời, tuy anh cũng chẳng rõ mình định tìm kiếm cái gì ở đây.

Pho tượng Đức Mẹ? Hoặc là bất cứ thứ gì có liên quan đến ông Yamashita Tsuneteru.

Anh bò qua cửa sổ hết sức nhẹ nhàng, vào trong giáo đường, đi vào bóng tối vô tận.

Anh lập tức cảm nhận được mạnh của bóng tối, nó có thể nuốt chửng tất cả.

Tại sao lại bảo nơi này là “có ma”? Nếu các tín đồ nghe nói thế, nhất định sẽ cho là khinh nhờn.

Nhưng tại sao mình lại thấy hoang mang thế này?

Có thể cũng chỉ tại bóng tối.

Anh bỗng có cảm giác rất vô căn cứ là có người đang ở trong bóng tối theo dõi mình.

Hoặc có lẽ không phải người, nói cho cùng, đây là “nơi có ma”.

Quan Kiện vốn không có ý thám hiểm nhà thờ, nên không chuẩn bị đèn pin. Anh đứng im, do dự hồi lâu, nghĩ rằng đã nửa đêm, nếu bật đèn lên thì cũng chẳng có ai chú ý.

Anh chậm chậm bước về phía tường, cố lần tìm công tắc đèn của nhà thờ. Anh đã sờ thấy bảng điện lắp công tắc, anh bật nó.

Đèn không sáng, nhưng lại vang lên một thứ âm thanh rin rít, anh lập tức hiểu rằng có lẽ mình đã bật công tắc quạt điện, bèn vội tắt. Âm thanh ấy dần lắng đi. Anh thầm nghĩ “nguy thật”, rồi tiếp tục rờ lên tường, tin rằng công tắc đèn ở gần đây.

Anh đã thấy cái bảng nhựa gần công tắc.

Khi sắp bật lên thì bỗng có một bàn tay giá lạnh ấn chặt năm ngón tay anh.

Suýt nữa anh kêu lên. Anh hít một hơi thật sâu, toàn thân run bắn.

Đừng bật đèn! – Một giọng nữ rất khẽ, nghe rất quen.

Nếu đây là nơi thường có ma, thì sẽ là ai?

- Thi Di!

- Nữ tu sĩ họ Sái ở nhà phía sau, bà ấy đã già, rất tỉnh đấy!

Quan Kiện lập tức nhận ra mình đã nhầm to. Thần kinh anh quá căng, nỗi nhớ quá sâu nặng. Giọng nói quen thuộc này là của Yasuzaki Satiko.

- Sao em lại đến đây?

Xin lỗi nhé, đã làm anh sợ quá phải không? - Trong tình huống này Satiko vẫn hết sức lễ độ. – Em nhớ rằng lần đầu chúng ta gặp nhau cũng là ở nhà thờ này. Liệu có phải ngẫu nhiên không?

- Tất nhiên là không. Em và anh đến đây đều có mục đích cả!

- Thực ra là anh đang hỏi mục đích của em là gì, đúng không? – Cô thật là thông minh.

- Nhà thờ này bị người ta coi là một trong mười nơi có ma ở Giang Kinh. Anh tra tư liệu, biết rằng pho tượng Đức Mẹ ở đây do ông Yamashita Tsuneteru tặng. Anh ngờ rằng chuyện này có liên quan đến cái chết của ông ấy, tuy không có căn cứ gì.

Satiko im lặng một lát. Một lát trong bóng tối hình như rất dài.

- Anh tìm hiểu những điều này đều là vì Thi Di, đúng không?

- Mọi việc anh làm, kể cả hợp tác với nhóm Nhật Bản đều là vì cô ấy.

Satiko lại im lặng, rồi thở dài: “Nói thật nhé, em cũng thế!”.

- Ý em là gì?

Hình như Satiko hơi do dự. “Cách đây 10 năm cha em đã bị sát hại ở đây”.

Lần này đến lượt Quan Kiện im lặng.

Anh đã hiểu tại sao cô cứ hay đến đây, tại sao lại gặp cô giữa đêm khuya thế này.

- Hồi đó cha em nhận lời mời của bảo tàng lịch sử Giang Kinh sang đây khảo sát về kiến trúc văn hóa, khi khảo sát nhà thờ có lịch sử lâu đời này thì bị hại. – Satiko nói nhỏ.

- Em nửa đêm đến đây thì ra là vì muốn xem xét kỹ hiện trường... Nhưng chắc em cũng biết: mười năm trời là thời gian quá dài đối với một hiện trường thường xuyên có người ra vào... - Quan Kiện cảm thấy nên nhắc nhở Satiko.

- Em biết chứ. Em đến đây không chỉ vì quan sát hiện trường... Đúng ra là, cho đến nay bà xơ họ Sái vẫn cho rằng cha em bị ma quỷ làm hại.

- Em tin điều ấy à?

- Em... - Cô dường như không biết nên nói gì.

- Hoặc ít ra là cô bán tín bán nghi. – Một giọng phụ nữ già nua vang lên trong bóng tối. “Ôi”, Satiko kêu lên một tiếng.

Ngọn đèn ở gần cái bục giảng kinh phía trước giáo đường bỗng bật sáng. Một bà xơ mặc áo dài đen, lưng hơi còng, đang đứng cách họ không xa – chính là nữ tu sĩ mà Quan Kiện đã trông thấy hôm nọ ở đây. Bà nói : “Cô và mẹ cô thực chẳng giống ai. Cảnh sát và các nhân viên bảo tàng hãy nghe tôi nói đến ma quỷ, thì đều cười ngặt nghê”.

Satiko gọi to: “Xơ Sái!”, rồi rào bước lên, cúi đầu: “Xin bà tha thứ cho. Lúc ban ngày đóng cửa sổ giúp bà, cháu đã cố ý khép hờ một cánh cửa sổ vì muốn đêm nay vào đây quan sát kỹ, biết đâu sẽ may mắn được gặp ma”.

Ánh mắt bà Sái lạnh như băng, có vẻ như không mềm lòng trước lời xin lỗi của Satiko. “Nhưng cô đã mua việc rồi, cô không để ý cái cửa phụ phía trước nhà thờ, xưa nay tôi không bao giờ đóng, cô có biết tại sao không? Bao năm nay tôi có thói quen cứ đến đêm là tôi bắt chọt vào nhà thờ để xem xem

có lại bắt gặp lũ ma quỷ đã giết hại cha cô không”.

- Bà đã trông thấy ma thật à? – Quan Kiện lúng túng không biết nên tự giới thiệu ra sao.

- Cậu là ai? – Xơ Sái nghiêm giọng hỏi – Máy hôm trước cậu đã vào đây đúng không? c đó thấy cậu hoang mang, tôi đã định hỏi...

Quan Kiện xưng tên, rồi xin lỗi. Anh thấy ánh mắt bà ta vẫn đầy nghi ngờ.

- Đương nhiên tôi đã nhìn thấy, có lúc ở ngay trong này, có lúc ở ngoài sân trước sân sau; lần nào cũng thế, chưa kịp nhìn rõ thì chúng đã tan biến vào không khí. Ma quỷ nào cũng đều thế cả!

Quan Kiện bước đến bên Satiko: “Cha em bị hại, vụ ấy cũng vẫn chưa được khám phá à?”

- Đã xác định được hung thủ là người ở gần đây, tên là Trương Siêu, từng có nhiều tiền án tiền sự về tội trộm cướp. Cảnh sát nói là cha em và hung thủ đã vật lộn, cả hai đều có dao găm, Trương Siêu có bị thương ở cổ tay. Giết cha em rồi, hắn chạy ra ngoài được một quãng thì lăn ra ngất vì bị mất quá nhiều máu. Khi người ta phát hiện ra thì hắn đã chết, trong túi áo có ví tiền của cha em.

Bà Sái lắc đầu: “ Trương Siêu đúng là tên lưu manh có tiếng quanh vùng này, nhưng hắn không thể là hung thủ. Nếu hắn có giết người thật, thì cũng là vì bị ma nhập vào người đó thôi!”.

Quan Kiện cảm thấy kỳ lạ: “Người ta đã kết luận về vụ án, sao em vẫn...”

- Không phải em, mà là mẹ em!

- Mẹ em... sang làm giáo viên ngoại ngữ ở Đại học Giang Kinh...

- Vì mẹ em muốn được ở gần cha em hơn. Mẹ em tin rằng con người có linh hồn. Cha em chết, đã được đưa về Nhật an táng, nhưng mẹ em nói bà chưa bao giờ nằm mơ thấy cha em, chứng tỏ linh hồn cha em vẫn ở lại Trung Quốc, có thể là vì hung thủ thật sự vẫn chưa bị pháp luật trừng trị.

Quan Kiện định nói mình không tán thành, nhưng anh lại nghĩ ngợi, rồi nói : “Cũng hơi đáng nghi, vì tại sao hung thủ lại chết trùng hợp thế? Hắn bị giết chết bên ngoài, thì rất có thể là hắn và cha em bị giết ở hai nơi, chứ không hề có vật lộn đánh nhau, thậm chí chưa chắc đã nhìn thấy mặt nhau. Nhưng cảnh sát đã kết luận là thế, thì chắc là họ đã tìm thấy các dấu vết vật lộn...”.

Bà Sái bỗng ngắt lời: “Họ có thấy mặt nhau, có vật lộn. Tôi đã nhìn thấy cả!”.

* * *

- Em đừng nên coi lời bà Sái là thật. – Quan Kiện dắt xe, cùng Yasuzaki Satiko đi về phía Trung tâm nghiên cứu. – Bà ấy đã tự mâu thuẫn: nói không phải Trương Siêu giết người, rồi lại nói là đã trông thấy hai người vật lộn... Chắc em còn điều gì đó chưa nói cho anh biết, đúng không? Em nghỉ học hai tháng để làm phiên dịch cho tổ thí nghiệm của ông Yamashita, chắc không phải vì chuyện bà mẹ nằm

mơ hoặc vì bà Sái nói là “có ma”.

Satiko mỉm cười: “Họ đánh giá về anh không quá lời, anh quả là rất thông minh. Anh nói đúng, thực ra, cái chết của ông già Yamashita Tsuneteru mới thật sự là điều khiến em phải nghĩ ngợi về cái chết của cha em. Vụ án cha em bị hại, đã tìm thấy hung thủ, đã có người chứng kiến, nên mẹ em không băn khoăn gì nhiều. Nhưng cách đây 5 năm nghe nói ông già Yamashita Tsuneteru cũng bị hại ở Giang Kinh, thì mẹ con em mới liên hệ hai vụ việc với nhau. Không có chứng cứ gì, nhưng cảm thấy sao lại quá trùng hợp: địa điểm bị hại là nhà thờ và Viện mỹ thuật rất gần nhau và ông già ấy lại vừa mới tặng nhà thờ pho tượng Đức Mẹ”.

- Cha em và ông già Yamashita có quen nhau không?

- Em không biết. Cha em là người sống nội tâm, giao du không rộng. Mẹ em sang Giang Kinh dạy ngoại ngữ, muốn làm rõ mối liên quan giữa hai vụ án này, nhưng bà đâu phải thám tử, cho nên hầu như không có tiến triển. Rồi lại thấy thích thành phố Giang Kinh, và vui... Trung Quốc có câu thành ngữ gọi là...

- Vui quên cả về!

- Đúng, đúng! – Satiko cười ngượng ngịu – Mẹ em là bạn của bà xơ họ Sái, nếu biết anh bắt kính với bà Sái như thế, sẽ mắng anh ngay!

Quan Kiện cũng cười: “Được. Kể từ giờ anh sẽ kính già yêu trẻ! Anh cảm ơn em đã thẳng thắn và tin cậy anh, anh mong sẽ có thể giúp em, chúng ta sẽ cùng giải tỏa các mối nghi ngờ... Và, liệu có cần đến nhà thờ để làm thí nghiệm không?”.

- Đừng đùa thế! Chắc chắn bà Sái sẽ không cho. Nhưng dù có cho... Này, anh định gọi ma ra thật đấy à?

Cả hai cùng bật cười.

Quan Kiện lại hỏi: “Anh muốn bàn với em một việc nghiêm chỉnh, em có thể phiên dịch miễn phí giúp anh không?”.

24

Bà xơ họ Sái lạnh lùng nhìn hai thanh niên bước đi, rồi bà đóng cửa sắt “keng” một tiếng, và khoá lại.

Đã sống qua tuổi cổ lai hy, đã tiếp xúc với vô số người, bà thừa biết cậu sinh viên Quan Kiện kia không hề tin là có ma quỷ.

Nếu chúng sinh cứ không tin như thế thì Chúa Trời cứu vớt họ như thế nào được?

Bà làm dấu thánh giá, rồi quay vào. Bóng ma bỗng loáng lên.

ần đầu tiên bà nhìn thấy ma, cách đây ít ra là ba mươi năm. Bà ngỡ mình hoa mắt, nhưng hỏi đó bà đâu đã già? Tuy nhiên bà vẫn không tin, và cho rằng vì tâm trạng mình rối loạn đó thôi. Cách đây mười

năm, trước khi ông Yasuzaki Hiroshi người Nhật bị hại, ma hiện lên càng nhiều lần, sau khi ông ta bị Trương Siêu (Siêu bị ma nhập) giết chết, thì hình như ma lại rất ít viếng thăm, rất lâu mới hiện lên một lần. Và thế là bà có thói quen đêm đêm đi tuần một lần, chính bà cũng cảm thấy mình có phần gàn dở.

Nhưng bà hầu như có thể khẳng định đó là ma. Vì con người không thể tan biến nhanh như thế. Bà mang tâm trạng cực mâu thuẫn: vừa muốn đối diện với ma để dùng dầu thánh giá và đọc Kinh Thánh nguyên rửa chúng xuống địa ngục, lại vừa sợ phải đo sức với chúng. Bà sợ sức mạnh của chúng sẽ át cả sức mạnh mà Chúa Trời đã ban cho bà, vậy thì sẽ nguy mất. Bà yêu cuộc sống, bà chưa muốn phải chết. Bà là thành viên Mặt trận thành phố Giang Kinh, có chân trong Hội đồng Thiên chúa giáo yêu nước, ở giáo hội mà bà chăm chỉ hoạt động hay ở nơi khác, bà đều rất được tôn trọng.

Nếu không vì các chuyện liên quan này thì năm xưa bà đã xông ra can Trương Siêu và có lẽ ông Yasuzaki Hiroshi đã không bị bỏ mạng. Tất nhiên cũng có thể chính bà bị mất mạng.

Bóng ma đã lại tan biến, nó đến hoặc đi thoải mái như vào chỗ không người.

Nó đã chẳng coi chốn thiêng liêng này là gì! Đâu có thể mặc nó làm càn? Bà bỗng cảm thấy phần nộ và rất nhục nhã. Mình là người phụng sự Chúa Trời mà lại để cho ma quỷ hoành hành ngay ở chốn điện thờ?

Bà bước nhanh về phía mà bóng đen vừa biến vào. Dù là ma quỷ tàn độc đến đâu cũng chỉ là kẻ đứng dưới gót chân Chúa Trời. Mình không sợ. Bà lần từng bước đi vào sân sau, miệng lầm nhảm bằng tiếng Latinh: “Các người dâng mình làm nô lệ cho ai, phục tùng ai thì là nô lệ cho người ấy; hoặc làm nô lệ cho tội ác để rồi phải chết; hoặc làm nô lệ cho Chúa thì sẽ có được chính nghĩa”.

Sân rộng và sâu, màn đêm đen kịt, chỉ có bà xơ họ Sái đang lầm nhảm.

Tay bà run bần bật.

Bỗng có cánh tay trắng hếu như xương người không rõ từ đâu thò ra bóp chặt cái cổ gầy nhẳng của bà.

Bà dần dần há to miệng, đôi mắt trợn trừng, bà nhìn rõ hai cái sừng, đôi mắt đỏ đồng độc của con quỷ, nhưng tấm áo choàng đen và mũ đen đã nhòa lẫn khiến bà không thể nhìn rõ hơn mặt nó. Mồm nó phát ra tiếng rìn rít, một bàn tay trắng hếu hua hua trước mặt bà mấy cái, rồi dựng ngón tay áp lên môi bà, có ý ra hiệu “im mồm”.

Bàn tay ma quỷ bỗng buông ra, bà Sái đổ vật xuống đất.

25

Trên bàn làm việc của Ba Du Sinh có hai “trái núi”: Một bên là các tài liệu về vụ cướp tác phẩm gốm sứ và giết ông Yamashita Tsuneteru, tuy nhiên đây mới chỉ là những tư liệu thường dung sau năm năm thu thập; một bên là chồng tài liệu về vụ án mạng ở khu nhà giải phẫu Đại học Y Giang Kinh, độ cao của nó chưa dừng lại, vì hàng ngày đều có bổ sung thông tin mới.

- Hình như càng có nhiều đầu mối thì vụ này lại càng bí. Nói thế là trái với lẽ thường, nhưng tôi nói nghiêm túc đây. – Nhìn thấy Trần bước vào, Sinh than thở.

- Nếu không trái với lẽ thường, thì công tác của anh vẫn ở “phòng kỹ thuật cao đặc biệt” - Trần bỗng thở dài. – Quả là loạn thật, tâm trạng của tôi chưa bao giờ nặng nề như thế kể từ tối hôm nhìn thấy xác của Thi Di. Tôi thậm chí thấy căm phẫn. Đã sang thế kỷ 21 rồi sao vẫn còn hạng khốn nạn dã man, không bằng loài cầm thú! - Mặt anh hơi đỏ căng, anh đang cố kiềm chế và nhìn hai “quả núi” tài liệu.

Sinh trầm lặng một lát rồi hỏi: “Thế nào?”

- Anh định cùng làm cả hai vụ cũ mới à?

- Đặt vụ án Yamashita Tsuneteru và vụ án nhà giải phẫu cạnh nhau, tuy không đủ chứng cứ nhưng không hề là chuyện viển vông. Mọi liên quan giữa Thi Di và Quán Hùng, sự xuất hiện của nhóm Yamashita rõ ràng đã buộc tôi phải lôi các tài liệu cũ về vụ Yamashita Tsuneteru ra.

Trần gật đầu, rồi nói: “Tôi đang định bàn với anh về việc này. Lúc này vừa nhận được một thông báo của ông Yamashita – thông qua lãnh sự quán Nhật Bản sang đây xem xét lại vụ án năm xưa – nói rằng Quan Kiện vào hiện trường cũ, phát hiện ra rằng Hoàng Quán Hùng trước tiên bị đâm vào ngực, gục xuống nhưng chưa chết ngay, gãy giữa và bò chừng một mét, sau đó bị bắn vào đầu.

Sinh kinh ngạc: “Quan Kiện miêu tả thế à?”

- Đúng thế! Anh có cho là kỳ lạ không?

- Hết sức chính xác. Thực ra đó là một trong nguyên nhân để chúng ta suy đoán và nghi ngờ Hoàng Quán Hùng đã tham gia vụ trộm. Kẻ sát nhân đã đâm ông Hùng ở cự ly rất gần nên mới có kết quả ngay, đồng thời bắn luôn tay bảo vệ người Nhật. Đã có thể đến gần ông Hùng, khả năng rất lớn là có quen biết nhau. Vì thế, “trong ngoài phối hợp” là cách giải thích tốt nhất.

- Tôi đang nghĩ, Quán Hùng bị đâm rồi, tại sao lại bò?

- Đúng, theo lẽ thường, khi đã mất sức phản kháng thì lựa chọn đầu tiên là giả vờ chết. Có lẽ ông ta cảm thấy mình không sống được bao lâu nữa... Không! Có lẽ có rất nhiều cách để giải thích. - Gần đây Sinh cũng đang giở lại một số tình tiết của vụ án Yamashita, điều này anh cũng vừa mới quan tâm.

- Nhưng dù sao thì chuyện này cũng chứng minh rằng đúng là Quan Kiện có khả năng đặc biệt.

Sinh im lặng. Trần kiên nhẫn chờ đợi. Rồi Sinh nói: “Hiện giờ đã có thể loại trừ khả năng Quan Kiện là hung thủ trong vụ án mạng ở nhà giải phẫu chưa?”

- Khi chúng ta coi hai vụ án này là có liên quan, tức là đã loại trừ khả năng Quan Kiện giết người vì khi Yamashita Tsuneteru bị giết, cậu ta mới chỉ là anh học sinh cấp ba. Điều đáng kể là sự giống nhau và khác nhau của hai vụ này. Trong vụ thứ nhất, hung thủ dùng dao dùng súng, giết người cướp của “thành công”, rất chuyên nghiệp, tính mục đích rất rõ. Trong vụ thứ hai thì hung thủ mở phanh thầy cực kỳ độc ác, điên cuồng nhằm vào hai sinh viên. Không nhận ra hung thủ có mục đích gì. Thoạt nhìn vào

thì không phải là cùng một hung thủ, nhưng điểm giống nhau là đều được tính toán rất kín kẽ, không để lại dấu vết, gây án ở trình độ cao.

- Nếu hai vụ không hề có liên quan, thì tình hình sẽ càng phức tạp, Quan Kiện sẽ vẫn bị tình nghi.

Chương 26 - 30

26

- Làm thí nghiệm dưới hành lang ngầm à? Mỗi lần đi qua thì Quan Kiện đều bị đau dữ dội... -
Yasuzaki Sakito khéo léo nêu ý kiến. Còn Quan Kiện, khi nghe nói về bố trí thí nghiệm đêm nay thì anh chưa nói gì.

Trước đó giáo sư Nhiệm Tuyên cũng đã có ý can ngăn, lúc này ông cảm thấy ngạc nhiên. Vì ông từng sang Nhật tiến tu mấy năm, nên hiểu khá rõ về lễ lối của giới khoa học Nhật Bản; việc nhân viên cấp dưới như cô Satiko dám ăn nói “trái ý ông chủ” thì gần như là bị cấm tiệt.

Quả nhiên, vẻ mặt ông Yamashita vốn nghiêm nghị thì lúc này càng lạnh lùng.

Kikuchi Yuji nói gay gắt: “Chức trách của cô Yasuzaki Sakito là phiên dịch và hỗ trợ công tác, chứ không phải là lên kế hoạch thí nghiệm!”.

Tiến sỹ Toyokawa Takesi thoáng có nét hể hả khoái trá rất khó nhận ra. Anh ái ngại cho Satiko, nhưng cũng cho là cô rước vạ vào thân. Theo đuổi Yasuzaki Satiko đã lâu, đến nay vẫn chưa giành được trái tim cô, xem chừng khó bề thành đôi lứa, nên anh dần thấy hậm hực. Với phong độ ngời ngời và vị trí thầy thuốc ngoại khoa của mình, thì thời gian và công sức theo đuổi Satiko có thể khiến anh vợ được hàng tá người đẹp rồi, nhưng anh lại là người có cá tính mạnh mẽ hiếu thắng, nhọc nhằn theo đuổi mà vẫn “không đạt được kết quả”, điều này lại càng khiến anh quyết tâm hơn.

Nhưng anh vẫn không thể thuận phục nổi Yasuzaki Satiko xinh đẹp hiền dịu.

Cô ta lấy đầu ra làm ý kiến như thế?

Có lẽ chỉ nên ngọt ngào, “lạt mềm buộc chặt” thì mới chinh phục được nàng.

Toyokawa Takesi chợt nảy ra ý định rất dễ thương, anh bước đến bên cô: “Lần này, cứ để anh xin lỗi tiến sỹ Yamashita hộ em!”.

Anh đoán rằng Satiko sẽ cảm động rơm rớm nước mắt.

Nhưng cô chỉ hơi mỉm cười, gạt đầu tỏ ý cảm ơn.

Quan Kiện bỗng cất tiếng: “Xin cảm ơn cô Yasuzaki Satiko và giáo sư Nhiệm đã quan tâm, nhưng tôi có cảm nhận rằng đau chỉ có tính tạm thời, tôi có thể chịu đựng được”. Anh không hiểu tiếng Nhật, nhưng đoán rằng đó là nguyên nhân khiến họ phải tranh luận.

Nữ tiến sỹ Chiba Ichinose nói: “Chúng tôi cũng rất khó khăn khi đưa ra quyết định này, đúng là có phần ép nài anh Kiện... Vì chúng tôi nhận ra rằng cho đến giờ, dường như anh Kiện chỉ bị đau trong một trường hợp nhất định nào đó, ví dụ, khi đến hiện trường cũ của hai vụ án mạng gần đây. Nhưng tại sao khi xuống tầng hầm anh cũng bị đau? Cho nên chúng tôi hy vọng rằng làm như thế anh Kiện có thể nhìn

ra một điều gì đó; rất có thể các thiết bị sẽ ghi được trường năng lượng đặc biệt và sẽ có được phát hiện mới”.

Lúc mọi người chuẩn bị cho thí nghiệm, Quan Kiện nói nhỏ với Satiko: “Cảm ơn em đã quan tâm. Em đã bị phiền hà vì chuyện này”.

Yasuzaki Satiko nói: “Anh thật can đảm, hãy chú ý trụ cho vững”.

Quan Kiện thấy âm lòng, anh gạt đầu, rồi nằm lên giường thí nghiệm.

Thí nghiệm kiểu vô mục đích thế này đến bao giờ mới hết? Bao giờ mới gọi là có tiến triển?

Khi đã bị thôi mien, thì lại là đi chơi vui bất tận, đi tìm cơn đau, hoặc là đi vào cái hành lang dài và tối, nhìn thấy cái xác tương lai.

Mình phải nhớ là thí nghiệm đêm nay được làm ở cái hành lang dài và tối...

Họ thao tác nhanh thật, mình đã đứng ở hành lang!

Khi cơn đau quen thuộc ập đến, Quan Kiện thầm nguyện rửa.

Dừng thí nghiệm!

Anh vừa hô lên vừa chập vật bước đi trong hành lang như phải hoàn thành một sứ mệnh. Đúng thế, tìm ra hung thủ sát hại Thi Di là sứ mệnh của anh.

Đương nhiên là cả Chữ Văn Quang.

Và cả Yamashita Tsuneteru, Hoàng Quán Hùng, cha của Satiko và nhân viên bảo vệ người Nhật chưa biết tên nữa!

Có bao người đã phải đau xót vì mất người thân, so với sự đớn đau thể xác mình phải chịu, ai khổ hơn?

Có lẽ ý chí đã chiến thắng đau đớn, anh đã thấy khá hơn nhiều, anh chú ý nhìn về phía trước để tìm thứ ánh sáng mờ nhạt và chiếc giường hiện lên.

Con đom đóm nhỏ xíu vẫn dẫn đường cho anh bước vào cửa địa ngục.

Anh chạy lên, dần nhìn rõ cái giường. Đúng như hồi nọ anh nhìn thấy ở nhà giải phẫu cũ, tấm áo trắng ở dưới thân thể loang lổ bẩn.

Anh chạy đến sát tận nơi, vẫn không thể nhận ra khuôn mặt người ấy. Cái ảo giác này thật kỳ quái, không nhìn rõ người nhưng các chi tiết đều rất thật, kể cả cánh cửa sắt đen xỉn phía sau giường cũng rất rõ.

Anh nảy ra ý định phải mở cánh cửa ấy, hình như đây cũng là một sứ mệnh.

Anh chỉ khẽ đụng vào, cửa đã sập xuống ngay.

Phía trước loé lên sáng chói, khiến anh phải nhắm mắt.

Hay là tại cảnh tượng này đã khiến anh không muốn mở mắt?

Sau cánh cửa là một loạt giường sắt đều có người nằm trên đó, áo trắng bên dưới họ đều trắng tinh. Không thấy máu me tanh tươi nhưng còn ghê rợn hơn cả cảnh ở hiện trường Thi Di và Văn Quang bị giết hại.

Bỗng một trong những người nằm đó ngoảnh mặt lại, khuôn mặt mà ngày nào anh cũng có thể nhìn thấy trong gương.

Anh đưa tay bưng mắt mình nhưng lại thấy trong tay có một vật gì đó, bèn giơ lên nhìn, anh chỉ thấy vật đó loé lên chói mắt khi giao thoa với một tia sáng.

“Dừng lại, dừng lại! Dừng thí nghiệm!”, giáo sư Nhiệm và cô Satiko đồng thời hô lên. Hôm nay sao vậy, anh ra lệnh chỉ huy ở đây? Ông Yamashita không muốn thế nhưng cũng hiểu là có vấn đề khẩn cấp nên gật gật đầu. Chibs Ichinose và Toyokawa Takesi nhanh nhẹn gỡ các điện cực và dây dẫn trên người Quan Kiện ra, Satiko dùng khăn giấy lau mồ hôi trên mặt Quan Kiện và áp hai cực bông tẩm dấm cồn vào thái dương anh.

Mùi cồn quen thuộc và thái dương tê mát khiến Quan Kiện tỉnh ngay: “Thi Di!”.

Satiko vẻ mặt nghiêm nghị gọi: “Quan Kiện!”, rồi nói với giáo sư Nhiệm: “Phản ứng của anh ấy hôm nay hình như dữ dội hơn trước đây...”

Khung cảnh này rất quen thuộc, cách đây không lâu, nữ nhân viên thí nghiệm thanh tú xinh đẹp này là người mà anh rất yêu. Anh lại thấy đau, cơ mặt anh đang giật giật. - Không thể nán lại đường hầm này nữa, tiến sỹ Yamashita nên mau quyết định đưa anh ấy về Trung tâm nghiên cứu, anh ấy lại bắt đầu đau đây này... - Yasuzaki Satiko khẩn cầu.

Chiba Ichinose và Toyokawa Takesi đưa mắt nhìn nhau, rồi lại cùng nhìn ông Yamashita. Ông đang mím đôi môi hơi run run, ông đang cố tìm ra sự thăng bằng giữa quyền uy và lòng khoan dung.

Kikuchi Yuji bỗng lớn tiếng: “Cuộc thí nghiệm chưa kết thúc, không ai được tùy tiện! Tất cả phải nghe lời ông Yamashita! Cô Yasuzaki Satiko ngày mai không cần đến đây nữa!”

Giáo sư Nhiệm nói: “Làm bừa à?” rồi nói to: “Có lẽ ngày mai tôi cũng không cần đến nữa? Mọi kinh phí của các vị tôi sẽ trả lại tất!”.- Không nên nóng nảy! Xin giáo sư Nhiệm thứ lỗi cho... - Ông Yamashita nhìn Quan Kiện đang thở gấp gấp, tay cũng bắt đầu run run, có lẽ đang rất đau đớn. – Anh Quan Kiện... anh đã nhìn thấy những gì?

Quan Kiện khẽ nhắm mắt, một loạt giường sắt lại lướt qua... - Sẽ lại có người bị giết... nhiều lắm... Có lẽ, chẳng ai trong chúng ta thoát chết

Ba Du Sinh ngáp dài. Vua thức đêm như mình mà cũng có lúc buồn ngủ. Đủ biết đứng ngóng ở bên ngoài căn nhà gác cũ kỹ này ngán ngẩm đến đâu. Anh đưa em đồng hồ: 2h rưỡi sáng.

Nhưng khi ngẩng đầu lên thì anh lại thấy nhẹ nhõm vì đã không phí công mai phục giữa đêm thu như thế này.

Một bóng đen hơi do dự, rồi bước qua cái bậc xi măng cao cao trước cửa nhà Giải phẫu của của Đại học Y Giang Kinh.

Sinh thấy thỏa mãn, thậm chí tự hào vì mình đã đoán đúng: người đó chính là Quan Kiện?

Nhưng một chút khoái chí xa vời ấy đã nhanh chóng bị nhạt nhòa bởi nhiều nỗi băn khoăn hơn: Quan Kiện đến, chứng tỏ mình đã đoán đúng, nhưng có thể nói lên điều gì? Bắt nguồn từ những giả thiết về tâm lý học và tâm lý học tội phạm, Sinh đã dự kiến rằng Quan Kiện sẽ vào.

Một là, Quan Kiện vô tội. Đây chỉ là hành động đơn giản do nhớ người yêu đã ra đi. Hoặc là, anh ta vẫn tự khám nghiệm hiện trường.

Hai là, anh ta chính là hung thủ. Một kẻ trẻ tuổi máu lạnh sát nhân chắc chắn nội tâm vẫn có chỗ yếu đuối. Nhất là khi nạn nhân còn là người yêu của mình, anh ta không dễ gì mà quên, thậm chí có thể vì yêu điên dại nên dẫn đến giết người. Trong trường hợp này tiềm thức của anh ta vẫn biết hối hận. thậm chí muốn trừng phạt mình, trở lại chốn gây tội ác để nhớ lại khung cảnh ghê rợn cũng chính là 1 cách tự trừng phạt.

Ba là, nếu anh ta là hung thủ, mà lại gây án khi bị tác động bởi một năng lượng tâm tối không thể định danh, thì thứ năng lực tâm tối ấy sẽ luôn nhắc anh ta về "cái lần thứ nhất" hoặc khu nhà giải phẫu này là cặng nguyên của mọi tội ác (dù sao nó cũng bị coi là đầu bảng trong "Mười nơi có ma ở Giang Kinh")

Quan Kiện bước vào hành lang tối om, tiện tay khép luôn cửa ra vào.

Ba Du Sinh từ trong bụi cây bước ra, đi đến trước cửa nhà giải phẫu, ghé tai lắng nghe. Bên trong rất im ắng. Anh khẽ đẩy cửa, cửa không đóng chặt, cũng không khóa trái.

Bên trong tối đen như mực

28

Đây là tất cả các tài liệu của anh à? Trong ký túc xá chỉ có Quan Kiện và Yasuzaki Satiko. Cô đang ngồi trước màn hình máy tính hỏi rất dịu dàng. Chị nhân viên ấy sẽ tìm giúp và sẽ còn tìm thêm nữa. Thư viện Giang Kinh có 1 kho sách Tiếng Nhật, khi nào em rỗi, anh mời em cùng đến đó xem.

- Quan Kiện hơi thấp t nhìn ra cửa, chỉ sợ có bạn nào đó vào, thấy Satiko thì sẽ hiểu nhầm. Có lẽ mình nên tìm 1 quán cà phê hoặc đến thư viện trường cũng được.

- Nhưng mình đâu phải kẻ gian?

Cũng may Satiko đã copy lại rất nhanh. Cô lắc đầu: "Chẳng cảm thấy những thứ này có ích gì. Toàn là

tin tức của báo chí Nhật, có nhiều tin rất ngắn gọn về vụ ông Yamashita Tsuneteru bị hại”. Cô ngẩng nhìn Quan Kiệt, biết anh rất thất vọng nhưng không thấy anh thể hiện ra nét mặt.

Quan Kiệt nghĩ ngợi, rồi nói: “Em đã đến đây thì anh muốn phiền em thêm 1 việc, hãy đi cùng anh đến nghĩa trang Vạn Quốc”

- Đi thăm cô bạn gái của anh à?

Quan Kiệt ngây người, cúi đầu im lặng. Satiko vội nói “Xin lỗi, nếu em lỡ lời thì...”

- Không sao, đúng là anh có đi thăm cô ấy. Anh ngẩng lên nói tiếp: - Nhưng mời em đi là muốn nhờ em tra giúp 1 tình tiết quan trọng. Em cũng biết rồi, hiện nay anh đặt trọng tâm vào ông cụ Yamashita, điều này rất dễ hiểu vì anh có lý do để tin rằng Thi Di khi còn sống đã điều tra ông cụ ấy. Anh thấy ông cụ có 1 điểm khác người: Chết rồi không đưa về Nhật Bản mà lại an táng ở Giang Kinh. Chỉ có thể là ông cụ đích thân chuẩn bị và dặn dò, nếu không người nhà sẽ không làm thế. Đúng không?

- Em cho rằng ngôi mộ ở Giang Kinh là mộ giả, tượng trưng, thành phố cho xây để kỷ niệm vị công nhân danh dự mà thôi. – Cô hơi kinh ngạc:

- Lúc đầu anh cũng nghĩ thế nhưng lại để ý thấy rằng ông Yamashita ngày nào cũng đến Phong Tiết Viện, nếu là mộ giả thì hà tất phải đến thăm liên tục như vậy. Và lại trong đĩa CD có 1 bài báo tiếng Trung Quốc nói rõ việc hỏa táng ông cụ tổ chức ở đó.

- Anh ngờ rằng trước kia ông già đã chỉ định sẵn phải chôn mình ở Giang Kinh à?

- Đúng! Và, tại sao ông cụ phải làm thế?

-E rằng ngay tiếng sĩ Yamashita cũng không rõ...

Nhưng em cùng đi nghĩa trang Vạn Quốc thì có thể giúp anh việc gì?

- Cứ đi với anh, đến đó khắc biết!

Người quản lý phòng hồ sơ nghĩa trang Vạn Quốc là 1 ông già ngoài sáu mươi, thấy đôi nam nữ thanh niên bước vào cửa, ông thầm lấy làm lạ: Căn phòng nhỏ của mình đã trở thành đông đúc nhộn nhịp từ khi nào thế này? Có lẽ mình đừng nên về hưu vội,khu nghĩa trang này đâu có dễ tìm người kế tục mình.

Anh chàng cao to này trông hơi quen quen,ánh với vai nam trong phim truyền hình mà cháu ông hay xem. Chàng trai rất lễ độ: “Cháu chào Bác ạ”.

- Cô gái thanh tú thì cúi người, nói câu gì đó ông nghe không hiểu, có lẽ là người Nhật.

Anh ta giới thiệu, đây là cô Yasuzaki Satiko ở hội nghệ thuật Nhật bản, cháu là phiên dịch.

Cô gái đưa giấy tờ tùy thân có dán ảnh, viết toàn tiếng Nhật, nhưng ông có thể đọc được vài chữ Hán trong đó, có hai chữ “Yunshu” chắc là “Nghệ thuật”.

Ông cười nói: “Tôi không phải công an, tôi xem giấy tờ làm gì, các vị...” Cô gái nói líu lô 1 tràng, ông già trở mắt nhìn chàng thanh niên Trung Quốc

- Cô ấy nói rằng, sắp kỷ niệm 5 năm ngày mất của nghệ nhân gốm sứ Yamashita Tsuneteru, hội nghệ thuật Nhật Bản cử cô ấy sang đây tìm hiểu về tình hình mai táng của ông ta, mong được Bác giúp đỡ. Anh ta dịch lại.

Ông già nói: “Ông Yamashita Tsuneteru... tôi biết, tôi biết. Trong vụ cướp ở viện Mỹ thuật, ông ấy đã bị hại. Ông ấy còn là công dân danh dự của Giang Kinh”

Cô gái lại nói Tiếng Nhật, chàng trai lại dịch: ”Hội nghệ thuật Nhật Bản ủy thác cho cô Yasuzaki Satiko hỏi xem các phí tổn mua đất xây mộ ai chi trả? Nếu là do ủy ban Thành Phố chi thì hội xin gửi trả toàn bộ. Tuy có hơi muộn nhưng đây là lòng thành của Hội vì ông Yamashita Tsuneteru là niềm tự hào của giới nghệ sĩ Nhật Bản! Ngoài ra, hội còn muốn biết tại sao năm ấy không chuyển hài cốt của ông về Nhật an táng? Hẳn là có những chi tiết phức tạp, nhưng phía Nhật Bản ngày nay không có ai nói cho rõ được, vậy mong bác cho xem những tài liệu lưu trữ tại đây”

- Cô đã hỏi đúng người rồi đấy! Tuy đã 5 năm nhưng tôi vẫn còn nhớ, Ông Yamashita Tsuneteru đã hỏa táng rồi chôn cất ở đây. Kể cũng hay thật, tôi nhớ rằng chính ông ấy đã đặt mua sinh phần cho mình.

Đôi nam nữ nhìn nhau, chàng trai hỏi:”Ý bác nói là, từ khi còn sống, ông Yamashita đã mua sẵn huyết chôn cho mình”

- Anh chớ nghĩ tôi đã già... Trí nhớ tôi vẫn rất tốt đấy! Tôi tra lại sổ sách cho mà xem. Ông gỡ chiếc kính viền ra, rồi quay lại lục tìm trong sổ hồ sơ. “Ngày nay cái gì cũng đưa lên máy tính, lên mạng... Ở chỗ tôi vẫn theo lối cũ, Nhưng anh chớ coi thường, đồ cổ mới càng chuẩn”

Thế rồi, một sập tài liệu đã được mở ra trước mặt 2 người khách

-Đúng thế đấy!...Này, vẫn còn như mới! Ngày 16 tháng 9 năm 2000, ông Yamashita Tsuneteru mua sinh phần, mua hân chỗ! Ông đã trả giá cao, năm năm trước con số này là rất cao: mỗi suất 10 vạn nhân dân tệ. Tại khu Phong Tiết Viên, hàng thứ năm phía đông, 2 huyết kê sát nhau, số mộ 034915 và 759632. Quái nhỉ? Tại sao 2 số này khác xa nhau quá. Huyết kê bên nhau mà số huyết chẳng liên quan gì đến xung quanh... Và, kỳ quái hơn nữa là, mộ ông Yamashita thì tròn lọ tro, còn mộ kia thì...đăng ký ở chỗ tôi thì không có lọ tro. Đương nhiên là cũng được thôi, vì ở chỗ tôi cũng có 1 số ngôi mộ giả... Ồ kìa?

Khi ông ngẩng đầu lên thì đôi nam nữ ấy đã biến đi đằng nào mất rồi.

29

Phượng hoàng đài thượng ức xuy tiêu

Lần đầu gặp hòa viêm ngọc tử (Linh tử)

Ngọc vỡ trời sương

Thu thủy băng phong

Hàn sơn nhìn xa buồn đứt ruột

Hương kêu buồn thương

Cõi phật trống trải

Giận dâng lục vô tận kia

Có đủ bảy màu

Sao nơi đây chỉ còn tê tái

Một mình lủi thủi

Chẳng vì hết bạn

Vì tri kỷ không còn

Áo đỏ

Rực rỡ đứng kia,

U hoài, xen nét cự

Tay ngà khẽ đưa lên

Mặc tuyết rơi, gió thổi

Phủ đầy khuôn mặt

May có khăn thơm cỏ non

Ta có thể gượng cười

Mà gìn giữ tình dài

Tình liệu có dài chẳng

Muôn nỗi nhớ nhưng,

Đêm ngày bàng hoàng.

Hơn chục quyển sách bày trên bàn trong phòng đọc của gian Tiếng Nhật ở thư viện Thành Phố. Quan Kiện và Yasuzaki Satiko lần lần đọc xong bài từ trong “toàn tập thơ và Yamashita Tsuneteru”. Họ im lặng hồi lâu!

Sau khi ra khỏi nghĩa trang Vạn Quốc, họ đến thư viện tìm kiếm với 1 chủ đích rõ rệt. Cái tên đáng chú ý ở đây là “Linh tử” Yasuzaki Satiko nói: “Thở cổ Trung Quốc em không hiểu mấy:, chỉ có thể hiểu

đại ý. Bây giờ anh dịch lại đi”

Quan Kiện nói: “Anh thử cố diễn tả lại, từ để diễn tả tình cảm, hoặc miêu tả cảnh sắc hay 1 câu chuyện. Mấy câu đầu các từ ngọc vỡ, trời sương, băng phong, hàn sơn... là tả cảnh lạnh buồn bã”, “thu thủy” có thể chỉ ánh mắt. Khung cảnh ở đây có thể là cảnh tuyết rơi đầu mùa đông, và tâm trạng cảm thương của tác giả khi thấy cảnh chùa vắng ngắt, tiếng nai kêu..”Đằng Lục” hình như là thần Tuyết thời cổ. Tác giả Yamashita Tsuneteru hơi có tâm trạng cô đơn nhưng cũng lãng mạn nữa. Trước cảnh thiên nhiên này ông bùi ngùi thương cảm và cũng cảm nhận rằng khó tìm bạn tri âm... Nếu thời kỳ ấy nước Nhật hiếu chiến bắt đầu ra sức chuẩn bị chiến tranh, thì một thanh niên say mê văn hóa Trung Quốc, đương nhiên sẽ là rất lạc lõng.

Tuy nhiên, ở đoạn sau lại thể hiện theo chiều hướng khác, vì ông ấy mới quen Hòa Viêm Ngọc Tử, tức là Linh Tử cũng là cái tên khắc trên tấm bia mộ...”

30

Khí hậu hồi đó dù lạnh hơn ngày nay rất nhiều, thì ở Nara cũng ít khi có Tuyết rơi.

Nhưng hễ có tuyết rơi thì muôn hoa sẽ bị bao phủ, các mái chùa rải rác gần xa đều bị phủ tuyết trắng xóa, một thế giới sao mà hắt hiu. Yamashita Tsuneteru trên đường đi đến trường cũng cảm nhận được nét hắt hiu ấy, anh thấy lòng se buồn, nhưng chớ để cho đại ca “bá chủ” Kokuri nhận ra tâm trạng này. Kokuri là bạn thân, lớn hơn anh 3 tuổi, nhưng cũng hay đem lại phiền hà cho anh. Anh ta sẽ nói: “Kìa, cậu lại buồn thiu, hắt hiu hoa lá, bốn mùa chứ gì? Cậu đã làm quá nhiều thơ tam cú rồi đấy!”

Cũng may tâm trạng bùi ngùi này của anh cũng mau chóng tan đi. Vì trước cửa trường có 1 bóng áo đỏ tươi đứng đó.

Một cô gái mà anh chưa từng gặp, cô mặc bộ kimono màu đỏ thắm nổi bật giữa trời tuyết trắng. Hai tay cô lồng trong ống tay áo, đôi mắt đang nhìn về phía xa xa.

Thời kỳ ấy, nam nữ học cùng 1 trường đã là chuyện bình thường, nhưng điều khác thường là ánh mắt của cô gái, ánh mắt mà Yamashita chưa từng biết đến: Không lẳng lơ, không nồng nàn, không dễ bảo, không man dại, mà cứ phẳng lặng như mặt nước hồ lặng gió, tựa như đang ở trạng thái thiên vậy!

Yamashita cũng biết có những thiếu nữ hoặc lẳng lơ hay nồng nàn, nhưng phần lớn là vâng chịu, cũng có ánh mắt man dại.

Một thiếu nữ trong sáng, tươi tắn như hoa. Yamashita bạo dạn khác hẳn tính cả thẹn vốn có. Anh chủ động bước đến bên cô: “Bạn là học sinh mới à? Mình rất ít thấy... một bạn nữ mặc kimono màu đỏ như thế này”.

-Này, anh nói xem, sao tuyết lại rơi? Khiến cho Nara bị che lấp hết cả vẻ đẹp. Cô trả lời tận đầu tận đầu.

-Mình cũng cảm nhận như bạn. Nhất là những mái cong duyên dáng đủ màu của các chùa miếu đã biến thành màu trắng đơn điệu quá. Yamashita nhận ra người bạn cùng đồng điệu thương cảm như mình.

- Những bông hoa mẫu đơn ở chùa Sekkoji và chùa TemaDera vẫn nở trong gió lạnh., thực hiêm hoi, chúng tô điểm cho mùa đông này, thế mà bây giờ cũng bị phủ tuyết.

Cô gái lại tiếp tục thở than ai oán.

- Trên đường đến trường mình thấy 1 chú hươu con rất đáng thương, nó co ro nép vào hươu mẹ. Tuyết thực tàn nhẫn đối với chúng, Chúng chạy nhảy trên đồng cỏ, là một nét điểm tô cho mùa đông, thế mà nay cũng bị tuyết khuất phục.

- Rồi tuyết lại tan, khắp nơi lay lộn bùn xám thì còn ngán hơn cả màu trắng cứng nhắc. Cô gái bắt đầu ngấm nhìn khuôn mặt Yamashita.

- Có lẽ ngày mai tuyết lại rơi, sẽ che phủ đám lay lộn, lại vẫn là màu trắng đơn điệu. Bị cô nhìn, Yamashita ngượng ngịu cúi đầu.

- Những vẫn có cái hay của nó. Cô bỗng chuyển sang rắn giỏi, vì ít ra có thể đánh trận bằng tuyết.

Yamashita phát hoảng vì 1 làn sáng chợt hiện lên, mặt anh vừa đau vừa tê. Một nắm tuyết đã bắm giữa sống mũi anh.

- Ô kìa, Yamashita dở khóc dở cười. Cô gái này nghịch ngợm thật.- Anh nên cảm ơn em chưa nắm tuyết thật chặt, vì trông anh rất chân chất. Cô mỉm cười và cầm khăn tay lau mặt cho anh. Em đang chờ! Ai là người đầu tiên chào em người ấy sẽ bị ném tuyết! Anh hơi dờ dật đấy. Em đã chờ hẳn 1 năm trời, quá lâu, đang sốt ruột, nếu đợi thêm 1 năm nữa thì tuyết trong tay em sẽ tan hết.

- Hai người đang làm gì thế hả? Một giọng nói oang oang thô nháp vang lên, mắt Yamashita còn hơi nhòe nhưng anh nhận ra đó là Kuroki Katsu

Không, anh Kuroki Katsu à , tôi vừa bị trượt ngã trên tuyết, bạn này... lau mặt hộ tôi. Không hiểu sao anh nghĩ rằng nếu mình nói thật thì cô gái này sẽ bị Kuroki Katsu bắt nạt.

- Cô là học sinh mới à?

Vâng, chào anh Kuroki Katsu! Cô bình thản trả lời

Cậu Yamashita to xác nhưng sức yếu nên mới bị ngã. Từ nay sau giờ học cậu nên tập võ với bọn tôi cho có bản lĩnh, mai kia đền ơn nước. Kuroki luôn tranh thủ để “bồi dưỡng” Yamashita.

Yamashita chẳng rõ mình có làm theo không, chỉ nói “cảm ơn anh, tôi sẽ chú ý hơn”

Kuroki Katsu đi rồi, cô gái mới nói: “Em là Hòa Viêm Ngọc Tử”

- Anh là Yamashita Tsuneteru

- Em biết rồi. Hòa Viêm Ngọc Tử tùm tùm cười

- Biết rồi à

- Mười tuổi đã biết làm thơ, ở Nara này không có mấy người...nhất là lại biết làm thơ Trung Quốc. Chắc anh chưa biết rằng mình đã nổi tiếng khắp vùng? Hôm nọ em đến chùa Todaiji thắp hương, thấy các nhà sư cũng đang bàn tán về anh. Những năm gần đây chắc văn thơ của anh đã tiến bộ rất nhiều, nếu có dịp nghe thơ anh thì tốt quá.

- Không dám, gần anh đã ít làm thơ, mà lại mê nghệ thuật gốm sứ hơn.

- Làm về gốm sứ, rất hay đấy. Văn học và nghệ thuật vốn không tách biệt, em thì rất thích vẽ mong có ngày anh chỉ bảo cho.

- Anh cũng rất mong được ngắm tranh của em.

- Anh vừa nói rồi đấy nhé. Hòa Viêm Ngọc Tử lục túi áo lấy ra một cái hộp nhỏ men xanh lưu ly. Tính em hay khoe, hễ có tác phẩm chỉ lo không có ai nhìn, anh xem đi!

Mở nắp ra, bên trong là một mảnh giấy nhỏ vẽ 2 con đom đóm nhỏ xíu. Chúng đang bay trên nền tối sáng lập lờ.

Ôi, anh không ngờ ngàng quá đáng hoặc cố ý tăng bốc. Nhưng em vẽ 2 con đom đóm này sinh động như thật. Đúng là thiên tài! Yamashita tự nghĩ mình rất có năng khiếu thẩm mỹ

Anh bị em lừa rồi, em đâu có tài vẽ này. Đây là mẹ em vẽ, mẹ em dùng chất liệu đặc biệt đến đêm nó có thể phát sáng . Vào mùa hạ, mở hộp này ra ánh lập lờ của chúng có thể dụ các con đom đóm bay đến.

Nhưng, anh cảm thấy 2 con đom đóm này thấp thoáng 1 nét bi thương. Anh có linh cảm thật tài tình! Hai con đom đóm này 1 con là mẹ em và 1 con là cha em.

- Sao cơ, nhưng anh lập tức hiểu ra đó chỉ là 1 cách ví von mà thôi. Cha em mất sớm, mẹ em luôn nhớ nhung da diết. Người ta vẫn nói, mỗi con đom đóm chính là 1 linh hồn đầy thôi? Yamashita Tsuneteru chợt thấy lòng se lại.

Vài tháng sau, một buổi sớm Yamashita Tsuneteru đang rất hào hứng đạp xe đến trường. Kể từ khi quen Hòa Viêm Ngọc Tử mỗi ngày đi học là một sự hưởng thụ đối với anh. Ngồi trong lớp, mỗi lần ngẩng đầu lên anh đều nhìn thấy hình bóng thanh tú của cô. Tan học, việc cùng ngồi lại 1 góc bình luận không biết chán về nghệ thuật càng khiến cho 2 trái tim xích lại gần nhau hơn. Nhưng hôm nay vừa đến cổng trường anh cảm thấy có điều gì đó khác lạ, Giờ này mọi hôm thì Hòa Viêm Ngọc Tử đều đứng ở đây chào anh. Hai người nói với nhau vài câu, Nhưng lúc này anh bước đến gần thì nhận ra vẻ mặt cô đang rất nặng nề.

- Nghe nói ở hiệu sách mới có 1 tập tranh thuộc trường phái ấn tượng châu âu. Chiều nay nếu em rỗi thì chúng ta cùng đi xem. Anh thân thiết nói.

Ánh mắt Hòa Viêm Ngọc Tử nhìn về ngọn núi Kasuga xa xa, im lặng hồi lâu rồi mới nói”Thì ra là anh chưa biết”

-Chưa biết về gì? Anh bỗng có 1 linh cảm chẳng lành.

-Mây tháng trời quen biết anh em rất vui, cô bắt đầu nhìn vào mắt Yamashita Tsuneteru. Nhưng chẳng rõ anh cần bao lâu để quên em? Kìa nói gì thế? Anh rất sợ nhìn vào mắt người khác, nhưng lúc này anh nhìn cô rất chăm chú.

Bao giờ mặt trời không mọc nữa thì anh mới quên em. Anh cũng chẳng rõ tại sao mình lại bật ra câu này.

Hòa Viêm Ngọc Tử tím tím cười nắm lấy bàn tay anh . Anh nghĩ Hòa Viêm Ngọc Tử chỉ đùa tếu vậy thôi. Một bạn học bắt chợt đi qua, nói với Yamashita Tsuneteru “Này, không được sa ngã”. Một bạn nữ cùng lớp, cả lớp chỉ có 2 nữ sinh – bước lại nói với Hòa Viêm Ngọc Tử “Mình rất mến cậu, nhưng từ nay chúng ta phải giữ khoảng cách”

Anh không nên được kêu lên! “Các người sao thế! Điên rồi à?”

- Cô ta là người Trung Quốc, giọng Kuroki Katsu vang lên từ phía xa xa. Cô ta mạo nhận là người Nhật, đó là sự sỉ nhục đối với mọi người.

Yamashita Tsuneteru chờ người ra nhìn Hòa Viêm Ngọc Tử, cô nhận ra sự kinh ngạc và lúng túng của anh, tay cô dần buông ra.

Nếu những gì sách giáo khoa và báo chí nói là đúng: Trung Quốc đang ở trong thời kỳ suy sụp tan rã, người Trung Quốc chỉ có thể phù hợp làm lao công hoặc tiểu thương, còn người Nhật mới thật sự là dân tộc đầy trí tuệ, có khả năng thống trị các chủng tộc khác như người Cao Ly, dân đảo Okinawa, các bộ lạc và thổ dân Ayinu, người Trung Quốc, Mã Lai đều thua kém người Nhật. Nhưng Yamashita được biết, ở Nara có không ít người Trung Quốc dù bị kỳ thị nhưng cũng không bị áp chế. Nếu Hòa Viêm Ngọc Tử đúng là người Trung Quốc thì vì sao cô phải giấu giếm.

Giờ đây nghĩ lại, thì thấy đúng là cô ấy rất khác với các bạn nữ sinh Nhật Bản. Cả ngày hôm nay anh không còn tâm trí nào nghe giảng nữa, lòng anh bẽ bộn bồn khoăn đến lúc tan học lại càng không thể chất chứa thêm gì được nữa. Không rõ ánh mắt anh đã bao lần dừng lại ở bóng người con gái ngồi bàn đầu. Cái bóng ấy cứ như bị 1 làn sương mù bao phủ.Khi cô nhìn lại, ánh mắt cô có nét buồn tê tái. Anh chẳng biết mình nên làm gì, nhưng anh hiểu rằng mình chẳng thể xóa nhòa hình bóng cô và càng không thể quên cô.

Sau khi tan học, lớp học dần thưa vắng. Hòa Viêm Ngọc Tử đứng lên ra về, Yamashita Tsuneteru lưỡng lự giây lát rồi anh đuổi theo cô. Nhưng hình như cô bỗng tan biến trong gió.

Yamashita Tsuneteru thoáng cảm thấy bất an, anh nhìn khắp xung quanh. Th có 2 bạn học đang đi vội về phía nhà thể dục. Chân tay anh bỗng lạnh toát. Có hơn chục học sinh đang đứng vây quanh. Ở giữa là 2 người vạm vỡ đang tóm 2 cánh tay Hòa Viêm Ngọc Tử ép cô phải quỳ xuống.

-Dừng ngay! Sao các cậu lại đối xử với bạn nữ như thế. Yamashita Tsuneteru lớn tiếng.

-Nhìn thấy Kuroki Katsu, anh bỗng lặng người. Kuroki lạnh lùng nói: “Dối trá là đặc tính của người Trung Quốc, tôi muốn cảnh cáo cô Hà một chút. Hoặc nói cách khác là đưa ra tối hậu thư. Chúng tôi không chấp nhận bị nhục. Cô ấy lừa dối nhà trường thì phải bị báo ứng.”

Hòa Viêm Ngọc Tử nhìn Kuroki Katsu, môi cô có vết máu vừa lau chưa hết, vẻ mặt cô anh chưa từng thấy bao giờ, đầy phần nộ và man dại. Có vẻ như nếu cô vùng thoát ra được thì có thể liều sinh tử với Kuroki Katsu.

Cô không còn là Hòa Viêm Ngọc Tử dịu hiền và thanh tú nữa.

Yamashita Tsuneteru đứng ngây người, trong sự kinh ngạc của mọi người, anh nói bằng tiếng Trung Quốc” Em họ Hà à? Tại sao lại thế? Tại sao không cho anh biết em là người Trung Quốc? Dù nói ra thì anh vẫn là bạn của em như thường”

Hòa Viêm Ngọc Tử cũng nói bằng tiếng Trung Quốc: “Anh đã nghe nói đến cái tên Hà Linh Tử chưa?”

Là nữ tướng cướp Hà Watanabe Linh Tử, cách đây 3 năm đã giết hại bộ trưởng hải quân Ito ở Tokyo?

Tên em là Hà Linh Tử. Hà Watanabe Linh Tử là mẹ em. Cha em là người Trung Quốc, 20 năm trước sang Nhật du học, mẹ em Watanabe Linh Tử là người Nhật. Cha em tham gia đồng minh hội, rồi về nước hoạt động. Em ra đời không được bao lâu thì cha em bị bắt, rồi bị giết. Cha em đã đặt tên cho em, đủ thấy tình cảm của cha mẹ em rất sâu nặng. Về sau mẹ em làm việc ở cơ quan của Ito, giết ông ta là vì tự vệ. Tại sao phải tự vệ, anh là người có trí thức, chắc có thể đoán ra. Nói là “nữ tặc ở Tokyo” chỉ nhằm che đậy cái chuyện đáng xấu hổ của Ito khỏi bị lan truyền mà thôi.

Cho nên mẹ em bỏ trốn mang theo em, nếu dùng tên thật thì cơ quan chức năng sẽ để ý.

- Mẹ em vẫn phải lẩn trốn, ngay em cũng không được gặp thường xuyên. Em ở Nara là ở nhà cậu em. Không hiểu sao mới về đây chưa đầy nửa năm đã có người biết em mang huyết thống Trung Quốc. Có lẽ em không nên giấu anh bấy lâu nay thì hơn...

- Kuroki Katsu bỗng cắt ngang: “Yamashita thật quá đng, cậu đang nói gì? Sao lại...”

Yamashita Tsuneteru lại nói bằng tiếng Nhật “ Các bạn và đại ca ạ, cô Hà Linh Tử gặp khó khăn, bắt buộc phải làm thế chứ không cố ý nói dối. Không đến nỗi sỉ nhục gì các bạn. Các bạn đừng đừng là nam nhi mà vây đánh 1 bạn nữ, dù nói gì cũng khó mà xuôi tai”

Tuy nhiên anh cũng hiểu rằng bọn Kuroki Katsu mấy khi có cơ để “thể hiện tinh thần” họ đâu dễ mà bỏ qua!

Đúng thế thật Kuroki Katsu mặt đanh lại, “ Cậu là bạn tốt của tôi, nhưng cũng không nên coi quyết tâm của tôi và cảm nhận của tập thể là gì! Bọn tôi chỉ cho cô ta bài học đau đớn về thể xác, bất phân nam nữ. Nếu cậu còn nói nữa cậu cũng sẽ ăn đòn như cô ta”

Yamashita Tsuneteru tức căng lồng ngực kêu lên”Thế cũng được”nhưng anh lập tức bị nam sinh có võ Judo rất cừ quật cho ngã sấp, mặt mũi đau nóng rát.

- Yamashita! Hà Linh Tử kêu lên.

Yamashita Thầm nghĩ mình thật kém cỏi không cứu nổi cô ấy.

“Ồi...” một tiếng hét hãi hùng. Một bàn tay đang ghì vai bên phải Linh Tử đã bị cô ngoảnh sang cắn thật mạnh, nên phải buông tay ra. Linh Tử nhanh chóng đưa tay vào áo kimono rút ra 1 thanh đoản kiếm sáng loáng. Mũi kiếm kề ngay vào cổ gã học trò bên trái đang ghì tay cô. Kuroki Katsu mọi ngày vẫn thích luyện binh khí, lưng anh ta lúc này cũng đang giắt dao. Nhưng nếu anh ta sờ đến dao thì sẽ có tiếng rú vang lên, cổ gã “thuộc hạ” kia chắc sẽ bị rạch thủng ngay.

-Tôi đã lường trước sẽ có ngày hôm nay. Cũng may đây không phải lần đầu tôi bị đối xử kiểu này, chỉ khác là, hơi đông người cật thế hà hiếp nhau. Hà Linh Tử nói dần từng tiếng một. Kể từ ngày hôm nay, đại ca của các người không phải là Kuroki Katsu mà là tôi.

Nếu ai có ý kiến gì khác thì ...đừng tưởng tôi không biết giết người. Lúc này là tôi tự vệ, quan tòa dù ngu đến mấy cũng phải công nhận.

Kuroki Katsu hạ thấp giọng : “Thì ra tin đồn là đúng, bà mẹ cô đã giết người thật, Bà ấy là nữ tặc đã giết bộ trưởng hải quân”

Anh có ý kiến khác à, Hà Linh Tử nhìn chăm chăm vào Kuroki Katsu. Nhìn thuộc hạ đang bị kiếm kề vào cổ, há mồm lè lưỡi, Kuroki Katsu lắc đầu.

- Yêu cầu anh đỡ anh Yamashita Tsuneteru dậy và xin lỗi anh ấy.

Kuroki Katsu nghe lời, làm theo.

- Cánh cửa đóng đây, cảm nhúc nhích... trước khi tôi thả anh này ra. Nếu có ai dám xông lên, tôi giết anh này ngay. Hà Linh Tử đẩy anh chàng đó lên trước, rồi bước đi.

Yamashita bước theo, Kuroki Katsu nghiêm giọng “Yamashita Tsuneteru”

Nghe giọng Kuroki Katsu có vẻ hăm dọa, Yamashita quay lại nói lớn. “Anh Kuroki Katsu, nếu là 1 trang nam nhi thì nên tôn trọng cô Linh Tử và các anh nên tự xét lại hành vi của mình”. Nói xong anh đuổi theo Linh Tử.

- Đi 1 quãng xa không thấy có ai đuổi theo, Linh Tử thả con tin ra rồi chạy vụt đi. Yamashita đuổi theo rất vất vả mà không kịp.

Linh Tử hãy tha thứ cho anh, anh đã không thể...

Linh Tử dừng bước rồi xoay người lại : “Anh đã cho em niềm vui và tình bạn, chứ có làm gì sai đâu mà phải tha thứ”

Anh chỉ hi vọng là...

Đương nhiên là có hi vọng, nhưng em muốn biết anh cần bao lâu để có thể quên em?

- Vô tận!

- Anh đừng theo em nữa, ngày mai thấy em anh hãy giả vờ như không quen... Bất cứ khi nào trông thấy

em, anh hãy làm như chưa hề quen biết.

Chẳng lẽ Hà Linh Tử thật sự không quay về trường học nữa, và đó là lần cuối cùng hai người gặp nhau? – Quan Kiện day day thái dương đang căng cứng, đứng lên chậm chậm bước đi. Gian nhà sách tiếng Nhật không rộng, chỉ đi vài bước anh đã đến bên cửa sổ, rồi lại bước trở lại. Satiko đang nhìn vào tập thơ của ông Yamashita Tsuneteru, cô ngẩng đầu: “Đương nhiên là thế. Anh xem, chỉ trong vài tháng mà ông Yamashita viết bao nhiêu bài thơ tặng Linh Tử hoặc Ngọc Tử, cho nên chúng ta mới có thể cảm nhận rất sống động mỗi tình đầu hết sức trong sang của ông. Nhưng từ sau bài “Ly biệt là không chia tay”, thì không thấy nhắc đến Hà Linh Tử nữa. Còn Hà Linh Tử, sau khi bị làm rõ xuất thân, chắc chắn sẽ sợ liên lụy đến bà mẹ đang lẩn trốn, vì thế cô ta đâu có thể trở lại học tập? Em cho rằng, cô ấy, và cả bà mẹ cũng nên, đã rời Nara ngay đêm hôm đó”.- Đó là em suy luận logic, anh cũng nghĩ như thế; nhưng em có hình dung thế này không: nếu cô ta không xuất hiện trong cuộc sống của ông Yamashita Tsuteneru nữa, thì tại sao bảy mươi năm sau ông ấy vẫn nhớ nhung da diết như vậy? Chắc em sẽ nói “vì đó là mối tình đầu, trong sang, sâu vô cùng”... nhưng hồi đó ông ta mới chỉ mười lăm tuổi, tình cảm mới chớm nở, về sau cũng đã lấy vợ sinh con, nếu không bao giờ tái ngộ Hà Linh Tử nữa, thì tại sao lại cực đoan đến mức mua cả hai cái huyết để cùng nằm bên nhau dưới đất? Satiko gật đầu, im lặng một lúc, rồi nói: “Không thể không công nhận rằng anh nói rất có lý”. Vừa nói cô lại giở tập thơ được coi là toàn tập đầy đủ nhất của ông Yamashita Tsuteneru. Giở đến nửa chừng, cô lại lật xem phần mục lục, rồi kêu lên: “Kỳ lạ thật! Tập thơ trình bày theo trật tự thời gian, ông ấy viết rất nhiều, rất cần mẫn, mỗi năm viết đến mấy tác phẩm nhưng tại sao năm 1935 chỉ viết có một bài, năm 1936 và 1937 thì không có bài nào? Anh có thấy lạ không?” Quan Kiện nhún vai: “Từ năm 1935 đến năm 1938, có lẽ ông ấy không mấy vui vẻ, không có cảm hứng sáng tác nữa...”- Thi nhân thường là càng không vui sẽ càng dùng thơ ca để thổ lộ mới đúng!- Anh biết mình đang cố lý sự đó thôi. Em có giả thiết gì không?- Hay là, thơ ở giai đoạn đó đã bị ông ấy giữ kín, không công bố?- Vậy thì sẽ cất ở đâu? Tại sao phải làm thế? Cả hai đều im lặng. Quan Kiện day day hai bên thái dương. Satiko thì lại giở tập thơ, rồi chăm chú nhìn cứ như nhập thiền. Quan Kiện lấy làm lạ, vì thấy cô ngồi im như tượng. Anh bước đến bên cạnh, cô bỗng ngẩng đầu nhìn anh rất chăm chú.- Sao thế? – Anh cúi nhìn tập thơ, bỗng rùng mình. Có một cái thẻ ghi tài liệu mà thư viện vẫn cấp miễn phí đang kẹp giữa trang thơ những năm 1935 đến năm 1938. Quan Kiện, tay run run cầm cái thẻ đó lên, trên thẻ không viết chữ gì ngoài một dấu hỏi lớn.- Thi Di?! Anh thấy đôi mắt mình như nóng bỏng. Anh ngồi xuống. Cái thẻ vẫn kẹp sẵn ở đây, cả hai ngay từ đầu đều không nhìn đến nó; khi bàn đến chi tiết chủ nhân hai năm không làm thơ, họ mới chú ý đến vai trò đặc biệt của cái thẻ này. Satiko chờ cho Quan Kiện ngồi yên một lúc, cô mới nói: “Xem ra, cô Thi Di... cũng đã phát hiện và có nghi vấn giống như chúng ta” Quan Kiện thần thờ gật đầu, một lúc sau, anh nói giọng khàn khàn: “Và có lẽ, cũng không hiểu tại sao?” Anh lại đứng lên: “Nếu đúng là Thi Di đã để lại dấu hỏi này, thì rất có thể cô ấy đã biết về sự tồn tại của Hà Linh Tử, và biết câu chuyện về ông Yamashita Tsuneteru và Hà Linh Tử “sống không chung chăn gối, chết sẽ nằm chung huyết”. Anh dốt quá. Rõ ràng là Thi Di đã biết. Quan Kiện té lên đầu mình, rồi anh lục túi trong của áo jacket lấy ra chiếc hộp nhỏ, bên trong là đôi hoa tai có hai con đom đóm, phía dưới nó là mảnh bìa của nhà sản xuất, có hàng chữ số 759632. Thì ra là do Thi Di viết. “Cô ấy đã dò ra được số mộ của Hà Linh Tử, lại lần ra được những bài thơ viết cho Linh Tử, tức là Thi Di đã tiến những bước như chúng ta hiện nay. Nhưng tiếp theo thì sẽ làm gì... Anh chịu không nghĩ ra được”.

Satiko định nói gì đó, nhưng Quan Kiện lại nói tiếp: “Đường này tắc tị thì đi đường khác, thơ của ông Yamashita Tsuneteru đã ko còn thông tin gì nữa chúng ta phải đặt trọng tâm vào Hà Linh Tử”

- Em cũng đang nghĩ thế.

Nhưng rồi cả 2 nhìn nhau 1 hồi rồi cùng lắc đầu.

Con đường ấy đã thử đi, nhưng không thể, bởi lẽ trong mọi chi tiết. Hà Linh Tử một cái tên hiếm hoi chỉ có chữ Linh Tử hoặc chữ Linh xuất hiện nhiều nhất trong thơ của ông Yamashita Tsuneteru. Hòa Viêm Ngọc Tử là 1 cái tên còn Kỳ quái hơn. Satiko nói tên “Hòa Viêm Ngọc Tử quá hiếm thấy, căn bản không phải là 1 tên người Nhật mà là cái tên giả”

Rồi cô nói, vợ ông Yamashita Tsuneteru mất cách đây 20 năm là người Nhật Bản chính cống, tiền sĩ Yamashita nói tình cảm của cha mẹ ông rất tốt. Vậy thì càng chứng tỏ nỗi nhớ và tình cảm mãnh liệt của ông Yamashita Tsuneteru đối với Hà Linh Tử không thể chỉ xây dựng trong nửa năm tiếp xúc hồi học trung học.

- Cả 2 đồng thanh kêu lên “à...”

- Từ năm 1935 đến năm 1937 tuổi ông Yamashita Tsuneteru khoảng từ 18 đến 20 Quan Kiện nói có phần xúc động. Nếu tình cảm hồi 14, 15 tuổi mới chỉ là những cảm giác mơ hồ giữa tình yêu trai gái chớm nở và tình bạn, giả sử Hà Linh Tử xuất hiện khi ông Yamashita Tsuneteru ở tuổi thanh niên, thì đó sẽ là tình yêu say đắm!

- Say đắm đến nỗi ông ấy muốn được an táng cùng người yêu.

- Ngôi mộ ấy có phải là Hà Linh Tử không? Ông già quản lý nghĩa trang nói ngôi mộ ấy không có lọ tro. Liệu có thể là có những thứ không muốn công khai...

Satiko đứng lên :”trời ạ, anh nghĩ như thế thật ư” Anh cho rằng ông Yamashita Tsuneteru đã chôn những tài liệu gì đó dưới mộ

Có lẽ những thứ chôn ở đó mới là tình yêu thật sự ...một tình yêu rất riêng tư. Em nên nhớ rằng ông Yamashita Tsuneteru rất chú ý giữ bí mật đời tư, cho nên đến giờ vẫn chưa có bài báo nào có tính chất truyện ký, hoặc gần như truyện ký về ông. Thi Di đã đặt số mộ của Hà Linh Tử bên cạnh đôi hoa tai đom đóm, phải chăng có ngụ ý rằng dưới ngôi mộ ấy có vấn đề? Ánh mặt Quan Kiện bỗng sáng lên nhìn chăm chăm Satiko.

- Đừng nên, đừng nên! Em biết anh định nói gì rồi...Cô bất giác lùi lại một bước

32

- Thật ko thể tin nổi, em lại nhận lời đi với anh, để làm 1 chuyện ngớ ngẩn như thế này. Sau khi 2 người trèo qua tường rào của nghĩa trang Vạn Quốc, Satiko kéo cái mũ của bộ áo thể thao chặt hơn, rồi ngoảnh nhìn khắp 4 phía.

- Tại em đã có “tiền sự”, chớ quên rằng anh không mời em nửa đêm mò vào cái nhà thờ kia! Quan

Kiến không tỏ ra thông cảm chút nào, anh khoác cái túi to, rảo bước về phía trước. Thực ra anh có thể làm 1 mình, nhưng em là một trợ thủ rất trung thực nên em có quyền biết những phát hiện của anh sớm nhất.

- Theo em, anh trước tiên là cần phiên dịch thì có!

Quan Kiến cười, bình thường em nói năng rất nhã nhặn, sao lúc này lại chẳng nề nhau gì cả thế.

Anh bỗng dừng lại, Satiko biết trong hàng mộ bên phải có chôn lọ tro của Thi Di.

Gần đây đến nơi này quá nhiều lần, nên hình như anh đã nghĩ khác về cái chết. nhất là khi thấy “bọn họ” xuất hiện nhiều quá đến nỗi anh thơ thơ rồi. Quan Kiến dường như nói với chính mình, anh không tin Yasuzaki Satiko có thể hiểu được tâm tư của anh lúc này.

Bất cứ ai nếu trải qua những sự việc như anh thì sẽ có những cách nghĩ rất khác nhau. Anh đã rất lạc quan và cố gắng đi tìm câu trả lời, thực ko dễ gì mà làm được. Satiko nói, Sau cuộc thí nghiệm hôm qua anh nói rằng “sẽ còn rất nhiều người bị giết, có lẽ chúng ta không ai thoát được” bây giờ nghĩ lại, phải chăng là tại mấy lần trước anh đã “dự kiến” chính xác, cho nên thấy nơm nớp và sinh ra ảo giác không?

- Anh cũng mong chỉ là như thế... nhưng một lô giường sắt và người nằm trên đó ...trông rất thật và không hiểu sao anh có cảm nhận đó là chúng ta.

Và...cũng có cả em trong đó à?

Anh ...không biết, Quan Kiến lại bước đi, đi nhanh hơn. Anh bỗng ngoảnh lại nói. Còn điều này anh chưa kể với ai:trong số đó anh nhìn rõ mặt anh!

Satiko dừng bước, “ôi, anh vẫn từng nói mình nhìn thấy mặt ai thì người ấy sẽ chết đúng ko?” Đúng, cho nên trước khi ra đi anh muốn làm rõ sự thật về việc Thi Di bị hại, như thế có thể giảm thiểu số người bị chết.

Ánh trăng chiếu trên 2 tấm bia mộ đặt sòng đôi, xam xám nhợt nhạt Quan Kiến đứng phía trước, anh rùng mình mấy lần liên. Có cảm giác ở đâu đó trong cõi vô hình đang có một đôi mắt dõi theo, quan sát những hành động điên rồ của anh.

Satiko thì đứng ra 1 chỗ, hình như không nỡ nhìn Quan Kiến làm cái chuyện phi pháp này.

Hà Linh Tử dù bà là ai có danh phận thế nào, hãy tha thứ cho hành động điên rồ này của tôi

Ngay từ hôm đầu tiên, Yamashita Tsuneteru đã biết Tokyo không bao giờ có thể trở thành nhà của mình.

Nhưng tại sao anh lại chọn Tokyo.

Chàng trai học tập cực xuất sắc, anh có thể lựa chọn bất cứ trường đại học nào. Gia đình và các bạn đều cho rằng, chọn đại học Kyoto đỉnh cao là sáng suốt nhất, trường này ở gần nhà, môi trường sống cũng quen thuộc. Nhưng anh vẫn chọn trường Tokyo, tại sao? Nếu nói là vì muốn học Y, thì không có lý, vì cả Đại học Kyoto và Tokyo đều có ngành y với đẳng cấp cao, không kém gì nhau.

Chính anh cũng không thể nói cho rõ. Có lẽ, vì anh muốn chứng tỏ rằng chàng trai “yếu đuối” như mình cũng có thể thích nghi cuộc sống phiêu bạt xa nhà; hoặc chỉ có thể nói đây là số phận sắp đặt.

Sau vài tháng, anh vẫn thấy mình rất xa lạ với Tokyo; trận tuyết đầu mùa năm đó ở Tokyo khiến tâm trạng anh càng nặng trĩu.

Nghe nói tuyết ở Tokyo không nhiều, nhưng anh nhận ra rằng tuyết ở đây còn thô lương hơn cả Nara.

Nhất là khi tuyết rơi trước ngày đông chí, mây đen sao mà dày và nặng trĩu, chúng hoà lẫn với khói của nhà máy và khói bếp của dân, cơ hồ muốn nuốt chửng cả thành phố.

Ngày cuối tuần buồn tênh, anh bước đến đền Daifu Tenmangu Yushima (Ở phía Bắc Tokyo) từ lúc nào. Vị thần linh ngồi trên đài cao sẽ phù hộ cho các sinh viên thành tâm đỗ đạt, nhưng anh biết rằng lúc này mình dù lòng thành đến mẫn thần phù hộ cho, thì anh cũng không thể gượng hoà nhập với cái thành phố xa lạ này, chứ đừng nói là về thành công trong học tập. Vào trường đại học hàng đầu về y khoa này rồi, anh mới thấy vô số nhân tài đều đổ dồn về đây, chương trình học thì nặng hơn hẳn anh tưởng tượng. Có lẽ vì anh chậm thích nghi hơn với môi trường, nên thành tích học tập chỉ đạt trung bình. Từ bé đến giờ lần đầu phải nếm chút cay đắng, nên lòng tự tôn và tự tin của anh nhanh chóng co lại. Anh thậm chí đã có ý nghĩ quay về Nara để thi lại vào đại học.

Anh cũng thấp hương cầu thần, rồi thở dài, cảm thấy mình thực đáng ngán – đã sa sút đến nỗi phải nhờ đến thần thánh giúp đỡ mình học tập! Anh ra sân, lững thững dạo quanh gốc mai có hình thù muôn vẻ, nghĩ thầm: “Trời tuyết rơi buồn thiu thế này, nếu có hoa mai nở thì dễ thường cảnh sắc sẽ được điểm tô một chút sinh khí”.

- Phải hai tháng nữa mới đến mùa hoa mai nở, sao anh đã đứng tần ngần mãi bên gốc mai? Sốt ruột quá à?

Yamashita Tsuneteru quay lại, mấy tháng nay, lần đầu tiên đôi mắt anh mới hơi sang lên. Anh định nói nhiều điều nhưng không hiểu sao miệng cứ cứng ngắc.

- Nay, anh nói xem, sao tuyết lại rơi? Khiến cho Tokyo bị che lấp hết cả vẻ đẹp. – Cô nói vừa như trả lời vừa như hỏi.

- Anh cũng cảm nhận như thế. Bao kiến trúc vốn đã cứng nhắc, dưới màu trắng đáng sợ trông càng vô duyên! – Hai chân anh hơi run run.

- Đáng thương nhất là các du khách và các du tử* đã làm coi đất khách là cố hương, hoặc căn bản chẳng biết quê mình ở đâu, đành đứng run rẩy trong gió lạnh, nhưng lòng còn lạnh hơn nhiều!

- Nhưng nếu may mắn gặp cô tri nơi đất khách, thì dù chân tay lạnh cóng nhưng lòng lại ấm nồng, đến

mức có thể làm tan cả tuyết băng. Và chỉ lúc đó mới nhận ra rằng ngày trước phải tha hương đi xa, người ngoài cho là vô lý, mình thì mơ hồ nghi hoặc, nay mới thấy đó là đi xa để gặp một duyên tơ từ kiếp trước...

- Anh vừa dâng tràn cảm hứng, lại vừa mong gặp tiền duyên, đâu có giống một anh sinh viên y khoa? Cái đầu anh cần được làm cho mát đi! – Cô giá bỗng bật cười. – Em sẽ giúp anh.

Yamashita phát hoảng. Phía trước sáng loáng, mặt mũi đau rát, lạnh tê. Mặt anh đã một năm tuyết.

Có điều, lần này nụ cười vẫn soi trong mắt anh. Nụ cười chân thành của Hà Linh Tử đang ở trước mặt anh.

- Linh Tử! Anh cứ tưởng không bao giờ được gặp lại em nữa! – Yamashita ôm chầm lấy nàng.

Linh Tử dựa đầu vào vai anh hồi lâu, rồi bỗng nhẹ nhàng đẩy anh ra, cúi đầu nói: “Rất xin lỗi anh. Năm đó em lẳng lặng bỏ đi cũng vì bất đắc dĩ mà thôi”.

Yamashita cũng nhận ra mình có phần thiếu ý tứ, anh gật đầu: “Tình cảnh ngày ấy của em, anh hiểu. Nếu ở vị trí của em, anh cũng làm như vậy. Nghe nói sau khi em và mẹ em đi rồi, có một lô hiến binh tìm đến Nara”.

- Em lẳng lặng bỏ đi, nhưng chính em cũng bị trừng phạt: em vừa muốn anh mau chóng quên em đi, lại vừa mong anh nhớ mãi em; em bị dày vò ghê gớm. – Nàng ngẩng mặt lên ngắm khuôn mặt tuấn tú đã không còn nét ấu trĩ của Yamashita Tsuneteru.

Nghe xong những lời này, anh càng tin chắc việc mình đến Tokyo để chịu bức xúc chính là sự sắp đặt của số phận. Tình cảm thuần khiết cách đây ba năm chính là tình yêu chớm nở.

Linh Tử nói: “Cho nên, em không muốn để cho sự tình cờ thấy anh hôm nay bị trôi đi. Em nghĩ, đúng là số phận sắp đặt, em nên đầu hàng số phận!”

Anh nhìn Hà Linh Tử, nàng đã càng tinh khôi diễm lệ hơn xưa. Anh cười nói: “Anh sẽ không để em phải xa anh hơn nữa”.

Linh Tử cũng cười: “Thế ư? Anh có thể quyết định à?”. Một nét u buồn thoáng hiện trong đôi mắt, nàng bỗng mạnh dạn nói: “Em không rõ có nên nói... có lẽ anh không nên gần em quá, anh sẽ bị tổn thương”.

Yamashita sững sờ, nhưng lại nói ngay, rất hiền hoà: “Đây là lựa chọn của anh, bị mũi kiếm của em làm cho bị thương... Anh cũng thích.”

Hà Linh Tử cũng tủm tỉm cười. Mới là đầu mùa đông, song Yamashita cảm thấy gió xuân đã về với anh.

Linh Tử đang học hội hoạ sơn dầu phương Tây ở Học viện văn hoá Tokyo. Yamashita Tsuneteru học y khoa, bài vở rất nặng, nhưng cũng đã có nơi có chốn khiến anh lưu luyến cái thành phố này. Anh thường sang Học viện văn hoá dự các hoạt động nghệ thuật của họ, và đó cũng là những dịp rất tốt để

gặp gỡ Linh Tử. Sau các buổi hoạt động, học thường sánh vai đi dạo trên đại lộ bên ngoài trường, trò chuyện về những ngày niên thiếu và tương lai. Linh Tử hồi ấu thơ từng trôi dạt ở cả hai nước Trung - Nhật, cô hiểu biết rất rộng; Yamashita vốn hâm mộ văn hoá cổ điển Trung Quốc, hai người có rất nhiều đề tài để luận bàn. Nhưng hễ nói đến tương lai thì Linh Tử lại trầm mặc. Cô vốn suy nghĩ sâu xa, những lúc như thế này Yamashita thường nhận ra sắc mặt cô có một nét u buồn.

Tại sao?

“Ngày trước hai mẹ con em cùng lần trốn, thường chỉ nghĩ đến hiện tại; không nghĩ nhiều về tương lai”

Cách giải thích này hơi gượng, dù sao chuyện bị lòng bắt đã trở thành quá khứ, họ không phải vừa trốn tránh vừa sống như trước.

Khi Linh Tử mời anh đi gặp mẹ cô – bà Watanabe Linh Tử, anh cơ hồ nghe rõ tiếng tim mình đang đập. Anh hiểu ý nghĩa của điều này là gì.

Anh không bao giờ quên hình ảnh bà Watanabe Linh Tử ngồi quỳ trước bàn, gảy đàn. Tác phẩm gốm sứ “Cầm thương” sau này của anh bắt nguồn từ cảm xúc ấy. Bà Watanabe Linh Tử ngồi gảy đàn đã là một kiệt tác nghệ thuật. Mái tóc dài đỏ xuống như một thác nước, khuôn mặt bà trang nhã tuyệt trần, những ngón tay ngọc ngà lướt trên phím đàn lúc khoan lúc mau, như đang thủ thỉ tâm tình với cây đàn. Con người và âm nhạc như hoà làm một.

Với Yamashita, Hà Linh Tử đã là một cô gái diễm lệ nhất trên đời, nhưng anh đã phải kinh ngạc trước dung nhan của bà Watanabe Linh Tử. Đã ở tuổi trung niên nhưng bà vẫn giữ được vẻ đẹp khiến người ta nhìn mà phải dè dặt kính nể.

Nhất là đôi mắt trong veo, đen láy, dường như vẫn có nét thơ ngây của con trẻ.

Tuy nhiên Hà Linh Tử đã cho anh biết, sau khi hành thích bộ trưởng hải quân năm xưa, bà Watanabe Linh Tử đã bị thương, rồi khiếm thị.

Cô còn nói sau khi trải qua bao phen biến động, tính tình bà đã trở nên kỳ dị.

Bà Watanabe Linh Tử lặng lẽ lắng nghe Yamashita ca ngợi tiếng đàn của bà, bà mỉm cười: “Tôi nghe Linh tử nói, cậu rất hứng thú với các bộ môn nghệ thuật, nếu cậu muốn, thì có thể bảo nó thường xuyên đưa cậu đến đây, tôi sẽ dạy đàn c...”

Yamashita mừng rỡ, nhìn Linh tử, nhưng thấy ánh mắt của cô hơi mơ hồ xa vắng.

- Hà phu nhân có thể hạ cố bảo ban, cháu rất lấy làm hân hạnh ạ!

- Người trẻ tuổi có thể học đàn hay không, phải do đôi tay trước đã. Cậu cho tôi xem tay được không?

Yamashita ngạc nhiên, nhưng anh hiểu ngay ra “xem tay” là thế nào. Anh chìa đôi bàn tay ra.

Bà Watanabe Linh Tử nâng đôi bàn tay thon dài của anh, khẽ vuốt... vuốt mãi cho đến lúc anh cảm thấy hơi mất tự nhiên, bà bỗng bóp thật mạnh khiến anh phải kêu lên.

Hà Linh Tử nói: “Mẹ ơi!”. Bà mẹ buông tay Yamashita Tsuneteru ra, gật đầu: “Mời cậu về cho!”

Anh cảm thấy như hết đất sống, suýt lặn ra ngất xỉu.

- Kìa mẹ ơi? – Hà Linh Tử kêu lên, cô cũng không biết nói gì nữa.

- Cậu không hiểu tôi nói gì à? – Bà sẵng giọng, gay gắt.

Đâu phải tính tình kỳ quái? Làm nhục rất vô lý thì có!

Yamashita buông tay áo đứng dậy, mở cửa đi ra.

- Anh Yamashita! – Hà Linh Tử chạy theo đến cửa. – Anh chờ đã... - Nhìn thấy anh do dự rồi gật đầu, cô bèn quay trở vào.

Tiếng hai người đối đáp lọt qua tấm bình phong và cửa gỗ, Yamashita nghe thấy tất cả.

- Mẹ chỉ vì con mà thôi, anh ta sẽ khiến con phải đau khổ. - Lời của bà Watanabe Linh Tử như nước suối lạnh lách qua những kẽ đá.

- Lẽ nào mẹ không nhận ra, con đã tìm được anh ấy, một người rất tốt giữa đám đông xung quanh con?

- Tốt, nhưng nhu nhược, cảm giác bàn tay anh ta cũng như con người không đủ cứng cáp! Con cũng giống mẹ, đều là người phải gặp nhiều rắc rối; đến lúc đó anh ta không cứu nổi con đâu!

- Con sẽ tự lo thân. Năm xưa mẹ gặp rắc rối nào có ai giúp đỡ mẹ?

- Hồn xược!

Tiếng guốc gỗ lộp cộp vang lên, Hà Linh Tử đã ra đến cửa, nước mắt đầm đìa.

- Thấy em và mẹ em to tiếng thế này, anh không thể yên tâm. – Nét mặt Yamashita hiện rõ vẻ băn khoăn.

Linh Tử im lặng một lát, rồi bỗng lạnh lùng hỏi: “Anh định thế nào?”

Anh hiểu ý cô là “Có phải anh nhu nhược thật, và định rút lui không?”

- Anh sẽ luôn đến thăm bác, cho đến khi bác bằng lòng cho chúng ta gần bó với nhau. – Anh nói rắn rỏi.

- Em biết, em đã không đánh giá nhầm anh. – Linh Tử ôm choàng Yamashita, hai người nhìn mãi vào mắt nhau, rồi hôn say đắm.

tình nhân đang chìm trong biển lớn tình yêu thì bà Watanabe Linh Tử đã bước ra đứng ở cửa từ lúc nào, đôi mắt ấy hình như vẫn nhìn rõ đôi trai gái đang rất nồng nàn với nhau. Rồi bà hướng về phía xa xa, có nét buồn bã, hình như bà có thể nhìn thấy những điều bất hạnh trong tương lai.

Tuy bà mẹ luôn lạnh nhạt với Yamashita Tsuneteru, nhưng tình yêu mạnh liệt giữa Linh Tử với anh vẫn rất đậm thắm.

Đến nay anh đã là sinh viên y khoa năm thứ ba, thường phải đi kiến tập ở các bệnh viện và phòng khám. Linh Tử cũng sắp tốt nghiệp, trường sư phạm cao cấp Tokyo đã có thư mời cô, sau kỳ nghỉ hè này cô sẽ trở thành giáo viên mỹ thuật của trường.

Mùa hè nóng bức cũng là những tháng ngày của tình yêu cháy bỏng.

Nhưng một hôm, lúc chập tối sau khi không khí nóng đã bị xua tan, Yamashita lại trông thấy vẻ mặt nặng nề của Linh Tử. Lần trước sau khi anh nhìn thấy vẻ mặt này, cô đã đi mất hút ba năm trời.

- Bao năm quen biết em, sự bình thản và tươi vui của em đã khiến một người hay u sầu như anh luôn thấy lạc quan, bây giờ đến lượt anh quan tâm... Em làm sao thế?

Linh Tử cười cười: “Có phải anh đã quên rồi không, em đã từng cảnh báo anh đừng nên quá gần em, kéo anh sẽ bị thương. Anh còn nhớ hồi học trung học chỉ quen nhau ít ngày chứ? Vết thương thành sẹo thì anh đã quên cả đau rồi à?”

Lòng Yamashita Tsuneteru bỗng như chùng xuống. Linh Tử đôi khi rất bướng bỉnh thật, nhưng nét mặt và lời nói hôm nay không có vẻ gì là nói đùa.

- Kìa, em vẫn chưa cho anh biết đã xảy ra chuyện gì?

- Hoàn cảnh của con người ta luôn thăng trầm biến đổi, cho nên em chẳng thể ngày nào cũng cười vui! Có những chuyện không như ý, mình em gánh chịu là đủ rồi, em không muốn anh phải lo lắng cho em. – Cô bỗng xoay người lại ôm lấy anh, dịu dàng nói - Nếu có ngày anh và em trở thành một phần của nhau, em sẽ cùng anh chung hưởng những ý nghĩ kỳ quái của em, em chỉ mong lúc đó anh đừng chê trách em làm phiền anh!

Rồi cô chạy vụt đi, tan biến trong sắc trời hoàng hôn.

Đêm hôm đó, Yamashita trần trọc mãi.

Rồi anh cũng nghĩ ra được một điều: “Sao mình cứ ngớ ngẩn chờ đợi gì nữa? Chẳng lẽ mình không hy vọng cùng Linh Tử trở thành một phần của nhau hay sao?”

“Linh Tử, em hãy lấy anh!”. Trên đường đi đến nhà Linh Tử, anh nhắm đi nhắm lại câu này không biết

bao nhiêu lần.

Nàng sẽ nói gì? Bà mẹ sẽ nói gì?

Anh ta nhu nhược mềm yếu cũng như bàn tay anh ta!

Anh bước đi trong nỗi thấp thỏm. Đến nơi, anh gõ cửa mãi mà không thấy ai lên tiếng.

Cửa chỉ khép hờ.

Anh gọi to, rồi đẩy cửa.

Bước vào, cảm thấy rất lạ. Anh thăm than thở.

Tất cả đồ đạc vẫn còn nguyên, nhưng các đồ dùng sinh hoạt nho nhỏ: cái gương nhỏ, cái đèn bằng bìa giấy, chậu cây cảnh xinh xinh... đều mất tăm mất tích. Cứ như một căn nhà không có người ở.

Con tim anh như thất lại từng cơn.

Nhất là khi nhớ lại những câu nói của nàng hôm qua.

Anh đi thẳng vào buồng riêng của nàng. Mọi vật dụng cũng không còn bóng dáng.

Anh bỗng đứng sững lại, nhìn chăm chăm vào cái bàn viết của Linh Tử.

Trên bàn là chiếc hộp nhỏ men xanh lưu ly, từ trong hộp thấp thoáng loé ra đốm sáng nhàn nhạt trong căn phòng hơi âm u. Chính là bức vẽ nhỏ xíu mà nàng đã đưa anh xem khi hai người mới gặp nhau lần đầu tiên, do bà Watanabe Linh Tử vẽ: hai con đom đóm biết phát sáng trong bóng tối.

Lúc này anh mới nhận ra chiếc hộp còn đặt trên một mảnh giấy viết thư.

Chữ viết rất đẹp, mềm mại, chỉ có độc một câu: “Anh cần bao lâu để quên em?”

34

Bác sỹ điều trị dẫn 3 sinh viên thực tập đi tuần các buồng bệnh xong, để lại cho họ một chồng các biên bản hồ sơ cần phải thực hiện. Quan Kiện ôm xấp giấy tờ bệnh án về phòng, lặng lẽ vùi đầu vào làm ngay. Anh đang hì hục viết, bỗng cây bút trên tay “bay” đi đâu mất.

- Biết ngay là em mà! Quan Kiện đành xoay người lại, nhìn Âu Dương San vừa mới “tập kích” anh.

Lâu quá mới gặp anh! Kiện bấm đốt ngón tay, mới chỉ có 3 ngày!

- Em không nói về chúng ta, mà nói về cha mẹ anh và anh. Hai bác đang lo về anh! Gọi di động cho anh thì anh tắt máy nên hai bác đành hỏi em, cứ như em là con dâu nuôi sẵn từ bé của nhà anh! – San hay thích nói vổng lên, khiến mấy cô cậu đang thực tập sinh ở trong phải bật cười. Thôi được trưa anh sẽ gọi điện về nhà! Kiện trả lời quấy quá cho xong. E là không đơn giản thế đâu. Hai bác muốn tối nay

em đưa anh về nhà. Kiện ngân người, vội lắc đầu “Không được, tối nay anh có việc” San cười nhạt, hỏi mấy thực tập sinh đang ngồi tại đó “Hôm nay anh ấy có phải trực đêm ko?” Một anh cười nói “Không trực ở đây, nhưng chẳng biết anh ấy có trực nơi khác không. Chúng tôi ngờ rằng anh ấy cần tháp tùng ai đó...”

Kiện ném cây bút bi về phía anh ta, rồi nói với San: “Thông cảm cho anh, tối nay anh phải tiếp khách quý, không thể về nhà. Hay là anh sẽ xin phép “cty tâm sự” tối mai sẽ về!”

San hỏi: “Anh đi có việc gì? Anh đã nói ko giấu em thì hãy giữ lời”

Kiện không địch nổi nữa, đành nói thật “Tối nay anh phải đi ăn với mấy người bạn, không thể từ chối. Anh sẽ gọi điện nói rõ với bố mẹ, mọi người cứ yên tâm.”

- Câu hỏi cuối cùng “đi ăn với 1 người, hay đi với đông người”

- Ít ra là năm, sáu người. Nói dối em thì anh là con chó!

- Câu cuối cùng: Ăn ở đâu?

- Anh đã trả lời câu cuối cùng rồi mà.

Nói đi, anh có định làm xong các hồ sơ bệnh án này ko?

Ở hiệu hoa Lãng trên đường Ngân Hà. Hiệu ăn Nhật Bản. Anh đã học được cách ăn sòng nuốt tươi từ khi nào vậy.

Kiện đứng dậy, từ từ đẩy 2 vai San ra đến tận cửa phòng, nói nhỏ “Nào, San! Anh xin em hãy ngoan ngoãn đi về làm việc đi! Việc của anh, anh sẽ làm chu đáo. Chuyện tối nay đi ăn cũng liên quan đến vụ án Thi Di”

- Thật không? San lờ mắt nhìn anh, anh đã rất thân mật với cô gái ấy, em cho rằng anh đã quên bém Thi Di rồi thì có.

- Nói vớ vẩn gì đó! – Kiện thấy tức ngực. Đừng có rồi hơi bới chuyện ra!

- Mỹ nhân Phiên dịch ấy chắc thuộc nhóm người sinh Nhật Bản? Cho nên anh chị mới đi ăn Sushi! Em đến thư viện tra cứu hộ anh về ông Yamashita gì đó, ngẫu nhiên nhìn thấy 2 người rất là ăn ý, cứ như là đã hợp tác mấy chục năm. May mà chân tay 2 người vẫn còn sạch sẽ, nếu ko thì ... hừ!

- Nói năng bát nháo gì thế... cô ấy là phiên dịch của anh!

- Anh đang làm gì? Quen cô ta như thế nào? Sao lại khéo thế, anh định tra cứu về 1 người Nhật, thì lại tìm ra ngay 1 phiên dịch tiếng Nhật xinh đẹp như vậy?

Có những chuyện lúc này anh chưa tiện nói. Chờ anhều tra xong sẽ kể cho em biết ko thiếu 1 chữ! Anh cũng sẽ đưa em đi ăn sushi được chứ? Kiện nhớ lại ngày xưa anh vẫn hay dỗ dành San như thế này. San cúi đầu ngẫm nghĩ rồi nói “Anh là chàng ngốc hay sao mà vẫn định nhử cái kẹo để dỗ dành em

như đồ trẻ con? Tất nhiên là em biết ko thể ép anh nói ra điều gì, nhưng dù sao anh cũng đừng quên việc chính của mình”

Kiên đứng đó, vô số ý nghĩ đang xáo trộn trong đầu anh. Đúng, sứ mệnh của mình là phải tra ra hung thủ đã hại Thi Di. Con đường này dường như rất dài, rất khúc khuỷu, nhưng mình chẳng làm việc gì đáng hổ thẹn, mình vẫn dốc sức để làm. Dịp này có lẽ mình ko nhận ra, người ngoài thì cho rằng mình đang rất “ăn ý” với Satiko?!

Anh bâng khuâng nhìn theo bóng San đi xa dần, anh đứng đó rất lâu. Rồi trở vào phòng ngồi lên bàn. Vừa cầm bút lên thì tiếng San lại oang oang ngoài cửa: “Anh Kiên đã nói sẽ đưa em đi ăn sushi thì chớ có quên, các anh cũng đều nghe thấy rồi đấy!”

35

Hôm trước Yasuzaki Satiko và Quan Kiên đã nhất trí, sẽ cho ông Yamashita Yuuzi biết về các phát hiện mới nhất của họ. Về mối tình của ông Yamashita Tsuneteru và Hà Linh Tử.

Kể cả chuyện đào mộ nữa. – Các vị... làm thế thì quá cực đoan! – Ông Yamashita Yuuzi rất ít khi dùng từ “cực đoan”. Nhưng nghe họ “báo cáo” xong thì ông lại có phản ứng rất “cực đoan”, rất ko bình thường đối với ông. Ông nhìn chằm chằm hai đường tứ quý cao bằng nửa người đang bày trong phòng làm việc, trầm mặc hồi lâu. Họ đã xin lỗi ông rất chân thành nên ông cũng dần nguôi ngoai. – Tôi cũng hiểu rằng... nên cảm ơn 2 người đã rất tận tụy, đã giúp tôi tìm ra những bài thơ chưa công bố của cha tôi và đã phần nào giải tỏa được 1 câu hỏi lớn của tôi: tại sao cha tôi nhất định muốn được an táng ở Giang Kinh.

- Tuy nhiên chúng tôi vẫn không hiểu, tại sao cứ phải là Giang Kinh, mà ko phải là Nara, là Tokyo – những nơi họ đã gặp gỡ và đã yêu nhau. Quan Kiên hy vọng ông Yamashita sẽ cho biết thêm những đầu mối về ông cụ Yamashita. Chắc ông phải là người rất hiểu về cha mình. – Tôi cũng thấy ngượng ngịu, thực ra tôi không hề hiểu gì về cha mình. Ông Yamashita than thở, rồi ông bậm môi nhích mép thật chặt, tỏ ý ko muốn bàn nữa. Satiko và Quan Kiên nhìn nhau. Ông bỗng nói: Các vị có hứng cùng dự họp mặt và ăn tối với chúng tôi ko? Tối mai. Có lẽ trong đó sẽ có người giúp 2 vị giải tỏa câu hỏi này.

“Ở Giang Kinh có ít nhất 30 hiệu ăn Nhật Bản, phần lớn là chi nhánh của cùng 1 hãng, chỉ có món ăn của hiệu Hoa Lãng là đậm hương vị Kansai thứ thiệt, giá cả cũng phải chăng”. Thoạt nhìn ông Kurumada có vẻ như 1 nhà kinh doanh rất khôn ngoan, khuôn mặt đầy đặn, đôi mắt nhỏ và tròn ánh lên những nét linh hoạt, nói năng rất có duyên. Bên cạnh ông là Inouse Hitoshi thì lại ít lời trông hơi giống Ken Katakura (diễn viên điện ảnh nổi tiếng cách đây 3 thập kỷ) khi đã có tuổi, với khuôn mặt vuông vức đôi lông mày rậm. Ít nói nhưng ông rất hài hước hai người đều nói tiếng Trung Quốc rất trôi chảy, thậm chí giọng ông Kurumada còn mang âm sắc Bắc Kinh.

Trước đó ông Yamashita đã giới thiệu, 2 vị này đều là phóng viên Nhật Bản thường trú tại Bắc Kinh, điều càng thú vị hơn là họ lại khá giống những “chuyên gia thông tin” vì họ rất yêu mến văn hóa Trung Quốc

Cả 2 đều xứng đáng được gọi là “nhà Trung Quốc học” Một số cơ quan thông tin cơ bản cỡ nhỏ của Nhật Bản không có tiềm lực mạnh như “Chiêu Nhật Tân Văn” “Độc Mại Tân Văn” hoặc NTV không

thể cử phóng viên thường trú Trung Quốc, họ đành đặt mua “thông tin” hoặc phim tư liệu của Kurumada và Inouse Hitoshi. Họ vốn đều là học giả chuyên sang làm ký giả nên bài viết của họ thường mang đậm phong cách cá nhân. Cả 2 đều nói rằng, chính vì họ yêu mến Trung Quốc cho nên 1 số cơ quan thông tin Nhật Bản cảm thấy hơi bất an, bởi thế mỗi lần trở về Nhật, họ thường có cảm giác “chẳng thể nán lại lâu”. Họ thường bị chụp mũ “thân Trung Quốc”, thậm chí “nịnh Trung Quốc”. Cách đây không lâu, họ trở về Nhật và liền danh viết 1 bài xã luận khá dài, chỉ trích cánh hữu Nhật Bản đã dùng lại khẩu hiệu từ trước đại chiến II trong sách đức dục và lịch sử nhà trường tiểu học, có dấu hiệu cường điệu về sự uy hiếp của Trung Quốc. Hai ông đã méch lòng ko ít các vị “cờ bự” Inouse Hitoshi nói nhỏ nhẹ, tán đồng với ông Kurumada “Đây là nơi 2 người già độc thân ăn, chủ hiệu và nhân viên đã nhẵn mặt chúng tôi rồi”

Nói rồi cả 2 ông đều nhìn sang người phụ nữ trung niên xinh đẹp đang đứng bên ông Yamashita. Có thể nhận thấy khuôn mặt hơi dài của ông Yamashita Yuuzi có nét lúng túng. Đứng bên ông là tiến sĩ Chiba Ichinose. Ngoài Quan Kiện và Satiko, Chiba Ichinose là thành viên duy nhất của tổ thí nghiệm có mặt ở bữa tối hôm nay. Quan Kiện hơi ngạc nhiên: ông Yamashita làm thế này liệu có khiến các thành viên khác cảm thấy mình bị phân biệt đối xử không?

Chiba Ichinose đeo kính áp tròng, trang điểm sơ sài như mọi ngày, trông rất lịch sự. Chiba Ichinose mỉm cười: “Tôi là Chiba Ichinose đồng nghiệp của ông Yamashita. Rất hân hạnh được gặp 2 vị hàng đầu của giới báo chí” Ông Yamashita giới thiệu về Chiba Ichinose và nhấn mạnh vợ ông đang ở Nhật Bản. Rồi ông giới thiệu về Yasuzaki Satiko và Quan Kiện. Nghe nói Yasuzaki Satiko là con gái ông Yasuzaki Hiroshi, hai nhà báo đều hào hứng gật đầu “chúng tôi đều có dịp gặp mặt cha cô, ông ấy qua đời, thực hết sức đáng tiếc.” Satiko cúi đầu đáp lễ, nói: “thì ra 2 vị đã gặp cha tôi”. Kurumada nói: “các nhân vật của giới văn hóa Nhật Bản tới Giang Kinh, chúng tôi đều được thông báo. Chỉ cần thu xếp được, thì chúng tôi đều tiếp đãi. Ông ấy... tính rất độc lập, ưa yên tĩnh, cuộc sống của chúng tôi thì tương đối ồn ào, cho nên sau khi dùng bữa, chúng tôi mời đi hát karaoke thì ông ấy từ chối. Lần thứ 2 gặp ông ấy, thì chính là...” Ông không nói tiếp nữa nhưng ai cũng hiểu cả.

Ông Yamashita đỡ lời, “phụ thân tôi sang đây nhiều lần đều đc 2 vị này tiếp đãi, nên các vị ấy đã trở thành bạn thân. Phụ thân tôi thường ca ngợi hai vị hết lời, nhất là 2 vị đã luôn luôn nhiệt tình với văn hóa Trung Quốc. Tôi là con có tình cảm, yêu mến cuộc sống và lý trí, nhưng non yếu về văn học cho nên vẫn chưa lĩnh hội được những lời chỉ bảo của phụ thân”

Inouse Hitoshi nói “Văn hóa Trung Quốc và văn hóa Nhật Bản vốn có chung nguồn gốc sâu xa, muốn tìm hiểu và mến yêu nó ko khó gì” ông Khoát tay nói tiếp: “Chúng ta đều khách khí quá, cứ đứng mãi ở cửa, nào chúng ta vào bàn ăn”

Hiệu ăn Hoa Lãng bài trí theo kiểu Nhật, không dùng bàn ghế như các hiệu ăn nhanh, đại sảnh chỉ có 2 chiếc bàn nhỏ, còn lại đều là các gian riêng có cửa sổ bằng gỗ, khách sẽ ngồi sàn để ăn. Trước tiên họ lên 7 món ăn: ba món nấm, bỗng rượu, cá ù khía lát, cá mực mù tạt, củ cải dầm, cá huyết tử, nộm thập cẩm và sò nhúng. Inouse Hitoshi nói “vì chỉ nhằm gặp mặt trò truyện nên chúng tôi ko bày vẽ món ăn Kaiseki (1 cách ẩm thực theo phong cách Nhật Bản rất cầu kỳ) làm gì, mời các vị dùng tự nhiên. Thời tiết thì đang mát, nên cũng ko gọi món dưa mơ xanh sở trường của hiệu này, vì sợ ăn vào sẽ lạnh bụng”

Kurumada nói “hai chúng tôi dường như ngày nào cũng tranh luận xem món ăn Nhật đã âu hóa đến

mức nào rồi. Chúng tôi cho rằng hiệu này nấu món ăn Nhật rất chuẩn, nhưng cách bung món, chế biến cho đến bày biện sắp xếp đều ít nhất đã Âu hóa. Tôi hơi gàn, cho rằng việc gì cũng phải tách bạch rõ ràng, cần phải giữ cho đặc trưng và truyền thống không bị lai căng, nếu cứ âm thầm lai tạp để rồi mất đi cái tinh túy thì sẽ là nguy hiểm. Nhưng ông Inouse Hitoshi thì lại thoáng hơn, cho rằng sự tiến bộ của Nhật Bản vốn nằm ở chỗ biết vận dụng cái hay của Trung Quốc và Phương Tây biến thành cái hay của mình, cho nên món ăn Nhật vẫn cần giữ được bản sắc, nhưng Âu hóa về hình thức thì cũng chưa phải là tai họa gì ghê gớm”

Ông Yamashita chỉ ngồi lắng nghe, và luôn cố mỉm cười. Ông Inouse Hitoshi nhận ra ông có phần hơi gượng, bèn nói “Ông Kurumada ạ, ông Yamashita ko thành thời để bàn chuyện 4 phương như chúng ta đâu, ông ấy đã gắng thu xếp để mọi người cùng gặp gỡ là rất quý rồi, ta nên vào đề đi”

Kurumada gật đầu, “Vâng! Đúng hôm nay mời các vị đến là nhằm chào đón các vị, và cũng vì 1 số tình hình gần đây, tôi nghĩ là các vị cần biết...”

Quan Kiện nói: “Tôi có mặt ở đây, chắc có 1 số chuyện các vị ko tiện nói?”

Inouse Hitoshi cười, “nếu thấy ko tiện chúng tôi sẽ dùng tiếng Nhật” Quan Kiện cười.

Ông Yamashita nói: “Chính 2 ông ấy dặn tôi là phải mời Quan Kiện đến!”

Kurumada nói: “Đúng thế, anh đừng ngại gì. Phóng viên chúng tôi hề biết những gì sẽ đều viết ra để thiên hạ cùng biết. cho nên ko có cái gọi là bí mật” Ông ta bỗng đứng lên mở cửa phòng, nhìn quanh, rồi lại khép lại. Quan Kiện và Satiko nhìn nhau, và cũng hiểu rằng động tác ấy của ông ta lại trái hẳn với câu vừa nãy “chẳng có gì gọi là bí mật”

ngồi xếp bằng tròn, rồi nói tiếp: “Xin hỏi, chắc tiến sĩ Yamashita sang Giang Kinh lần này không đơn thuần là trao đổi học thuật chứ ?!”

Yamashita gật đầu “ko dám dấu gì, chắc 2 vị tài ba cũng đã đoán ra rồi, tôi còn vì 1 chuyện vẫn luôn canh cánh trong lòng”

Kurumada nói “Vụ án thân phụ ông bị hại cách đây năm năm, bị cướp tác phẩm gốm sứ tôi cũng như bên cảnh sát đều ngờ rằng đó là hành vi của bọn trộm chuyên nghiệp, tôi vốn thích bay nhảy, ưa tìm hiểu khám phá, có lẽ đó cũng là nguyên nhân khiến tôi chuyển sang nghề làm báo. Vụ đó bị mất cả bảy mươi tác phẩm gốm sứ, đều là tác phẩm rất thành công của ông Yamashita Tsuneteru, dù xét từ góc độ nghệ thuật hay giá trị kinh tế. Tôi đã hỏi các chuyên gia bán đấu giá ở New York và Tokyo, họ đánh giá rằng 1 trong những tác phẩm đó nếu bán đấu giá thì giá khởi điểm tối thiểu cũng phải là 50 vạn đô la Mỹ. Tác phẩm đỉnh cao “Huỳnh hỏa trùng tương vọng”, năm đó được coi là có giá trên ba triệu đô la”

Quan Kiện trầm trồ “đắt thế kia à?”

Ông Yamashita gật đầu “Luật sư của cha tôi cũng đánh giá xấp xỉ con số mà ông Kuramada vừa nêu” Khuôn mặt đầy đặn của ông Kuramada thoáng có nét đặc ý “tác phẩm đặc sắc bị trộm cắp, chứng tỏ kẻ trộm rất sành sỏi, cho nên rất có khả năng là do bọn trộm chuyên nghiệp gây ra. Cảnh sát vẫn nghi ngờ,

thậm chí còn “đánh” người vào nằm vùng ở trọng điểm tình nghi, nhưng ko thu được kết quả gì. Vì thế tôi bèn tìm sang con đường khác. Ông Inouse Hitoshi rất sành về nghệ thuật và quen biết các nhân vật trong giới kinh doanh nghệ thuật, nên tôi nhờ ông ấy giúp đỡ. Bởi vì, giới kinh doanh nghệ thuật và các băng nhóm ... Chà, ý tôi muốn nói là có quan hệ rất tế nhị. Ông Inouse Hitoshi quả là 1 phóng viên siêu hạng, sau các cuộc điều tra, ông ấy đã biết tương đối sâu về các băng nhóm trộm cắp tác phẩm nghệ thuật. Đã phát hiện được những gì cụ thể, thì xin mời ông Inouse Hitoshi có lời” Nói xong ông lại đứng dậy, ra kéo cửa nhìn 1 lượt. Ông Inouse Hitoshi nói: “Người ở giới kinh doanh nghệ thuật cho biết, các băng nhóm trộm cắp các tác phẩm nghệ thuật gần đây có vẻ nhộn nhịp, rục rịch hành động... chỉ vì chuyển sang Trung Quốc của ông Yamashita lần này. Họ cũng như chúng tôi hiểu rằng ông Yamashita vẫn quyết hung thủ sát hại phụ thân năm xưa, ông sang lần này đương nhiên là có chuẩn bị mọi bề...”

Satiko khẽ huých cùi tay vào Quan Kiện, Ông Kudumada ngồi đối diện cũng nhìn sang anh.

-Nếu việc phá án có tiến triển, thì cũng có hi vọng các tác phẩm quý giá kia sẽ lại được nhìn thấy ánh sáng, khi chúng còn ở trạng thái “giữa cõi âm dương” chưa được trở về, sẽ là cơ hội rất tốt để những kẻ trộm cắp lợc lỏi ấy ra tay. Ông Inouse Hitoshi ngừng 1 lát rồi nói tiếp. Nói cách khác, tôi ngờ rằng đã có bọn trộm tác phẩm nhà nghề đến Giang Kinh này rình mò đánh hơi, một khi tác phẩm được công khai hóa thì có thể sẽ biến thành miếng mồi của chúng.

Ông Yamashita gật đầu “Xin cảm ơn các thông tin của 2 vị. Có điều, hiện nay chúng tôi vẫn chưa biết gì về các tác phẩm ấy của phụ thân, cho nên lại càng trần trọc ngủ không yên”.

Quan Kiện bắt giắc nhìn sang ông: rất khó mà hình dung nhà khoa học lúc nào cũng điềm tĩnh thản nhiên kia có thể “trần trọc ngủ ko yên”

Ông Kudumada nói “Chúng tôi chỉ muốn nhắc các vị, sau khi phát hiện ra các tác phẩm ấy thì phải liên hệ ngay với cảnh sát. Đó là cách tốt nhất để giữ cho các tác phẩm an toàn”

Ông Yamashita lại cảm ơn rồi nói “Tôi có điều này rất mong 2 vị giúp đỡ ...đôi khi tôi cảm thấy có lẽ 2 vị rất hiểu về phụ thân tôi” Cả 2 nhà báo đều nói “không dám, ko dám” Ông Yamashita nói: “Hai vị đã từng nghe nói về Linh Tử chưa?” Hai nhà báo nhìn nhau, ông Kudumada nói “chẳng giấu gì ông, lúc sinh thời đại sư Yamashita Tsuneteru hầu như không bao giờ nói về chuyện riêng tư của mình” sau khi đại sư mất, chúng tôi có ý định biên soạn 1 cuốn truyện ký về ông, nhưng rất khó làm, vì tư liệu về cuộc đời ông quá ít. Nhưng chúng tôi đã đc đọc thơ tam cú và thơ cổ của đại sư, có thấy tên Linh Tử được nhắc đến nhiều lần, chúng tôi cho rằng đó là người yêu đầu tiên của ông thuở thiếu niên. Hình như bà mẹ Linh Tử là 1 tội phạm bỏ trốn, chắc cũng vì nguyên nhân ấy nên chẳng bao lâu Linh Tử cũng biến mất trong cuộc sống của đại sư”

“chỉ tạm thời vắng bóng” ông Yamashita nói “chúng tôi đọc được tài liệu nói là ...Hà Linh Tử về sau lại xuất hiện, cùng cha tôi yêu nhau trong 3 năm, rồi lại mỗi người 1 ngã. Đó là th học ở đại học danh tiếng Tokyo, chẳng rõ có phải là thời gian thất tình hay không. Cha tôi hồi còn sống đã mua sẵn sinh phần ở Giang Kinh để an táng cùng Linh Tử. Tuy việc đó thực rất ko công bằng đối với mẫu thân tôi, nhưng... đó là sự lựa chọn của ông”, tôi cho rằng nếu có thể tra được về con người Linh Tử thì biết đâu sẽ gợi mở cho việc tìm ra nguyên nhân cái chết của cha tôi.

Hai nhà báo đều băn khoăn ko hiểu tại sao việc tìm hiểu về Linh Tử, người tình thời trai trẻ của ông Yamashita Tsuneteru, lại có thể trợ giúp cho việc phá án. Nhưng ông Inouse Hitoshi vẫn nói: “Được, chúng tôi sẽ cố gắng hết sức. Tuy nhiên, tôi tin rằng ông Yamashita đã biết, phụ thân ông liên quan đến Trung Quốc không chỉ vì giao lưu văn hóa”

“Vâng, tôi biết. Cha tôi hồi trẻ cũng nhập ngũ như đại đa số thanh niên và là 1 bác sỹ quân y trong quân đội Quang Đông” Vừa nghe xong câu này, Quan Kiện và Satiko đều khẽ “à..” 1 tiếng. Hai nhà báo cũng trở nên nghiêm trang, ông Kurumada nói “Lớp trẻ các vị chắc ko biết, lớp người như chúng tôi hồi trẻ không vào quân đội chỉ là thiểu số”

Quan Kiện đang ngồi im bỗng đứng phắt dậy chạy ra mở cửa. Bởi vì, anh thoáng nhìn thấy sau lớp kính mờ có bóng người thấp thoáng. Nhưng ngó nhìn hành lang lúc này vắng tanh. Anh ngoảnh lại nói 2 chữ gọn lỏn “có người” Rồi anh chạy sang bên phải theo cảm giác. Chỗ hành lang chỉ là chỗ rẽ phải nối với đại sảnh. Đầu kia của đại sảnh có ánh đèn, anh thấy hình như có bóng đen hắt lên tường. Bóng đen ấy mờ đi rất nhanh, mất hút. Quan Kiện ngoặt sang hành lang thì va ngay vào một nhân viên vừa bê đồ ăn đi đến, thế là bát canh ba ba đổ tung tóe ra sàn. Anh vội nói “xin lỗi” rồi lại nhìn ra phía trước, ko hề có bóng đen nào khả nghi

-Anh có thấy 1 người vừa chạy qua đây không?

Chỉ thấy mình anh đang chạy thôi, anh ta ngán ngẩm trả lời. Quan Kiện chạy qua đại sảnh, rồi chạy ra ngoài cửa. Trời hơi lạnh, nhưng còn sớm vẫn đang có người đi qua đi lại. Satiko và ông Kurumada cũng vừa chạy đến, hỏi anh “thế nào rồi?” Anh nói: “có lẽ tôi đã hoa mắt nhìn nhầm, ngỡ là có người đang nghe trộm...”

Ông Kurumada nói “Anh Kiện nhanh nhẹn như thế, nếu có kẻ nghe trộm chắc cũng ko thể chạy kịp” Ý ông là “anh đã nhìn nhầm mất rồi”

Yasuzaki Satiko bỗng hỏi: “Lạ nhỉ! Ông đâu”

Ông Inouse Hitoshi ra khỏi gian nhà ăn, đi sau ông Kurumada và cô Satiko ra phía đại sảnh và cửa chính để tìm kẻ nghe trộm. Ông rất thuộc các lối đi trong hiệu ăn này, ông thoáng nghĩ ngợi, rồi quay người chạy ngược lại, nghĩ là có thể đi tắt để chặn kẻ kia.

Hành lang bắt đầu hơi vương, hai bên đều là các phòng ăn, trước mặt là phòng karaoke đang vắng vắng giọng hát lè nhè men rượu lời ca Nhật Bản. Đã là hết lối, chẳng còn chỗ có thể nấp. Bỗng ông nhìn thấy cái cửa “Exit” thoát hiểm khi có hỏa hoạn, ông đẩy cửa. Làn gió lạnh phả ngay vào mặt. Đây là sau lưng của hiệu ăn Hoa Lãng, một cái ngõ tối om. Không hiểu sao ông có cảm giác nguy hiểm đang rình rập đâu đây. Còn chưa kịp bước vào thì trước mắt ông đã tối sầm, một bóng đen như 1 làn mây phủ trùm lên ông. Ông định kêu lên, nhưng 1 bàn tay lạnh giá đã bóp chặt cổ ông. “Những điều không nên biết thì ông đã biết cả rồi vậy mà vẫn ko chịu khóa cái mồm lại” Giọng nói trầm trầm và rì rít, bàn tay bóp càng chặt hơn ông Inouse Hitoshi cơ hồ tắc thở.

Sau bữa ăn ông Inouse Hitoshi nói là mình hơi say, nên vội gọi taxi về luôn. Ông Kuramda lẩm bầm mãi “Lạ nhỉ, lạ nhỉ...”sau khi ông Yamashita và cô Chiba Ichinose lên xe đi rồi, ông quay sang hỏi Quan Kiện và Satiko: “Hai người cũng về bây giờ?”

- Cháu về ký túc xá giáo viên ngoại ngữ , mẹ cháu ở đó. Thực ra cô và Quan Kiện đã hẹn nhau dành 2 giờ trước khi làm thí nghiệm đêm nay để bàn xem nên điều tra tiếp như thế nào.

Hai người đi cùng 1 đường à? Kurumada cười. Thế thì tôi ko tiền nữa nhé.

Quan Kiện nói “Ông có điều gì...xin cứ nói với tôi”

Ông ta cười “Thì ra anh vẫn không quên...” Ông thở dài, sắc mặt hơi nặng nề, rồi ông nhìn sang cô Yasuzaki Satiko. Quan Kiện nói: “Cô Satiko đã giúp đỡ tôi rất nhiều, chúng tôi đều rất tin nhau, xin ông cứ nói, không sao cả”

Ông Kurumada gật đầu, lại thở dài rồi nói: “Tôi đã hơi cẩn thận quá, tối nay tôi vẫn định gặp riêng anh để nói về phát hiện mới nhất của tôi... tức là về cô Hoàng Thi Di”

Tim Quan Kiện bỗng đập nhanh

- Lượng thứ cho tôi nhé. Lúc nãy ăn cơm tôi đã nói, tôi hay tìm cách giải tỏa nghi vấn, chuyện cô Thi Di bị hại, tôi rất kinh ngạc nhất là khi được biết cô ấy là con gái ông Hoàng Quán Hùng, người bảo vệ đã bị giết hại trong vụ cướp tác phẩm gốm sứ cách đây Tôi thấy rất kỳ quái, thế là tôi bắt đầu điều tra độc lập. Tiếc rằng kết quả hầu như bằng ko.Cho đến hôm qua, trong một cuộc phỏng vấn, tôi đã biết 1 thông tin chắc sẽ rất có ích cho anh. .. nhưng tôi ko thể ko cho anh biết.

Chương 36 - 40

36

- Người này nói mình là Phương Bình, nghiên cứu sinh của ĐH Y Giang Kinh, làm các đề tài ở Trung tâm nghiên cứu Đông Tây. Cô ấy nói mình biết thông tin quan trọng liên quan đến vụ giết hại Hoàng Thi Di-Cảnh sát Trần dẫn Ba Du Sinh đi ra phòng tìm hiểu tin tức – Tôi đã xem chứng minh thư và thẻ sinh viên của cô ta , không vấn đề gì. Tôi đã bảo cô ấy ngồi chờ, vì muốn đích thân anh ra nghe. Cô ấy đến muộn thế này, tôi đâu nỡ để “con vạc ăn đêm” như anh chẳng vớ đc gì!

- Anh Trần thực có tài trấn tĩnh,có thể nhận nại chưa nghe vội. Tôi rất cảm động đấy! Sinh cười và nói vậy. Anh chưa thể tin vào lúc này mà chưa có đc thông tin quan trọng!

Điều tra mỗi vụ án, thường là trong 3 tháng đầu tiên sẽ thu được vô số manh mối, một phần trăm trong đó tạm gượng coi là có liên quan đến vụ việc. Còn phần lớn chỉ là nghi ngờ hoặc rất hão huyền, hoặc chỉ là cách hiểu rất nông cạn của những tay trình sát nghiệp dư. Tình hình là sau khi Văn Nhật Phi mất tích năm xưa cũng là 1 quá trình như thế. Các vụ án bế tắc mà Ba Du Sinh từng tham gia mấy năm nay cũng vậy. Khuôn mặt gầy guộc của Phương Bình có vẻ bất an. Thấy cảnh sát Trần ra cùng 1 cảnh sát đeo cặp kính to, đôi môi cô không ngớt mấp máy, hình như không phải cô đến để cung cấp thông tin mà là đến để đầu thú hoặc để bị thẩm vấn.

-Phương Bình ạ, dù là thông tin gì thì vẫn là sự giúp đỡ lớn đối với chúng tôi. Cô đừng lo ngại gì, cứ thư thả mà nói. Sinh ân cần pha cho cô cốc nước trà.

-Em muốn nói rằng ... lẽ ra mình nên sớm nói cho các anh biết. Vậy ko rõ em có bị truy cứu trách nhiệm không?

Cô yên tâm trước đây chúng tôi chưa từng thẩm vấn cô bất kỳ điều gì liên quan đến vụ án. Miễn là cô không dính dáng thì chúng tôi ko có bất cứ lý do gì để truy cứu trách nhiệm của đối với cô cả. Sinh nhẹ nhàng an ủi.

- Nhưng em nghĩ là...nếu mình sớm nói ra...thì chưa biết chừng... em cũng chẳng rõ nữa.

Cô dừng vội kết lặn gì cả. Tôi tin rằng hồi trước cô không nói, chắc là vì cô đã suy nghĩ có phần hợp tình hợp lý.

Phương Bình hít sâu 1 hơi, rồi nói tương đối bình tĩnh. “buổi chiều hôm Thi Di bị hại, em ngẫu nhiên nhìn thấy...kể lại em thấy quá ngán, em thấy....giáo sư Nhiệm ôm chặt Thi Di”

Sắc mặt của Sinh và Trần vẫn rất bình thản.

- Em lên nhìn, còn họ thì không trông thấy em. Thi Di cố vùng thoát ra, vẻ mặt rất cau có, khó chịu, gắt lên với ông Nhiệm mấy câu gì đó, đỏ mặt, rồi đi ra.

Chỉ thế thôi à? Chờ 1 lát thấy Phương Bình ko có ý nói gì nữa. Trần bèn hỏi.

- Chỉ thế thôi ạ, cho nên sau khi Thi Di bị hại em vẫn cứ do dự ko biết có nên tố giác ông Nhiệm hay không. Em nghĩ rằng với tính cách của ông ấy, ông ấy ko thể giết người... Ông ấy lại đang là thầy giáo hướng dẫn em, nếu ông ấy bị vạch trần dù ko liên quan đến vụ giết người, thì cũng chẳng thể được ở trung tâm nghiên cứu nữa, vậy em sẽ ra sao? Sau đó lại có 1 sinh viên nữa bị giết, em cho rằng hung thủ ko thể là ông Nhiệm, nhưng em cũng nghĩ rằng, nếu vì Thi Di đã kể chuyện kia với anh ta, nên anh ta bị giết để diệt khẩu thì sao? Mặt khác em thấy ông Nhiệm vẫn rất tốt với người yêu của Thi Di ngày trước, gần đây họ còn hợp tác với những người Nhật. Ông Nhiệm vẫn luôn bên vực anh ấy... em thật sự chẳng hiểu ra sao!

Sinh hỏi: “Vậy tại sao bây giờ cô mới nghĩ là nên báo cho chúng tôi biết”

-Không hiểu sao hôm qua bỗng có 1 nhà báo người Nhật đến tìm em, ông ta nói tiếng Trung Quốc rất sôi, hỏi em rằng em biết những gì về vụ án Hoàng Thi Di... Chắc là trước đây em cũng làm thí nghiệm với Thi Di. Ông nhà báo này rất tinh khôn, chẳng rõ kiếm đâu ra mấy bức ảnh tổ thí nghiệm chụp chung hôm liên hoan, ông ta chỉ vào ảnh ông Nhiệm và Thi Di có vẻ thân mật, rồi hỏi em có cảm giác gì khác thường ko? Cũng vì lâu nay em bị ám ảnh bởi câu chuyện kia, em ko thể kiềm chế đc, nên đã kể cho ông ta nghe. Thấy ông ta có vẻ đặc ý ra về, em mới nghĩ rằng ko nên kể cho nhà báo biết chi tiết này mà nên báo với công an. Thế là em đến đây, Sinh bỗng cảm thấy mình cần được yên tĩnh để suy nghĩ.

Rất cảm ơn Phương Bình đã báo cáo, Cô cứ yên tâm, chúng tôi cảm ơn sự hợp tác của cô. Nhưng cũng muốn cô giúp đỡ, cô có thể linh hoạt tùy theo tình hình cụ thể... Cô lưu ý giúp về cái dự án khoa học trao đổi học thuật với Nhật Bản. Nếu thấy gì lạ, thì sớm cho chúng tôi biết ngay.

Phương Bình gật đầu, đứng lên đi ra, nhưng bỗng ngoảnh lại nói. “về việc cùng người Nhật làm thí nghiệm, em ko tham gia nên ko biết gì, nhưng nghe kể lại, sau thí nghiệm Quan Kiện tỉnh lại và nói rằng “sẽ còn nhiều người bị chết”!”

37

Giáo sư Nhiệm Tuyên, một người thực sự “chứng kiến” anh trưởng thành, một người bề trên đối xử tốt với anh, đã sụp đổ trong tâm tưởng anh.

Sụp đổ, ngã gục thảm hại và ê chề.

Liên tiếp những đêm thí nghiệm, rồi bởi tâm trí về việc Thi Di bị hại, những nghi vấn ngày càng nhiều về cái chết của ông Yamashita Tsuneteru, đã khiến Quan Kiện có cảm giác như bị núi đè. Đúng vào lúc này, 1 câu nói của ông Kurumada đã bắt anh phải đối mặt với 1 sự thật tàn khốc: Liệu ông Nhiệm Tuyên mà ông rất mực kính trọng có phải là hung thủ sát hại Thi Di không? Nếu cái chuyện xấu xa kia từng xảy ra thật, thì tại sao Thi Di ko nói với anh? Cô ấy e sợ cái gì? Kể ra thì đúng là hết sức khó xử ông Nhiệm Tuyên và Quan Kiện đã có quan hệ bao năm. Quan Kiện và cô- tình yêu cháy bỏng. Nếu cái chuyện này xảy ra thì sẽ làm cho 2 thứ tình cảm đều trở nên trở trêu, nếu là mình, mình cũng chẳng biết nên làm gì. Nhưng với cá tính của Thi Di thì đâu có thể “nhẫn nhục”, cô ấy nhất định sẽ “phun ra” có lẽ cô ấy đã kể với Chữ Văn Quang từ lâu rất thân với Quan Kiện. Hai người hầu như đồng thời bị hại. Trung tâm nghiên cứu là nơi cạnh tranh ác liệt, nếu chuyện đó bị công bố thì Nhiệm Tuyên bị thân bại danh liệt là đương nhiên, cứ gì phải có động cơ mạnh hơn nữa. Ông Kurumada nói, sớm muộn gì thì cô Phương Bình cũng sẽ báo công an và sớm muộn gì ông Nhiệm Tuyên cũng bị gọi thẩm vấn. Còn

ba mươi phút nữa mới đến giờ làm thí nghiệm Toyokawa Takesi và Chiba Ichinose (vẫn còn hơi đỏ mặt sau bữa tiệc tối) đang chỉnh trang sắp xếp các thiết bị. Lúc còn ở hiệu ăn Hoa Lăng, Chiba Ichinose đã cho Quan Kiện biết thiết bị xác định cảm giác đau mà họ thuê đã đc chuyển đến, đêm nay sẽ thí nghiệm anh ở dưới đường hầm. Quan Kiện nhẹ bước vào của giáo sư Nhiệm rồi khép ngay cửa lại. Đêm nay cậu lại phải vất vả rồi đây, họ chủ yếu muốn kiểm tra cảm giác đau của cậu. Ông Nhiệm đang đọc cuốn thuyết minh của thiết bị kiểm tra cảm giác đau, thỉnh thoảng khẽ lắc đầu, có vẻ như không ưng.

- Không sao, mấy hôm nay em đã quen với cảm giác đau bất chợt tấn công và nhận ra rằng nỗi đau thật sự để lại lâu dài ko phải là đau ở cơ thể, ví dụ cái chết của Thi Di.

Ông Nhiệm thở dài, “tôi rất hiểu, cậu ạ!”

- Thật thế ko?

Ông Nhiệm nhìn Quan Kiện, nhận ra ẩn ý khác thường trong câu hỏi của anh. “À... tất nhiên! Cậu cũng biết đấy, từ khi chúng ta chuyển thí nghiệm đến Trung tâm nghiên cứu, cô Thi Di đã làm việc ở đây nhiều thời gian. Tôi... thậm chí thường thấy cảm giác cô ấy...hình bóng của cô ấy vẫn ở đây”

- Ở đây đã gợi lên ý nghĩ bản thủ của ông thầy?

Cậu nói gì thế? Ông nhiệm lại ngẩng đầu lên, cặp kính viền hơi run run trên sống mũi.

- Ông đã có gan làm sao ko có gan thừa nhận? Quan Kiện cảm thấy mình bỗng nhiên ko thể kiềm chế, hay tay anh tóm chặt cổ áo ông Nhiệm, ghì càng chặt thêm khiến ông lập tức nghẹt thở, định nói nhưng cổ tắc nghẹn.

- Ông đã giết Thi Di, đã giết Chữ Văn Quang nhằm giữ trọn vẻ tròn trịa, bóng bẩy sự nghiệp của ông, đúng ko? Ông thành thạo nghề giải phẫu, ông thuộc lòng địa hình của bệnh viện trực thuộc số 1 Đại học Y Giang Kinh! Chính ông, đúng ko? Sao ông...sao ông có thể nảy ra ý định làm ô uế Thi Di? Quan Kiện cảm thấy bao năm nay đây là lần đầu tiên mình phát huy cái ưu thế của 1 kiện tướng bơi lội, nhưng đáng tiếc là phát huy với 1 ông già tuổi ngoại ngũ tuần. Không phải thế, hấn là hung thủ! Với anh, hấn là hung thủ! Tiềm thức của anh đã rất nhiều lần diễn tập cách thức đối phó và xả hờn căm đối với hung thủ!

Ông Nhiệm cố sức vùng ra, chén trà trên bàn rơi xuống sàn, chiếc ghế ngồi trước máy tính đổ vật.

- Quan Kiện dừng tay, cửa bật mở. Yasuzaki Satiko lớn tiếng gọi, cô và các thành viên của tổ thí nghiệm chạy vào. Toyokawa Takesi và Kikuchi Yuji tóm 2 tay Quan Kiện giằng ra.

Mình đã mất tự chủ?

- Anh Kiện đã ghì giáo sư Nhiệm gần tắc thở rồi! Giọng Satiko đầy sợ hãi.

Mình có thể giết người, chính đôi bàn tay này!

Ông Nh thở hồng hộc, ho rũ rượi, mặt tím tái, cặp kính viền đã rơi đâu mất. Quan Kiện bỗng thấy cần

rút, nhưng đầu vẫn đang bốc hỏa, anh vẫn ko cho rằng có thể tha thứ cho ông Nhiệm.

- Anh Kiện! có thể tôi đã mắc lỗi lầm, tôi nên chấp nhận việc anh dùng bạo lực với tôi, nhưng tôi ko có khả năng giết người, tôi ko làm nổi! Anh tưởng tôi ko đau xót trước cái chết của Thi Di ư? Tôi đã thành tâm ủng hộ ông Yamashita và các bạn Nhật Bản đến đây làm thí nghiệm, anh có nghĩ về điều này ko? Giọng ông run run.

Quan Kiện nhìn ra màn đêm ngoài cửa sổ, anh cố bình tĩnh trở lại. Ông ta ko có vẻ gì là hung thủ, đúng thế. Đầu Quan Kiện bắt đầu nhức. Thật tức cười, chưa xuống đường hầm đã nhức đầu rồi. Anh ra mở cửa sổ, mong sao ko khí lạnh sẽ khiến anh dễ chịu hơn. Satiko bước đến bên cạnh, nhẹ nhàng đặt tay lên vai anh, khẽ gọi tên anh.

Thi Di hãy cho anh biết kẻ đó là ai, là ai? Em cứ nói đi dù kẻ đó là anh...

Phòng làm việc của giáo sư Nhiệm đối diện với 1 bãi cỏ ở sân sau, cái giá sắt kỳ quái vẫn đứng đơn độc bên bức tường phía xa xa. Quan Kiện bỗng nhìn thấy 1 bóng đen đứng ngay bên cái giá sắt.

Ai?

Satiko thấy Quan Kiện kêu lên, cũng ngoảnh nhìn xuống. chỉ thoáng thấy 1 bóng đen chạy như bay ra cửa sau của Trung tâm nghiên cứu. Quan Kiện đã chạy vụt xuống cầu thang. Satiko cũng lao theo anh, chạy qua bãi cỏ rồi chạy đến cửa sân sau. Cửa vẫn khóa, cô chỉ thấy Quan Kiện đang tức giận đi mấy bước rồi đá vào cánh cửa.

-Quan Kiện, cô gọi to! Nhưng lại ko nói tiếp đc nữa.

- Cô cứ mặc tôi! Quan Kiện ko thiết bắt chuyện.

Satiko lặng lẽ quay trở lại, Quan Kiện chợt nhận ra mình quá xấu tính, nhưng cũng ko biết nên xin lỗi như thế nào, anh gọi cô “Yasuzaki Satiko!”

Satiko dừng bước, rồi lại đi tiếp. Quan Kiện lại gọi cô, anh hít thở thật sâu rồi đuổi theo đến nơi: “Xin lỗi, đêm nay tôi hơi điên rồ...”

Em cho rằng giáo sư Nhiệm đã nhắc đến nỗi đau của anh ... Còn anh, tra đi xét lại mãi, rồi vẫn cho rằng mình là hung thủ đúng ko? Satiko nói giọng đều đều, cô ko ngoảnh mặt lại.

Sao, em cũng nghĩ như thế ư?

- Lâu nay em vẫn cho rằng anh là chẳng còn cách giải thích nào khác! Cảnh sát thì lần ko ra manh mối, chắc chắn họ vẫn coi anh là nghi phạm số 1.

Quan Kiện có phần phẫn uất: “Thảo nào khi mới gặp em, thấy em có thái độ thất thường! Lúc lạnh nhạt, chắc em đang nghĩ anh là hung thủ tàn bạo, lúc thiết tình, chắc em vẫn coi anh là người... Nếu anh đoán ko sai, thì khi em ăn mặc trang điểm cho giống Thi Di là khi em nghĩ anh đúng là hung thủ, để kích thích anh lo lắng hoảng sợ, đứng ngồi ko yên vì tội ác của mình”

Satiko quay người lại nhìn Quan Kiện: “Anh đã đoán đúng, lúc đầu em đã nghĩ như vậy. Ngày đầu tiên em đến phòng thí nghiệm, em đã hỏi Phương Bình và mọi người về cách ăn mặc của Thi Di trước kia, sau đó mua để mặc, nhằm thử phản ứng của anh, thậm chí mong rằng hình ảnh của cô ấy sẽ kích thích trí não anh, anh sẽ để lộ mọi tội lỗi của mình trong phòng thí nghiệm. Nhưng thực tế khi nhìn thấy em từ từ Thi Di, ko rõ phản ứng của anh là “sợ hãi” hay vẫn nhớ mãi ko nguôi”

-Dù nói gì đi nữa thì em vẫn cứ nghi ngờ anh. Đúng ko? Anh đã đưa em vào cuộc điều tra mà trọng tâm là ông Yamashita cha và tình yêu đôi với Hà Linh Tử, hình như việc này đã đi ngược với ý muốn tìm ra sự thật về cái chết của Thi Di...Quan Kiện chán chường, đầu cúi gằm.

- Không! Trái lại thì có! Em ngày càng cảm nhận rằng anh đang dồn tâm trí để tìm ra sự thật. Khi làm thí nghiệm, anh đã phải chịu đau đớn kinh khủng, em tuyệt đối ko cho rằng đó là do kỹ thuật diễn kịch cao siêu nên anh đã làm đc như vậy. Em cũng cho rằng việc xuất phát từ vụ ông Yamashita cha bị giết là đúng. Hai vụ Thi Di và cha cô ấy bị hại thì chưa hề nhận ra có điểm nào liên quan. Anh nên tin ở chính mình, anh ko thể làm cái chuyện kia , mà chắc chắn là có hung thủ đã ra tay. Giữa những cái chết của Thi Di, của ông Yamashita cha, của cha em có thể có mối liên hệ mờ mờ nào đó, chúng ta cần phải lần cho ra. Trong bóng tối đôi mắt Satiko ánh lên nét kiên nghị và chân thành. Quan Kiện gật đầu, anh đã thấy đầu óc sáng sủa lên rất nhiều “Thế thì chúng ta sẽ tiếp tục tìm kiếm”

Satiko mỉm cười “Em đương nhiên cũng sẽ tiếp tục làm phiên dịch cho anh, mong sao 2 nhà báo kia có thể cho chúng ta biết thêm thông tin. Mai em sẽ gọi điện cho anh, chúng ta sẽ bàn thêm. Anh nên quay vào, lên gác mà xin lỗi giáo sư Nhiệm ... chỉ e ngày mai ông ấy sẽ đến đội không! Đến sở công an khai báo!”

38

Phương Bình vừa ra về, Sinh nói với Trần “Vào giờ ăn tối, tôi nhận được thông tin của lãnh sự quán Nhật Bản, phóng viên Nhật tên là Kurumada cung cấp cho chúng ta 1 chi tiết giống như cô Phương Bình vừa nói. Lúc đó anh đang bận nên tôi chưa kịp nói với anh, nào ngờ Phương Bình đã đến nhanh quá”.

- “Cũng không nhanh đâu” Trần vừa nói vừa nhìn bản fax “Phương Bình đã giữ kín rất lâu hôm qua nhà báo người Nhật mới được biết từ cô ấy. Cô ấy đã nghĩ chán chê rồi mới đến chỗ chúng ta. Còn ông phóng viên ấy là người như thế nào?”

Sinh nói về Kurumada, đúng ra là nói về cả Kurumada lẫn Inouse, họ là một. Inouse Hitoshi thì ít nói. Sinh biết rằng cả 2 vị này đều nhiệt tình, yêu mến văn hóa Trung Quốc và đều phần nỡ can rút trước những bất công mà nước Nhật đã đem đến cho Trung Quốc trong lịch sử. Cả 2 đều rất chân thành, giới văn hóa văn nghệ Giang Kinh đều rất ca ngợi họ. Kurumada từng nói, mình và Inouse Hitoshi xa quê nhà sang thường trú ở Giang Kinh, hay đối đầu với cánh hữu Nhật Bản là vì mang tâm lý muốn “chuộc tội”

Họ cũng tài thật, có thể kiếm được những thông tin mà cảnh sát không thu thập được. Tan tầm, Trần đã về nhà. Sinh vẫn ngồi đó trầm tư, vấn đề hiện nay là, Quan Kiện là kẻ điên cuồng sát nhân, hay chỉ là 1 thứ hành vi có động cơ? Phương Bình đến cung cấp thêm tình tiết mới, khiến căn cứ lập luận của Ba Du Sinh được phong phú thêm.

Kẻ đã giết Hoàng Thi Di và Chữ Văn Quang chính là Quan Kiện. Vì, anh từ bé đã nhiều lần nhìn thấy “chúng” xuất hiện, nhất là gần đây lại nhìn thấy nhiều người sắp chết nằm trên giường sắt, tất cả đã đem đến cho anh ta một sự ám thị rất mạnh nằm sâu trong tiềm thức, nói cách khác có 1 sức mạnh bí hiểm nào đó đang dẫn dụ anh ta làm những việc tàn sát dã man. Những cái chết ấy chắc chắn sẽ xảy ra bất khả kháng vì Quan Kiện từ bé đã nhìn thấy đã dự liệu được cái chết, chưa lần nào sai, thì lần này cũng chẳng sai. Cũng vì chính anh ta cảm thấy mình bị một sức mạnh bí hiểm khống chế, việc giết người ko phải là chủ ý của mình, nên tất nhiên sẽ rất tự trách mình hể mà cảm thấy đau đớn giống hệt như nạn nhân bị mổ xẻ tàn nhẫn và coi đó là 1 cách tự trừng phạt. Anh cực kỳ đau xót trước cái chết của Thi Di và dường như cũng đang tận lực điều tra hung thủ. Chính những điều này phản ánh sự đối kháng với tội ác đã phạm trong tiềm thức. Nhưng cũng ko thể cứu vãn cái thực tế đã giết người. Song, cái sức mạnh bí hiểm kia có tồn tại thật không, điều này Ba Du Sinh ko muốn kết luận quá sớm. Còn về việc Quan Kiện cứ như bị mộng du, đang dậm mò vào khu giải phẫu có lẽ đã mình chứng cho lập luận về “tiềm thức” và ”bị khống chế” của Ba Du Sinh, nhưng vẫn cần được các chuyên gia thần kinh chẩn đoán xác nhận. Tại sao anh ta lại chọn đúng người yêu Thi Di? Trước hết là vì, người phụ nữ nằm trên bàn sắt trong ảo giác có mái tóc dài. Thi Di cũng có mái tóc dài. Trước kia, khi “chúng” xuất hiện, anh ta nhìn thấy những người thân cận bị chết, người thân cận với anh ta hiện nay, đồng thời có tóc dài, thì chỉ có Thi Di.

Thi Di bị ông Nhiệm Tuyên sàm sỡ, Thi Di có lý gì mà ko cho Quan Kiện biết? Điều này càng khiến cho Quan Kiện quyết tâm giết hại cô, bởi lẽ người yêu đẹp như ngọc nữ đã ko còn trong sáng nữa rồi.

Chữ Văn Quang thì sao?

Thi Di thông minh, có lẽ đã cảm nhận được những biểu hiện bất thường của Quan Kiện, người bạn chí thân của Quan Kiện là Chữ Văn Quang cũng cảm nhận như thế, nhưng đã bị Quan Kiện phát hiện ra, cho nên phải diệt khẩu Văn Quang.

Lập luận này cũng dễ dàng giải thích tại sao 2 vụ giết người liên tiếp đều xảy ra ở hiện trường mà Quan Kiện rất thông thuộc: Đại học Y Giang Kinh là nơi học tập và bệnh viện số 1 là nơi đang thực tập. Hai địa điểm này đều nằm trong “Bảng xếp hạng 10 nơi có ma ở Giang Kinh” “tác phẩm” của cô bạn từ thời thơ ấu Âu Dương San, hẳn anh ta đã đọc!

Ba Du Sinh đứng lên, dụi mắt đang cộm cứng. Liệu mình có sa lầy, hấp tấp tìm cách giải thích cho hợp lý ko?

Đây là điều tối kỵ trong công tác trình sát hình sự. Các vụ án oan sai phần lớn đều tại cái cung cách này. Hay là lại tạm giữ Quan Kiện để tránh xảy ra án mạng oan uổng? Vừa rồi Phương Bình báo cáo rằng chính Quan Kiện đã dự báo... Đúng vào lúc này, chuông điện thoại bỗng reo

39

Quan Kiện đã đứng bên giường sắt. Tuy chẳng có căn cứ gì nhưng anh hầu như có thể khẳng định, người nằm trên đó là phụ nữ, mặc dù ko có tóc dài. “Bọn chúng” đang thì thầm bên tai anh rằng đó là phụ nữ. Tức thật, tại sao mình không thể nhìn rõ mặt?

Cho đến nay, Quan Kiện mới chỉ nhìn rõ mặt mình và biết rằng cuối cùng mình sẽ bị giết.

Cách đây ko lâu làm thí nghiệm dưới hành lang ngầm, mình cũng ko nhìn rõ giới tính của người nằm trên giường . Chỉ thấy chiếc áo khoác trắng của người ấy và 1 loạt người nằm trên giường cũng có áo khoác trắng. Và cả mình nữa, rõ ràng là Quan Kiện nằm chềnh ềnh ra đó như 1 con cừu chờ hóa kiếp. Còn bây giờ trong mơ anh nhìn rõ người nằm trên giường gần nhất là 1 phụ nữ. Âu Dương San đang thực tập ở bệnh viện và Yazusaki Satiko làm ở phòng thí nghiệm đều mặc áo choàng trắng , đều là người mà anh rất quan tâm. À, còn có tiến sĩ Chiba Ichinose, còn có các bạn đồng nghiệp ... tai họa giáng xuống bất cứ ai, anh cũng sẽ đau khổ hóa điên.

Anh đã điên 1 lần, gần như có thể giết chết ông Nhiệm Tuyên, chẳng phải thế là gì?

Lại còn những cơn đau ko bao giờ dứt kia, Khi nhìn thấy thiết bị tiên tiến nhất thế giới ghi lại những cơn đau ghê gớm mà Quan Kiện phải chịu đựng, thì ngay anh chàng luôn ngang ngạnh Toyokawa Takesi kia cũng phải tái mặt. Người phụ nữ này là ai vậy?

Nếu dần dần càng nhìn rõ hơn, tức là cái chết của người ấy sẽ càng đến gần, sắp nguy đến nơi rồi. Khi nhìn rõ mặt, thì cũng là khi tim người ấy ngừng đập. Nhưng, vẫn ko nhìn rõ. Đã thế thì mình tội gì phải xúc động bản khoăn? Quan Kiện hơi do dự, rồi đưa tay sờ lên mặt người phụ nữ ấy. Người ấy bỗng mở mắt, anh lại nhìn thấy ánh mắt đầy phần nộ và ai oán. Điều khiến anh kinh hãi hơn là, trên tay anh bỗng có 1 vật, anh đưa tay lên để nhìn cho rõ nhưng chỉ thấy 1 tia sáng lóe lên dưới ánh đèn chói chang.

Quan Kiện bỗng tỉnh giấc mơ, mồ hôi đầm đìa khắp người.

Anh vội cầm di động lên xem giờ, mới là 3 giờ 50 phút. Sáng sớm đầu mùa đông. Hai bạn cùng phòng ký túc xá hôm nay đều đi trực ca đêm, trong phòng lặng ngắt, tối om, chỉ có đồ sáng nhấp nháy yếu ớt của đèn báo (trên nó có hình “siêu thám tử conan” đầu tóc bù xù đang chạy) gắn ở máy tính xách tay.

Chuông reo rất lâu mới thấy giọng uể oải của Âu Dương San truyền đến “Ôi! Mặt trời mọc đằng tây à? Mặt trời còn chưa mọc mà anh đã đánh thức em dậy? Sao thế?”

-Không, không.... Anh định hỏi thăm em có ổn ko?

-Thì ra là đến đêm anh mới nhớ ra em chứ gì ? San liệu ..tán bừa xem sao.Em vẫn ổn thì tốt rồi, mai chúng ta nói chuyện vậy.

Kiện tắt máy, anh biết ngày mai San sẽ “giở ngón” để tỏ vẻ lạnh nhạt với anh. Anh lại gọi cho Yasuzaki Satiko.

- Sao thế Quan Kiện? Xảy ra chuyện gì à? Satiko cũng vừa choàng tỉnh.

-Không có gì, anh chỉ hỏi... có phải em vẫn ổn mọi bề không?

Bất kỳ ai thấy mình đang thế này sẽ cho là mình điên rồi

- Đã có chuyện gì thế “bọn họ” lại đến à?

Em có nhớ thí nghiệm đêm nay ko?anh lại thấy cái giường sắt nhưng ko nhìn rõ là ai?Vừa rồi anh lại

nằm mơ đi vào hành lang, hai bên có các căn phòng, lại thấy người nằm trên giường sắt, nhưng ko hiểu sao lần này anh lại xác định được là 1 phụ nữ vì “bọn họ” đã mách bảo anh như thế. Nhưng vẫn ko nhìn rõ mặt, vì anh lo cho em và mấy người...nên gọi điện hỏi xem sao. Quan Kiện ngồi dậy rồi đến ngồi bên bàn.

-Thế ư, vậy có cần báo cảnh sát ko?

-Nếu báo, thì nên nói thế nào. Anh chẳng nhìn rõ là ai...Này, khoan đã.

- Gì cơ, Satiko chờ. Nhưng chỉ nghe thấy tiếng thở gấp gấp của Quan Kiện.

40

Buổi thí nghiệm đã kết thúc từ lâu, giáo sư Nhiệm vẫn ngồi lặng đi trong phòng làm việc. Cốc vỡ dưới sàn đã được quét dọn sạch, suy nghĩ của ông vẫn rối bời.

Ngày mai sẽ như thế nào đây? Lần đầu tiên trong đời bị công an gọi đến thẩm vấn, rồi bị coi là nghi phạm? Rồi sao nữa? Lần đầu tiên trong đời bị xử lý trong Đảng, xử lý hành chính, rồi bị giáng cấp bậc học hàm? Lần đầu tiên kinh phí nghiên cứu khoa học đi đời nhà ma? Lần đầu tiên ly hôn? Lần đầu tiên mất đi sự tôn kính của con gái? Ai có thể tin chỉ vì một lỗi nho nhỏ mà bị hậu quả lớn đến như vậy? chỉ vì mình hạ nhục 1 cô gái xưa nay vẫn coi mình là bậc thầy, cô ta đã trở về với cát bụi. Mà mình thì vẫn sống, sống gượng ngày tàn. Mình đã sống hơn năm chục năm đã nếm đủ mùi đắng cay mặn ngọt còn ham muốn gì nữa để mà cố sống thêm?

Chẳng rõ ông đã mở ngăn kéo lấy ra con dao mỏng như lá liễu từ lúc nào, ông áp mũi dao sắc nhọn vào lớp da bên trên động mạch cổ tay. Run run...

Nhưng ông bỗng ném lưỡi dao lên bàn. Khát vọng sinh tồn đã thắng ý muốn tìm đến cái chết. Ông đứng lên, bước đến trước ô cửa kính, áp mặt nhìn ra ngoài kia. Mắt ông nhòa lệ, tay ông gõ gõ vào ô cửa kính như đang tra khảo chính mình.

Bỗng ông nhìn xuống bức tường ở phía sân sau của khu nghiên cứu, có 1 người đang đứng bên giá sắt kỳ dị kia.

Mình bị hoa mắt hay sao? Có phải cái bàn sắt đang bốc khói?

Ông hơi do dự ...rồi quyết định phải xuống tận nơi xem sao. Ông quay lại cầm lấy con dao nhỏ, rồi chạy ra ngoài. Khi chạy đến cầu thang thì điện thoại trong phòng làm việc bỗng reo lên.

Chương 41 - 45

41

Tay Quan Kiện đung vào chuột trên bàn, màn hình sáng lên. Máy vẫn nối mạng nhà trường, hòm thư của anh vừa nhận được thư mới.

Người gửi: Gia Cát Thắng Nam

Trước lúc đi ngủ, 1 giờ 30 phút sáng, anh còn lên mạng. Thư này vừa được gửi đến cách đây 1 giờ.

Nội dung chỉ có 3 chữ: Hoa Thanh Trì!

Cái tên này nghe quen quen! Chắc chắn không phải là Hoa Thanh Trì, danh thắng nổi tiếng ở Lâm Đồng – Tây An

- Hoa Thanh Trì à? Giọng Yasuzaki Satiko nhảm ba chữ này trong điện thoại.

- Em nhớ ra rồi, cô khề kêu lên. Thảo nào nghe quen thế, Hoa Thanh Trì là “1 trong mười nơi có ma của Giang Kinh”. Nó được xếp thứ mấy thì em quên rồi.

- Đúng, anh cũng đã nhớ ra. Em chờ nhé, anh sẽ hỏi tác giả của “bảng xếp hạng” xem sao.

- Âu Dương San lại cầm di động lên, phàn nàn “anh ko để cho người ta ngủ à”

- Em cho anh biết với, Hoa Thanh Trì ở đâu? Nó là 1 trong 10 nơi có ma ở Giang Kinh.

Ồi, đang đêm định đi tắm hay sao? Tất nhiên là ko. Em nói đi? Chuyện chết người đấy!

San nhận ra giọng Quan Kiện đang gấp gáp cô ko dám đùa nữa “Ồ đối diện, hơi chéch với rạp chiếu phim trên đường Cộng Hòa, là nơi xông hơi, tắm sauna. Anh định đến đó làm gì? Em cũng muốn...”

- Đừng nói linh tinh, Thôi! Ngủ đi, kéo lờ em có chuyện giết ăn nói ra sao với mẹ em? Bye, bye!

Quan Kiện mặc quần áo , rồi vừa đi xuống cầu thang vừa gọi điện dặn Yasuzaki Satiko tuyệt đối ko được đi ra ngoài.

- cho em biết địa chỉ đi?

-Để làm gì? Em nghe ko hiểu ư? Cấm ra ngoài!

Anh muốn em phải lãng phí thì giờ xem những trang vàng à? Tra trên mạng cũng sẽ ra thôi! Chẳng rõ có phải Satiko xưa nay vẫn ương bướng như thế này ko?

Quan Kiện đành cho cô biết địa chỉ. “Nhưng, em ko cần phải đến làm gì, ngay bây giờ anh sẽ báo công an”

Quan Kiện gọi theo số máy mà cảnh sát Trần đã cho, nhưng lại là 1 người lạ lên tiếng “Tôi là Ba Du Sinh ở đội cảnh sát hình sự khu Văn Viên. Anh Quan Kiện cứ nói đi!”

Quan Kiện ngớ ra, nhưng lập tức hiểu ngay rằng người này đã nhận ra số máy của anh. Anh nói tóm tắt sự việc, đoán rằng người này sẽ rồi mà chẳng hiểu ra sao, chỉ có cảnh sát Trần từng thẩm vấn anh cận kề mới hiểu các từ “bọn chúng”, “thí nghiệm” và “hành lang tối”...nào ngờ cảnh sát họ Ba dường như chẳng hề ngạc nhiên, chỉ dặn 1 câu “Anh cứ đợi tôi ở cửa Hoa Thanh Trì, tuyệt đối ko manh động”

Quan Kiện nhảy lên xe đạp nhưng lại ngã dúi dụi

Cơn đau bất chợt nổi lên ở giữa ngực như mũi dao đâm. Hình như nó xuyên thủng ngực, “chúng” bắt đầu nói với anh rằng, cái chết đang xảy ra.

Hành lang dài và tối, những ánh mắt phần nộ. Anh đang dần nhìn rõ mặt những người nằm trên giường sắt, những khuôn mặt quen thuộc. Nhưng anh ko muốn nhìn rõ, Anh gắng chớp mắt liên tục và rướn người.

Mặc kệ cơn đau, anh ko thể đứng lại chờ đợi. Cái chết vừa xảy ra, có lẽ vẫn còn kịp chặn đứng.

Quan Kiện nén đau lại trèo lên xe đạp.

Dù ý chí ko thắng nổi cơn đau thì ít ra cũng chặn được cơn đau đang tấn công điên cuồng.

Đến cổng bệnh viện, anh vẫy được xe taxi, năm phút sau, dù đang rất đau, anh cũng đã đến trước cửa Hoa Thanh Trì.

Xe chưa dừng hẳn, anh đã ném cho tài xế 20 đồng rồi nhảy xuống, chạy thẳng vào cửa Hoa Thanh Trì. Vừa bước lên bậc thềm thì anh ngã lăn, và có lẽ khả năng chịu đau cũng đã cạn kiệt. Nhưng đúng vào lúc này thì cơn đau lại dịu đi, đồng thời anh nhận ra có một người đang nằm vật ngay bên cạnh.

Quan Kiện kinh hãi nhảy dậy, ánh sáng cửa sổ hắt ra, cho thấy đây là 1 người đàn ông trung niên, sau gáy có 1 vết máu sẫm xỉn, cổ áo sau gáy cũng loang lổ máu. Anh đưa tay gần mũi người ấy, thấy vẫn thờ yếu ớt. Chiếc taxi đã phóng đi, ở Hoa Thanh Trì thì ko có xe, chỉ nhánh sở công an thì ở xa nơi này. Rõ ràng là cảnh sát chưa kịp đến. Nếu đúng là cái chết đang ở ngay trước mắt, thì nó đợi cảnh sát đến hay sao?

Không nghĩ ngợi gì nữa, Quan Kiện chạy ào vào đại sảnh của Hoa Thanh Trì.

Ở đại sảnh ko có đèn, Quan Kiện lấy đèn pin ra. Ít lâu nay anh luôn mang theo người chiếc đèn pin nhỏ. Bên phải là cầu thang xoáy tròn ốc đi lên tầng trên, ở tầng trệt có 1 tuyến hành lang có lẽ rất sâu, hai bên hành lang có nhiều gian buồng tắm nhỏ, đều đang đóng cửa. Hệt như cảnh Quan Kiện vừa nằm mơ thấy.

Phía trước mặt, ai sẽ đợi anh? Hoặc nói là, sẽ là thi thể người phụ nữ nào?

Đèn hành lang bỗng sáng lòe

Nơi tận cùng của hành lang có 1 người đang đứng. Ánh đèn bật chột sáng lên khiến người ấy phát hoảng, ngẩng đầu, quay người lại.

Chính là Nhiệm Tuyền! Tay ông ta đang cầm dao-con dao mổ dính đầy máu tươi.

42

Khi Ba Du Sinh cùng 2 cảnh sát hình sự đến Hoa Thanh Trì, các anh Kinh ngạc nhìn thấy Quan Kiện và Nhiệm Tuyền đang đứng chờ ra ở hành lang. Tay Nhiệm Tuyền đang cầm con dao mổ dính máu. Trên chiếc xe đẩy vốn để chở khăn tắm, khăn mặt, xà phòng...có 1 xác chết, chính là nghiên cứu sinh Phương Bình cách đây ko lâu đã đến chi nhánh Sở cảnh sát tố giác Nhiệm Tuyền.

Phương Bình mặc áo choàng trắng nằm ngửa trên chiếc xe. Có 2 cô gái vừa chạy vào là Âu Dương San và Yasuzaki Satiko

Hai cô này đến làm gì? Chỉ thêm rồi mù!

Sinh lập tức cho phong tỏa hiện trường, thông báo cho cảnh sát Trần, Phòng trình sát hình sự và đội cảnh sát hình sự, Sở công an. Sau khi hỏi 1 số vấn đề cơ bản ở hiện trường, họ đưa Nhiệm Tuyền và Quan Kiện về trụ sở.

Sở công an liên lạc với lãnh sự quán Nhật Bản đóng tại Giang Kinh, rồi cử 2 cảnh sát hình sự thông báo mời nhà báo Nhật Bản tên là Kurumada – người đầu tiên đã khai ra vụ Nhiệm Tuyền quấy rối tình dục.

Ba Du Sinh cần nói chuyện kỹ với ông ta, để gỡ cái mối bòng bong này. S an sẽ cho mở rộng tổ chuyên án, vụ này đã trở thành vụ án lớn nhất ở Giang Kinh vào những tháng cuối năm. Tất cả đều đến rất đột ngột, lạnh lùng, khiến cho cuộc điều tra của Ba Du Sinh rối tinh rối mù.

“Trước lúc làm thí nghiệm, tôi và cậu Quan Kiện hơi có chút xung đột. Sau khi thí nghiệm kết thúc, tôi nán lại chưa về nhà, ngẫm nghĩ lại, tôi thậm chí đã định tự sát. Rồi tôi nhận được cú điện thoại, một giọng rất kỳ quái. Người ấy nói, ko phải trên đời này ko có chuyện thần kỳ, ví dụ, khả năng đặc biệt của Quan Kiện chính là 1 chuyện thần kỳ. Đêm nay chuyện thần kỳ sẽ xảy ra ở tôi, khiến tôi có thể gạt rửa cái lý lịch chẳng hay ho gì kia. Chỉ cần tôi chịu đến Hoa Thanh Trì thì mọi cơn ác mộng sẽ được xóa sạch. Người ấy còn dặn tôi phải đi vào sâu trong cùg. Đúng là ma ám hay sao...mà tôi lại nghe theo. Sắc mặt Nhiệm Tuyền vẫn tái nhợt, đã mấy lần phải lau mồ hôi mà trán vẫn lấm tấm ướt. Các anh cũng đã biết, gần đây tôi ko chỉ 1 lần bị ma dẫn lối quỷ đưa đường...”

Ba Du Sinh đứng ngoài nghe thăm vắn, nghe rất rành rọt, thoát đầu hơi kinh ngạc, nhưng anh ko cho rằng Nhiệm Tuyền là nghi phạm hàng đầu. Chỉ lát nữa, tư liệu ghi lại các cuộc điện thoại sẽ chứng minh có cú phôn gọi cho ông ta lúc nửa đêm hay không.

Cảnh sát Trần hỏi con dao mổ trong tay ông ta ở đâu ra.

- Tôi cầm theo từ trung tâm nghiên cứu. tôi đã định dùng nó để tự sát, Tôi ko rõ đến Hoa Thanh Trì có an toàn không, cho nên tôi tiện thể cầm theo.

-Tại sao lại dính máu?

- Tôi...tôi ko biết. Lúc đó đầu óc tôi rối loạn, bên trong thì tối om ko nhìn thấy gì, tôi chỉ thử dứ con dao ra phía trước ...Có kẻ đã hăm hại tôi! Ông ta bỗng đồ vật ra trên ghế.

Ba Du Sinh chìm trong suy nghĩ: Những chuyện Quan Kiện trải qua và 2 vụ trước kia cơ hồ rất giống nhau, chỉ khác là lần này có 2 người bị tình nghi là Quan Kiện và Nhiệm Tuyền. Có phải Nhiệm Tuyền là hung thủ điên rồ của cả ba vụ án mạng, hay chính là Quan Kiện, nhưng anh ta đã đổ tội lên đầu Nhiệm Tuyền – một mũi tên trúng 2 đích? Hay là có kẻ khác là hung thủ? Cả 2 cô gái đều nói rằng Quan Kiện đã gọi điện cho họ. Ba Du Sinh đã xem máy tính xách tay của Quan Kiện, thấy mail của Gia Cát Thăng Nam gửi từ hộp thư Yahoo, đương nhiên ko thể tra

Đây là trò của kẻ nào vậy?

Pháp y khám nghiệm đưa ra kết quả sơ bộ: người gác cửa Hoa Thanh Trì bị đánh vào sau gáy, chấn thương sọ não mức trung bình, ko đến nỗi mất mạng. Hung thủ dùng ngay chiếc dùi cui cảnh sát của chính người gác cửa để đánh anh ta. Điều tra cho thấy, Hoa Thanh Trì tuy nói là phục vụ 24/24 giờ nhưng 4h sáng mỗi ngày là đóng cửa thay ca, người gác cửa sẽ treo tấm biển “tạm nghỉ” khoảng 6 giờ sáng sẽ có tốp người khác đến quét dọn và chuẩn bị trà nước. Rõ ràng là hung thủ biết rõ quy luật gác cửa này, nên đã rình tấn công người gác cửa khi anh ta đi ra treo bảng, rồi thoải mái xông vào.

Sau khi thẩm vấn Nhiệm Tuyền, cảnh sát Trần bước đến Ba Du Sinh khẽ hỏi “Anh cho là thế nào?”

- Có lẽ tôi cần thay đôi mắt kính nặng độ hơn, nhưng e rằng ko có thợ nào mài được. Sinh than thở - Anh cảm thấy mình đã trở nên trì trệ, ở đây có quá nhiều khả năng, nhưng có 1 điểm rất rõ là hung thủ chỉ có 1 và nằm ngay trong số rất ít người này.

Trần gật đầu.

Rõ ràng là hung thủ đã biết chuyện Nhiệm Tuyền sàm sỡ Hoàng Thi Di. Qua cuộc trao đổi ngắn gọn với nhà báo Kurumada thì ngoài ông ta ra, có Quan Kiện và Yasuzaki Satiko biết chuyện đó. Khi Quan Kiện gọi điện báo cảnh sát thì Kurumada và Inouse đang say, nằm lại hiệu ăn Hoa Lãng, nhân viên ở đây có thể làm chứng. Sự việc Quan Kiện xung đột với Nhiệm Tuyền ở Trung tâm nghiên cứu, các nhân viên đi cùng ông Yamashita Yuuzi đều biết. Họ đều ăn ở tại khách sạn, nhưng ko thể tuyệt đối loại trừ họ đều ngoại phạm, ko có mặt ở hiện trường. Chỉ còn 1 điểm chưa rõ là Phương Bình đã kể lại chuyện kia với những ai.

Trần nói: “Vậy thì Quan Kiện vẫn trong diện bị tình nghi? Liệu Gia Cát Thăng Nam có phải chính là anh ta ko? Khi gây án anh ta lần lượt gọi cho 2 cô gái hỏi địa chỉ Hoa Thanh Trì ở đâu và còn gọi điện cả cho chúng ta nữa. Tôi ko thể tưởng tượng nổi 1 cậu nhóc con có thể vạch kế hoạch tỉ mỉ đến thế!”

Sinh nói: “Có lý đấy!”, nhưng vẫn trầm nghĩ “Chớ quên anh ta rất có tư chất”

Trần nhìn đôi mắt đỏ ngầu của Sinh sau cặp mắt kính dày cộp, vỗ vai anh “Hỏi thế thôi nhé, Anh đi ngủ đi, các việc còn lại cứ để tôi”

Sinh khê nói cảm ơn. Trần đi ra, Sinh bỗng gọi “Cậu Dương!” mới tốt nghiệp Đại học Công an Giang Kinh, được phân công về phòng trình sát hình sự của Sở. Dương “dạ” rồi bước đến. “Cậu về sở liên hệ với phòng tư liệu, điều tra kỹ thuật về nhóm người Nhật Bản đang hợp tác với Trung Tâm Nghiên cứu. Tra kỹ từng người một!”

43

Khi Quan Kiện cùng cha mẹ bước ra khỏi cổng trụ sở công an khu, anh nhìn thấy ngay người quen. Yasuzaki Satiko đang 2 tay ôm 2 vai, bên cạnh cô là Toyokawa Takesi và 1 phụ nữ trung niên anh chưa từng gặp, chắc là mẹ của Satiko. Gần đó là Âu Dương San đang đứng riêng 1 chỗ, khuôn mặt vô vàng của cô bỗng tươi hân lên, cô chạy ào đến, bà mẹ Quan Kiện bỗng dơ tay ôm choàng lấy cô, thương xót nói: “Khổ thân cháu quá, Quan Kiện vương phải chuyện này, làm cháu chịu khổ lây”

Âu Dương San cũng đang có nỗi lo của mình: “Cháu đã phải nói mãi, tay công an đeo kính cận mới bằng lòng ko báo cho bố mẹ cháu biết đây! Mong bác cũng giữ kín hộ cháu với!”

“Được, được!” bà Vạn Đình Phương ừ ngay. Bà chợt nhận ra cậu con trai đến giờ vẫn cứ im lặng, bèn dúm anh 1 cái “Kìa! Âu Dương San lo con sẽ gặp nguy hiểm, nên mới chạy đến thăm con, sao con chưa cảm ơn được 1 câu, cứ im như thóc thè?”

Quan Kiện nói “cảm ơn”, nhưng lại nhìn sang Satiko, ánh mắt thần thờ trống vắng:

San nhích nhích mép

Bà Phương lắc đầu nói: “Này, con thực chẳng ra sao cả...”

Quan Kiện lại càng “chẳng ra sao” rõ rệt hơn: Anh bước đến trước mặt Satiko, ánh mắt anh dò dẫm cứ như người bị bắt mất hồn vĩa khiến Toyokawa Takesi phải kéo Satiko về phía sau, chỉ sợ Quan Kiện có 1 hành vi điên rồ nào đó.

-Satiko! Chúng ta vẫn phải tiếp tục điều tra. Em nói xem, chúng ta phải làm gì thì mới ngăn được những chuyện như thế? Ko thể để chúng tái diễn, giọng Quan Kiện run run ghê gớm.

Satiko bình thản nói, “Anh lúc này cần nhất là phải nghỉ ngơi”

Quan Kiện ko biết mình có nên nhắm mắt ko, nhắm mắt liệu có lại nhìn thấy những cái chết ko?

Điều đáng ghét nhất là anh ko thể phòng chống những cái chết.

“chúng” chưa bao giờ sai, “chúng” nói có người nằm trên giường sắt bị giết là sẽ có người bị giết, “chúng” bảo người đó là nữ thì có 1 cô gái hoa tàn ngọc nát. “chúng” nói người ấy mặc áo choàng trắng thì áo choàng trắng phải nhuộm đầy máu tươi!

“chúng” nói xung quanh anh còn có nhiều người đang nằm trên giường sắt. Liệu có phải các cuộc giết chóc sẽ còn tiếp tục xảy ra ko?!

Một nhọc đã át cả mọi suy nghĩ đang dâng lên hồi hải. Giấc ngủ đã kéo đến.

Ông Quan Thiệu Bằng lặng lẽ đứng ở cửa phòng ngủ, nhìn khuôn mặt mệt mỏi và nhợt nhạt của con trai, ông thấy chua xót. Sinh con trai muộn màng, lòng ông tràn đầy tình thương yêu Ông rất hạnh phúc được hưởng niềm vui này trong những năm tháng về già của mình. Đó là phúc, phúc mà trời đã ban cho ông, đâu phải ai ai cũng được hưởng như thế này? Bản thân ông vốn là trẻ mồ côi, từ cô Nhi viện ở nước Anh chuyển về cô nhi viện ở nước Trung Quốc mới (tức TQ từ năm 1949 trở đi) ông chưa từng đc cảm nhận tình thương yêu giữa cha mẹ và con cái.

Từ sau khi Thi Di bị hại, ông bắt đầu lo lắng: cái gọi là khả năng “trời phú” của Quan Kiện đang dần gặm nhấm cuộc đời của nó. Vụ việc xảy ra lúc tờ mờ sáng nay càng khiến ông phải đặt 1 câu hỏi lớn “Tại sao vụ án mạng kỳ dị ấy lại dính dáng đến con trai ông?!” Quan Kiện đang ngủ li bì bỗng rên rĩ rất đau khổ, nó đang ngủ mê và phải chịu đựng những chuyện hành hạ gì vậy!

Quan Kiện dường như đã hơi bất lực, nhìn mảnh áo trắng của người nằm trên giường sắt, anh hiểu rằng dù cố đoán xem là ai thì vẫn vô ích.

Anh chỉ biết, việc giết chóc sẽ ko dừng lại, hung thủ ở gần ngay bên anh.

Và cũng ko ngoại trừ anh.

Ai đang nằm trên giường sắt?

Một phụ nữ?

Tại sao lại là phụ nữ?

Đến bao giờ thì mới chấm dứt đây?

Trên cái bàn xa xa kia cũng là 1 cái xác thì phải? Tại sao khuôn mặt trông quen thế kia? Mình đã gặp ở đâu? ở trong gương!

Chiếc máy di động đặt bên gối, anh đã tắt tiếng. Nó hơi rung rung, một mẫu tin nhắn gửi đến thật đúng lúc.

Đúng vào lúc Quan Kiện tỉnh giấc mơ, nhưng anh vẫn chưa nhớ lại hết các tình tiết trong mơ, những phần nộ và lo lắng, những thông báo của “bọn chúng”

Tại sao lại là 1 phụ nữ? Tại sao lại nhìn rõ khuôn mặt mình? Mình cũng sắp bị giết hay sao?

Tin nhắn này là của Satiko “Khi nào nghỉ ngơi xong anh gọi điện cho thứ lỗi cho em sáng nay đã lạnh nhạt. Em thấy sợ”

Thì ra có lúc Satiko cũng thấy sợ hãi. Quan Kiện nhận ra rằng anh mới chỉ hiểu sơ sơ về cô gái Nhật Bản này. Một cô sinh viên khoa Lịch sử nghệ thuật Đông Á của đại học Kyoto thạo tiếng Trung Quốc, cha gặp bất hạnh, mẹ đau xót rời khỏi tổ quốc, bản thân cô rất cứng cỏi, có cái đầu bình tĩnh, lúc thì nồng nàn như gió xuân, lúc thì giá lạnh như sương buổi sớm. Anh chưa từng hiểu về cô thật sự rõ ràng.

Cô ấy chỉ như đóa hoa chớm nở mong manh , chỉ như những người cùng lứa tuổi (ví dụ bản thân anh) chỉ như con chim non chưa đủ lông đủ cánh. Cô ấy thấy sợ là phải!

-Anh nghĩ lúc ở trụ sở công an, em lạnh nhạt là vì em lại nhận định anh là hung thủ.

- Không hẳn là thế, vì em lại thấy sợ, đầu em rối loạn. Nếu anh là em, anh có thấy sợ ko?

Quan Kiện nằm rũ người trên giường, một lúc lâu sau anh mới nói “Đã thế thì tại sao em...vẫn dám liên lạc với anh?”

-Vì khi vừa tỉnh giấc, em nhận ra mình cũng có thể là hung thủ.

- Nếu thế thì em còn đáng sợ hơn anh...Anh mới chỉ ngủ chập chờn, đầu óc rối mù hỗn loạn. Em nói thế là ý gì vậy?

- Ý em là những người trong tổ thí nghiệm ...kể cả em và anh đều có thể là hung thủ. Đúng thế đấy, vì những người biết cái chuyện kia của Giáo sư Nhiệm chủ yếu là những người trong tổ thí nghiệm.

-Cho nên em đã nghĩ đi nghĩ lại, thấy rằng trong những thành viên của tổ thí nghiệm thì em là người hiểu anh nhiều nhất, hợp tác với anh cũng an toàn hơn...Xem ra, tiểu thư Satiko đã có 1 quyết định rất khôn ngoan. Chỉ riêng điểm này thôi, nếu anh là hung thủ thật thì anh sẽ giết em sau cùng.Hình như chỉ có nói tếu như thế này Quan Kiện mới cảm thấy nhẹ nhõm chút ít.

- Cảm ơn anh đã quan tâm đặc biệt! có thể “nghe thấy” Satiko mỉm cười bên máy di động.

-Này em, sau đây chúng ta nên làm gì? Em nghĩ sao?

-Em đã nghĩ, ko chỉ nghĩ 1 phương hướng. Nhưng Phương Bình vừa bị hại, em lại thấy bế tắc, ko biết cách nghĩ của mình có đúng ko?

-Em cứ nói đi, vì dù sao phương hướng của chúng ta lúc này cũng đang mờ tịt.

- Em cũng thấy thế. Trước tiên có thể khẳng định là Thi Di đã từng điều tra về con người ông Yamashita Tsuneteru, chúng ta cũng ko thể bỏ qua khu vực này. Nhưng điều tra về Hà Linh Tử thì hình như đi vào ngõ cụt , cho nên em nghĩ đến 1 nhân vật khác xuất hiện trong thơ của ông Yamashita Tsuneteru.

- Là Kuroki Katsu?

- Vâng, dường như Kuroki Katsu nhiều tuổi hơn ông Yamashita Tsuneteru, nếu ông ấy còn sống thì biết đâu sẽ cho chúng ta biết thêm thông tin về đôi tình nhân ấy. Em có cảm giác Hà Linh Tử sau lần thứ 2 bỏ đi chưa kết thúc quan hệ với ông Yamashita Tsuneteru.

Nếu ông Kuroki Katsu đã qua đời thì sao?Cỡ tuổi như ông ấy hẳn là đã về trời rồi.

- Ta nên cứ thử xem sao, thử tra các tài liệu về ông ấy, biết đâu có thể lần ra các tình tiết có liên quan đến ông Yamashita Tsuneteru. Họ tuy tính cách trái ngược nhau nhưng hình như vẫn rất thân thiết

-Được! em nói thêm về cách nghĩ khác xem sao.

Trước khi Yasuzaki Satiko cùng bà mẹ ra sân bay Giang Kinh, họ dừng xe trước khu ký túc xá Bệnh viện trực thuộc số 1, Yasuzaki Satiko chạy lên tìm phòng của Quan Kiện, trao cho anh chìa khóa Trung tâm nghiên cứu, cô dặn anh đừng nói cho ai, kể cả ông Yamashita Yuuzi, biết mục đích chuyến đi này của cô và bà mẹ. Cái chết của Phương Bình chứng minh rằng bất cứ ai cũng có thể trở thành hung thủ. Tiễn Satiko xuống sân rồi, Quan Kiện cảm thấy băng khuâng như mất đi một thứ gì đó. Anh trở về phòng ký túc xá, Trong phòng, đón chờ anh là ánh mắt lạnh lạnh của Vương Hằng.

Mình đã trót coi thường cậu! Cậu thay bạn gái như thay sơ mi, nhanh thật. Xem ra, nhãn mác “công tử bột” của mình là quá sai!

-Cậu nói vớ vẩn gì thế? Cô ấy là trợ lý làm thí nghiệm của Trung tâm nghiên cứu.

-Người Nhật à?

-Ừ,sao cậu biết?

-Mình đoán vậy thôi. Chả trách Âu Dương San bị xếp hàng sau

Quan Kiện đã hiểu tại sao Vương Hằng lại đoán ra “Satiko” là ai, anh nói chẳng mấy chốc mà: “nói thật nhé, chưa tìm ra nguyên nhân cái chết của Thi Di và Văn Quang thì mình tuyệt đối ko có tâm trí nào tơ tưởng đến ai. Chính mình cũng ko biết phải giải thích thế nào với Âu Dương San nữa”

-Không phải thế thì thôi. Nhưng nếu khi nào cậu bắt đầu có “tơ tưởng” thì mình đành phải dùng câu “danh ngôn” của Tưởng Giới Thạch để nhắc cậu: “Dẹp yên nội loạn trước, tính sổ ngoại bang sau”

Quan Kiện lắc đầu, “toàn nói linh tinh, mình kham sao nổi!”

Yasuzaki Satiko và giáo sư Nhiệm vắng mặt, các thành viên của tổ thí nghiệm thì đều bị cảnh sát thẩm vấn, cho nên đêm nay đương nhiên ko thể làm thí nghiệm. Tuy nhiên, xét từ góc độ khác thì đây chẳng phải tác phong làm việc của ông Yamashita Yuuzi vốn rất ham làm việc, trời chưa sập thì ông chưa chịu ngừng thí nghiệm. Vậy là Quan Kiện đã có 1 đêm “gần như” là của mình, bởi anh vẫn còn phải trực đêm ở bệnh viện. Rồi đêm cũng đã về khuya. Quan Kiện ra khỏi khu buồng bệnh nhân, đi về phía ký túc xá bệnh viện. Chỉ cách nhau ko đến trăm mét mà anh đi rất lâu. Anh đi vào sân trường Đại học Y Giang Kinh kề bên Bệnh viện trực thuộc số 1, rồi dừng lại trước khu nhà giải phẫu cũ cửa đóng im ỉm bấy lâu.

Tại sao mình lại đi đến đây? Lòng bàn tay anh lạnh, nhơm nhớp, anh hầu như có thể khẳng định rằng, lúc bước ra sân, mình ko hề có ý định sẽ đi đến cái nơi khiến anh căm ghét này. Chỉ có thể giải thích, đó là vô thức. Vô thức đã dẫn anh bước đến đây, anh đi trong trái thái ko cảm giác. Đúng lúc này thì anh tỉnh táo trở lại. Cái giả thiết bị vô thức dẫn dắt này khiến anh kinh hãi hơn cả cái khu nhà giải phẫu cũ đang ở trước mặt. Nhưng tại sao mình vẫn có cái giảm rất quen thuộc với nơi này, tựa như hôm qua vừa mới đến

Hay là mấy hôm trước mình vừa đến đây thật? Cũng là do vô thức thúc đẩy?

Anh nghe vắng vắng những tiếng động, có lẽ những âm thanh này đã làm anh tỉnh trở lại? Nhìn xung quanh 4 bề ko thấy bóng người , ko thấy động tĩnh gì. Gần đến nửa đêm – nơi này trong khu trường – đã ko còn chút sinh khí.

Cái bậc cửa xi măng cao cao trước thềm khu nhà giải phẫu trông tựa như 1 lưỡi dao không lò sắc ngọt đặt ngang dưới chân, còn cái cửa thụt vào so với bề mặt khu nhà trông chẳng khác gì 1 con mãnh thú đang nấp trong bóng tối, sẵn sàng xông ra ngoạm bất cứ con mồi nào bỗng dưng dẫn xác đến. Nhưng Quan Kiệt vẫn bước lên thềm rồi đi đến trước cánh cửa, vô thức đã dẫn mình đến đây, chắc muốn cho mình biết 1 chuyện gì đó, mình và khu nhà này vẫn còn những mối liên hệ chưa dứt, hoặc là mình đến để tưởng niệm Thi Di, mất nàng, mình đau đớn xiết bao.

Nhưng mà mấy hôm trước mình vừa đến nghĩa trang thăm mộ Thi Di kia mà?

Quan Kiệt đẩy cửa, lúc này anh mới nhận ra rằng cửa này đã được “giải phóng”, ko còn treo cái khóa to tướng nữa. Nhà trường cũng thật sơ suất, đã xảy ra vụ án mạng kinh khủng như thế mà vẫn bỏ ngỏ cửa. Nhưng nếu nghĩ thêm thì thực ra dù khóa chặt ở đây cũng là vô ích, vì án mạng vẫn cứ xảy ra liên tiếp đây thôi.

Anh đã bước vào trong, bóng tối và cơn đau dữ dội cũng kéo đến.

Anh lặng lẽ đứng im ở hành lang tối om, nhưng chẳng thấy “vô thức” đem đến cho anh chút “linh cảm” nào, chỉ thấy trước mắt anh liên tiếp hiện lên cảnh máu me Thi Di bị giết, toàn thân anh tiếp tục chịu đựng những cơn đau quen thuộc.

Đủ rồi đây!

Quan Kiệt quay lại định ra khỏi khu nhà thì bỗng có 1 đôi tay vươn ra từ trong bóng tối bóp chặt cổ anh.

Một tràng tiếng Nhật xỏ ra, kèm theo hơi rượu nồng nặc.

Nghe giọng, anh nhận ra là Toyokawa Takesi!

Anh ta định làm gì thế?

Tiếc rằng Quan Kiệt lúc này khó mà nghĩ hoặc nói gì được. Đôi tay của Toyokawa Takeshi cực mạnh, lại được men rượu trợ lực có vẻ như có thể bẻ được gãy cổ Quan Kiệt bất cứ lúc nào.

Anh muốn gì hả, Quan Kiệt quát lên?

Toyokawa lại gầm lên 1 hồi, Quan Kiệt thoáng nghe thấy tên “Satiko”

- Tôi ko biết tại sao Satiko lại về Nhật Bản, anh có số điện thoại và email của cô ấy, có giỏi thì cứ việc hỏi xem. Quan Kiệt gắng sức gỡ tay anh ta ra. Quan Kiệt bỗng nhận thấy mình ko chỉ gỡ được tay mà còn đẩy bật được Toyokawa Takesi ra. Toyokawa Takesi “hây” một tiếng, Quan Kiệt thấy bụng đau kinh khủng, thì ra Toyokawa Takesi lúc bị đẩy lui đã thúc luôn đầu gối vào anh. Anh điên tiết quát lên: “Mày chỉ có tài đến đây thôi à?” rồi tóm lấy cánh tay Toyokawa Takesi đang phang đến vịn ra

đăng sau. Hình như Quan Kiện bất chợt trở nên rất mạnh, cánh tay rắn chắc của Toyokowa Takesi đã bị anh bẻ ngoặt ra sau lưng 1 cách dễ dàng.

Toyokawa khốn đốn cúi gập người xuống, ko nói gì nữa. Có lẽ anh ta đã chịu khuất phục trước sức mạnh trên trời rơi xuống của Quan Kiện. Quan Kiện dần giọng nói : “Hãy nhớ, vũ lực ko phải là lựa chọn tốt nhất để giải quyết mọi chuyện! Đánh lén, lại càng đáng khinh hơn nữa!” Quan Kiện biết rõ mình nói cũng chỉ như đàn gảy tai trâu mà thôi. Vừa nói anh vừa vặn tay mạnh hơn nhưng chính anh cũng chẳng cảm nhận được.

Cho đến khi 1 tiếng “cắc...” phát ra. Quan Kiện phát hoảng, tay anh buônghật nhanh như bị điện giật. Cái tiếng gì thế?Mình đã làm gì vậy?

Toyokawa khẽ rên rỉ, mồm lấm bảm gì đó. Bước chân anh ta loạng choạng, rồi anh ta chạy ra cửa.

Chỉ còn Quan Kiện đứng trong bóng tối

Anh cơ hồ có thể đoán rằng vừa nãy mình đã vặn gãy tay Toyokawa Takesi.

44

Điều anh đoán, trước buổi thí nghiệm hôm sau đã được minh chứng là đúng. Đến trung tâm nghiên cứu, trông thấy cánh tay trái của Toyokawa Takesi đã đc băng bó đeo lên cổ, có cả nẹp cố định hẳn hoi. Ánh mắt Toyokawa Takesi nhìn Quan Kiện lạnh buốt thấu xương, nhưng ko nói 1 câu.

Trông có vẻ như Toyokawa Takesi đang bị Kikuchi Yuji trách mắng. Anh ta hơi cúi đầu, còn Kikuchi Yuji thì đang rít lên, Quan Kiện lấy làm lạ: Satiko từng nói, ở Nhật Bản, bác sĩ nhất là một bác sĩ có trình độ về lâm sàng và nghiên cứu như Toyokawa Takesi, thì có địa vị rất cao. Kikuchi Yuji là cấp dưới của ông Yamashita Yuuzi làm về hành chính và tạp dịch , nhiều nhất thì là anh trưởng phòng hoặc thư ký gì đó...sao dám lên mặt như thế kia?

-Anh Kiện chắc đã thấy rồi, anh Kikuchi đang quan tâm dấn dò tiến sĩ Toyokawa Takesi nên cẩn thận hơn. Đừng đùa bỡn với sức khỏe của mình. Giọng ông Yamashita Yuuzi vang lên phía sau Quan Kiện. Tôi qua tiến sĩ Toyokawa Takesi uống quá chén, rồi ngã ở cầu thang, gãy cả tay. Xem ra, chuyện ko may gần đây liên tiếp xảy ra, câu thành ngữ Trung Quốc “họa vô đơn chí” quá đúng với tính hình của tổ thí nghiệm chúng ta! Quan Kiện có thể nhận ra sự gượng gạo trong lời nói của ông Yamashita Yuuzi, anh hỏi “Hôm nay có làm thí nghiệm ko? Làm ở đâu?”

- Đến nhà trưng bày số 4 Viện Mỹ thuật. Càng xảy ra lảm chuyện chúng ta càng phải làm gấp, ko hiểu sao tôi cứ cảm giác hình như đang chạy đua với thời gian , dường như bất cứ lúc nào đại họa cũng có thể xảy đến, làm sụp đổ mọi thí nghiệm, nếu vậy thì hết sức đáng tiếc! Chúng ta đang có tiến triển tốt, có lẽ còn xa mới làm rõ đc nguyên nhân cái chết của cha tôi và cô Hoàng Thi Di, nhưng ít ra cũng có thể hiểu thêm về anh, hiểu về khả năng đặc biệt của anh. Thí nghiệm hôm nay, tôi sẽ làm phiên dịch. Cô Satiko ko nói với anh rằng cô ấy đi đâu thật à?Đây mới thậtự là câu ông Yamashita Yuuzi muốn hỏi.

Ngay ông, cô ấy còn ko cho biết, thì đâu có thể nói với một “người ngoài” như tôi. Cô ấy chỉ đưa tôi

chìa khóa phòng thí nghiệm ..vì tôi ở gần nơi cô ấy ở. Ông Yamashita Yuuzi quay người lại “Nào, xuất phát...mong sao đêm nay sẽ được bình an”

Trong bóng tối, Toyokawa Takesi lạnh lùng nhìn chàng thanh niên đang ngồi xồm trên sàn nhà, lòng Toyokawa Takesi như bị lửa thiêu đốt.

Trong ba chục năm tuổi thanh xuân huy hoàng của mình, chưa bao giờ anh phải chịu nhục lớn như thế này.

Thái độ lạnh nhạt của Satiko đối với sự theo đuổi cháy bỏng cô nhiên đủ để khiến anh phải ngồi trong khách sạn ôm đầu mà kêu trời, nhưng các số liệu thí nghiệm đã phản ánh rõ ràng Quan Kiện có khả năng đặc biệt lại càng khiến anh phải tức lộn ruột lộn gan.

Tại sao cuộc đời lại ko công bằng như thế? Tại sao 1 gã nhóc con Trung Quốc lại có khả năng trời phú?

Anh ta còn được trời cho cả thể lực nữa. Nếu anh ta muốn, thì anh ta có thể trở thành 1 cỗ máy giết người.

Ước nhất là hình như người con gái mà mình ưng cũng bị khả năng trời phú của gã nhóc con kia hấp dẫn, cô ta bề ngoài thì coi mình như “bạn” nhưng vẫn cứ ồm ồm nửa nạc nửa mỡ, hễ có dịp là áp sát ngay bên cạnh Quan Kiện. Nếu cô ta ko để ý gì đến Quan Kiện thì đã ko cần phải tò mò sáng chạy đến hiện trường Phương Bình bị giết.

Nếu cô ta ko để ý gì đến anh ta thì trước khi bay về Tokyo đã chẳng rẽ vào ký túc xá của anh ta làm gì. Tại sao cô ấy lại về Nhật Bản? Chắc chỉ có mình anh ta biết.

Chỉ mới nghĩ đến đây, lồng ngực Toyokawa Takesi như chỉ chực nổ tung.

Yasuzaki Satiko là cô gái thượng đẳng, chỉ có thể sánh với nhân vật thượng đẳng như Toyokawa Takesi này. Như thế mới là sự “chọn lọc tự nhiên” thật sự.

Kikuchi Yuji chỉ vào sóng hình sin trên màn hình hỏi 1 câu, Toyokawa Takesi đang như người mất hồn nên ko nghe thấy. Kikuchi Yuji nghiêm giọng khẽ nói: “Tiến sĩ Takesi! Nhân lực của tổ thì đang thiếu, chúng ta đã đến đây rồi thì ko nên cứ như ông phỗng đá”

Nếu ko vì cánh tay đang bị có bột thì Toyokawa Takesi đã cho Kikuchi Yuji 1 chưởng rồi. Anh nén nhịn, rồi chăm chú quan sát thiết bị máy tính, cặp lông mày cau lại.

Quan Kiện cho rằng mình đã nhìn thấy ông già Yamashita Tsuneteru trước lúc ông ấy chết.

Ông già Yamashita Tsuneteru đang lắc đầu, tại sao ông lại lắc đầu?

Sau đó ông rất đau đớn ôm ngực, rồi gục xuống đất. Tại sao những lần thí nghiệm trước đây đều ko nhìn thấy ông Yamashita Tsuneteru?

Có lẽ vì lúc này, trong bóng tối sau khi đã tự thôi miên, mình nhìn thấy chỉ là ấn tượng sâu đậm về ông

Yamashita Tsuneteru do mình nghiên cứu tỉ mỉ các bức ảnh ông ta trong những ngày vừa qua. Cho nên ông ta chỉ thoáng hiện ra rồi mờ đi.

Những ý nghĩ của Quan Kiện vẫn xoay quanh cái chết của ông Yamashita Tsuneteru.

Thi Di đã tra cứu đến đâu? Muốn thanh minh cho ông Hoàng Quán Hùng thì nhất định phải tìm ra hung thủ của vụ cướp của giết người năm ấy. Thi Di đã tiến gần đến đích chưa? Mối tình giữa ông Yamashita Tsuneteru và Hà Linh Tử ko rạn nứt mà cáo chung và việc ông ta bị hại có liên quan gì ko? Hay cái chết của ông chỉ đơn thuần là hậu quả của vụ cướp tác phẩm nghệ thuật xuất phát từ lòng tham tiền bạc? Có lẽ Hoàng Quán Hùng là đồng phạm, nếu ko đã chẳng lưu lại các dấu vân tay và cả mấy sợi tóc trên quần áo Yamashita Tsuneteru! Rõ ràng đó là 1 cuộc vật lộn rất kịch liệt.

Nhưng, nếu Hoàng Quán Hùng đúng là nội ứng phối hợp với bọn cướp giết ông Yamashita Tsuneteru thì đâu đến nỗi phải giằng co vật lộn, và ông Yamashita Tsuneteru còn bị bắn nữa. Cuộc vật lộn kéo dài bao lâu? Hướng chi ông Yamashita Tsuneteru đã ngoại bát tuần, thân hình mảnh khảnh, còn Hoàng Quán Hùng thì đang tuổi tráng niên, là cao thủ giỏi đánh đấm, có lẽ ko cần phải tốn sức mới hạ được 1 ông già?

Nhưng vân tay và tóc ở đâu ra? Không rõ!

Và, tại sao hung thủ phải đâm Hoàng Quán Hùng mà ko bắn luôn!

Chúng tỏ hung thủ vốn ko định giết Hoàng Quán Hùng ngay. Hắn để lại để làm gì?

Rất có thể là vì tra hỏi, Đến khi Hoàng Quán Hùng bò lên ôm lấy chân hung thủ thì hung thủ mới nổ súng. Hắn hỏi những gì? Hoàng Quán Hùng đã biết những gì?

Người đang bị thôi miên, rất yếu. Nhìn cái bóng đen mà mình cực ghét đang ở chỗ xa kia, Toyokawa Takesi bỗng nảy ra 1 ý nghĩ mà chính anh cũng cảm thấy thật đáng sợ: nếu giết Quan Kiện lúc này thì hẳn ko có sức mà chống trả. Trong kia tối đen như mực, lại ko có ai... Thôi, mình đừng nên tự đối mình, tuy ánh sáng đang rất yếu nhưng mấy đồng nghiệp đang đứng đây vẫn dễ dàng nhận ra mọi hành động của mình.

Ngoại trừ giết người hết sức kín kẽ.

Cách thức giết Quan Kiện an toàn nhất là dùng các thiết bị kia. Trên đầu và người Quan Kiện có ít nhất hơn chục cái điện cực. Các điện cực ấy đương nhiên rất an toàn, nhưng đó là khi thiết bị vận hành an toàn. Chỉ cần hơi có 1 thao tác... Nhất là cái thiết bị truyền dẫn thần kinh hiện đại kia có 2 điện cực đặc biệt, tác dụng của chúng là thu nhận tín hiệu, đồng thời cũng phóng ra điện áp cực thấp để khuếch đại tín hiệu thần kinh truyền ra, nếu khiến cho điện áp ra tăng vọt (cảm ơn Trung Quốc đã dùng điện áp 220V) thì gã Quan Kiện đang vã mồ hôi kia (Quan Kiện luôn mồ hôi đầm đìa toàn thân khi làm thí nghiệm) sẽ bị điện giật, “thiên tài trẻ tuổi” từ trên trời rơi xuống sẽ được về địa ngục.

Nghĩ đến đây chính Toyokawa Takesi cũng đầm đìa mồ hôi.

Đủ thấy, ai cũng có thể giết người!

Anh ko thể ko mở cửa ngó nhìn 2 bên, chỉ thấy con đường vắng tăng ko 1 bóng người.

Anh quay lại chỗ cái giá sắt nho nhỏ, chỉ thấy trong cái “bát” sắt bên trên có những đám tàn tro giấy đang bốc khói, rất khó nhận ra.

Quan Kiện còn nhớ trong cái ngày Thi Di bị giết anh cũng nhìn thấy trên cái bát này có tàn tro giấy vừa mới đốt.

45

Lúc tỉnh dậy, Quan Kiện ko nhìn đồng hồ cũng biết trời sắp sáng. Đã mấy ngày liền vào giờ này anh đều bị tỉnh lại sau 1 giấc mơ giống nhau, nói cách khác, anh bị “chúng” gọi dậy. Nếu bị Âu Dương San vốn hay nói phứa, cho rằng đó là “hồn ma” thì coi như dịp này anh đã bị “vây quanh” rồi.

Thực ra, dù bị ma quỷ vây quanh thì cũng chưa phải là tuyệt đường. Điều đáng lo là cái chết sắp xảy ra đến nơi. Lại có 1 phụ nữ khác chết, anh vô cùng lo lắng.

Cũng vì ác mộng ko ngừng kéo đến, anh càng thấy lo nhiều hơn. Ác mộng và lo âu, Cái triết lý gà đẻ trứng, trứng nở ra gà con rất chuẩn với cái gọi là vòng tuần hoàn ác tính. Hai bạn cùng phòng đêm nay đều ở nhà, đang ngủ, thi nhau ngáy o o. Quan Kiện rời khỏi giường, khoác áo ngồi trước bàn nghĩ ngợi. Người tiếp theo sẽ là ai?

Anh lần lượt điểm lại những người phụ nữ quanh anh, ai cũng có khả năng bị hại. Hung thủ sát nhân người hay là ma, cơ hồ ko cần đến 1 logic giết chóc nào hết. Cái chết của Phương Bình đẩy thôi, ngoại trừ việc Bình ngớ ngẩn “gán tội” cho giáo sư Nhiệm, thì vụ giết chóc ấy thật vô nghĩa.

Có đúng là tuyệt đối ko có logic ko? Hung thủ “người” hoặc “ma” ấy đã ra tay liên 3 vụ hết sức càn dỡ tàn độc mà ko để lại dấu vết gì, vậy thì “hắn” ko thể là 1 thằng điên “đầu đất”. “Hắn” đã gọi điện cho Nhiệm Tuyên, đã email thông báo cho mình đến hiện trường, để cả 2 người chạm trán nhau. “Hắn” đã sắp đặt rất tinh vi, đến nỗi cảnh sát Ba Du Sinh cũng phải khâm phục, hung thủ ko thể là kẻ làm việc ko có logic. Hung thủ đang muốn làm cho mọi chuyện rối tung, cảnh sát phải mở rộng diện tình nghi và nắm được thật nhiều đầu mối ngày càng khó lần. Phân tích, quy nạp sẽ thấy đầu mối, dù mới chỉ là bề ngoài.

Quan Kiện lần lượt suy nghĩ lại tất cả.

Ba người chết, cả nam lẫn nữ, đều trẻ tuổi, đều bị giết ở tận cùng của hành lang. Ba hiện trường đều nằm trong danh mục “mười nơi có ma ở Giang Kinh”

Nơi giết người tới đây, liệu có phải lại là 1 trong 10 nơi có ma ko? nếu ko phải thế thì ko ai có thể dự đoán nổi vụ giết người sẽ xảy ra ở đâu, vì Giang Kinh thì rộng lớn như thế này.

Giả sử có thể xác định là “1 trong 10 nơi có ma ở Giang Kinh” thì “một trong” cụ thể sẽ là đâu? Hiện giờ còn 7 nơi vẫn “trong sạch”, sẽ là nơi nào? Chẳng thể mù quáng mà lần mò suốt lượt bảy nơi ấy, nhất là chúng lại nằm rải rác khắp thành phố này.

Nghĩ đến đây, Quan Kiện bỗng nảy ra 1 ý.

Nếu hung thủ (dù là người hay ma) hành động dựa vào 1 quy tắc nào đó để chọn 1 địa điểm gây án tiếp theo thì liệu có phải “mười nơi có ma ở Giang Kinh” cũng có 1 quy luật?

Quan Kiện bật đèn đầu giường , lấy ra 1 tấm bản đồ Giang Kinh. Anh dùng bút dạ quang màu đỏ đánh dấu vị trí “mười nơi có ma”

Anh thấy khoảng cách giữa các địa điểm này khác nhau, nhưng phần lớn đều tập trung ở khu vực Tây Nam thành phố Giang Kinh. Thoạt nhìn thì ko thấy có gì đặc biệt, Anh bèn dựa vào tấm bản đồ, chép lại các vị trí tương đối ấy ra 1 tờ giấy trắng, và đã nhận ra chỗ kỳ cục trong đó.

Năm nơi có ma là Hòa Thanh Trì, nhà thờ, Trung tâm nghiên cứu đông tây, Bệnh viện trực thuộc số 1 và nhà giải phẫu của ĐH Y Giang Kinh tuy khoảng cách xa gần khác nhau nhưng đều nằm trên 1 đường thẳng. Các nơi “có ma” còn lại thì ko như thế. Tim Quan Kiện đập nhanh dữ dội, anh lại đối chiếu với bản đồ, đúng thế: năm địa điểm ấy nằm trên 1 đg thẳng, nằm giữa đường thẳng là Trung tâm nghiên cứu!

“Bọn chúng” gần như đồng thời lướt qua trước mắt anh, cơn đau đầu ập đến!

Đã bắt đầu ư?!

Có lẽ lúc này mới đi thì đã muộn, nhưng anh ko muốn ngồi nhìn tội ác xảy ra ngay trước mặt. Cuộc tàn sát mới sẽ xảy ra ở đâu?

Anh cầm bút đỏ khoanh 3 địa điểm đã xảy ra án mạng là Hoa Thanh Trì, Bệnh viện trực thuộc số 1 và Trung tâm nghiên cứu Đông Tây. Nếu xếp theo trật tự thời gian đã gây án, thì (tính từ đầu cuối của đường thẳng) lần lượt là nhà giải phẫu, bệnh viện số 1 rồi nhảy lên Hoa Thanh Trì (đầu trên cùng). Theo quy luật này (tiến dần vào giữa đg kẻ thẳng) thì địa điểm gây án tiếp theo sẽ là Nhà Thờ mà phía bắc của nó là Hoa Thanh Trì .

Ôi, đúng là ma quỷ?

Chương 46 - 50

46

Khoảng 3h rưỡi sáng, nữ tu sĩ họ Sái đã dậy. Dù người tuổi cao thường hay dậy sớm, nhưng cũng chẳng đến nỗi dậy sớm như thế này.

Thực ra là bà Sái ko ngủ được, chi bằng cứ dậy mà cầu kinh, và suy ngẫm, gạt bớt những ý nghĩ rối bời. Bà chải đầu, mặc áo lễ màu trắng, rồi đi qua cửa phụ bước vào giáo đường.

Bên trong vẫn tối om như cũ, mắt bà đã quen với bóng tối, khỏi cần dò dẫm, bà bước thẳng đến bệ thờ. Đến trước pho tượng Đức mẹ bằng sứ cao lớn bên trên, bà quỳ sụp ngay xuống.

Bà ra sức khấn cầu chúa Trời chỉ cho bà con đường sáng. Bà ko ngờ đến tuổi cổ lai hi mà mình vẫn phải cầu khấn 1 cách tuyệt vọng như thế này. Tại sao phải kính hãi như thế?

Bà biết, tất cả chỉ tại cái bí mật viễn vông kia, nói đúng hơn, thực ra ko đáng coi là bí mật gì cả.

Nhưng đã có ko ít người phải mất mạng vì nó. Năm xưa đức cha John đã giữ kín như bưng nên mới có thể thoát thân trở về nước nh.

Sau ông John là bà xơ Loan , khi chuẩn bị chuyển các tài liệu cơ bản cho chính quyền mới ở Giang Kinh, thì bỗng bị đột tử, y tế kết luận là bệnh tim bột phát , chết ở tuổi 42. Bà Sái biết rõ bà Loan vốn khỏe mạnh, khả năng duy nhất khiến bà Loan đột tử chỉ là ma quỷ đã chui vào tim đó thôi.

Kể tục bà Loan là bà xơ họ Trịnh, là đã tuyệt đối giữ bí mật nên đã được thuận buồm xuôi gió cho đến cái lần trót uống say rồi tiết lộ với 1 người chị em lắm lời. Ngay hôm sau bà Trịnh và bà chị em lắm lời này đã phải vĩnh biệt thế gian. Công an phát hiện ra trong người họ có lượng còn rất cao, nên kết luận là họ ngộ độc do uống rượu quá nhiều. Nhưng bà Sái biết rõ đó vẫn là do ma quỷ điều khiển bà Trịnh uống say bí tỉ. Bà ấy đúng là có ham rượu thật, nhưng chỉ uống đôi ba chén rất ít đã bắt đầu nói lú lờ, nôn ọe, lăn ra ngủ chứ ko thể ngồi uống tí tí.

Sau bà Trịnh, đến lượt bà Cao trông nom nhà thờ này. Được yên ổn vài năm thì đến cuối những năm 60 có một “tổ điều tra” đến ra lệnh cho bà Cao “phải khai báo vấn đề” Bà Cao đã phải chịu những áp lực ghê gớm đến đâu, bà Sái hiểu cả và rất kính nể nghị lực của bà ấy.

Cuối cùng bà Cao đã ko chịu đựng nổi, sắp sửa nói ra. Sáng hôm đó bà Sái dậy rất sớm để cầu nguyện và chuẩn bị giấy bút giúp bà Cao. Nhưng ko thấy người đâu, bà Cao đã gục bên bục giảng đạo , kết thúc cuộc đời.

Tổ điều tra cho biết, bà Cao sợ bị trị tội đã uống 1 lượng lớn thuốc độc để tự sát. Bà ấy có tội gì? Điều ấy tất nhiên nằm sâu trong lòng bà Cao và vĩnh viễn bị chôn vùi theo bà.

Mấy bà chị lần lượt giữ trọng trách cai quản nhà thờ, ko có ai được thọ đến lúc chết già. Bà Sái tỉnh táo nhìn ra căn nguyên thật sự chính là ở cái điều bí mật kia. Bà ko biết nó là bí mật gì, sau khi bà Cao

chết, bà vẫn phụ trách các việc tế lễ ở nhà thờ này, chưa từng có chuyện gì sơ suất. Cách đây chục năm, có vị chuyên gia Nhật là ông Yasuzaki Hiroshi đến đây, tha thiết vật nài hỏi về điều bí mật ấy, nếu bà Sái biết, thì có lẽ bà đã nói ra cũng nên.

Ông Yasuzaki bị giết, có thể là vì ông đã đến rất gần với điều bí mật. Quý dữ đã ko nhìn suông. Chúng đã mượn tay kẻ lưu manh Trương Siêu để giết ông ta. Cho đến nay bà Sái vẫn tin rằng, Trương Siêu chẳng qua chỉ vì tham mấy đồng yên hoặc chiếc đồng hồ vàng kiểu cổ trên người ông Yasuzaki, muốn cướp của mà thôi, chứ ko có gan giết người. Ma quỷ đã nhập vào người nên Trương Siêu mới có hành vi bạo tử như thế, cũng giống như ma quỷ đã nhập vào mấy bà xơ tiền nhiệm, rồi dẫn đến những cái chết li kỳ.

Rõ ràng là, muốn yên ổn, thái bình thì chớ có đụng đến cái bí mật ấy!

Nhưng đúng vào dịp này bà Sái lại phát hiện ra cái bí mật ấy chính là nơi quý dữ ẩn náu.

Chắc chắn quý dữ là hung thủ đã giết ông Yasuzaki Hiroshi, ông Yamashita Tsuneteru, thậm chí giết cả cô gái Hoàng Thi Di. Bà ko có chứng cứ nhưng trực giác mách bảo bà như vậy. Nếu báo với công an, chắc họ ko tin có ma quỷ gì hết nhưng ít ra cũng sẽ cảnh giác. Và biết đâu sẽ ngăn chặn án mạng, ng khác khỏi phải chết oan. Dù cho cái giá phải trả sẽ là tính mạng của bà.

Bà đã từng khoan dung cho lũ quý dữ hoành hành ở chốn thiêng liêng (còn bị gọi là “đất ma”) này, bà chưa dám đứng lên đối mặt vì sợ mất mạng đó thôi. Lúc này bà Sái đang thành kính cầu nguyện chúa Trời hãy tha thứ cho bà bao năm qua đã nhu nhược và bị danh lợi gặm nhấm, chỉ ham tính toán được mất, khiến bà trở thành nô lệ của quý dữ, ko dám tím hiều cái bí mật kia.

Cầu nguyện xong sẽ là gì? Có lẽ sẽ là ngày cuối cùng của mình, Nếu quý dữ muốn thực hiện lời cảnh cáo của nó từ nửa thế kỷ trước, thì cũng đành vậy. Chúa Jesus ngày xưa đã phải chịu cực hình ra sao? Sự hi sinh của bà miễn là có giá trị thì âu cũng là 1 việc làm công đức.

Khi bà đang cầu nguyện thì cánh cửa ngách đang hé mở bị đẩy ra nhẹ nhàng, một bóng đen đứng ở cửa. Bà Sái lặng người: tại sao nó đến nhanh như thế? Bà đã ngồi lâu trong bóng tối ,nên mắt đã quen, bóng đen ấy dần hiện ra rõ ràng, lòng bà càng trĩu nặng: “Thì ra là anh ta!”

47

Kể từ ngày Thi Di bị hại, Quan Kiện thấy thế giới xung quanh anh đã sụp đổ. Khi đẩy cửa chính bước vào giáo đường, Quan Kiện nhìn thấy bà xơ họ Sái nằm trên vũng máu, cảm giác này lại xâm chiếm l dữ dội. Tấm áo lễ màu trắng bất lực buông thõng dưới cái bàn sắt vẫn đặt hòm công đức mọi ngày.

Mình có thể nhìn thấy cái chết mà ko thể ngăn chặn bi kịch xảy ra

Chính điều này đã là 1 bi kịch quá lớn! Nhắm mắt lại nhìn thấy 1 cái xác, cái xác tương lai, đang nằm vật trên chiếc giường sắt. Anh đã ko thể phân biệt nổi đó là “bọn chúng” lại xuất hiện hay đó là hình ảnh in sâu trong vỏ đại não của mình.

Điều này cũng chẳng quan trọng, điều quan trọng là các cuộc tàn sát đẫm máu, những sinh mệnh phải ra

đi dưới lưỡi dao mổ....sẽ còn xảy ra với những người quen và người lạ. Và cả mình nữa, mình đã trở thành cái gì?Nhân vật mục kích hàng loạt cái chết?Gánh chịu vô số đau đớn?Mình đâu phải là Jesus!?

Tâm trí và cơ thể cùng quẩn quại, Quan Kiện ko thể nằm yên, anh ngồi bất động ở đầu giường, nhắm mắt. Anh ko thể ko nghĩ đến Thi Di, Văn Quang, những người đã chết và sẽ chết. Nếu nói lúc này anh đang “suy sụp”thì chưa đủ và cũng ko đúng. Anh thậm chí đã nghĩ có lẽ mình chết đi thì mới giải quyết được cốt lõi của mọi vấn đề. Tại sao cứ phải vào lúc này thì mình mới thể nghiệm được ý nghĩa đáng buồn của cái tên mình?

Sao mình phải bi quan thế này? Chỉ trong vòng 2 tháng đã chứng kiến bốn vụ thảm sát cực dã man đối với những người ít nhiều có liên quan đến mình. Chỉ có kẻ vô tâm, vô cảm hoặc mắc bệnh thần kinh thì mới ko bi quan ngao ngán. Anh đã bước ra đến cửa từ lúc nào chẳng biết.

-Kiện à! Sao ko nằm nghỉ nữa?Con lại định đi đâu thế?Bà Vạn Đình Phương đang lúi húi trong bếp đã kịp thời gọi anh.

Con ko ngủ được, muốn ra ngoài đi dạo 1 lát.

Mẹ sẽ đi với con! Bà Phương vội lau tay vào tạp dề.

Mẹ hãy tha cho con đi, được không?Con chỉ muốn đi dạo 1 mình cho yên tĩnh, ngồi nhà buồn quá. Quan Kiện nói để mẹ yên tâm và hứa sẽ sớm trở về ăn bữa tối.

Quan Kiện đạp xe lao nhanh men theo bờ sông Ngân Kỳ đang lấp lánh ánh bạc, như muốn để cho gió rít bên tai, xua đi bao nỗi phiền muộn.

Đôi chân anh đã bắt đầu tê cứng, tâm trạng anh hình như cũng càng nặng trĩu.

Anh dừng lại, nhận ra mình đã đi đến cầu Trúc Lam. Cầu Trúc Lam là 1 trong “mười nơi có ma ở Giang Kinh”

Nghe đồn rằng khi gặp ma, nếu dùng cái giỏ tre buộc sẵn thùng ở dưới cầu mà múc thì giỏ vẫn giữ được nước. Ngày trước mỗi lần nghe ai nói thế, Quan Kiện vẫn cười đau cả bụng.

Có mấy học sinh trung học đang cười giòn tan, thả những cái giỏ tre xuống sông Ngân Kỳ (Hàng ngày đều có hàng trăm người dân thành phố hoặc du khách đến chơi cái trò vui này, địa phương cấm mãi chẳng được, thế là thành phong tục). Họ múc lên 1 số cọng cỏ, nước thì chảy hết sạch. Đám học trò đi rồi, Kiện bước lên, rồi cũng múc chơi.

Nếu ko phải là “ma dẫn lối, quỷ đưa đường” thì anh chẳng còn cách khác để giải thích hành động của mình.

Và càng ko thể giải thích nổi tại sao anh lại múc đc đầy nước!

Soi vào giỏ nước, anh thấy khuôn mặt mình đang sáng sủa.

Mặt anh dần biến thành nhiều chiếc giường sắt, người nằm trên giường mặc áo trắng tinh. Một trong số đó chính là anh. Những con cừ non đang chờ làm thịt!

Anh buông ra, cái giỏ rơi xuống và vẫn treo lủng lọng dưới cầu. Nhưng nước thì đã chảy mất tự bao giờ rồi.

Ôi, Gặp ma!

Kiện đã tin lời của Âu Dương San. Mình đã gặp ma thật!

Không những gặp ma, mà còn gọi đợc ma đến, vì mình, nên những người quen đều biến thành ma rồi. Mình đúng là cốt lõi của mọi việc, liệu có phải nếu mình ko tồn tại nữa, thì tất cả những chuyện tà ma và hải hùng sẽ tan biến?

Mình sẽ còn phải nhìn thấy bao nhiêu xác chết bị mổ phanh?

Có lẽ, mình đâm đầu xuống sông Ngân Kỳ thì mọi đau buồn sẽ chấm dứt, mọi bi kịch sẽ có hồi kết? Kien co chân gác lên lan can cầu.

Trên cầu, xe cộ và người qua lại đông đúc hồi hã, ko 1 ai chú ý đến anh đang ở tư thế nguy hiểm. Bỗng có 1 đôi tay ôm chặt lấy lưng Kien. Bị bất ngờ, anh bị lôi mạnh ngã đến huych 1 cái.

Anh định làm gì? Âu Dương San kêu lên. Định nhảy xuống sông hả?

- Kìa, em ...toàn thân anh bỗng đầm đìa mồ hôi.

Nếu em ko bám theo anh, thì hôm nay anh đã mắc sai lầm quá lớn!

Em đã quên à, anh là vận động viên bơi lội kia mà!

-Kien cố nói để xoa sự kiện “mất hồn”vừa rồi, kéo San về bẩm báo với cha mẹ anh, thì chắc anh sẽ bị “giam lỏng”.

-Đừng giả vờ cứ như ko nữa đi! Vừa rồi anh làm sao vậy?

-Không...ko sao cả chỉ muốn được yên tĩnh...

Lẽ nào anh ko biết nếu tắm ở sông này thì người ta sẽ xúm lại xem à?

Kien đành “đầu hàng” vậy. “Anh đang rất tuyệt vọng...Anh đâu có thể cứ đứng mà nhìn sông từng người vô tội phải ra đi...”

-Ôi, thế là em đã nhìn nhầm về anh...! San giận dữ nói

Từ sau khi Thi Di và Văn Quang ra đi, anh vẫn rất kiên nghị. Em rất khâm phục anh vẫn quyết tâm truy tìm sự thật, em biết vì thế mà anh phải chịu bao đau khổ về thể xác và về tâm lý. Em càng thấy rõ anh Quan Kien mà em biết từ nhỏ thật sự là 1 trang nam nhi đầy bản lĩnh. Nhưng rồi anh đã rũ bỏ tất cả,

đúng ko? Anh có nghĩ rằng, hung thủ càng điên cuồng thì càng chứng tỏ anh đang bước đến gần sự thật? Những việc anh đã làm và phát hiện được đã khiến hung thủ trong bóng tối phải giật mình. Cho nên chúng mới giết người liên tiếp như thế. Em đã ko nhìn nhầm. Thực ra anh rất yếu đuối, anh bất lực ko thể ngăn chặn thảm kịch xảy ra.

Đó ko phải là lỗi của anh, anh ko hề yếu đuối và anh cũng đâu phải siêu nhân!

- Có lẽ nếu anh ko tồn tại nữa thì sẽ ko có nhiều người phải chết...Quan Kiện cúi đầu.

- Hung thủ là kẻ tàn độc như thế, anh cho rằng nếu anh biến mất thì chúng sẽ ngừng giết chóc hay sao?

Kiện ngẩng phắt đầu lên, nắm chặt đôi vai San: “Em nói xem, nếu hung thủ là anh thì sao? Liệu hung thủ có phải là anh ko?”

-Chỉ nói bừa! nếu anh ko tin ở mình, thì còn mong gì ai tin anh nữa! Cô lắc lắc người Kiện thật mạnh như muốn gọi anh mau tỉnh khỏi cơn mê. Em ko tin anh có thể làm chuyện tàn ác , anh ko làm nổi!Chúng ta quen nhau từ bé, em còn ko hiểu anh hay sao? Anh dù ko tin mình thì cũng phải tin ở em chứ!

-Kiện thấy lòng như ấm lại, anh chợt nhận ra rằng, tuy mình đau đớn vì mất Thi Di nhưng cũng nhận được 1 tình cảm chân thành bù đắp. Có lẽ mình đã quá hấp tấp oán trách số phận. Anh im lặng hồi lâu.

- Cảm ơn em! Lâu nay nếu ko đc em quan tâm, chắc anh đã suy sụp từ lâu rồi. Anh cảm động nhìn San. Có những lúc anh rất buồn chán, bức bối, đã có thái độ ko hay đối với em. Em ko trách anh chứ?

San nói: “Em vẫn mong mãi câu nói này của anh. Em cứ nghĩ rằng, những lời anh dỗ dành em từ hồi đi nhà trẻ, anh đã nói hết rồi...Em đâu có thể trách gì anh? Bất cứ ai khác gặp những chuyện như đã xảy ra đối với anh, đ dễ mà chịu đựng? Em rất khâm phục anh dám chịu đau đớn để tham gia thí nghiệm nhằm tìm ra hung thủ đã hại Thi Di, nhưng em vẫn ko hiểu tại sao anh lại ko muốn em giúp đỡ?”

- Nay, em còn nhớ anh từng than thở với em ko: Tại sao Thi Di điều tra về cái chết của cha mình, mà ko hề nói với anh 1 câu?

San vốn thông minh, cô nghĩ ngợi 1 lát rồi nói: “Sau khi xảy ra ngàn ấy vụ án mạng, giờ đây em hơi hiểu ra điều này: Thi Di đã sớm ngờ rằng bất cứ ai dính vào cuộc điều tra này đều có thể gặp bất hạnh, cho nên cô ấy ko cho anh biết...vì lo cho anh! Em thậm chí nghĩ là, nếu hồi trước Thi Di cho anh biết chuyện, thì e ngày nay anh đã ko ...”

-Đúng thế, chưa biết chừng anh đã bị hại rồi! Giờ đây chắc em đã hiểu tại sao anh ko nói với em và cả cha mẹ anh nữa.

-Thế thì tại sao anh...?

-Em nói về Yasuzaki Satiko chứ gì? Cha cô ấy cũng bị giết ở Giang Kinh, cô ấy luôn luôn cho rằng những cái chết rải rác trong mười năm của cha mình, của ông Yamashita Tsuneteru và cha Thi Di, cái chết của Thi Di và Văn Quang đều liên quan đến nhau!

- Nhưng mà, chính anh cũng muốn Thi Di cho anh biết việc làm của mình, thì em cũng thể... San có ý thuyết phục Kiện.

Kiện vội lắc đầu : “Anh nói ko lại được với em. Nhưng chuyện này em vẫn ko thể nhúng vào”

San nhìn vào mắt Kiện: “Thôi được, em ko nói nữa. Bây giờ Bác sĩ Âu Dương San chẩn đoán: mắt Quan Kiện đỏ ngầu thế kia, mắc bệnh thiếu ngủ! Anh phải về nhà mà ngủ đi thôi! Em sẽ ngồi bên cạnh đọc tiểu thuyết được chưa?”

Kiện gật đầu. Hai người sánh vai, dắt xe đạp đi về, máy di động của anh bỗng đổ chuông.

Kiện nghe máy, ngó ra: “Satiko? Em đây ư? Em đang ở đâu?”

Đôi mắt to tròn của San chớp chớp, cô ra hiệu mình sẽ tránh ra xa, nhưng Kiện kéo cô đứng lại, tỏ ý ko cần phải làm thế. San cố ý dùng ngón trỏ “nút”tai mình lại, nhìn về mặt lúng túng của Kiện, cô bật cười tinh quái.

- Em đang ở Nhật Bản, vừa nhận được email của anh Toyokawa Takeshi , đã biết tin nữ tu sĩ Sái bị giết hại. Đang ở xa mà em rùng mình, sồn tóc gáy, mẹ em cũng buồn rầu khóc mãi. Bao năm qua mẹ em và bà Sái là bạn thân... Em nghĩ ngay đến anh, liệu anh có thể chịu đựng nổi cú sốc này ko?

-Cảm ơn em đã quan tâm, anh... vẫn khỏe! May mắn vẫn được người nhà, bạn bè quan tâm...được em quan tâm...Tiến sĩ Yamashita Yuuzi và tiến sĩ Chiba Ichinose cũng đã gọi điện chia buồn. Khi Kiện nói mấy câu này, sắc mặt của San thay đổi đến mấy lần.

- Em và mẹ em còn phải ở lại đây vài hôm nữa, em đã phát hiện được ở Nara 1 vài chi tiết,gia thiết của em và mẹ em cũng có được 1 số căn cứ...

Ở Nara? Thì ra đó là mục tiêu chuyến đi của em?Anh nhớ rằng, em đã nói Nara là quê của cha em?

-Cũng là quê của ông nội em, ông em có 1 khu nhà ở đó, em và mẹ vẫn về đó nghỉ hè và nghỉ đông. Khi cha em còn sống thì rất hay về đó.

- Nếu em ko ngại...thì cho anh biết về phát hiện mới được ko?

-Không! Em cứ gửi vào di động cho anh!

Vài giây sau, một bức ảnh đã xuất hiện trên màn hình của Quan Kiện. Ảnh đen trắng, ảnh cũ chụp chung 3 quân nhân trẻ Nhật Bản.

Yasuzaki Satiko giải thích: “Mấy hôm nay em và mẹ em dành thời gian lục lại mọi thứ cất trên gác của ngôi nhà cũ này. Kiểm tra lại các thứ mà cha em và cả ông nội em ngày trước để lại, trong đó có bức ảnh này. Em đã nhận ra ...và chắc anh cũng có thể nhận ra người cao nhất trong đó chính là ông Yamashita Tsuneteru, người đeo kính là ông em, người thứ 3 thấp nhất , mẹ em nói đó là “đại ca” Kuroki Katsu rất thân với ông Yamashita Tsuneteru”

- Nói thế tức là ông em, ông Yamashita Tsuneteru và ông Kuroki Katsu đều là bạn cả?

-Là đồng hương và là bạn học, về sau có thể là chiến hữu gì đó...chiến hữu xâm lược Trung Quốc

-Liệu vấn đề này có giúp ích gì cho việc điều tra của chúng ta hiện nay không?

Satiko tạm dừng lại, nghe thấy cô nói gì đó với mẹ bằng tiếng Nhật, rồi nói với Kiện “Cha em tính tình hơi khép kín, ngày trước tuy rất yêu mẹ em nhưng hình như ông vẫn giữ 1 điều bí mật ko cho ai biết. Cho đến khi ông bất ngờ bị hại , mẹ em mới biết rằng chưa biết chừng nỗi bất hạnh này liên quan đến cái bí mật kia...”

Về sau mẹ em sang Giang Kinh, trong mấy năm trời mẹ em đã đến tất cả những nơi ở Trung Quốc mà cha em đã từng đi qua, đã hỏi thăm rất nhiều người. ngoài việc xác định được rằng cha em rất chuyên tâm cho công tác khảo cổ các di tích kiến trúc ra thì ko biết được bất cứ thông tin nào gọi là manh mối. Cũng ko thể biết có liên quan gì đến cái chết của ông Yamashita Tsuneteru hay ko. Cho đến hôm nọ ở nhà hàng Hoa Lãng, nghe 2 nhà báo nói rằng ông Yamashita Tsuneteru từng làm quân y, em v nói lại với mẹ, mẹ em mới nhớ ra rằng ông em là Yasuzaki Munemitsu cũng là bác sỹ quân y trong đội quân xâm lược Trung Quốc, tử trận ở Trung Quốc , nhưng chính phủ ko hề cho biết 1 tin tức cụ thể nào về thời gian, địa điểm tử trận...và tất nhiên ko có hài cốt hoặc lọ tro. Hỏi cha em còn nhớ, thậm chí đã nghe có kẻ phao tin đồn nhảm rằng ông em bị bắt rồi ở lại Trung Quốc, khiến cha em rất khổ sở. Anh cũng biết đây, quân nhân Nhật Bản coi sự đầu hàng là điều sỉ nhục, ông em “tử trận” rất ko rõ ràng, nên bị ngờ là đã đầu hàng, thì cũng ko hẳn là quá đáng. Cho nên, mẹ em mới nghĩ đến 1 giả thiết táo tợn rằng liệu có phải điều bí mật mà cha em vẫn giữ kín chính là vấn đề đã khiến cha em bị bức xúc suốt thời niên thiếu và vì thế ông phải tìm kiếm nguyên nhân và địa điểm ông nội em bị chết?

Về đến Nhật Bản mẹ em tìm đến cục lưu trữ hồ sơ và thư viện liên quan để tra cứu tài liệu, quả nhiên có thấy ghi rằng ông Yasuzaki Munemitsu nhập ngũ năm 1939, là trung úy quân y trong đội quân Quan Đông, “hi sinh vì nước” năm 1945 nhưng ko nói cụ thể gì khác. Đáng ngờ nhất là hồ sơ đã ghi mới đầu đóng quân tại Cáp Nhĩ Tân thuộc Đông Bắc Trung Quốc, năm 1941 được thăng chức trung tá rồi bị điều động đi nơi khác, nhưng ko ghi rõ điều động đi đâu.

Giang Kinh! Kiện bỗng buột miệng nói.

Tại sao anh lại đoán như thế? Satiko ko tỏ ra ngạc nhiên, rõ ràng là cô cũng đã nghĩ như vậy.

- Nếu đã giả thiết của mẹ em là đúng, cha em hồi còn sống đã đi tìm tung tích ông cụ ngày xưa nhập ngũ rồi sang Trung Quốc, anh cho rằng giả thiết này rất có lý, nhất là cha em lại chọn ngành nghề như thế, lại có hứng thú với văn hóa, khảo cổ và lịch sử, thì có thể nói rằng, khi cha em nán lại Giang Kinh cũng là khi ông ấy đã tìm ra chứng cứ. Ông nội em ngày xưa bị điều động đến Giang Kinh đang bị bao vây, và ông cũ cũng đã “hi sinh vì nước” cũng ở Giang Kinh!

- Đúng là mẹ em và em cũng nghĩ như thế. Có lẽ cha em đã “tìm ra” Giang Kinh và cả địa điểm cụ thể nữa. Nếu thế thì nó ở đâu?Tiếc rằng bà nội em đã mất, còn các vị họ hàng cao tuổi thì ko biết ông em ngày xưa phục vụ ở đâu. Hiện nay chỉ biết cha em bị hại ở nhà thờ Đức Mẹ, ô có liên quan đến nhà thờ này, vừa rồi bà xơ họ Sái bị giết cũng ở nhà thờ, tại sao vậy? Mẹ em từng nghe bà Sái nói rằng nhà thờ ấy đã có 100 năm lịch sử, trong những năm 40 Giang Kinh bị tạm chiếm, vẫn hoạt động bình thường. Xét về lý thì nó chẳng dính dáng gì đến quân đội Nhật cả. Em nghĩ rằng nếu tìm ra vị trí doanh trại Nhật Bản hồi đó thì mới có cơ may tìm ra thêm các manh mối.

Quan Kiện thấy đầu mình vừa hưng phấn lại vừa rối loạn “Nhưng, dù có tra ra được thì hình như cũng ko liên quan gì đến cái chết của Thi Di và 1 lô các vụ án mạng kia...”

Lúc này thì chưa nhận ra có liên quan gì rõ rệt. Việc chúng ta điều tra về ông Yamashita Tsuneteru hầu như cũng tắc tị. Nay mới biết ông nội em và ông Yamashita Tsuneteru là bạn, thì lại thấy hình như có mối liên quan mờ hồ gì đó, cả nhà thờ Đức Mẹ nữa , cũng có liên quan đến cái chết của cha em, và cái chết của ông Yamashita Tsuneteru. Nếu anh vẫn cho rằng cái chết của Thi Di và của mấy người kia đều liên quan đến vụ án Yamashita Tsuneteru, thì cái chết của cha em cũng là 1 cái mắt xích trong đó cũng nên.

Cũng tựa như cái chết của ông Yamashita Tsuneteru, đâu chỉ đơn giản là 1 vụ án giết người cướp tác phẩm nghệ thuật? Kiện ngẩng người nhìn mãi bức ảnh đen trắng trên màn hình di động, rồi nói: “Còn Kuroki Katsu thì sao?Em đã tìm hiểu đc về ông ta chưa?”

- Ông ta đã mất cách đây hơn 20 năm. Kiện im lặng, đầu anh vẫn rối bời. Satiko nói tiếp “Đã tra ra được ông Kuroki Katsu nhập ngũ, làm quân y trong đội quân Quan Đông, được thăng quân hàm Đại tá. Sau khi Nhật Bản thua trận, ông ta về Nhật mở “Công ty Dược phẩm Kuroki Katsu”, làm ăn rất lớn. Em và mẹ em cũng chỉ vừa rồi mới tra ra. Tiếc rằng, hơn hai chục năm trước, cậu con út yêu quý của ông ta mắc bệnh trầm cảm rồi tự sát, ông ấy đau buồn, sinh bệnh rồi qua đời”

-Hiện giờ anh thấy rất lúng túng, ko rõ bước tiếp theo chúng ta nên làm gì?

Satiko nói: “Em cũng thấy rất bí, Có lẽ...đúng như anh nói, chúng ta điều tra có phần lan man, nhưng em lại cảm thấy đg hướng suy nghĩ duy nhất đúng là những cái chết của Thi Di, của Yamashita Tsuneteru và của cha em, cùng với các vụ án mạng phanh thây...đều có liên quan đến nhau!”

- Cha em và bà xơ họ Sái đều bị giết ở nhà thờ, ông Yamashita Tsuneteru lúc sinh thời cũng đã nhiều lần ng thăm nhà thờ ấy, liệu chúng ta có nên đặt trọng tâm vào khu vực này ko?

Mấy năm qua mẹ em vẫn coi khu vực này là trọng điểm. Ngụ ý của Satiko là nếu coi khu vực nhà thờ là trọng điểm thì chưa chắc đã có thu hoạch gì.

-Hay là, anh sẽ tìm 2 nhà báo Nhật Bản nói chuyện xem họ có biết tình hình Giang Kinh thời Nhật tạm chiếm ko? Nếu họ ko biết thì chúng ta sẽ đi hỏi các nhà sử học nghiên cứu về Giang Kinh.

Tắt máy rồi, Quan Kiện mới nhận ra Âu Dương San đã đi ra rất xa, cô quay trở lại bình thản nói: “xem ra em là người bị ra rìa thật rồi. Hai người tuy ko nói bằng tiếng Nhật, nhưng em nghe ko hiểu nổi 1 câu!”

Hai ông Kurumada và Inouse Hitoshi đúng là như hình với bóng, khi Quan Kiện gọi điện cho ông Kurumada thì cả 2 ông đang cùng ngồi uống trà. Anh hỏi họ có biết về Giang Kinh khi bị vây hãm ko,có thể đoán biết ông Inouse Hitoshi nói trên cơ sở khung cảnh hiện tại rằng: “Đó là 1 vết nhơ của Nhật Bản, là bi kịch của 2 nước, chúng ta là thị dân mới của Giang Kinh, nên nghiên cứu nhiều hơn”

Ông Kurumada nói “Tôi phiên dịch giúp nhé, ý ông Inouse Hitoshi nói là 2 chúng tôi chỉ biết chút ít, biết nhiều hơn ng bình thường và ít hơn các chuyên gia. Cần phải nỗ lực nhiều hơn nữa.”

Tôi muốn biết sau khi rơi vào tay quân Nhật, thì ban chỉ huy quân Nhật đóng ở chỗ nào tại Giang Kinh?

- Cầu Trúc Lam!, nghe thấy cả 2 ông gần như đồng thời kêu lên.

Quan Kiện nghĩ, thảo nào cầu Trúc Lam trở thành 1 trong mười nơi có mả ở Giang Kinh.

Kurumada nói tiếp, vì “Giang Kinh có vị trí địa lý rất quan trọng cho nên nó trở thành 1 căn cứ địa trọng yếu của quân đội Nhật, tổng bộ chỉ huy đóng ở cầu trúc Lam, trong thành còn có vài doanh trại nhỏ nữa, cụ thể hơn thì chúng tôi ko rõ mấy... Những chuyện này ko phải vấn đề cơ mật gì cả, tin rằng ở thư viện sẽ có nhiều tài liệu về nó.”

Quan Kiện nghĩ ngợi, rồi hỏi “Các vị đã nghiên cứu tìm hiểu về ông Yamashita Tsuneteru tham gia đội quân Quan Đông, nên chỉ đóng quân ở Đông Bắc, năm 1943 phục viên, chưa nghe nói ông ấy nữa chừng bị thuyền chuyển đi xa”

- Thế ư? Lần này đến lượt Quan Kiện ngạc nhiên, Ông nói là ông Yamashita Tsuneteru đã ra khỏi quân đội trước khi Nhật bị bại trận năm 1945? Trong thời kỳ toàn dân Nhật Bả là lính, nhịp độ chiến tranh đang rất căng, thì đó có phải là chuyện thường gặp ko?

-Xem ra anh hiểu khá rõ về Nhật Bản thời đại chiến đấy, Ông Kuruamda ko ngờ chỉ vì điều tra 1 vụ án cách đây 5 năm, lại hầu như ko liên quan gì...mà Quan Kiện đã phải nạp cho mình nhiều tri thức về Nhật Bản như vậy. Đúng là ít thấy, nhưng ko phải là ko có. Hồi đó có những nhóm người ra khỏi quân đội, một là các thương bệnh binh, hai là những người yếu thần kinh ko tham gia chiến đấu được, ba là những người dần dần nhận ra tội ác của chiến tranh, tính chất phi nghĩa của Quân đội Nhật, các binh sĩ chịu ảnh hưởng của cánh tả hoặc Đảng cộng sản Nhật Bản. Thực ra, đây đúng là 1 chi tiết, đầy nghi vấn mà ông Yamashita Tsuneteru để lại cho lớp người sau. Hồ sơ tại ngũ của ông ấy ko hề ghi ông ấy có bị thương hoặc có vấn đề thần kinh hay ko. Hoạt động của ông ấy trong những năm sau đại chiến chứng tỏ ông ko phải là nhân sĩ cánh tả. Nói cho sát hơn, ông ấy luôn tránh xa chính trị, và chỉ dốc sức cho văn chương và nghệ thuật mà thôi.

Ông Inouse Hitoshi dành máy di động của bạn, bổ sung: “Nhắc đến cánh tả Nhật Bản, tôi chợt nhớ ra rằng, ngày trước tôi đến kho sách tiếng Nhật ở thư viện Giang Kinh, thấy có cuốn sách hình như nhan đề là “Quân biệt phái Hoa Trung tại Giang Kinh” do một viên thiếu tá trong đội quân xâm lược Nhật Bản viết. Ông ta sau này trở thành một nhân sĩ cánh tả, luôn đứng đầu các hoạt động phản chiến và đánh giá lại chiến tranh. Viết nhiều hồi ký kể rõ những hành vi bạo ngược của quân Nhật ở Giang Kinh, kể cả cuộc thảm sát ở cầu Trúc Lam, thiêu hủy lăng Thái Tử...Nếu anh cần dịch lại, tôi và ông Kurumada sẽ giúp anh!”

Theo hẹn với 2 nhà báo Nhật, Quan Kiện đã đến thư viện Giang Kinh, Anh rất cảm động trước sự nhiệt tình của 2 vị, rất kính phục họ đã nhận thức được, đã phán xét công bằng một thời kỳ lịch sử Trung – Nhật đang oán hận ấy.

Trong kho sách tiếng Nhật, quả nhiên có cuốn sách mà ông Inouse Hitoshi đã nhắc đến. Sau phần khái luận, là 1 tấm giản đồ Giang Kinh, ghi rõ ban chỉ huy, các cứ điểm doanh trại, văn phòng của quân Nhật, cả thấy có đến bốn năm chục vị trí, Quan Kiện đặc biệt chú ý đến nhà thờ Thiên Chúa giáo, Trung tâm nghiên cứu và ĐH Y Giang Kinh, hình như Quân Nhật ko chiếm đóng ở đó. Ông Kurumada chỉ vào các điểm đó, nói với anh “Các nơi này ko có quân Nhật, cũng dễ hiểu thôi vì ngày trước là tô giới Anh, Pháp, sau kháng chiến đều trở thành các “nơi tị nạn” tựa như “côn đảo”. Sau khi quân Nhật vây hãm và chiếm được Giang Kinh, thì các tô giới chỉ còn trên danh nghĩa, tuy nhiên thế lực Anh, Pháp và các nhân vật danh tiếng trước đó vẫn còn trụ lại các khu vực này của Giang Kinh, cho nên quân Nhật cũng ko ra tay làm bừa”

Inouse Hitoshi nói: “Ở đây có nhiều cứ điểm và doanh trại của quân Nhật, nếu...tôi nhấn mạnh là nếu ông Yamashita Tsuneteru năm đó vẫn mãi miết theo đuổi công tác quân y ở Giang Kinh, thì có lẽ ông làm về điều trị hoặc phòng dị bệnh”.

Hai nhà báo dùng kính lúp soi kỹ các chi tiết trên bản đồ, rồi lại giở sách ra xem. Ông Inouse Hitoshi nói: “Bộ phận quân y của quân biệt phái Nhật bản đóng tại tổng bộ cầu Trúc Lam. Cho nên, nếu ông Yamashita Tsuneteru có mặt trong quân y, thì phải đóng ở cầu Trúc Lam” Ông chỉ tay vào vị trí đó trên bản đồ.

Lại là 1 ngõ cụt. Thế mà đã mất 2h đồng hồ và cũng chỉ mới làm rõ được nửa chừng. Quan Kiện ko làm phiên 2 vị nữa. Họ chia tay nhau ra về,

Quân biệt phái hoa trung, bộ phận quân y, Giang Kinh, cầu Trúc Lam, Yamashita Tsuneteru

Nếu đúng là ông Yamashita Tsuneteru làm trong quân y ở Giang Kinh, thì ông phải trực thuộc ban quân y của quân đội Nhật biệt phái Hoa Trung. Có lẽ tìm hiểu ban quân y này thì có thể gián tiếp biết về ông cũng nên.

Quan Kiện đứng dậy, đi tìm chị thủ thư Diêu Tố Vân mà anh đã quen nhờ giúp đỡ, tìm tài liệu về ban quân y của quân Nhật biệt phái Hoa Trung. Chỉ ít phút sau, Diêu Tố Vân đã kiểm tra, thấy ở thư viện của viện Khoa học xã hội tỉnh Giang Kinh có 1 cuốn sách nhỏ viết về vấn đề này. Hình như là luận văn của 1 nghiên cứu sinh Nhật Bản, khoa lịch sử. Sách đã được dịch sẵn, Quan Kiện ra về, tìm đến viện khoa học xã hội.

Ở thư viện Khoa học xã hội, các tập luận văn được xếp trong khu vực tư liệu đặc biệt, ko bày ở giá sách để có thể giở xem, phải làm đủ thủ tục xin thẻ độc giả, hoặc đặt chứng minh thư, ghi sổ sách hẳn hoi mới có thể mượn đọc.

Bản luận văn khá dài, dịch sang tiếng TQ dài đến năm vạn chữ, nói tỉ mỉ về bố trí và chức của ban Quân y trong quân biệt phái Hoa Trung, đặc biệt viết kỹ về “bộ đội chữ Vinh 1644” khét tiếng xấu xa: tổng bộ đóng ở Giang Kinh, nghiên cứu về chiến tranh vi trùng, có tính chất tương tự bộ đội 731 quân Quan Đông. Bản luận văn viết rất rõ: “Quân biệt phái Hoa Trung và quân biệt phái Thượng Hải, hai tổ chức quân đội này đều ko có bộ phận quân y, một số sư đoàn cũng ko có quân y”. Sau khi ban Quân y ở Nam Kinh thành lập, thì cử quân y cho các sư đoàn, cấp sư đoàn đã chia nhỏ phân công theo ý họ”. “Bộ đội chữ Vinh 1644” là bộ đội đặc biệt, độc lập với quân y, chức năng của họ trên danh nghĩa là cung cấp nước (để tẩy uế) phòng dịch bệnh, nhưng thực chất là chỉ chuyên nghiên cứu chiến tranh vi

trùng. Họ cũng lập các đơn vị, các văn phòng, cắt cử các tổ cung cấp nước phòng dịch cho các sư đoàn. Thực ra họ là đơn vị cơ sở để thực hiện chiến tranh vi trùng.

Quan Kiện thất vọng vì anh không đọc thấy chi tiết nào về ông Yamashita Tsuneteru, ông Kuroki Katsu. Chỉ đề cập câu Trúc Lam là bản doanh của sư đoàn bộ quân Nhật ở Giang Kinh, ko nói đến các vị trí nào liên quan đến các vụ án cả. Xung quanh ông Yamashita Tsuneteru vẫn là một màn sương bao phủ, nhưng giác quan thứ 6 mách bảo Quan Kiện rằng anh đang đi đúng hướng.

49

Nếu dịp này bình chọn “người bận rộn nhất Giang Kinh” thì Ba Du Sinh sẽ dễ dàng được chấp nhận.

Sau vụ án Hoàng Thi Di đã xảy ra liên tiếp 4 vụ án mạng, đúng là “kỷ lục” mới của lịch sử trị an thành phố Giang Kinh. Vụ nổ ở cư xá Thông Giang năm ngoái tuy có nhiều người chết nhưng cách gây án giết người phanh thây kiểu này thì vô địch về rùng rợn. Sở công an đã tăng cường lực lượng trinh sát, tổ chuyên án 5 người đã mở rộng thành 14 người, tuy vẫn là Ba Du Sinh chỉ huy, nhưng nỗi lo lắng của cấp trên đã thể hiện ra mặt, ko loại trừ khả năng tới đây sẽ có lãnh đạo cao cấp đứng ra điều hành.

Cảnh sát dân sự ở Giang Kinh đều để mắt nhiều hơn đến “mười nơi có ma ở Giang Kinh” tuy nhiên thực tế thì ko thể canh gác suốt 24/24 giờ ở các “khu vực khả nghi” được...

Vụ sát hại nữ tu sĩ họ Sái càng xác nhận rằng phán đoán của Ba Du Sinh là đúng, đã loại trừ khả năng Quan Kiện là nghi phạm. Anh có cảm giác khả năng đặc biệt của Quan Kiện có thể cung cấp những đầu mối có giá trị cho công tác phá án. Về việc Quan Kiện nói rằng anh ta “nhìn thấy” trước mình sẽ bị giết và vụ án Yamashita Tsuneteru cách đây 5 năm, thậm chí cả vụ học giả Nhật Bản Yasuzaki Hitoshi bị giết cách đây 10 năm. Những điều này dường như phù hợp với đường hướng tư duy của Sinh. Khổ 1 nỗi Sinh vẫn ở trạng thái “tíu tít ứng phó”, sức chú ý của anh bị phân tán trong việc truy tìm các đầu mối của từng vụ án, nên vẫn ko thể thực thi kế hoạch ban đầu.

Ngoài ra, Sinh đã bắt tay vào điều tra (lúc này chưa thể gọi rõ là đầu mối) về lai lịch của tổ nghiên cứu người Nhật do ông Yamashita Yuuzi dẫn đầu. Kết quả điều tra còn rất nông, nhưng cũng đã có những chi tiết lý thú. Yamashita Yuuzi, Chiba Ichinose và Toyokawa Takesi là bác sĩ hoặc nhà khoa học, có những tư liệu nói về họ: nhưng Kikuchi Yuji và Yasuzaki Satiko thì “lí lịch” coi như bằng không chỉ biết Satiko là con gái nhà khảo cổ Yasuzaki bị giết cách đây 10 năm ở Giang Kinh, bà mẹ sang ĐH Giang Kinh cách đây 3 năm, làm giáo viên tiếng Nhật. Điều đáng chú ý là, ông Yasuzaki trước đây có lập trường cánh hữu rõ rệt trong giới học thuật. Nhưng điều này có thể nói lên cái gì?

Sinh tiếp tục mở rộng suy nghĩ. Hoàng Quán Hùng thì sao? Có phải “hồn ma” của ông ta đã đối thoại với Quan Kiện thật ko?

Tại sao Quan Kiện lại có cảm giác chuẩn như thế?

Hiện trường vụ cướp tác phẩm nghệ thuật gốm sứ cách đây năm năm đúng là có dấu vết Quán Hùng bò lết, có vết máu rành rành.

Tại sao “hồn ma” Quán Hùng lại tóm chân Quan Kiện?

Hay “hồn ma” định nói rằng đó là chân của hung thủ? Sinh bỗng nảy ra 1 giả thiết táo bạo, anh bấm 1 số máy quen thuộc của Trung tâm nghiên cứu khoa học hình sự của Sở, một giọng nữ vang lên “con vạc ăn đêm gọi điện thì chẳng thể có việc gì hay ho!” Đó là Tả Tiệp bạn thân của Sinh.

- Cái đầu tôi đang rất băn khoăn: Vạc gọi điện ban đêm, thì động vật nào sẽ nghe điện nhỉ? Thôi nào, nói nghiêm chỉnh nhé, lúc này đại ca chẳng có bụng dạ nào để đùa nữa, sư muội ạ!

- Nếu anh còn đùa đc thì mới là lạ! Có vấn đề gì, Anh nói đi? Tả Tiệp luôn rất cởi m nhanh nhẹn.

- Các mẫu DNA trong vụ án Yamashita Tsuneteru vẫn còn lưu chứ?

- Vẫn nằm ở đáy tủ siêu lạnh, bên trên có lời phê vĩ đại của anh, sẽ lưu đến khi anh về hưu!

- Có lẽ... sẽ ko phải lưu quá lâu đến thế. Anh cần 1 mẫu trong đó, em hãy phân tích giúp anh...

Dừng cuộc gọi rồi, Sinh ngẫm nghĩ: “Đã đến lúc phải hệ thống lại các chứng cứ mới và các đầu mối rồi đây”

Anh đứng dậy, đi sang phòng kiểm chứng đang tạm lưu giữ các vật liên quan đến vụ án, trước hết anh nhìn vào các đồ vật của nữ tu sĩ họ Sái.

Chương 51 - 55

51

Thí nghiệm đã kết thúc, mọi người lại đi qua địa đạo trở về Trung tâm nghiên cứu , Quan Kiện bất chợt nhìn ra phía ngoài khu nhà, thì thấy cái bóng đen nọ lại xuất hiện cạnh chiếc giá sắt bên tường của sân sau.

Lần này mình ko thể để nó chạy thoát!

Anh đang định xông ra thì bị Satiko giữ chặt ngăn lại: “Lần trước nó chạy quá nhanh, anh quên rồi à? Lần này nó đã nhìn thấy anh thì nó sẽ biến mất ngay . Để em thử xem sao vậy”

Satiko chậm chậm bước về phía bóng đen.

Trái với dự đoán của Quan Kiện, bóng đen kia rõ ràng đã nhìn thấy Satiko nhưng hấn vẫn đứng im.

Satiko đã có ma lực gì vậy?

Bóng đen ấy bỗng khẽ kêu lên 1 tiếng gì đó. Quan Kiện ko nghe rõ, Satiko cũng đáp lại thì phải. Bóng đen ấy bước lên vài bước, hình như hơi do dự, lại dừng bước, rồi từ từ lùi lại.

Cuối cùng, hấn bỏ chạy.

Satiko cũng chạy lên, Quan Kiện chạy ra khỏi cửa sau, lao theo.

Bóng đen chạy vào cửa sân sau Trung tâm nghiên cứu, Satiko bám rất sát. Nhưng cô bỗng dừng lại, Quan Kiện ko nhìn thấy bóng đen kia đâu nữa.

Chạy đến bên Satiko, anh nói “Em chạy khiếp thật đấy, nhưng tại sao hấn lại biến mất, hệt như trước kia, bay hơi mất tăm à? Anh phải ra cửa sau xem sao?”

Bỗng Satiko lớn tiếng: “Anh đừng sợ, anh ấy là bạn trai của cô Hoàng ngày trước...Cô Hoàng đã mất, cô ấy bị sát hại. Nếu anh biết được điều gì thì hãy nói với chúng tôi...”

Quan Kiện ko hiểu ra sao nữa, anh nhìn Satiko. Có phải lúc nãy người này đã gọi tên Thi Di ko?

-Cô ấy...đã chết ư? Một giọng nói vang lên ngay phía sau 2 người.

Họ quay lại. Bóng đen lại xuất hiện ở chỗ ko xa.

Satiko chỉ vào Quan Kiện nói “Anh này là bạn trai của cô Hoàng, cô ấy đã mất, thật thế! Anh đừng sợ, chúng tôi chỉ muốn hỏi anh mấy câu”

Người ấy đứng lặng ở đó, hơi run rẩy.

Quan Kiện hỏi:”Mấy lần trước anh chạy thoát, chắc là trèo lên cây kia chứ gì?” Anh nhận ra gần chỗ 3 người có 1 cây lớn sum xuê rậm rạp, cành lá đan xen, vươn hẳn ra ngoài bức tường của Trung tâm nghiên cứu.

Người ấy gật đầu, nói “Tôi là Lưu Thạch Tài, cô Hoàng hẹn gặp tôi ở đây, tôi cứ đợi mãi mà ko thấy, ko ngờ cô ấy đã đi rồi”

Lúc này Quan Kiện mới nhìn rõ, Thạch Tài vóc người tầm thước , có đôi vai rộng, khuôn mặt thì dài nhon, da hơi sạm đen. Anh nói “Thì Di hẹn anh, là từ bao giờ?Sao anh lại quen cô ấy?”

-Thì Di?

-À tức là cô Hoàng mà anh nói đến ...trông cô ấy hơi giống cô này, có mái tóc dài, trông rất xinh và cũng mặc áo trắng. Cô ấy làm ở Trung tâm nghiên cứu, đúng ko? Quan Kiện vừa nói vừa chỉ vào Satiko

Thạch Tài nhìn Satiko rồi gật đầu “VẬY là tôi đã mấy lần nhìn nhầm”. Anh ta lại ngẩng lên nhìn Quan Kiện, có ý cảnh giác. Rồi lại nhìn Satiko hỏi “Nhưng! Tôi sao có thể tin ở các vị...?”

Quan Kiện ngẩn người, rồi anh lấy ra cái ví tiền, giơ ra tấm ảnh chụp chung với Thì Di khi cùng đi du lịch Hàng Châu năm ngoái. Quan Kiện soi đèn pin, Thạch Tài nhìn ảnh, đã hết nghi ngờ: “Cách đây hơn 1 tháng...Trời đất ơi, sao cô ấy lại gặp phải tai ách như thế...tôi chỉ sợ , tại tôi yêu cầu cô ấy nghe ngóng hộ tôi...”

Thực ra chuyện là thế nào?

Chuyện dài lắm, tôi sẽ kể từ đầu. Tôi vốn từ quê ra, mới đầu tôi làm thuê ở Tây An. Cách đây độ 2 năm, một hôm vào giờ ăn tối tôi đã xem 1 tập phim tài liệu...thế rồi từ đó cuộc sống của tôi bỗng rồi loạn.

Đó là phim phóng sự về nghệ thuật dân gian Thiểm Tây, chủ yếu kể về kịch múa rối bóng (con rối dẹt, ánh đèn hắt lên kính hoặc vải, khán giả xem “bóng” và nghe lời thoại kèm theo) của huyện tôi đã thất truyền bấy lâu. Tôi rất chú ý xem, bởi vì gọi là múa rối bóng của huyện, thực ra là của thôn chúng tôi. Tên chính thức của thôn tôi là thôn Tiểu Lương, nhưng bà con quanh vùng quen gọi là thôn “rối bóng”. Rối bóng của thôn chúng tôi đã có từ nghìn năm trước, có phong cách độc đáo nhất huyện, nhất tỉnh, nhất cả nước. Nhưng phong cách độc đáo cụ thể ao thì tôi cũng không thể diễn tả được, vì nó đã thất truyền mà! Còn bộ phim ấy thì nói là “chỉ có” thôn Tiểu Lương giữ được con rối và đạo cụ rối bóng, cho nên tôi dán mắt căng tai ra để xem để nghe!

Quan Kiện và Satiko đưa mắt nhìn nhau, tại sao bỗng nói sang cái chuyện “rối bóng” thế này? Xem chừng, chuyện còn rất dài.

- Hai vị có đoán được ko? Con rối và đạo cụ rối bóng giống hệt của bà ngoại tôi! Bà ngoại tôi kể rằng đó là món quà mà ông ngoại tôi đã cho bà ngoại tôi vào dịp đính hôn. Nó ko tầm thường tí nào, nó là công cụ kiếm ăn của bà ngoại tôi! Bây giờ chắc các vị đã biết múa rối bóng của huyện chính là múa rối bóng của thôn chúng tôi, múa rối bóng của thôn cũng chính là múa rối bóng của bà ngoại tôi! Ông

ngoại tôi Đinh Nhất Thuận là nghệ nhân hàng đầu về múa rối bóng của thôn và là người duy nhất được chân truyền. Bà ngoại tôi kể rằng, con rối và các công cụ, hình ảnh và cách chế tạo của ông ngoại tôi khác hẳn các nhà khác, họ muốn học cũng ko học nổi. Cho nên, khi tôi thấy bộ đồ nghề ấy trong phim rối , lại nghe nói nó nằm trong nhà bảo tàng nghệ thuật dân gian Giang Kinh thì người tôi rạo rức nóng bừng, ko hiểu tại sao.

- Tin rằng các vị ko thể biết, ông ngoại tôi là người được chân truyền về rối bóng ở thôn Tiểu Lương, vậy tại sao rối bóng lại thất truyền? Nguyên nhân rất đơn giản, và cũng vì nó mà tôi bức xúc. Hơn sáu mươi năm trước, toàn thể đàn ông có thể lao động, kể cả những thanh niên thôn tiểu lương hơi biết về rối bóng, đều bị giặc Nhật bắt đi hết chỉ trong 1 đêm.

Họ ko bao giờ trở về nữa. Không một ai trở về!

Quan Kiện và Satiko đều hít vào 1 hơi thật sâu, đều cùng cảm thấy lạnh lạnh, rất rõ rệt.

-Các vị nghĩ mà xem, đàn ông cả thôn, trong đó có rất nhiều trai tráng, dù gặp chiến tranh thì cũng có kẻ chết, người sống chứ ko thể chết sạch ko còn 1 mống. Và ko có 1 tin tức gì hết, thế là thôn rối bóng nổi tiếng gần xa bỗng dưng trở thành thôn quả phụ nổi tiếng . Các cụ già đoán rằng những người đó đã bị chôn sống, nhưng tại sao lại bị chôn sống thì ko ai nói được. Cũng có người bảo họ đã bị giặc bắn , có người bảo họ bị giặc đưa về đảo của chúng, tiếp tục làm phu phen. Khi nhìn thấy của bà ngoại ở Giang Kinh, tôi nghĩ hay là ngày trước đàn ông của thôn tôi đã bị đưa về Giang Kinh.? Nếu tìm ra góc gác của bộ đồ nghề rối bóng này thì sẽ biết được nguồn cơn câu chuyện năm xưa cũng nên...

Đám người ấy mất tích tập thể , đương nhiên là sự kiện lớn trong lịch sử của thôn. Nếu khai được cái bí mật này ra thì đó cũng là tình cảm với các thế hệ trước và tổ tiên. Nghĩ thế, tôi bèn đến Giang Kinh để tìm những con rối bóng kia. Nhưng, vì chỉ chiếu loáng 1 cái , tôi ko nghe rõ các con rối đc để ở đâu, tôi lần mò tìm khắp Giang Kinh mất đúng 1 năm mới thấy chúng ở Nhà bảo tàng văn hóa nghệ thuật các dân tộc Giang Kinh. Nhà bảo tàng ấy thoi thóp sắp phải đóng cửa đến nơi, mà vẫn rất ra vẻ ta đây. Họ ko những ko trả bộ rối bóng cho tôi, mà còn ko buồn nói lai lịch của nó nữa. Chỉ bảo là vài năm trước có 1 học giả Nhật Bản tìm thấy ở Giang Kinh, bèn đem đến tặng cho...

-Học giả Nhật Bản? Quan Kiện và Satiko đồng thời ngắt lời Lưu Thạch Tài. Người ấy tên là gì?

Thạch Tài lắc đầu: “Tôi nhớ tên ông ta làm gì, hỏi còn ko thiết hỏi nữa là!”

Quan Kiện và Satiko nhìn nhau, Quan Kiện nói: “Mai, anh sẽ gọi điện hỏi rõ”

Thạch Tài nói: “Đừng phí sức nữa, anh có gọi điện cũng vô ích thôi, vì tôi đã...đánh cắp bộ rối bóng đó về rồi! Nhà bảo tàng ấy nhếch nhác, việc canh gác cũng nhếch nhác luôn, tôi chẳng phải tốn sức mà cũng thó được”

Nói xong, Thạch Tài nhìn quanh 4 phía , rồi bỗng cởi ngay áo Jacket đang mặc, tháo lần lút ra. Thì ra “lót áo” chính là 1 cái túi đen bóng. “Trong này là những con rối bằng da bò, do chính ông ngoại tôi thuộc da, trổ cắt và khâu thành. Năm xưa đính hôn ông đã tặng bà ngoại tôi. Hồi nọ thó ra từ nhà bảo tàng, tôi vẫn cất ở đây. Các vị xem này...”Thạch Tài lấy ra 2 cái bao da “Túi này đựng vài con rối tôi mang từ nhà đi (kỷ vật mà ông tôi đã tặng bà tôi ngày xưa) còn túi này là các con rối tôi lấy được ở

bảo tàng, chúng giống hệt nhau! Vậy đương nhiên chúng vốn là của nhà tôi rồi!”. Thạch Tài moi 2 cái túi lấy ra 2 con rối dẹt, nói tiếp: “ Hai con rối này đều là Hoàng Thiên Bá(nhân vật có thật, một trong “tứ bá” chống đối triều đình Mãn Thanh), hai vị xem đi, có phải là giống hệt nhau ko?”

Quan Kiện và Satiko đón lấy hai con rối trở cắt bằng da, đối chiếu tỉ mỉ, đúng là y hệt nhau. Thạch Tài lại nói: “Sau khi lấy được bộ con rối ở nhà bảo tàng, tôi lập tức về quê. Bà ngoại tôi đã mất, nhưng các cụ già trong thôn vừa nhìn thấy vừa nhìn thấy đã nhận ra ngay, đích xác là con rối bóng của thôn Tiểu Lương! Tại sao?Tại vì, rối bóng bình thường thì dùng 3 cái que để điều khiển, một que nối đầu và thân, hai que nối vào 2 tay con rối, điều khiển rối bóng khó ở chỗ một nghệ nhân phải đồng thời điều khiển vài con rối, mỗi con có ba cái que. Đã đủ phức tạp chưa?Nhưng rối bóng của thôn Tiểu Lương thì mỗi con rối lắp 4 cái que! Ngoài đầu và 2 tay ra còn lắp thêm 1 que ở háng con rối. Nghe nói, nếu biểu diễn đấu võ sẽ càng hay hơn. Cho đến hôm đó tôi mới hiểu ra rằng con rối bóng có 4 que mới là đặc sắc, là đỉnh cao!”

Các vị xem này, cổ, hai tay và khớp xương của Hoàng Thiên Bá đều đục lỗ, là để khâu dây buộc vào que điều khiển, ở háng cũng có lỗ đúng chưa?Còn con rối này cũng thế, có bốn lỗ thủng. Các vị cứ việc đến các bảo tàng mà hỏi, chỉ có con rối bóng của thôn Tiểu Lương mới có 4 que điều khiển, nhưng đã bị thất truyền mất rồi. Cho nên, bộ con rối bóng trong bảo tàng này đích xác là đồ nghề sinh nhai của ông ngoại tôi ngày trước!

Tôi lại nghĩ, bộ rối bóng của ông ngoại lưu lạc đến Giang Kinh, chắc hẳn phải có nguồn cơn chi đây. Ngày ấy họ đến Giang Kinh làm gì? Sau khi giặc Nhật bị tổng cổ, thì họ đi đâu? Sao ko có chút tin tức gì?Và tại sao rối bóng của ông ngoại tôi lại bị trôi dạt, ko tiếp tục truyền nghề? Thực là đáng tiếc! Cho nên tôi tiếp tục ở lại Giang Kinh lao động, đồng thời nghe ngóng, nhưng ko có kết quả. Tết vừa qua công trường cho nghỉ vài ngày, tôi ko muốn chen tàu hỏa chật chội trong dịp cao điểm vận tải, nên ở lại Giang Kinh ăn Tết. Hôm đó tôi bày các con rối ra ngắm nghía, và bỗng nhận ra rằng có 1 con rối ko làm bằng da mà làm bằng bìa...cũng ko phải thế, thực ra nó đc cắt từ vải. Đây, hai vị xem đi...

Thạch Tài đưa ra 1 con rối mà anh ta gọi là làm từ bìa, hỏi “có thấy là rất giống ko?”

“Ồi...” cả Quan Kiện và Satiko đều khẽ kêu lên

Đúng như Thạch Tài nói, hình thù này được cắt ra từ miếng vải màu xám, trông có cảm giác lập thể rất rõ rệt, đủ thấy người trở cắt nó rất khéo tay. Phần trên của nó hình bầu dục, trông tựa như hình lập thể của 1 cái bát, có thể thấy rõ cái “bát” lõm xuống, dưới chậu là một cái đế hình trụ, phía đáy thì rộng ra, hơi giống hình tam giác.

Nhìn vào, nhận ra ngay nó có hình dáng giống như cái giá sắt kỳ lạ đặt ở gần bức tường xa xa kia.

Lưu Thạch Tài nói tiếp: “Tôi ko cần dài lời nữa chứ gì? Thoạt đầu tôi rất băn khoăn trong bộ con rối này lại thừa ra một mẫu vải vớ vẩn, ko có vẻ gì là 1 đạo cụ, nó là hình thù quái gì vậy? Tôi cầm nó lên ngắm đi ngắm lại mãi, rồi phát hiện ra ở chỗ này này, hai vị nhìn đi, có 1 đường khâu chỉ đen...”

Đúng thế, ở chỗ tiếp giáp giữa cái bát và cái trụ đỡ có những mũi khâu đen đen.

- Tôi nghĩ mãi, tại sao phải có cái đường khâu chẳng đâu vào đâu thế này?Thế là tôi dùng cái “nhíp”

nhỏ đường chỉ ra. Tôi nhận ra rằng vải có 2 lớp, tôi bèn tách nó ra. Đúng thế thật!

Thạch Tài nhẹ nhàng rút sợi chỉ ra.

Ở chỗ được khâu, thì bên trong “rỗng” còn các chỗ khác, hai lớp vải được dán dính chặt, tất nhiên vẫn có thể bóc ra, Thạch Tài tách 2 lớp vải ra. Hai vị nhìn đi, thấy cái gì ở lớp vải phía dưới?

Hình 1 cây thập tự màu đỏ sẫm!

Nếu soi trước ánh sáng, sẽ thấy nó có ánh đỏ, rất giống như...vẽ bằng máu. Thạch Tài hít vào 1 hơi thật sâu, rùng mình, cúi đầu.

Quan Kiện nói: “Rồi anh đã đi quanh khắp các nhà thờ ở Giang Kinh, cuối cùng tìm đến đây...” Anh bỗng quay người, bước đi thật nhanh. Cả 3 người cùng bước đến bên cái giá sắt trống ở giữa bãi cỏ. Quan Kiện chỉ về phía Tây Bắc: “Sau đó anh nhìn thấy cây thập tự trên nóc nhà thờ Đức Mẹ kia?”

- Lúc đó đầu tôi như nổ tung, tôi nghĩ :Ông ngoại tôi đã đến đây, rồi dùng cái mảnh vải này để nhấn với thế hệ sau rằng ông đã từng đến nơi này...

Không hiểu sao, hình như có tiếng nổ bên tai Quan Kiện thật, óc anh nảy ra 1 câu : “Trung tâm nghiên cứu tổng hợp Y Dược Đông Tây được xếp hạng thứ nhất trong bảng...”

Đó là câu nói của Âu Dương San trong bảng “xếp hạng mười nơi có ma ở Giang Kinh”

- Cho nên anh đã đốt giấy ở cái đài này? Anh cho rằng ông ngoại anh đã chết ở đây?

- Thạch Tài gật đầu: “ Đúng thế, khi sắp chết người ta nghĩ mọi cách để truyền tin ra ngoài , nếu đúng là ông ngoại tôi đã vẽ cây thập tự này thì tức là muốn nói rằng ông bị khốn đốn ở đây”.

-Và, chắc là bị canh giữ rất chặt, nên phải dùng cách rất kín đáo để đưa tin. Quan Kiện nói.

Satiko bỗng nói “Đừng nên kết luận quá sớm, vì có quá nhiều yếu tố là suy đoán”

Thạch Tài nói, “Thời gian qua tôi vẫn đi lại quanh đây, tôi cũng đã hỏi bà tu sĩ trong nhà thờ, nhưng càng hỏi thì càng ko biết, Có lẽ vì tôi có mặt ở đây nhiều quá nên bị cô Hoàng nghi ngờ. Một hôm cô ấy hỏi tôi mấy câu, và nói cũng đã thấy tôi đến nhà thờ, cô ấy rất lấy làm lạ...”

Thi Di cũng đã đến nhà thờ!

-Tôi bèn kể cho cô ấy cái câu chuyện vừa nói, cô ấy bảo sẽ tra giúp tôi các tư liệu, ví dụ, về lịch sử của thôn Tiểu Lương, của Giang Kinh, của cái Trung tâm này và của nhà thờ trong thời kỳ chiến tranh kháng Nhật. Rồi cô ấy hẹn tôi đến đây gặp, vào khoảng 11 giờ đêm, ngày...ngày hôm nào tôi quên mất rồi. Cô ấy sẽ cho tôi biết kết quả đã tra cứu được. Tôi rất cảm kích, nhưng cũng băn khoăn tại sao cô ấy lại nhiệt tình như thế...Mấy năm ra thành phố làm thuê, tôi đã hiểu dân thành phố các vị...Nhưng thôi, ko còn cách nào khác, tôi phải tin cô Hoàng và tôi đã chờ đợi.Nhưng, ngày nào tôi cũng đến đây mà ko hề thấy cô ấy đến. Hôm nay mới biết tin...

Quan Kiện và Satiko lại cùng nhìn nhau. Quan Kiện nói: “Thế này vậy, chúng tôi sẽ tiếp tục tra cứu các tin tức mà cô Hoàng chưa kịp cho anh biết, rồi sẽ nói với anh. Được ko?”

52

Cuộc thí nghiệm vừa kết thúc Quan Kiện và Satiko sánh vai đi về phía cửa của sân sau Trung tâm nghiên cứu.

- Không ngờ đây lại là lần thí nghiệm cuối cùng, em có thấy hơi đột ngột ko?

- Có thấy! và cũng có thể nói là ko. Satiko nói, anh thì phần lớn thời gian làm ở bệnh viện, em thì thường xuyên ở bên ông Yamashita Yuuzi, thấy gần đây tâm trạng ông ấy khang khác.

Quan Kiện hiểu rằng, sự “khang khác” của ông ta cũng chỉ ở mức bình thường nói chung khó bề nhận ra. “Có lẽ vì cho đến nay thí nghiệm chưa có kết quả rõ rệt”.

Lưu Thạch Tài đã đứng trước cái giá sắt kỳ cục, như đã hẹn.

Hai vị đã điều tra được gì rồi?

Quan Kiện liếc nhìn Satiko, rồi nói “Satiko tra cứu là ch, cô ấy sẽ nói”

Satiko gật đầu, im lặng 1 lát, hình như là để nghĩ xem nên nói ra sao. “Tôi đã tra cứu tài liệu về thôn Tiểu Lương của các anh; anh Tài nói đúng, tài liệu của huyện có ghi về sự kiện trảng đình toàn thôn đồng loạt mất tích năm xưa, chứ ko phải là tin đồn. Kịch múa rối bóng cũng đã từng được coi là 1 trong ba nét đặc sắc nhất của vùng Thiểm Nam. Vị học giả đã tặng bộ con rối kia cho nhà bảo tàng, là cha tôi”

Trong mấy phút trầm mặc, chỉ nghe thấy tiếng thở dài.

Rõ ràng là bằng cách nào đó, cha tôi đã tìm thấy các vật ấy. Chúng tôi sẽ tiếp tục điều tra về cái Trung tâm nghiên cứu này. Cô hít vào 1 hơi thật sâu, chỉ hơi ân hận, tại sao chúng ta đã ko sớm đặt trọng tâm vào khu vực này?

Quan Kiện nói: “Đâu phải chúng ta chưa xem xét, tiền thân của nó là phòng quản lý thảo dược của Chính phủ Quốc dân Đảng, trước giải phóng 1949 đã từng có ma, nhưng nơi này lâu nay rất an toàn. Trung tâm nghiên cứu chưa từng xảy ra chuyện gì, suốt ngày đêm luôn có người làm các thí nghiệm. Cho nên chúng ta mới tập trung sự chú ý vào nơi như nhà thờ Đức Mẹ và khu nhà Giải phẫu...”

- Chúng ta đã điều tra nhưng chưa đi sâu. Được 1 vài người trợ giúp, chúng ta cũng đã tìm được vài tài liệu quý. Có thể dễ thấy trước hết, trung tâm nghiên cứu này do một kiến trúc sư người Anh xây dựng vào năm 1920, là 1 trong những trung tâm thương mại chủ yếu ở tô giới anh. Bên trong có tổ chức giao dịch, cơ quan tín dụng và ngân hàng. Vị kiến trúc sư ấy cũng thiết kế và xây dựng khu nhà Viện mỹ thuật Giang Kinh ngày nay. Thời trước gọi là “Nhà triển lãm nghệ thuật viễn đông” Cho đến đầu thập kỷ 30, vì xã hội ngày càng có nhiều biến động, nên các tổ chức thương mại tiền tệ Anh quốc đã rút đi, thì nơi này trở thành phòng điều tra về sinh vật tĩnh sinh Giang Kinh, na ná như trung tâm nghiên cứu thực vật. Nhưng anh thấy rất ngạc nhiên ở chi tiết này. Vào những năm trước và sau 1940,

khu vực này và khu vực Viện mỹ thuật hiện giờ đã từng hợp nhất thành 1 đơn vị: Ban Kinh doanh dược phẩm tại Đông Á.

- Đã bị giặc Nhật chiếm à? Lưu Thạch Tài nghe ù cả tai, nhưng anh ta căn bản vẫn hiểu được

- Nói chính xác hơn, là bị các thương nhân Nhật Bản chiếm. Trụ sở chính của ban kinh doanh dược phẩm Đại Đông Á đặt tại Tokyo Nhật Bản, có tên là Công ty TNHH bào chế kinh doanh Dược Kota, công ty tư nhân. Ban Đại Đông Á này chỉ bán hàng ở khu vực Giang Kinh, nhưng nó lại tham gia khắp các hoạt động xuất nhập khẩu đông dược, thuốc Tây, thuốc Đông y bào chế, hoặc thuốc quân dụng của miền Hoa Trung, Hoa Bắc, Hoa Đông, của cả Trung Quốc lẫn Nhật Bản và 1 số nước Đông Nam Á.

Quan Kiện nói “Thoạt nhìn thì chẳng có gì lạ, thời nào chẳng có người làm giàu trong chiến tranh, nhưng nếu tra xét kỹ, nghĩ cho kỹ thì thấy có 2 điều đáng nghi ngờ, Các tài liệu hiện có cho thấy Đại Đông Á này thực chất chỉ là “buôn nước bọt” đôi khi mới mua về 1 ít hàng, một trong 2 khu nhà Viện Mỹ thuật hoặc Trung tâm nghiên cứu thừa sức làm kho chứa, vậy tại sao họ phải hợp nhất địa bàn của cả 2 nơi, lại chỉ để cho các nhân viên sử dụng, tổng số nhân viên của họ lên đến 300 người”

Lưu Thạch Tài nói “Thảo nào họ cần khu vực rộng thế này. Ba trăm người ở, thì sập nhà như chơi”

Còn Ban kinh doanh dược phẩm Đại Đông Á ở Quảng Châu cũng làm ăn và có thu nhập tương đương với họ, thì chỉ có 24 nhân viên.

Thạch Tài nói “Quả là kỳ quái!”

Điều kỳ quái hơn nữa là: Đại Đông Á treo biển vào tháng 4 năm 1939 nhưng đến tháng 11 năm 1940 mới chính thức hoạt động. Theo tài liệu của phòng hồ sơ Giang Kinh, một năm rưỡi ấy của họ dành để “tu sửa” cơ ngơi.

Tu sửa những một năm rưỡi? Thạch Tài đã từng làm nghề xây dựng, hoàn thiện công trình, anh chưa bao giờ nghe nói có thứ hiệu suất kém như thế này.

Quan Kiện nói: “Đối với 1 cty đang hao hấu kiếm tiền trong chiến tranh, thì đúng là quá dài. Tu sửa cái gì mà lâu thế?”

Satiko nói: “ Đây cũng là câu hỏi của tôi, Khi phòng hồ sơ sắp đóng cửa, tôi phát hiện ra tấm ảnh này”

Ánh đèn pin rọi vào bức ảnh photo Satiko đang mở trên tay. Ảnh hơi mờ, nhưng có thể nhận ra 1 đám người mặc áo đuôi tôm, đội mũ đen đang cùng ngồi ăn ở ngoài vườn “Bức ảnh này lưu trữ ở phòng hồ sơ, chắc là ảnh chụp trong buổi liên hoan khánh thành tu sửa hai khu nhà. Hai anh nhìn mà xem, vị trí họ ngồi ăn chính là chỗ chúng ta hiện đang đứng!”

Thạch Tài bỗng kêu lên: “Cái đài màu trắng, trông như đá bạch ngọc hoặc đá cẩm thạch, bề mặt khá to...chứ ko phải là cái giá sắt như hiện nức là họ đã dỡ bỏ cái đài bằng đá rồi thay bằng cái đài bằng sắt... Ý của anh và của cô là ông ngoại tôi năm xưa khỏe mạnh đã bị đưa đến đây làm việc tu sửa cho cái công ty này phải ko?”

Rất có thể là như vậy, Satiko bỗng im lặng, thờ dài.

Cả 3 người đều có cảm giác những con người lao khổ ngày ấy đã lạnh ít dữ nhiều.

Satiko nói: “Anh Kiện đừng buồn nhé..., khi mượn đọc tài liệu ở Phòng hồ sơ, tôi cũng đã nhìn thấy tên của Thi Di trong sổ mượn đọc”

Im Lặng.

Không rõ Thi Di còn cách sự thật bao xa?

Quan Kiện nói “Cảm ơn anh Thạch Tài đã cho chúng tôi biết chi tiết quan trọng về ông ngoại của anh. Chúng tôi ít ra cũng hiểu rằng khu nhà Trung tâm nghiên cứu này có 1 quãng lịch sử ko hề đơn giản. Chắc hẳn Công ty Đại Đông Á ấy đến đây tu sửa đại quy mô như thế ko thể chỉ đơn giản là cải tạo cái đài bằng đá...Muốn lần ra điều bí ẩn, thì phải bắt đầu từ chính khu nhà này”

53

Ba Du Sinh đã giải quyết xong các công việc trong ngày, đêm khuya yên tĩnh, anh lại quan sát các di vật mà nữ tu sĩ họ Sái để lại. Anh đang cầm trên tay cuốn “Kinh thánh” bìa đen.

Sinh hiểu rằng, cũng như Thi Di, bà Sái bị hại bởi vì hung thủ cảm thấy bất an về những con người này. Bà Sái từng chứng kiến ông Yasuzaki Hitoshi bị giết, điều tra cho thấy ông Yamashita Tsuneteru ngày trước từng nhiều lần đến nhà thờ này, và đã tặng 1 pho tượng Đức Mẹ, chứng tỏ rất có thể cái chết của bà có liên quan đến cái chết của ông Yasuzaki Hitoshi và ông Yamashita Tsuneteru. Bởi thế Sinh quyết định đi sâu vào các tình tiết này, đặc biệt đưa các di vật của bà Sái về trụ sở để nghiên cứu.

Bà Sái sống giản dị, cần kiệm, toàn bộ các vật dụng xếp lại chỉ choán hết non nửa cái mặt bàn. Sinh đã xem các thư tín, vài cuốn sổ ghi chép, bây giờ anh mở cuốn Kinh Thánh in thống nhất quốc tế này. Kinh thánh bao gồm phần Tân Ước và Cựu Ước, in song ngữ tiếng Hebrew (ngôn ngữ cổ, vùng Trung Đông) và tiếng TQ. Sinh giở lướt các trang, thấy ngoài phần ruột với những dòng chữ bé bằng con kiến ra còn có vài dòng ghi thêm, đại khái là những điều tâm đắc của bà Sái.

Tay anh bỗng dừng lại, vì thấy ở ương thứ 29 “Cựu Ước - Sám thế kỷ” có 1 cây thánh giá nho nhỏ bằng bạc.

Có lẽ dùng để đánh dấu trang đang đọc. Sinh hơi ngờ ngợ, bèn tiếp tục dò xem. Ở giữa chương 4 “Tân ước – Phúc âm thánh john” lại có 1 cây Thánh giá.

Tại sao?

Sinh đọc kỹ nội dung của 2 đoạn kinh thánh, nhận thấy có 1 điểm giống nhau rất lạ những từ: “Giếng Jacob” xuất hiện ở 2 đoạn kinh thánh này đều bị bà Sái dùng bút khoanh tròn.

Có ý nghĩa gì đây? Sinh cố đào sâu suy ngẫm

Anh nghĩ rất lâu, Rồi dần dần sáng tỏ: thánh giá vốn là 1 trong những “pháp bảo” của đạo Cơ đốc để trấn áp ma quỷ, anh nhớ rất rõ khi khám nghiệm hiện trường ở nhà thờ ấy, phía sân sau có 1 cái giếng!

Sinh ko nén được nữa, anh đi đến ngay nhà thờ Đức Mẹ, vào thẳng nơi có cái giếng. Giếng tròn, sâu đến sáu bảy mét. Bên thành giếng còn có cả chiếc ròng rọc cũ kỹ để thả gầu kéo nước, mặc dù nhà thờ vẫn có nước máy. Sau khi bà Sái qua đời, có 1 tín đồ thường đến giáo đường cầu nguyện nói rằng bà Sái thường nhấn mạnh tiết kiệm, bà vẫn dùng nước giếng là chính. Sinh thả thùng xuống mức nước, quay ròng rọc kéo lên, rồi xách thùng nước đổ vào cái bể to ở trước cửa nhà bếp.

Thùng nước nặng đến năm sáu mươi cân, quay ròng rọc kéo lên hơi tốn sức, xách nó trút vào bể thì càng nặng nhọc. Bà Sái tuổi đã cao, ko thể tự mức nước đổ cho đầy bể.

Đúng thế, Sinh liên lạc đối chiếu hồ sơ ngay, quả nhiên có 1 người thường xuyên đến làm việc theo giờ, giúp bà dọn dẹp...Hồ sơ có ghi rõ cả số điện thoại của người ấy.

- Cô nhớ lại xem, gần đây bà Sái có nói gì về cái Giếng ko?

Cô gái làm thuê bị thức dậy nghe điện, nghĩ ngợi 1 lát rồi nói “Ko thấy bà ấy nói gì. Nhưng mấy hôm trước đó em ra giếng mức nước, thì bà ấy từ giếng quay trở vào, tay nắm 1 cây thập tự rất to...Xưa nay chỉ thấy bà Sái đeo hoặc cầm cây thập tự bé xít. Em chưa nhìn thấy cây thập tự to lần nào...”

Sinh quay trở vào nhà thờ, anh phát hiện thấy trong gian nhà phụ xếp nhiều thứ lặt vặt, có 1 cây thánh giá bằng đồng đen cao khoảng 1 mét.

Anh cầm cây thánh giá ra đặt vào miệng giếng, thấy nó vừa khéo khớp với miệng giếng. Anh vội gọi điện về sở nói rõ yêu cầu của mình. Một nhóm thuật viên và chiến sĩ cảnh sát lập tức đến ngay. Họ xác định thành giếng có những vết đồng để lại, chứng tỏ bà xơ Sái đã dùng cây thánh giá này đặt vào miệng giếng.

Để làm gì?

Cây thập tự áp trên giếng để trừ tà ma, chứng tỏ dưới giếng có tà ma!

54

Sau khi chia tay với Lưu Thạch Tài, Quan Kiện và Satiko quay vào khu nhà Trung tâm nghiên cứu. Quan Kiện nói: “Anh ngày càng cảm thấy có những sự việc tưởng như rất ngẫu nhiên, thực ra thì ngược lại” ví dụ tại sao ông Yamashita Tsuneteru lại bị hại ở viện Mỹ thuật mà trước kia là trụ sở của dược phẩm Đại Đông Á? Còn ông ta thì vốn học ngành Y, y dược gắn liền với nhau, liệu ông ta có liên quan gì đến Đại Đông Á không? Ông ta có liên hệ gì với nhà thờ Đức Mẹ ở gần ngay đây? Ông ta là chiến hữu của ông nội em, cha em đi tìm dấu chân của ông nội em, rồi cha em bị hại ngay ở nhà thờ, cây thập tự của nhà thờ và cái giá sắt trong Trung tâm nghiên cứu xuất hiện trong “cuốn sách bí mật” của 1 tráng đinh đã từng “tu sửa” khu nhà cho Cty Đại Đông Á năm xưa, bà xơ họ Sái thì bị giết ngay ở nhà thờ mình đã tu bao năm. Thi Di và Phương Bình thì đều làm việc tại Trung tâm nghiên cứu này... Vậy thì, hình như Trung tâm nghiên cứu, viện mỹ thuật và nhà thờ Đức Mẹ là 1 khối thống nhất đầy kinh sợ và ngập ngụa tử khí. Ông Yamashita Tsuneteru, ông nội em, Thi Di...đều bị bóng đen kinh dị này bao phủ!”

Satiko trầm ngâm 1 hồi , rồi hỏi: “Anh nói là phải bắt đầu từ khu nhà...anh nói cụ thể hơn được ko?”

-Anh chưa biết nên tìm cái gì, nhưng anh cho rằng chúng ta cần bắt đầu tìm kiếm từ địa đạo...vì Đại Đông Á hồi đó có cả 2 khu Trung Tâm nghiên cứu và viện Mỹ thuật, thì rất có thể địa đạo nối liền hai nơi sẽ cho chúng ta những dấu vết gì đó.

Satiko gạt đầu: “Cũng có lý đấy. Nhưng địa đạo ấy dài đến trăm mét...”

Cứ đi với anh!

Hai người đi xuống tuyến hành lang dưới đất. Quan Kiện đã chuẩn bị tâm lý, anh gạt bỏ cơn đau bất chợt kéo đến, xăm xăm bước về phía trước. Đi gần đến đầu đường kia (Viện mỹ thuật), anh hỏi: “Satiko có thấy gì đặc biệt ko?”

Em chưa nhận ra điều gì đặc biệt. Chỉ thấy có hơi nhiều công tơ điện. Thực ra chẳng rõ có phải công tơ điện ko, chỉ nhìn thấy giống công tơ điện đặt trong các hộp nhỏ nhỏ...

- Đúng thế, trông rất giống các hộp công tơ điện và có lẽ có nhiều cái đúng là công tơ. Nhưng anh nhận ra rằng bên Trung tâm nghiên cứu có rất ít những cái hộp tương tự, chứ ko nhiều như bên này. Trước kia anh đã nhìn thấy , nhưng anh chẳng nghĩ ngợi gì, nay lại cho rằng rất có thể trong đó chứa những cái gì đó thú vị...vừa nói anh vừa lần lượt mở các nắp hộp ra.

- Trong hộp đúng là thiết bị giống như công tơ điện. Satiko đếm thử, hơn chục cái to, đích xác là công tơ điện , có 1 loạt hộp nhỏ cùng kích cỡ, gồm 24 cái, treo thành 4 hàng từ trên xuống dưới, mỗi hàng sáu cái. Điều kỳ lạ là ở giữa phần nền đều có 1 thứ trông tựa như cầu dao điện, nhưng ko viết chữ “Đóng, mở” mà đánh số từ 0 đến 9, tức là có 10 nấc để lựa chọn.

Có lẽ là đồ cổ. Viện Mỹ thuật hay Trung tâm nghiên cứu mà phải dùng cái của nợ này à? Dây điện mới đương nhiên vẫn có thể dùng công tơ cũ, nhưng những 24 cái thì hơi nhiều thì phải? và đáng ngờ nhất là những chữ số kia. Tác dụng của cầu dao chẳng qua là đóng ngắt điện , sao phải dùng chữ số? Quan Kiện lẩm bẩm

Anh thử gạt cái thanh trượt.

Chẳng thấy có phản ứng gì.

Anh soi đèn pin quan sát kỹ những cái cầu dao, rồi bỗng “à...”1 tiếng “Quái dị thật. em nhìn này, các chữ số tiếng TQ in đủ kiểu chữ, chữ Tống Thể, chữ Lệ Thư, chữ Khải Thư, chữ kiểu thời Ngụy...Bốn kiểu cả thảy, cứ 6 cầu dao thì dùng 1 kiểu chữ, nhưng 6 cầu dao lại bố trí xen lẫn các cầu dao khác, hỗn loạn...Tuy nhiên vẫn có quy luật: cứ 4 cầu dao cạnh nhau thì dùng 4 thể chữ, điều này nói lên cái gì nhỉ?”

- Rất có thể là 1 loại ám hiệu

-Có 1 khả năng là , mật mã sáu chữ số thành 1 nhóm , cả thảy có 4 nhóm , nếu gạt cầu dao cùng nhóm kiểu chữ về một chữ số tương ứng, thì mật mã sẽ có hiệu lực.

Satiko nói: “Nhưng chúng ta ko có được chút đầu mối nào, nếu cứ tiếp tục nghĩ thì cũng vô ích thôi”

Thì ít ra cũng nên thử xem sao. Ko có đầu mối cụ thể nhưng chúng ta có đường hướng tư duy khái quát: mọi câu đố đều nằm trong 1 chỉnh thể, những cái chết của Thi Di, Yamashita Tsuneteru, bà xơ họ Sái, Trung tâm nghiên cứu, Viện mỹ thuật, nhà thờ Đức Mẹ...đều liên quan đến nhau. Nếu đúng là ở đây có mật mã, và mật mã có thể mở ra một điều bí mật thì bí mật ấy cũng là 1 bộ phận của toàn thể.

Hay lắm! Ý anh nói là mật mã cũng nằm trong chuỗi các sự kiện , nằm trong chỉnh thể mà anh nói... Hỉnh như Satiko đã hơi hơi hiểu ra. Quan Kiện cảm thấy mỗi lúc một sáng sủa hơn “hoặc nên nói là chúng ta cần 6 chữ số. một nhóm chữ số đặc biệt”

Số mộ của ông Yamashita Tsuneteru!

- Có lẽ thế! 034915 có nhớ con số này ko? Số mộ này chẳng liên quan gì đến các ngôi mộ lân cận, ông Yamashita Tsuneteru đã phải tốn tiền để mua được số mộ ấy nhằm truyền đạt thông tin này! Quan Kiện có phần xúc động.

-Anh đừng vội khẳng định, phải thử xem sao đã...

Quan Kiện chọn ngẫu nhiên thẻ chữ Khải, rồi lần lượt gạt các cầu dao về các chữ số 0,3,4,9,1,5. Sao chẳng thấy xảy ra hiện tượng gì nhỉ? Anh nghệt ra 1 lúc rồi vỗ trán. “Mình ngu quá! Ngày xưa viết và in sách đều là từ phải sang trái, bây giờ thử đảo lại xem sao”

Khi anh gạt đến chữ số 5, bên trái, thì mặt nền dưới chân bỗng rung chuyển, nền tụt xuống, phát ra tiếng vang inh tai. Nhập đúng mật mã, thì cầu dao đóng mạch, một ô thang máy mỗi chiều rộng đến 2 mét xuất hiện!

Satiko chao đi suýt ngã vì nó bất ngờ tụt xuống, hai người xô vào nhau. Cũng may, tốc độ nó khá chậm nên họ vẫn ko đến nỗi nào. Thang máy đang từ từ dừng lại. Xung quanh người họ là vách và dây cáp, một trong 4 mặt vách có 1 cửa nhỏ. Khi thang máy dừng hẳn, cánh cửa đó tự động gạt sang 1 bên. Họ bước vào 1 hành lang hẹp , dài chừng 5 mét, cuối hành lang lại có 1 cái cửa.

Sau cửa sẽ là gì?

Quan Kiện nói: “VẬY là đã biết những người lao dịch của thôn Tiểu Lương năm xưa đã “tu sửa” những gì trong hơn 1 năm trời”

Nhưng một cơn đau dữ dội đã đến với Quan Kiện khiến anh sắp ngã lảo ra.

Chưa biết chừng dưới này là nguồn gốc gây ra những cơn đau khiến anh phải khốn đốn trong các lần thí nghiệm ở hành lang phía trên cũng nên.

- Anh làm sao thế? Hay là chúng ta quay lên để nghỉ đã, Satiko quan tâm hỏi.

- Mong sao chỉ là đau trong chốc lát . Quan Kiện nghiêng răng tay lia đèn pin 4 phía.

Tường bên trái hành lang có 2 cái hộp gỗ , chắc bên trong có cầu dao để đưa thang máy đi lên. Vậy là

muốn đi lên thì phải có người khác đóng cầu dao hộ, hoặc tự mình phải thật nhanh chân, đóng cầu dao và kịp chạy vào cửa thang máy trong tích tắc. Tóm lại là, xuống ko dễ, lên cũng khó. Sau cái cửa kia là những bí mật gì đây?

Trên cửa đúc liền 1 ổ khóa to hình tròn, đẩy cửa thì bất động, hai người đương nhiên bắt lực trước ổ khóa.

Quan Kiện lại đóng cầu dao, nhanh chóng nhảy vào thang máy đang từ từ khởi động. Họ dần dần trôi lên phía hành lang ngầm.

Nhưng họ ko ngờ rằng, trên mặt đất có 1 họng súng đang nâng cao dần theo tầm của họ dâng lên. Rồi họng súng ấy ngắm vào giữa trán Yasuzaki Satiko.

55

Ông Yamashita Yuuzi trở về phòng làm việc, nhìn màn đêm ngoài cửa sổ, ông lặng lẽ thở dài. Ông là con người chỉ khi nào có 1 mình, ông mới bộc lộ tâm trạng. Lúc này ông thấy khóe mắt mình hơi ươn ướt. Mọi quyết định là ở ông. Nhưng ông vẫn ko dám tin đợt thí nghiệm mang tính thăm dò lại kết thúc như thế này. Không tìm ra hung thủ đã sát hại cha ông, còn nhà xác thì lại nhận thêm vài thi thể của người vô tội.

Thật là tội lỗi!

Tại sao mình lại có cảm giác tội lỗi nặng nề như thế này?

Đây cũng là 1 nguyên nhân khiến ông vội dừng ngay thí nghiệm. Không phải là ko có thu hoạch gì nhưng còn xa mới đạt tới mục đích của ông, tuy nhiên ông ko thể tiếp tục ích kỷ như thế này, ông quy 2 cái chết của Phương Bình và của tu sĩ họ Sái là tại mình tổ chức thí nghiệm, mặc dù ông biết cách nghĩ này là ko khoa học, ko logic.

Bây giờ nên làm gì đây?

Ông thậm chí đã hẹn gặp bác sĩ tâm lý người Nhật Bản. Nhưng có những chuyện bác sĩ tâm lý cũng phải bó tay.

Ông cầm điện thoại xem giờ , 1 giờ 21 phút sáng! Do dự 1 lát , ông vẫn bấm số máy của nhà báo Nhật Bản Inouse “Khuya thế này rồi, tôi làm phiền ông quá!”

Giọng ông Inouse Hiroshi rõ ràng là ngái ngủ, nhưng rất lịch sự “Tiền sĩ Yamashita gọi điện, thì tôi phải nghe chứ! Chắc ông đang có việc rất quan trọng?”

Ông Yamashita lại hơi do dự, rồi nói: “Việc này...tôi muốn nói chuyện với ông và cả ông Kurumada nữa”

Được ạ, nhưngông Kurumada đang ngủ ở phòng ông ấy!

Không sao, Máy của tôi có thể đàm t3 bên. Ông chờ 1 chút nhé. Ông Kurumada thức dậy, cũng đang lơ

mơ. Ông Yamashita nói: “Vừa qua chúng ta sang Giang Kinh giao lưu nghiên cứu khoa học, hai vị đã rất nhiệt tình, tôi hết sức cảm kích”

- Ông khách khí quá – Kurumada nói – Chúng tôi được gặp và tiếp đãi bạn đồng hương, chúng tôi rất mừng, huống chi chúng tôi vốn rất ngưỡng mộ kính trọng lệnh tôn (tôn xưng cha của người đối thoại)

-Có người nói phụ thân tôi năm xưa đã trở thành cánh tả,có đúng thế ko? Ông luôn có ý để cho đối phương nói thoải mái đã, nhưng lần này ông đã ngắt lời ông Kurumada.

- Không nên nói vậy, Lệnh tôn luôn luôn là 1 nghệ sĩ rất có tâm, nhạy cảm dễ mềm lòng, thông cảm với kẻ yếu, nhưng lập trường chính trị thì ko rõ ràng. Ông Inouse Hitoshi nói.

Ông Yamashita im lặng một lúc ,rồi nói “Tôi có 1 việc rất gấp, muốn bàn với 2 ông...tôi nghĩ, nó là chuyện kinh thiên động địa, cho nên phải cần 2 vị tiên bối...”Bỗng nhiên ông thấy có 1 vật cứng lạnh tì vào sau gáy. Ông lắc người định vùng ra. Một mũi dao găm sắc nhọn đang dí vào gáy ông. Phía sau ông là nòng súng, Hãy nói là mình đã đổi ý, mai sẽ tính sau, rồi chào lịch sự và đập máy. Một giọng nói rất khẽ ngay bên tai ông.

Chính là Kikuchi Yuji!

Ông Yamashita ko biết nên nói sao.

Này ông Yamashita , có việc quan trọng à? Nhà báo Kurumada lấy làm lạ vì ông Yamashita bỗng ngừng lời, bèn hỏi.

-À...việc này rất hệ trọng, cho nên tôi cần suy nghĩ thêm đã. Bây giờ quá khuya chẳng thể nói dăm câu ba điều mà được. Chi bằng để đến mai, chúng ta sẽ tìm 1 nơi yên tĩnh để trò chuyện. Ông Yamashita Yuuzi đang bối rối mà vẫn đường hoàng, khiến cho Kikuchi Yuji phải nể phục.

- Nhưng mà... Kurumada càng lấy làm lạ.

-Chúc ngủ ngon! Ông Yamashita tắt máy.

- Giơ tay lên, từ từ quay người lại! Kikuchi Yuji ra lệnh, khuôn mặt dài dài đầy sát khí. Ông Yamashita làm theo, rồi chậm chậm lắc đầu: “Kikuchi Yuji, anh là... thế nào vậy?

Ở nhà hàng Hoa Lãng, ông Inouse Hitoshi đã nhắc ông điều gì, đã quên rồi chắc? Bây giờ đã đến lúc ông phải cho tôi biết tung tích các tác phẩm gốm sứ ấy!

- Thì ra... anh là đồ sâu mọt! Anh chính là kẻ trộm cắp mà ông Inouse Hitoshi đã nhắc đến.!

Đó chỉ là 1 nghề nghiệp rủi ro cao và thu nhập cũng cao mà thôi.

- Thế mà anh lại làm chủ nhiệm hành chính trong phòng thí nghiệm của tôi những ba năm trời!

- Nhấn nài là phẩm chất cao nhất trong nghiệp vụ của . Tôi thừa hiểu rằng ông ko thể để cho các đồ sứ ấy thất lạc ra ngoài, ko chấp nhận lệnh tôn của ông chết oan. Nhưng nên nhớ rằng ông cụ mất đã 5 năm,

và ông cũng đã rất nhẫn nại!

- Nhưng tôi vẫn chưa có được thu hoạch gì, anh cũng đã biết rồi! Ông Yamashita kinh ngạc nhìn Kikuchi Yuji.

Ông khéo giả vờ đến mấy cũng ko lừa nổi tôi đâu. Sau khi Phương Bình chết, ông đã bắt chọt cho mọi người nghỉ 1 ngày, ông là người quá ham làm việc, dù vừa uống rượu cũng vẫn cứ đi làm, có lần bị trúng phong nhẹ, ông vẫn quyết rời bệnh viện về làm thí nghiệm... Nhưng hôm nọ thì ông mất hút, kể từ hôm ấy ông cực kỳ thận trọng, lúc nào cũng vừa đi vừa ngoái lại, tất nhiên chẳng ai có thể bám theo ông. Nhưng tôi biết chắc ông đã có chuyện muốn giấu nhem, chuyện đó ở ngay khu nhà này. Tôi tin ở nhân cách của ông, ông ko thể phạm tội gì cả, tôi đoán rằng điều duy nhất khiến ông phải dấu nhem là ông đã phát hiện ra những đồ sứ kia!

- Vớ vẩn quá! Ko có nổi 1 manh mối gì về vụ án, thì tôi biết đi đâu mà tìm đồ sứ? Ông Yamashita rất kinh ngạc.

-Điều này thì ông phải cho tôi biết! Nhà nghề chúng tôi đã từng phán đoán về tung tích của các đồ sứ bị cướp ấy. Năm xưa lệnh tôn đã đem các tác phẩm cực kỳ quý giá ấy từ bảo tàng Tokyo nghiêm mật đến Giang Kinh này, chúng tôi đã rất hứng khởi, cánh đạo chích bám theo đến tận Giang Kinh ko chỉ có mình tôi! Rất có thể lệnh tôn đã nghe đồn đại, bèn cất giấu kỹ, và đã nói lại với ông. Có người thậm chí đã đoán rằng chính ông là kẻ chủ mưu giết cha vì lúc sinh thời lệnh tôn đã từng bàn với luật sư, định sửa lại di chúc rằng: “Sau khi ông mất, toàn bộ các tác phẩm gốm sứ sẽ hiến cho các tổ chức từ thiện”, ông sẽ ko được gì hết...

-Nếu anh coi các tin đồn bố láo đó là thật, thì anh cũng sẽ như tôi hiện nay, chẳng được gì hết! Ông Yamashita dường như đang mắng Kikuchi Yuji. Tôi ko muốn phí lời nữa, tôi tin ở trực giác của mình. Tôi cho ông ba mươi giây suy nghĩ, Nếu ông ko chịu nói...đằng nào thì tôi cũng đã để lộ mình, ông lại chẳng còn tác dụng gì đối với tôi nữa, ngày mai người ta sẽ thấy xác ông ở đây. Cuộc thí nghiệm khôn kiếp của ông đã công cốc, lại còn khiến cho mấy người phải mất mạng, mọi ng đều hiểu ông rất đau khổ, thậm chí đã tính chuyện đi khám bác sỹ tâm lý. Tiếc rằng bác sỹ tâm lý chưa kịp đến cứu giúp, thì ông đã quỵ sinh vì bị lương tâm cắn rứt ghê gớm. Ông hãy suy nghĩ và quyết định đi!

Trong căn phòng làm việc yên tĩnh có thể nghe rõ tiếng tích tắc của chiếc đồng hồ treo tường.

Họng súng của Kikuchi Yuji dần dần tiến gần thái dương của ông Yamashita Yuuzi. Tay của Kikuchi Yuji đeo găng.

- Được, tôi cho anh biết chúng đang ở đâu. Anh phải bảo đảm, anh được nó, còn tôi thì được an toàn. Ông Yamashita đành buông xuôi, chịu thua

- Ông nên biết quy tắc của dân nhà nghề bọn tôi: Đam mê nhất là những tác phẩm nghệ thuật vượt trên cả tính mạng như thế, chứ ko cần lấy mạng của ai. Không vì bất đắc dĩ thì ko giết người.

- Tôi cần anh phải bảo đảm chắc chắn đã.

- Tôi xin bảo đảm bằng nhân cách của mình.

Tuy chẳng rõ Kikuchi Yuji bảo đảm đáng tin được mấy phần, nhưng ông Yamashita vẫn gật đầu: “Anh đã đoán đúng, những đồ sù ấy đang nằm ngay trong khu nhà này.Nhưng vẫn cần tôi dẫn anh đến.”

Kikuchi Yuji hơi do dự, rồi nói: “Được!chớ có giờ ngón gì!” Kikuchi Yuji đưa ra một chiếc còng, ông Yamashita đã biến thành tù binh.

Chương 56 - 60

56

Quan Kiện và Satiko ko dám tin vào cảnh tượng trước mắt họ. Kikuchi Yuji tay đeo găng đen, lăm lăm khẩu súng, bên cạnh anh ta là ông Yamashita Yuuzi đang bị còng tay.

- Chúng tôi đã nhìn thấy các người từ xa rồi! – Ông Yamashita nói.

Chỉ được nói tiếng Nhật, cô Satiko sẽ dịch lại!

Kikuchi Yuji gắt lên, rồi ném cho Satiko chiếc còng số tám.

Còng Quan Kiện lại!

Satiko giận dữ nhìn Kikuchi Yuji, ko nhặt chiếc còng lên. Kikuchi Yuji lạnh lùng nói “Tôi có vài phương án, trong đó có phương án giết hoặc đánh bị thương cả 2 người. Tuy nhiên đó ko phải là thói quen của bọn đạo chích chúng tôi . Nhưng nếu 2 vị ko chịu hợp tác thì tôi đành phải giết vậy! Cô bảo với hấn rằng nếu hấn ko chịu còng, thì tôi giết cô trước! Dù sao thì cả 2 vị cũng chẳng có giá trị gì đối với tôi!”

- Này, nếu anh giết họ thì tôi sẽ ko cho anh biết chỗ cất giấu đồ sù nữa! ông Yamashita nghiêm khắc nói.

Satiko kêu lên: “Sao? Đồ sù? đồ sùQuan Kiện đã hiểu ra tình thế lúc này, anh nói: “Satiko, đừng ngại, cứ còng tôi đi!” Anh nhận thấy Kikuchi Yuji hết sức cảnh giác, hấn là dạng lọc lõi, nếu mình mạnh động tất sẽ dẫn đến tổn thất ko cần thiết.

-Cô hãy bật thang máy để chúng tôi cùng xuống! – Kikuchi Yuji ra lệnh.

- Thang máy đi xuống, mọi người bước đến cái cửa kia. Ông Yamashita nói “Để tôi mở cho!”. Ông mở một cái hộp gỗ nhỏ, xê dịch cầu dao, ổ khóa tròn trên cửa bỗng kêu “xoạch” 1 tiếng. Kikuchi Yuji nói: “Hai cô cậu trẻ tuổi sao vẫn đứng đó? Mở cửa đi!”

Quan Kiện hỏi: “Nhưng mật mã...”

Ông Yamashita nói: “Hai người đã đoán ra mật mã kia, thì chắc chắn phải đoán ra mật mã ở đây chứ!”

Đầu Quan Kiện bỗng sáng ra: là số mộ của Hà Linh Tử.

Cửa đã mở, lại 1 cơn đau ập đến khiến anh rùng mình. Anh bị co giật toàn thân, rồi đau nhức khắp cơ thể, ko sót 1 chỗ nào!

Có lẽ trung tâm nghiên cứu này đúng là 1 nơi, “có ma” hễ đi xuống dưới thì anh bị đau kinh khủng.

Anh chợt nhớ đến những lời nói của Du Thư Lượng, ý nghĩa của sự tồn tại của mình chắc ko phải là để

chịu đau?

Satiko nhận ra Quan Kiện đang phải đau đớn, cô khẽ nói: “Nào, nhìn đi, nhìn xem Công ty Đại Đông Á tu sửa một năm rưỡi, đã huy hoàng đến đâu...”

- Này, hai người coi chừng! Cấm thì thềm nhỏ to, kéo tôi sẽ ko nể đâu! Kikuchi Yuji gay gắt nói.

- Một mùi ẩm mốc cực khó chịu bốc lên nhức mũi, khiến mấy người này vốn đều thiếu ngủ phải choáng váng. Phía trước hình như là một hành lang dài và tối. Kikuchi Yuji bắt Quan Kiện chiếu đèn pin đi trước dẫn đường. Hai bên là những căn phòng nhỏ, lắp cửa gỗ, có vài gian là cửa song sắt, chẳng khác gì nhà tù.

Chân Quan Kiện bỗng bị vấp, Anh hít vào 1 hơi khí lạnh.

Satiko bước lên, cô kêu “ôi...” kinh ngạc.

Một bộ xương khô nằm trên lối đi. Ánh đèn rọi vào đầu lâu. Hai hốc mắt đen ngòm, không trống rỗng, mà toát ra 1 vẻ kinh hãi và phân nộ.

Chắc là ảo giác! Quan Kiện lắc đầu như muốn xua đuổi nỗi ám ảnh này.

Không thể xua đi, nỗi sợ hãi mới lại nảy sinh.

Đã học ba năm y khoa, đã học giải phẫu cơ thể, giải phẫu cục bộ, giải phẫu bệnh lý, Quan Kiện ko sợ điều gì về thi thể, nhưng bộ xương khô này bỗng xuất hiện vẫn khiến anh run rẩy cảm thấy có điều chẳng lành. Kikuchi Yuji lau bầu, rồi hỏi “Cát giấu ở đâu?”

Ông Yamashita nói “Cứ đi tiếp!”

Đi được 1 quãng, Satiko lại kêu lên 1 tiếng, phía trước lại có mấy bộ xương! Quan Kiện đã hiểu rõ tại sao khi mới bước vào anh thấy đau ngay: gần đây hễ đến nơi tử khí nặng nề thì cơn đau lại ập đến. Nơi này đã từng là 1 địa ngục như thế nào? ở cuối hành lang là ngã ba, hành lang chắn ngang chạy dài sang trái sang phải. Hai bên hành lang vẫn có các gian riêng biệt nho nhỏ.

- Sao mãi vẫn chưa đến? Kikuchi Yuji bắt đầu khó chịu

Đi thêm chừng bảy tám chục mét, lại đến cuối hành lang, lại có ngã ba và hành lang dài dài như vừa rồi. Quan Kiện giơ đèn soi 2 bên, khi soi sang bên phải anh bỗng khựng lại. Đèn pin rơi xuống đất. Người anh như đông cứng. Satiko nhặt đèn pin lên, chiếu về phía trước. Cô đã hiểu ra, ánh đèn yếu ớt rọi về phía cuối hành lang, ở đó có 1 chiếc bàn sắt, bên trên hình như có 1 người đang nằm. Một ngọn đèn treo trên cao, chính là “bọn chúng”, là cảnh tượng Quan Kiện vẫn gặp trong ác mộng, trong ảo giác, trong các lần thí nghiệm.

Mọi nguồn cơn là ở đây, Kikuchi Yuji cũng “hừ” 1 tiếng.

Đây là nơi nào vậy?

-Phương hướng thì vẫn đúng! Ông Yamashita nói. Kikuchi Yuji “ừ ừ” bán tín bán nghi. Cả 4 người cùng bước lên, vừa đi vừa quan sát kỹ 2 bên tường. Vẫn là các gian nhỏ nhỏ, Quan Kiện dường như nhìn thấy bên trong các gian nhà và các ô nhà tù này có những đôi mắt phần nộ. Thỉnh thoảng anh vẫn vấp phải những bộ xương khô lẫn lóc dưới đất, như có ý ngăn cản bước chân của họ.

- Rồi họ cũng bước đến trước cái bàn sắt. Cái bàn khá to, một bộ xương người đang nằm ngửa trên đó.

Một thanh đao quân dụng Nhật Bản, lưỡi hơi cong, chổng ngược, nằm giữa 2 bên xương đùi.

Quan Kiện đứng ngây ra 1 hồi, Satiko nói: “Nhìn này!”

Ở đuôi thanh quân đao đeo một mảnh gỗ nhỏ.

Lạ thật! Satiko nhìn vào chuôi đao. Để tránh hạ thấp tinh thần thượng võ, quân nhân Nhật Bản thường ko đeo vật trang sức cho đao kiếm, ngay các thứ bùa hộ mệnh cũng rất hiếm thấy. Mảnh gỗ này hẳn phải có ý nghĩa đặc biệt chi đây. Lấy ra xem nào! Kikuchi Yuji nói, Anh ta thường rất hứng thú với những đồ châu báu ko thuộc về mình nên tạm thời quên cái chuyện tác phẩm nghệ thuật gốm sứ.

Đèn pin soi vào lòng bàn tay Satiko. Mảnh gỗ ấy có 2 lớp, bên cạnh có cái khớp nhỏ, đẩy cái khớp, thì 2 mảnh gỗ tách ra, thấy một tấm ảnh nhỏ dán trên bề mặt của một mảnh gỗ: ảnh 1 quân nhân và 1 phụ nữ chụp chung.

Yasuzaki Satiko nói: “Người này...thì thể này là ông nội em!”

Nó vốn là 1 bức ảnh rất to, treo ở giữa đại sảnh gia đình Yasuzaki ở Nara, cho nên Satiko thoáng nhìn là nhận ra ngay. Nhìn vị trí thanh đao, chuôi đao chĩa về phía sau, có thể đoán rằng thanh đao vốn được cài trước bụng, khi xác bị phân hủy, thì thanh đao bị rút xuống bàn.

-Nếu người này ko phải ông em, mà là người bị ông em giết, thì ông em ko đời nào lại để lại vật kỷ niệm quan trọng của gia đình ở đây. Đây chắc chắn là ông em! Ko ngờ em đã vô tình tìm được câu trả lời mà cha em đã suốt đời cất công tìm kiếm!

- Đúng ra, đó là kết quả của sự nỗ lực đặc biệt của em.

Yasuzaki Satiko im lặng hồi lâu.

- Nhìn này! Quan Kiện soi đèn pin lên bức tường phía sau cái bàn sắt. Phía trên cao có vẽ 5 cái phù hiệu nhỏ giống hệt nhau, đó là hình cái giá sắt lạ lùng quái dị ở bên bức tường sân sau Trung tâm nghiên cứu! Nó cũng chính là hình vẽ bằng máu nằm giữa 2 lớp vải được cắt trở của ông ngoại Lưu Thạch Tài năm xưa!

-Họ lại xem tiếp các chỗ khác. Khi ánh đèn chiếu lên trên đỉnh tường 2 bên hành lang, họ cũng thấy những hình vẽ tương tự. Từ này lần mò đi vào nên chưa để ý, có lẽ suốt bức tường đều có hình vẽ này cũng nên!

-Dù đây là cái gì, nhưng chắc nó là dấu hiện na ná như 1 loại totem (Vật tổ của 1 bộ lạc hoặc 1 dân tộc) có ý liên quan đến ý nghĩa tồn tại ở nơi này.

Ông Yamashita bỗng lên tiếng “Cứ xem bên kia thì biết ngay!”

Cách họ ko xa là 1 căn phòng rất rộng, bên trong có 2 chiếc bàn sắt cỡ lớn, phía trên cũng treo đèn. Sát tường có kê 1 số bàn ghế, còn có 1 số cái giá đỡ và nhiều thứ chất đống như dao, cưa, kéo, panh... Điều lý thú là ở 1 mạn tường còn treo 1 tấm vải đen. Quan Kiện bước đến, vén tấm vải ra. Dưới tấm vải đen là 1 tấm vải trắng, trên có bức tranh màu, một sơ đồ giải phẫu hệ thần kinh của con người!

Quan Kiện kinh ng rồi lẩm bầm “Thế là anh đã hiểu ra ý nghĩa của nó rồi!”

Satiko hỏi “là gì?”

Quan Kiện nói: “Em nhìn lại cái hình vẽ trên đỉnh bức tường, thoáng nhìn, nó giống cái gì?”

- Giống hình người.

-Đúng, anh cho rằng hình vẽ của ông cụ Đinh Nhất Thuận, ông ngoại của Lưu Thạch Tài và hình vẽ ở đây là 1, đều diễn tả hệ thần kinh của con người. Phía trên là đầu người, cái trụ đi xuống là hành tủy, dưới nó tựa như xương hông, là nơi bắt đầu của thần kinh tọa chủ yếu điều khiển 2 chi dưới. Ông Đinh Nhất Thuận nhìn thấy bên trong có nhiều hình vẽ này, lại thấy giống hình cái giá sắt ngoài sân, thì đoán rằng nó là hình vẽ có tính chất tiêu biểu, bèn vẽ lại vào mảnh vải kia.

Satiko nói “Vậy đây vốn là nơi như thế nào?”

“Tương tự như 731” Thực ra từ trước lúc nhìn thấy hài cốt ông Yasuzaki Munemitsu, Quan Kiện đã đoán là như vậy. Lúc này, hài cốt ông Yasuzaki Munemitsu, công trình “tu sửa” bí hiểm của Công ty Dược phẩm Đại Đông Á, các ảo giác của anh, bàn mổ trong hiện thực... dường như đang xác nhận cho sự phỏng đoán này. Cấu tạo kiến trúc ngầm và những gian nhà nhỏ chẳng phải là để giam giữ đám tù nhân làm vật thí nghiệm hay sao? Còn gian nhà to này với bức vẽ sơ đồ giải phẫu đều thể hiện rất có thể đây là nơi mổ xẻ làm thí nghiệm trên cơ thể người. nhưng Quan Kiện vẫn ko thể hiểu nổi tại sao mình đã nhiều lần “nhìn thấy” cảnh tượng bàn mổ và xác chết ở trên.

Anh chợt nhớ ra rằng, hình như kể từ khi giáo sư Nhiệm chuyển phòng thí nghiệm đến Trung tâm nghiên cứu Y dược Đông Tây thì anh mới bắt đầu nhìn thấy cái hành lang dài, cái bàn mổ và xác chết.

Tại sao mình lại dự kiến được cái chết?

E rằng đây là câu hỏi ko bao giờ có thể giải đáp được rõ ràng. Tại sao ông Yasuzaki Munemitsu lại tự sát trên cái bàn này?

Satiko hỏi : “ Chắc chắn tiến sĩ Yamashita phải biết rõ nơi đây?”

Kikuchi Yuji sau khi đã hết cảm giác hiếu kỳ cũng thấy ghê rợn trước cảnh tượng xung quanh, anh ta gất lên. “Thôi, đừng chần chừ nữa. Tiến sĩ Yamashita! Nếu ông ko cho tôi biết các đồ sứ kia ở đâu , thì tôi sẽ ra tay với 2 người này ngay!”

Ông Yamashita lạnh lùng nói: “Tôi chẳng rỗi hơi để đưa anh vào mê cung làm gì! Đồ sứ ở trong gian nhà ngay phía sau, anh vào xem đi”

Kikuua khẫu súng: “Tất cả cùng vào!”

Gian nhà phía trước cũng rộng như thế, sàn nhà có đầy các mảnh vụn thủy tinh. Quan Kiện lom khom nhìn một lát, rồi nói: “Hình như là các ống nghiệm, bình đốt còn bị vỡ chứng tỏ đã suy đoán đúng”. Ông Yamashita nói “Cứ quan sát thêm xem sao”. Kikuchi Yuji thì “hừ hừ” lạnh lùng, rọi đèn pin vào 1 chỗ nói: “Cô Satiko! Nhặt cái mảnh ko phải thủy tinh lên”

Đó là 1 mảnh sứ màu xanh sẫm, Satiko thận trọng cầm lên ngắm nghía rất kỹ, rồi “ôi...” một tiếng. Ông Yamashita nói: “Cô Satiko tiếp tục tìm xem có còn nữa không?”

Satiko lại nhặt được hơn chục mảnh nữa, to nhỏ khác nhau, có mảnh màu sắc gần giống mảnh vừa nãy, có mảnh thì khác hẳn. Satiko lựa vài mảnh rồi ghép lại với nhau thì được 1 hình thù na ná như lọ hoa. Quan Kiện càng nhìn càng ngạc nhiên: “Nó là...”

Satiko đứng dậy, đưa 1 mảnh sứ cho Quan Kiện. Trên đó có hình con đom đóm rất quen thuộc đối với anh.

- Huỳnh hỏa trùng tương vọng!

- Quan Kiện kêu lên kinh ngạc.

Ông Yamashita nhìn Kikuchi Yuji đang kinh ngạc chết điếng, nói: “Anh đã nhìn thấy báu vật mình vẫn đêm ngày khao khát rồi chứ? Chúng đã bị đập vỡ! Nếu muốn, anh có thể đem chúng về, nhưng anh phải thực hiện lời hứa là để cho chúng tôi được sống!”

Kikuchi Yuji bỗng ra lệnh cho Satiko: “Đưa tôi mảnh ở trên cùng!”

Satiko đưa cho Kikuchi Yuji, tay anh ta khẽ mân mê mảnh sứ vỡ, mắt vẫn ko rời 3 người. Bỗng anh ta gầm lên 1 tiếng trầm đục rồi sảng giọng: “Ông Yamashita! Ông khiến tôi rất thất vọng!”

- Chẳng lẽ đây ko phải thứ mà anh cần à?

Kikuchi Yuji nói “Đây đúng là “Huỳnh hỏa trùng tương vọng” nhưng nó là đồ giả! Đồ thật thì 2 đầu há rộng, sâu vào chừng 1 phần 5 có thể sờ biết độ dày của nó khoảng 6 milimet, thứ này tuy rất giống nhưng có thể thấy ngay nó dày ít ra là gấp rưỡi đồ thật.

Cái mảnh khoe vật này của tiến sĩ Yamashita có thể lừa kẻ mới vào nghề, nhưng là 1 sự sỉ nhục đối với dân chuyên nghiệp như tôi đây!”

- Anh lựa chọn thứ “chuyên nghiệp” này đã là 1 điều sỉ nhục! Ông Yamashita không chút sợ hãi.

- Đã có người đem “Huỳnh hỏa trùng tương vọng” giả đến đây đập vỡ...

Quan Kiện điều chỉnh lại suy nghĩ của mình, sau khi nghe Satiko phiên dịch.

Kikuchi Yuji quát to: “Yamashita Yuji! Đây là trò bốn cột của ông! Ông ko thể kết nó là đồ giả! Đồ thật đâu rồi? Đồ ở đâu?”

Ông Yamashita bình thản nói: “Đây là tất cả những gì mà tôi biết. Tiếc rằng lúc ở phòng làm việc anh đã bắt tôi ngừng gọi điện thoại. Nếu ko, anh đã biết rồi! Tôi đang định nói về những mảnh vỡ này!”

- Già mồm xảo trá! Nếu chỉ định nói về đồ giả này, thì ông hà tất phải gọi điện đánh thức đối phương vào lúc 1 giờ sáng! Xem ra, ông cố tình ko chịu nói thì chớ trách tôi tàn nhẫn, cạn tình!

57

Vừa mới đến Giang Kinh, chàng trai Yamashita Tsuneteru đã bị cái thành phố buồn tẻ này hấp dẫn rất mạnh.

Hình như Giang Kinh rất hợp với tính cách của anh. Dịp đó đang giữa mùa đông, không khí rất ẩm, thành phố này có sông lại có hồ, người ta ko bao giờ cảm thấy khô hanh. Đất và trời cũng ẩm, Giang Kinh mưa nhiều vào cuối thu đầu đông, hình như nó rất sẵn nỗi buồn, rất sẵn lệ rơi. Chẳng rõ từ khi nào, có lẽ từ lần thứ hai Hà Linh Tử biến mất khỏi cuộc đời anh, anh đã bắt đầu thích những ngày mưa âm thầm, hoặc nói cách khác, anh càng đồng điệu với những ngày mưa. Đôi khi có gió bất chợt thổi về, dù ko mạnh nhưng cũng khiến anh phải dựng cổ áo quân phục lên. Tuy nhiên gió ở đây ko dữ dội như gió ở miền Đông Bắc, gió ở đây lúc mạnh lúc yếu, hình như có cả tiết tấu. Mưa hay gió cũng ko thể át được sức hấp dẫn của Giang Kinh mỹ lệ, nó đã có thời là đế đô, vẫn còn đây những cung điện tường thành hùng vĩ, nó từng là miền đất giàu có, khắp Giang Kinh là đình đài lầu gác và những khu vườn có dòng nước chảy dưới chân cầu, những năm có người Phương Tây ở, những kiến trúc kiểu Châu Âu cao vút hiên ngang đứng bên bờ sông. Yamashita Tsuneteru nghe nói năm ngoái quân đội Nhật sắp sửa xâm nhập Giang Kinh, đã vấp phải sức kháng cự mạnh mẽ của quân đội Trung Quốc, sau khi đã vào được rồi, họ đã làm những gì đều có thể hình dung được. Nhìn những ánh mắt của người dân Giang Kinh cũng có thể biết quân Nhật tàn phá nơi này ko ít, nhưng dù là thế thì Giang Kinh vẫn cứ khiến anh bồi hồi xúc động.

Điều khiến anh hứng khởi hơn cả là sứ mệnh của mình đến đây, nó có ý nghĩa vô hạn đối với sự hồi sinh của con người anh. Chuyện này phải nói từ cái lần Hà Linh Tử lẳng lặng giã biệt anh. Người yêu bất ngờ bỏ đi đã khiến Yamashita Tsuneteru đang từ đỉnh điểm của tình yêu rơi xuống đầm lầy ko đáy khó bề thoát ra. Anh u uất, mất ngủ, thậm chí đã nghĩ đến từ giã cõi đời. Việc học tập của anh ở ĐH Y khoa Tokyo sa sút ghê gớm Anh đã mất hết mọi hứng thú với cuộc sống thì còn thiết học hành gì? Rồi, anh nằm bẹp trên giường, bỏ cả lên lớp lẫn những đợt kiến tập.

Nhưng chắc là ý trời ko muốn anh phải trầm luân xuống địa ngục. Khi anh chỉ còn biết ngồi nhà ngo ngác khóc than thì Kuroki Katsu vẫn đang học y khoa ở Tokyo, bực chột đến thăm và đưa anh trở lại với nhân gian.

- Sao anh lại đến Tokyo? Yamashita Tsuneteru từ nhỏ đã tôn trọng Kuroki Katsu, nên dù có ngán trò chuyện với ai khác thì anh vẫn ngồi dậy tiếp bạn.

- Tôi vợ được 1 cơ hội rất tốt, tôi đến 1 phòng nghiên cứu quan trọng thuộc trường quân y lực quân Tokyo đặt ở Shinjuku để học nâng cao. Sau 1 năm nữa, đứng trước mặt cậu sẽ là trung úy quân y Kuroki Katsu!.

Rốt cuộc, Kuroki Katsu đầy sức sống lại phải cau mày vì đã nhanh chóng nhận ra Yamashita Tsuneteru đang sầu muộn từ trong đáy tim. Kuroki Katsu vẫn biết Yamashita Tsuneteru có nỗi buồn thâm kín ẩn dưới vẻ ngoài hiền hòa tươi tỉnh, nhưng ko ngờ anh chàng này thất tình đến nỗi suy sụp ghê gớm như vậy. Sau khi nghe bạn kể về tình cảm vẫn vương với Hà Linh Tử hai năm trời, và chuyện ra đi ly kỳ của nàng, Kuroki Katsu đứng lặng hồi lâu, rồi vung tay tát cho bạn 1 cái thật mạnh!

Khuôn mặt thanh tú nhưng râu rĩ của Yamashita Tsuneteru bỗng đỏ tím, rồi sung vù, mép rỉ máu. Anh dờ dẩn nhìn Kuroki Katsu – Kuroki Katsu nói giọng trầm ngâm: “Hai gia đình chúng ta ở Nara đã quen nhau vài trăm năm, tôi luôn coi cậu như em trai nên mới nói thẳng: Cậu làm tôi quá thất vọng!”

- Tôi đã làm cho nhiều người thất vọng, kể cả chính tôi. Yamashita Tsuneteru là người theo đuổi sự hoàn mỹ giờ đây anh cảm thấy bất lực ko thể cứu vãn.

- Hãy mở to mắt ra mà nhìn, các bạn xung quanh cậu đang cố gắng học tập, các bạn ở quê hương đang hăng hái nhập ngũ lên đường ra trận, ngay phụ nữ cũng làm việc hăng say... Họ làm vậy là vì cái gì? Vì Nhật Bản giành của chúng ta, vì sự nghiệp hùng vĩ của thiên hoàng (Vua Nhật)! Cậu có nghe thấy tiếng đại bác nổ bên kia bờ biển ko? Sao cậu vẫn nằm bẹp ở đây được? Cậu cho rằng mình chìm đắm ở đây là đang cống hiến cho nước hay là đang là gánh nặng của đất nước?

Phấn đấu và vươn lên, là phấn đấu vươn lên cho đất nước là hiến thân cho thiên hoàng. Đó là những ý niệm mà Yamashita Tsuneteru được tưới tắm từ nhỏ. Anh hiểu rằng vinh hay nhục của Nhật Bản và thiên hoàng còn cao hơn hạnh phúc của cá nhân. Anh lại vốn là người hay độc lập suy nghĩ, đọc nhiều sách, anh hơi cảm thấy bất an trước ko khí cuồng nhiệt “toàn đảo quốc là lính” anh từng nghĩ liệu có đúng là “thiên hạ đều say, riêng ta tỉnh” ko, nhưng giờ đây anh nhận ra rằng, kẻ nằm bẹp khó bề thức tỉnh chính là mình.

Mà lại chỉ vì 1 tình yêu trống rỗng ko đâu.

Kuroki Katsu thở dài, ngồi xuống bên giường, giọng nói hiền hòa: “Tôi đâu phải là kẻ khô khan, tôi cũng có hồng nhan tri kỉ của mình, tôi rất hiểu nỗi khổ tâm của cậu. Dù cậu nghĩ cho mình, thì cậu cũng nên gắng sức lo cho học hành và sự nghiệp. Phấn đấu là liều thuốc tốt nhất để quên đi mọi đau thương, đây là bài học đầu tiên mà tôi học được ở trường Y”.

Đúng thế, có lẽ nên chuyển hướng, tập trung tinh lực cho học tập và phục vụ đất nước thì sẽ quên được chuyện tình cảm vẫn vương. Nói cho cùng, mình học y chẳng phải là để cứu nhân độ thế và đền ơn nước hay sao?

- Anh vẫn như xưa, anh luôn luôn khích lệ tôi vươn lên. Khóe miệng Yamashita Tsuneteru vẫn còn rớm máu nhưng anh đã nở nụ cười hiếm thấy trong bao ngày gần đây.

-Tốt rồi, Kuroki Katsu đứng lên! Cậu hãy thu xếp mọi chuyện đi, tối nay đến chỗ tôi ăn cơm.

Lúc sắp ra đến cửa, Kuroki nói “Cậu biết ko, các cô gái ở Shinjuku nổi tiếng là xinh đẹp hút hồn đấy”

Được Kuroki dẫn dắt, Yamashita Tsuneteru lại phấn chấn, trở lại học tập, nhen nhóm lại ngọn lửa nhiệt tình báo quốc.

Chẳng nơi đâu có thể bộc lộ sự nhiệt tình nóng bỏng như vào quân đội.

Yamashita Tsuneteru noi gương Kuroki Katsu, cũng muốn vào học viện quân y lục quân, rồi đến làm ở phòng nghiên cứu chuyên sâu. (Kuroki Katsu vẫn có ý né tránh bàn tán về nơi này) Nhưng vào thên, trường quân y có vị trí rất cao, các sinh viên y khoa bình thường rất khó xin vào. Kuroki Katsu mách anh đi “Đường tắt” hãy viện cớ phải chăm sóc cha mẹ già ở Nara, xin chuyển sang trường Y ở Kyoto, trường Y ở đó và trường Y Tokyo chỉ có vị trí tương đương, nhưng các bậc thầy ở phòng nghiên cứu thuộc học viện quân y lục quân đều xuất thân từ đại học Kyoto, nên khi chiêu sinh thường có ưu ái sinh viên miền Tây Trung. Quả nhiên, một năm sau đó, Yamashita do có thành tích học tập xuất sắc tại đại học Kyoto nên đã dễ dàng đc vào làm ở Phòng nghiên cứu giảng dạy dịch tễ của Học viện quân y lục quân.

Đó ko phải là nơi nghiên cứu, giảng dạy bình thường, mà là bộ tổng chỉ huy nghiên cứu chiến tranh vi trùng của quân đội Nhật Bản.

“Nghe Kuroki Katsu nói, bộ trưởng Ishi rất hài lòng về tài năng của anh”. Sau khi bước ra khỏi khu nhà, Yasuzaki Munemitsu chào Yamashita Tsuneteru theo lối nhà binh rồi nói như vậy, và hồ hởi bắt tay anh. Yasuzaki Munemitsu cũng là người Nara, cũng từ đại học Y Kyoto chuyển sang quân y phòng dịch sớm hơn anh hai năm, hiện đang nắm 1 kế hoạch tuyệt mật. Bộ trưởng Ishi tức là bộ trưởng Ishi Shiro chuyên cung cấp nước cho ban phòng dịch quân đội Quan Đông, là người đặt nền móng và là lãnh tụ của chiến tranh vi trùng quân đội Nhật Bản. “Anh may mắn hơn tôi đấy, tôi làm ở đây đã 2 năm mà hiếm khi thấy đại tá Ishi xuống tận nơi chỉ đạo ..Nghe nói ông ấy sắp được thăng thiếu tướng, ở Đông Bắc anh có nghe thấy tin này ko?”

Yamashita Tsuneteru gật đầu: “ở tổng bộ quân Quan Đông đều nói thế, ông Ishi sắp lên lon thiếu tướng. Thực ra là anh may mắn hơn tôi nhiều: tuổi còn trẻ mà đã làm chỉ huy cả chi đội chúng ta. Tầm quan trọng của chi đội, bộ trưởng Ishi và anh Kuroki Katsu đã cho tôi biết rồi”

Yasuzaki Munemitsu lại trầm trồ: “Bộ trưởng đã đích thân giao nhiệm vụ cho anh? Tôi lại phải ghen tị rồi đây! Thực ra, có làm chỉ huy hay ko, tất cả đều là phục vụ thiên hoàng. Kuroki Katsu đã gọi điện dặn dò tôi phải hợp tác tốt với anh”

- Nhưng tôi vẫn chưa hiểu rõ: mọi việc quân ở Giang Kinh này đều do quân biệt phái quản lý, sao tôi phải sang trình diện và gia nhập quân Quan Đông chỗ anh Kuroki Katsu, sau đó mới chuyển về đây?

Yasuzaki Munemitsu nhìn trước ngó sau, thấy ko ai nghe lỏm, mới nói: “Để hiểu thôi bởi vì kể từ hôm nay anh ko tồn tại nữa!”

Sao!

- Tôi, cũng như các sĩ quan và kỹ thuật viên quân y dưới quyền tôi vẫn giữ nguyên quân tịch nhưng đi

đâu làm gì thì ko ai biết, kể cả gia đình và vợ mới cưới của tôi. Chúng tôi đều thuộc về tổng bộ quân Quan Đông. Không như các chi đội phòng dịch khác có phiên hiệu, ghi rõ tên sĩ quan chỉ huy... chúng tôi thì vô danh, hoạt động bí mật. Anh đã hiểu rõ chương trình này bí mật đến chừng nào rồi chứ? Về mặt Yasuzaki Munemitsu rất trịnh trọng.

- Được sự hướng dẫn của anh Kuroki Katsu, tôi đã tuyên thệ giữ bí mật. Tôi lấy danh dự quân nhân Nhật Bản giữ vững lời thề. Yamashita Tsuneteru rắn rỏi nói.

Yasuzaki Munemitsu dẫn Yamashita Tsuneteru bước đi trên sân “Ban Kinh doanh được phẩm Đại Đông Á” chỉ tay về phía trước: “Nói là chúng ta hoạt động “bí mật” ko phải nói ngoa đâu”

Yamashita Tsuneteru kinh ngạc mở to mắt. anh thấy ở sân có vài trăm tráng đinh đang làm khổ sai trong gió lạnh. Gần như cả cái sân đều bị đào rất sâu, và đã hình thành 1 kết cấu ba bậc, cứ như là đang xây cung điện trong lòng đất.

- Để có thể giữ bí mật, mọi hoạt động từ nghiên cứu cho đến thao tác của chúng ta đều phải làm trong hầm ngầm, khu nhà bên trên chỉ dùng làm văn phòng, ký túc xá và kho chứa các thiết bị máy móc thông thường. Yasuzaki Munemitsu giới thiệu tiếp, anh đã thấy là rất quy mô chưa? Chúng tôi vốn định phá dỡ cả 2 khu nhà rồi xây lại, nhưng người Anh xây móng khu nhà này rất sâu, cho nên chỉ cần ko làm hỏng nền móng bên dưới thì rất dễ cải tạo lại theo ý chúng ta. Công trường quy mô này cần được giữ kín ko cho bên ngoài biết, vì dù sao chúng ta trên danh nghĩa vẫn là Công ty xuất nhập khẩu dược liệu. Thời gian này tường vây phải làm hàng rào điện, mèo cũng chẳng vào nổi, chủ yếu nhằm ko để ai nhìn trộm. Dân TQ tò mò đến mức khiến anh phải kinh ngạc.

- TQ có câu tục ngữ “tai vách mạch rừng”, mai kia thi công xong, các tráng đinh kia ra về, thì... Yamashita dừng lại, vì anh đọc thấy trong mắt Yasuzaki Munemitsu 1 nét tàn nhẫn, anh hiểu ngay rằng, những tráng đinh kia ko ai được sống sót trở về.

Lòng anh trĩu nặng. Anh tự hỏi mình ý nghĩa của trĩu nặng là gì? Mình đang tiếc thương các sinh mệnh kia, hay đây chỉ là thái độ nhu nhược tự trách mình của anh? Anh đã được huấn luyện, sao vẫn mềm yếu như thế này

Thắng lợi của nước Nhật và của Thiên hoàng cao hơn hết thảy, thế mà anh lại buông lỏng những sợi dây tình cảm mong manh của cá nhân!

Bước vào văn phòng của tổng bộ đặt trong khu nhà, Yasuzaki Munemitsu chỉ cho Yamashita Tsuneteru phòng làm việc của anh, rồi cùng gặp 3 vị trưởng phòng để bàn bạc bố trí nghiệp vụ. Trong lúc ngồi họp, ánh mắt anh vô tình nhìn thấy một người có vẻ như tráng đinh đang nói gì đó với 1 hiến binh Nhật Bản. Anh cau mày, khẽ hỏi “Có thể cho phép tráng đinh tự do ra vào khu nhà này à?”

Yasuzaki Munemitsu nói có pha chút đắc ý: “Tất nhiên là ko. Gần đây bọn tráng đinh có phần đáng ngờ, chắc chúng đã cảm nhận được số phận của mình nay mai, nên định tìm cách bỏ trốn, chúng tôi bèn cử anh ta trà trộn vào nằm vùng. Nói đúng ra là, Ban kỹ thuật đặc biệt đã cài người.”

Thì ra chỗ chúng ta cũng có nhân viên kỹ thuật đặc biệt cài cắm?

Ban kỹ thuật đặc biệt mới là người chủ trì vạch ra kế hoạch này. Nếu kế hoạch của chúng ta thành công, thì ban kỹ thuật đặc biệt sẽ có được thu hoạch rất lớn.

Không hiểu sao Yamashita Tsuneteru cảm thấy lưng anh gai lạnh.

Cuộc họp kết thúc, Yamashita Tsuneteru quay trở về phòng làm việc của mình. Giấy tờ bút mực đã được lính cần vụ xếp ngay ngắn, tay anh cứ run run ko kiểm soát được. Cho đến nay hề nhìn thấy giấy bút, anh đều nảy ra ý muốn sáng tác những vần thơ tam cú, thơ Nhật Bản, và cả cổ thi, từ khúc TQ phóng khoáng bay bổng du dương. Sau những giờ học Y khoa căng thẳng suốt hai năm và những đợt huấn luyện về vi trung học Yamashita Tsuneteru đã kín đáo viết vài bài thơ. Nay anh đã chính thức nhận công tác, Từ lúc xuống tàu hỏa, anh có cảm giác đặc biệt thân thiết với Giang Kinh, cho đến khi biết điều bí mật về hệ thống hầm ngầm của ban dực phẩm Đại Đông Á, anh luôn thấy xúc động. Đang là thời chiến sôi động, sao mình lại có thứ tình cảm nhân nhĩ kiểu này/

Nhưng, bao anh hùng hào kiệt xưa nay trong những lúc hăng say chiến đấu, trong lúc hiểm nguy...ý thơ dồi dào vẫn thấy thăng hoa đấy thôi?

Không thể nén nổi những cảm xúc ham muốn sáng tác, anh cầm bút đưa trên trang giấy.

58

Kikuchi Yuji chĩa súng vào ông Yamashita Yuuzi nói: “Ông ko định nói thì tởlựa chọn nào khác, đành phải diệt khẩu cả ba. Tuy nhiên tôi vẫn cho ông 1 cơ hội cuối cùng”.

- Tôi ko hiểu anh làm thế có ích lợi gì? Nếu anh ko hại chúng tôi, anh sẽ ko phạm tội gì rõ rệt, và anh vẫn có thể làm lại từ đầu. Nhưng nếu giết chúng tôi thì anh sẽ bị xử tử! Ông Yamashita Yuuzi bình tĩnh khuyên nhủ.

Ông nói dễ nghe nhỉ? Kikuchi Yuji cơ hồ đang điên tiết. Tôi tin ở trực giác của mình, tôi đã liền 3 năm theo ông làm thí nghiệm cực kỳ nhằm chán nhằm tìm được những đồ sủ kia, nay đã có được cơ hội tốt như thế này mà ông bảo tôi từ bỏ, thì thật là quá hão huyền. Chắc chắn ông đã biết chúng đc giấu ở đâu. Nếu ông coi chúng cao hơn tính mạng mình, thì tôi sẽ chiều ý ông!

Vừa dứt lời, Kikuchi Yuji đã chuyển nòng súng nhằm vào Yasuzaki Satiko và bóp cò.

Súng giảm thanh, chỉ khẽ vang một tiếng “bộp” viên đạn bắn lên đỉnh bức tường.

Xung quanh bỗng tối om, thì ra Quan Kiện đã rất nhanh xông vào Kikuchi Yuji, đè hấn xuống nền nhà đầy thủy tinh, đồng thời hô lớn: “Satiko và ông Yamashita hai người mau chạy đi. Mau lên! Tôi sẽ ghìm hấn lại!” Kikuchi tay vẫn cầm súng, ko thể nhắm chuẩn trong bóng tối nhưng hấn vẫn bóp cò, đạn bắn tung tóe lên tường nhà.

Satiko nói: “Không, chúng ta phải cùng đi!” rồi cô xông vào, ông Yamashita cũng chạy lại.

Kikuchi Yuji đang được ném mìn “vạn mũi kim đầu” sau lưng, nhưng hấn ráng chịu đau, rất nhanh nhện lẩn người sang 1 bên, vung tay trái đấm mạnh vào mặt Quan Kiện đang lúng túng. Quan Kiện đang bị còng tay, người mất trọng tâm nên bị ngã ngửa, lưng cũng bị đau vì các mảnh thủy tinh, nhưng

anh đã tóm chặt chân Kikuchi Yuji, rồi hô lên: “Hai người mau chạy đi! Đừng thể này nữa!”

Kikuchi Yuji lúc này đã được giải phóng hai tay, hấn cười khẩy “không ai có thể chạy thoát!”. Hấn chĩa súng vào Quan Kiện đang ghì hấn và lại bóp cò.

Satiko và ông Yamashita lại xông vào, dù biết rằng đã muộn.

Nhưng súng ko nổ.

Kikuchi Yuji khi bóp cò, hấn thấy tay mình bất lực.

Toàn thân cũng ko có chút sức lực nào, người mềm oặt, hấn đổ vật xuống nền nhà. Một bóng đen xuất hiện ở cửa. Ánh đèn pin lại sáng lên, một giọng nữa nói tiếng Nhật Bản “Nguy hiểm thật! nếu tôi đến chậm 1 bước thì tên khốn ấy đã ra tay xong rồi!”

Chiba Ichinose đã cứu ba người bọn họ.

Tiến sĩ Chiba Ichinose! Satiko mừng rỡ kêu lên.

Ông Yamashita vốn ko tùy tiện nói cười cũng gọi to, rồi dịu dàng nói: “Cô thật tinh ý, tại sao cô có thể...”

- Sau khi kết thúc thí nghiệm hôm nay, tôi vẫn nán lại phòng làm việc để chỉnh lý các tài liệu. Làm xong tôi bước ra thì trông thấy Kikuchi Yuji đang giơ súng ép buộc ông ra khỏi văn phòng. Tôi giật mình, bèn nấp kín quan sát, rồi đi theo xuống tầng hầm, khi trông thấy Satiko và anh Quan Kiện cũng bị khống chế, tôi thấy nguy quá bèn chạy về phòng thí nghiệm lấy súng bắn thuốc mê để phòng bất trắc, quả nhiên đã được việc! Ngày trước đi Châu Phi nghiên cứu động vật hoang dã, tôi đã học được cách dùng súng gây mê. Chiba Ichinose vừa nói vừa kiểm tra nhịp thở và phản ứng của Kikuchi Yuji, xác định hấn đã bị gây mê, cô mới thở phào.

- Ông Yamashita nói “Chắc trong người hoặc trong túi của hấn có chìa khóa mở còng, cô Chiba Ichinose ạ!”

Chiba Ichinose nói: “Tôi cũng đang tìm đây. Chúng ta phải tịch thu súng của hấn đã”

Vài phút sau có tiếng mở khóa lách cách, Chiba Ichinose đã mở được còng cho ông Yamashita.

Quan Kiện nói với Satiko: “Anh phiền em lên trên, cầm di động của anh, gọi cho cảnh sát Ba Du Sinh”

Satiko “vâng” nhưng rất khẽ rồi cô lại gọi còn khẽ hơn “Quan Kiện!”

Chiba Ichinose cầm chùm chìa khóa đến nơi và lại xúng xoảng 1 hồi. Quan Kiện nghĩ bụng “Mình quá sốt ruột thì phải. Cô Chiba Ichinose sẽ mở còng cho mình ngay, chẳng qua chỉ chậm vài phút, sao mình phải nhờ Satiko gọi điện làm gì?”

Nhưng ko hiểu sao anh lại có cảm giác bất an.

Có lẽ là tại Satiko và ông Yamashita đều đang im lặng.

“Satiko có còn đứng đây ko?”. Nếu cô ấy đã đi thì tốt rồi, nhẹ mình

Không có tiếng trả lời,

“Này, cô Chiba Ichinose...”anh chợt nhớ ra là Chiba Ichinose ko hiểu tiếng Trung Quốc.

Nhưng cô ta đã trả lời anh bằng hai cái còng tay khóa vào hai cổ chân Quan Kiệt!

Còng thì vẫn hơi lỏng, nhưng cổ chân to hơn cổ tay, bập vào chân khiến Quan Kiệt đau điếng người.

Anh nhớ ra rằng rất lâu về trước hình như mình đã nói hiện nay đặc biệt ko nên chịu đau đớn. Chiba Ichinose định làm gì thế này?

“Thả tôi ra! Tiến sĩ Chiba Ichinose ...chị điên rồi à?”

Không rõ Satiko và ông Yamashita thế nào rồi?

Có lẽ Chiba Ichinose đã đoán được tâm trạng của anh, nên đã rọi đèn pin vào Satiko và ông Yamashita đang nằm rũ dưới đất.chắc cả 2 cũng bị bắn thuốc mê giống Kikuchi Yuji.

Tiếp theo s mình bị bắn thuốc mê.

À không!nếu thế thì mình cũng đã ngủ lịm đi rồi. Chiba Ichinose cần mình tỉnh táo

Chị ta định làm gì?

Chiba Ichinose chậm rãi bước ra cửa, khẽ lẩm bầm gì đó. Quan Kiệt nghe ko hiểu nhưng anh thấy sờn tóc gáy. Chỉ thấy bóng đen của Chiba Ichinose như 1 bóng ma dần dần nhòa vào màn đêm.

59

Câu nói của Chiba Ichinose lúc ra khỏi cửa chẳng có gì là đáng sợ: “Tôi đi rồi sẽ quay lại ngay”. Nhưng tin chắc nếu Quan Kiệt hiểu tiếng Nhật thì sẽ sợ toát mồ hôi.

Chiba Ichinose ko ngờ cái cơ hội hiếm hoi này lại bất ngờ từ trên trời rơi xuống như thế.

Lý tưởng của cả đời sư phụ Inamoto Hiromitsu đã có thể thực hiện.

Chiba Ichinose hồi tưởng lại quãng đường đã trải qua, thực ko dễ gì.

Thoạt đầu thấy ông Yamashita Yuuzi nói muốn thành lập nhóm để thí nghiệm Quan Kiệt, cô đã xung phong tham gia ngay, nhưng ông đã viện cớ kinh phí có hạn nên từ chối đưa cô sang TQ.

Chỉ cần dùng 1 thủ đoạn nho nhỏ, cô đã đạt đc mục đích

Ông Yamashita vốn ko thật sự là người háo sắc, nhưng ông cũng có khuyết điểm “1 lần lỡ bước” tuy

ko đến mức trở thành “thiên cổ hận” nhưng ông cũng bị lâm láp.

Chiba Ichinose là vết bùn trên áo ông , phủi ko sạch, giặt ko đi.

Sang đến Giang Kinh, sau khi bắt đầu thí nghiệm.Chiba Ichinose đã rất khôn khéo trong điều hòa ứng xử với ông Yamashita, với Kikuchi Yuji, Toyokawa Takesi, và đã trở thành trợ thủ thật sự của ông. Mọi số liệu kết quả thí nghiệm, Chiba Ichinose đều copy giữ lại. Cô làm đúng mọi điều mà sư phụ Inamoto Hiromitsu đã dặn dò, chỉ còn 1 điều duy nhất cô vốn nghĩ là ko thể làm nổi, thì hôm nay cô sẽ hoàn thành.

Chiba Ichinose đẩy chiếc xe vẫn dùng để chở thuốc và dụng cụ y tế, trên xe có 1 số thiết bị. Tầng dưới có 1 cái túi xách và 1 vali gọn nhẹ, trong vali có vé máy bay có thể lên bất cứ chuyến bay nào sang Hồng Kong, rồi bay sang Rio de Janeiro (ở Brazil). Ít hôm nay cô đang chỉnh đốn để chờ lên đường, nếu thời cơ chín muồi, hoàn thành được “công tác” cuối cùng thì cô “phối” luôn.

Lúc này thời cơ đang ở ngay trước mặt. Nghĩ cho kỹ, thì cô có được thời cơ này ko hẳn là nhờ “vận may” mà đây là kết quả của sự nỗ lực quan sát b lâu. Chiba Ichinose nhận thấy sau mỗi lần thí nghiệm, Quan Kiện và Satiko thường đi mất hút đầy bí hiểm, hoặc ra ngoài bãi cỏ thì thầm nhỏ to. Nam thanh nữ tú, lửa gần rom lâu ngày cũng bén, chính mình cũng đã trải qua như thế. Chiba Ichinose ko bận tâm 2 người đang làm gì, cô chỉ mong chờ cái thời cơ này. Đêm nay cô đã đứng từ xa nhìn thấy hai người ra ngoài gặp gỡ một gã đàn ông kỳ cục, rồi lại quay vào nhà, vẫn có cái vẻ len lén bí hiểm.

Chiba Ichinose hiểu rằng thí nghiệm đã kết thúc, mình buộc phải ra tay hành động

Chiba Ichinose đã quan sát thấy Quan Kiện và Satiko loay hoay kéo cái cầu dao trên tường. Lúc này cô nghe thấy có tiếng bước chân.

Kikuchi Yuji và ông Yamashita đi xuống đường hành lang ngầm!

Chiba Ichinose nấp rất khéo trong bóng tối, sau cửa, sau tường. Chắc Kikuchi Yuji đã phát hiện ra Quan Kiện khởi động thang máy gây tiếng ồn, nhưng Kikuchi Yuji lại ko phát hiện ra Chiba Ichinose. Chiba Ichinose theo dõi cả 4 người kia, và đã ko bỏ lỡ cơ hội.

Tinh ý và kiên nhẫn. Ve sầu và bộ ngựa lần lượt bước vào, chim sẻ Chiba Ichinose lặng lẽ đứng sau!

Đòi hỏi của Chiba Ichinose ko lớn. Cô ko thiết gì những đồ gốm sứ nghệ thuật trị giá hàng triệu đô la mà Kikuchi Yuji vẫn hay nhắc đến.

Với cô, tác phẩm nghệ thuật siêu hạng chính là anh chàng thanh niên khôi ngô đang ở dưới kia mà thôi.

Chiba Ichinose đẩy chiếc xe trong hành lang dài dài, tối om. Cảm ơn màn đêm đã che chắn cho mình được an toàn nên đã nghe lỏm được mật mã chính miệng Quan Kiện nói ra, vì chuyến đi Giang Kinh, vì muốn lấy lòng “nhà TQ học” Yamashita Yuuzi, Chiba Ichinose đã học tiếng TQ, biết lỏm bõm mấy câu, “chào anh, cảm ơn” như mọi người mới học vài bài cơ bản, và ít ra cũng biết cách đếm chữ số!

Lần thứ nhất đi xuống, Chiba Ichinose ko dùng thang máy, vì sợ đánh động đến Kikuchi Yuji, may sao bên tường có các sợi dây cáp, nên cô bám nó mà xuống.

Bây giờ thì tất cả đã nằm trong tầm tay mình, cô ung dung xuống bằng thang máy.

Chiếc xe nhỏ đi trong hành lang nhỏ và dài tưởng như vô tận. Đi trong cái kiến trúc ngằm tựa như mê cung, bánh xe khẽ kêu cọt két nhắc Chiba Ichinose rằng cô đang là chúa tể duy nhất của màn đêm nơi đây.

Nói cảm giác của cô lúc này là “phấn khích” hoặc “hung phấn” thì vẫn chưa đủ đề hình dung. Vì Chiba Ichinose đang muốn làm 1 hành động độc nhất vô nhị giữa hàng triệu con người, cải tạo tới và làm thay đổi nhân loại.

Chiba Ichinose mỉm cười, khuôn mặt cô luôn có nụ cười bất diệt, thực tế đã chứng minh Chiba Ichinose là người cuối cùng mỉm cười chiến thắng.

Nhưng nụ cười của Chiba Ichinose bỗng đông cứng lại. Trong gian nhà này ko thấy bóng Quan Kiện đâu!

Cô lia đèn pin suốt lượt, chỉ thấy Kikuchi Yuji, Yamashita, Satiko vẫn bị ngấm thuốc mê nằm đó. Quan Kiện đã bị còng tay, cùm chân thì biến mất.

Khác hẳn với nét cười và thái độ ôn hòa thường có, Chiba Ichinose gầm lên một tiếng, quay trở ra lối đi vừa rồi, điên cuồng sục sạo.

Khi Chiba Ichinose vừa ra khỏi gian nhà nhỏ, Quan Kiện tuy ko biết ý đồ của Chiba Ichinose là gì nhưng anh cũng hiểu sẽ lành ít dữ nhiều. Chắc chắn ko bao lâu nữa Chiba Ichinose sẽ quay lại, mình sẽ hoàn toàn mất quyền tự chủ số phận. Tình hình lúc này cũng chẳng có gì là hay ho.

Tuy nhiên anh cũng có thể nhích đi từng tí 1 dù rất khó khăn.

Tay bị còng, chân bị cùm, bóng tối, các vết thương do thủy tinh đâm toạc da thịt, các cơn đau bất chợt vẫn ập đến ... Quan Kiện “chỉ cần” khắc phục ngàn ấy chuyện mà thôi.

Có tiếng khởi động thang máy. Chắc là Chiba Ichinose đã lên khỏi kiến trúc ngằm.

Quan Kiện “bò” ra khỏi gian nhà bằng khuỷu tay và đầu gối. Muốn được nhanh hơn, anh đành lăn người vậy. Chỉ lát sau, áo jacket và quần đã rách toạc, các khớp xương đau nhức, đau rất thật.

Khi anh trôn ra đến chỗ ngã ba của hành lang, thì tiếng thang máy lại vang lên. Ko còn nghi ngờ gì nữa, chắc chắn là Chiba Ichinose lại quay lại.

Có lẽ mình sẽ bị muộn mất.

Chỉ còn 1 đoạn nữa sẽ đến cửa, Quan Kiện tiếp tục bò lên. Cuối cùng anh nấp ở 1 góc của chữ T ngã ba hành lang. Anh nhìn thấy ánh đèn pin đang lia, và chiếc xe đẩy.

Những cái gì ở trên xe?

Chắc chắn Chiba Ichinose sẽ phát hiện ra ngay anh đã biến mất, nếu lúc này tiếp tục bò ra phía cửa thì

chị ta sẽ đuổi kịp quá dễ. Anh đành bò vào 1 gian nhà nhỏ gần nhất.

Lúc này ko thể nghĩ ra cách gì khả quan hơn.

Tiếng gầm gừ giữ của Chiba Ichinose vọng đến. ả đã ko còn là Chiba Ichinose hiền hậu, nhã nhặn mọi ngày nữa rồi.

Mình còn biết làm gì nữa đây?

Khi đã xác định hai phía hành lang đều ko thấy mình, ả sẽ sục sạo các gian nhà nhỏ ở 2 bên. Lúc đó Quan Kiện sẽ có ít thời gian để tiếp tục bò men theo một tuyến khác.

Quan Kiện biết rằng phía tận cùng đằng kia ko có lối ra, nhưng nếu anh càng vào sâu thì Chiba Ichinose phải sục sạo càng lâu, thời gian càng bị kéo dài thì mình càng có thêm cơ hội được ứng cứu.

Và thế là, khi nghe thấy bước chân của Chiba Ichinose vừa đi qua ngã ba, Quan Kiện bèn ra khỏi gian nhà nhỏ, bò sâu vào phía trong hành lang. Anh hi vọng lại gặp 1 ngã ba nữa, rồi tiếp tục rẽ ngoặt, Chiba Ichinose sẽ phải rất tốn sức mà đi tìm.

Quả nhiên trời đã không phụ người có tâm, có ý chí. Anh vừa bò vừa lẩn, đã gặp 1 ngã ba. Tiếp tục rẽ sang 1 bên!

Bò được 1 quãng, anh nghe thấy tiếng bước chân vang vọng trong hành lang tĩnh mịch, hình như đang đi về phía này. Anh lập tức bò vào 1 gian nhà nhỏ kề bên.

Tiếng bước chân đã đi xa, Anh thở phào, khẽ đẩy cửa ra.

Một ánh đèn pin dọi ngay vào mặt anh.

Trên mặt Chiba Ichinose lại hiện ra nét cười nhã nhặn, nhưng lại kinh dị hơn bất cứ lúc nào.

Tại sao ả lại đuổi kịp đến đây?

Chiba Ichinose khom người, ánh đèn chiếu xuống nền xi măng xám xịt, Quan Kiện lúc này mới nhìn rõ 1 vết máu từ ngoài cửa kéo dài vào trong gian nhà.

Khi cố bò cho nhanh, chân tay anh bị rách toạc. Chiba Ichinose khôn ngoan đã phát hiện ra vết máu rồi lần theo “tù nhân” Quan Kiện.

ả bồng thò ngón tay trở quẹt lên vết máu, đưa lên miệng “nháp”, rồi cười cười, nói 1 câu gì đó.

Quan Kiện ko hiểu ả ta nói gì nhưng anh thấy toàn thân sớn gai ớn.

Nếu nghe hiểu câu nói ấy, Quan Kiện sẽ càng khiếp hãi hơn.

“Thì ra máu của anh cũng mặn!”

Và nếu trước kia Quan Kiện được nghe một câu của nhà khoa học Inamoto Hiromitsu nói với Chiba Ichinose thì anh đã chẳng nhận lời tham gia thí nghiệm. Đó là khi Chiba Ichinose đọc xong bản luận văn có tính nội bộ giữa các đồng nghiệp của giáo sư Nhiệm, Chiba Ichinose trầm trồ: “Quan Kiện ko phải là 1 người bình thường!” Ông Inamoto Hiromitsu thì cười nhạt, nói: “Có thể nói đơn giản hơn, Quan Kiện căn bản ko phải là người”

Lúc này Chiba Ichinose cũng được biết, ít ra là máu của Quan Kiện cũng mặn như máu mọi người, cũng giống như kết quả phân tích máu.

Chiba Ichinose tháo ở thắt lưng ra 1 sợi xích sắt, xích 2 chân Quan Kiện vào chân chiếc giường sắt trong gian nhà rồi khóa lại. Cái xích ko to nhưng rất chắc chắn, nó là 1 trong những thứ dụng cụ mà Chiba Ichinose vừa mang đến, lát nữa có việc cần dùng. Việc trói buộc, đã xong Chiba Ichinose tỏ ra hài lòng, ôn tồn nói: “Tôi chỉ đi 1 lát rồi quay lại ngay, tôi hứa sẽ ko đi lâu đâu!”

Quan Kiện nghe ko hiểu, nhưng anh vẫn thấy sợ. Các chỗ đau trên người, và cơn đau dữ dội xâm nhập cơ hồ cùng lúc tấn công anh, anh gần như sắp kêu thét lên.

Anh hiểu rằng đây là đau đớn vì sợ hãi.

Đúng là Chiba Ichinose đã quay lại ngay. Người chưa thấy, nhưng tiếng “lộc cộc” đã vang lên. Chiba Ichinose dùng chiếc xe nhỏ ấy, để chở 1 chiếc giường sắt to.

- Chị định làm gì hả? Quan Kiện lớn tiếng thét hỏi.

Chiba Ichinose chật vật hạ chiếc giường sắt xuống, rồi mở cái khóa xích. Sau đó vừa lôi vừa đẩy Quan Kiện lên chiếc giường sắt. Quan Kiện ra sức quẫy đạp chống lại, cổ lặn xuống dưới. Ắ vận hết sức nhưng cũng ko thể đẩy được Quan Kiện nằm lên giường.

Quan Kiện ngỡ rằng Chiba Ichinose sẽ rất điên tiết, nào ngờ ả lại khẽ cười, quay người lại cầm 1 cái kéo nhằm vào mắt trái của Quan Kiện.

Quan Kiện kinh hãi, Mũi kéo trong tay Chiba Ichinose đang đưa thẳng đến.

Con tim anh thất lại.

Nhưng tất cả bỗng dừng lại, mũi kéo chỉ khẽ chạm vào mi mắt anh, rồi lại đưa xuống, và khẽ gõ vào mặt bàn sắt.

Quan Kiện hiểu ý của Chiba Ichinose: Nếu ko nghe lời thì sẽ bị chọc mù mắt ngay! Thế là anh phải nằm ngay ngắn trên giường, và hiểu rằng vận mệnh của mình chỉ có thể càng bị thảm vì Chiba Ichinose đã lập tức choàng cái xích nho nhỏ kia lên người anh.

Chiba Ichinose lục trên xe, lấy 1 cái đèn pin kiểu xạc điện, ánh sáng khá mạnh soi khắp gian nhà. Ắ bỗng phát ra 1 tràng cười “lục khục”

Đúng là cá nằm trên thớt! Không hiểu sao Quan Kiện bỗng có cái cảm giác này.

Cái cảm giác rất chuẩn.

Vì Chiba Ichinose lấy ra 1 con dao phẫu thuật, chỉ sau vài đường dao, mái tóc đen dày của anh đã bị cạo sạch, da đầu cũng bị sứt vài chỗ.

Sau đó là tiếng mô tơ vang lên, Chiba Ichinose đang cầm chiếc cửa điện mini chạy bằng ắc quy.

Ả khễ hôn lên trán Quan Kiệt, khễ nói: “Tôi chỉ bỏ đầu anh ra, sẽ rất nhẹ tay, ko làm anh đau đâu!”

- Người định làm gì hả, Dừng lại!

Tiếng nói của Chiba Ichinose và tiếng thét của Quan Kiệt đều chìm trong tiếng mô tơ rú rít.

uối cửa đang từ từ áp đến trán mình.

Anh bỗng nhớ ra, “bọn chúng” đã đúng, cảm nhận của mình cũng đúng, một trong những cái giường sắt chết chóc hồi nọ có một cái là của mình, và có lẽ đã dành cho mình từ lâu, nhưng vì có sự nhầm lẫn nào đó nên mới có nhiều người chết oan như thế.

- “Rầm...” một tiếng động cực mạnh át cả tiếng mô tơ, Quan Kiệt ngoảnh nhìn, thấy 1 bóng đen đang ôm ngang lưng Chiba Ichinose rồi quật ả xuống đất, một bóng đen khác giằng lấy con dao trong tay ả, quất to bằng Tiếng Nhật.

“Ông Kurumada! Ông Inouse!”. Quan Kiệt thầm kêu “hú vía” và hiểu rằng cuộc thử thách hôm nay có thể kết thúc ở đây.

Chiba Ichinose ko còn nét cười nữa, ả nói giọng oán trách: “Hai ông nhà báo lá cải quá rồi hơi, đã làm hỏng kế hoạch thú vị của tôi rồi!”

Thì ra tin đồn chẳng ngoa tí nào, cô và ông Inamoto Hiromitsu đúng là những người của tổ chức khoa học cực đoan! Cô...định giải phẫu Quan Kiệt ư?

Giọng ông Inouse Hitoshi run run.

Không đúng! Tôi chỉ định bỏ đầu anh ta ra mà thôi, giọng của Chiba Ichinose như đến từ địa ngục.

Ông Kurumada đỡ Quan Kiệt ra khỏi cái giường sắt, nhìn thấy trên xe còn có chiếc hộp duy trì nhiệt độ ko đổi bằng ắc quy, ông rùng mình, hỏi “Bỏ đầu, tại sao phải thế...?”

- Biết nói thế nào với 2 con một sách các người nhĩ? Tôi cần bộ não của anh ta, cần bộ não nguyên vẹn! Chiba Ichinose ko thiết nói gì thêm nữa.

Inouse Hitoshi nói: “Tôi nhớ ra rồi, Inamoto Hiromitsu từng đưa ra một thứ lý luận rất gây tranh cãi, cho rằng nếu đem cấy các tế bào não của người có khả năng đặc biệt sang não người khác, thì họ cũng có thể có khả năng đặc biệt. Liệu có phải đây là kế hoạch của các người ko?”

Ông Kurumada hỏi Chiba Ichinose: “Chìa khóa còng đâu?” Chiba Ichinose ko đáp, Quan Kiệt nói: Ở

chùm chìa khóa của Kikuchi Yuji. Nếu ko thấy ở đây thì chắc là ở 1 gian khác, cách đây ko xa”

Hai nhà báo dìu Quan Kiện, Chiba Ichinose bị trói 2 cánh tay bằng chính sợi dây xích của ả, chậm chậm đi phía sau. Ông Kurumada kể với Quan Kiện rằng cách đây ko lâu, ông Yamashita Yuuzi gọi điện cho 2 ông, hình như có việc quan trọng muốn bàn bạc, nhưng đột nhiên đập máy rất bất thường, khiến 2 ông sinh nghi. Hai ông bèn chạy đến Trung tâm nghiên cứu và phòng thí nghiệm nhưng đều ko tìm ra ông Yamashita, gọi điện đến khách sạn, cũng ko thấy ông tìm khắp khu nhà, và chợt nhớ ra ông Yamashita từng nói đến đường ngầm nối liền Trung tâm nghiên cứu và viện mỹ thuật, bèn đi tìm, may sao lại trông thấy thang máy, nhưng 2 ông đều ko biết cách sử dụng, đành bám dây cáp để xuống rất chật vật. Cũng may, vẫn đến kịp thời.

Quan Kiện nói: “Tôi có cảm giác hàng loạt vụ giết người vừa qua, có lẽ đều do Chiba Ichinose và Kikuchi Yuji làm”. Quan Kiện kể lại các hành vi của Chiba Ichinose vừa rồi.

Ông Kurumada vỗ vỗ trán, “Sao tôi cứ nghệt ra vậy? Việc hệ trọng thế này phải báo cảnh sát ngay mới đúng!”.

Quan Kiện nói: “Đang ở dưới sâu thế này, liên lạc sao được?”

Ông Kurumada nói “Anh nói đúng, ko hề có sóng. Không sao, lát nữa chúng ta đưa ông Yamashita và họ lên luôn thể” Họ đã ra đến căn nhà tựa như phòng thí nghiệm. Hai nhà báo soi đèn pin nhìn 1 lượt, tặc lưỡi chép miệng: thấy mấy người kia vẫn đang bất tỉnh, hai ông lắc đầu.

Ông Inouse Hitoshi hỏi: “Chìa khóa mở còng đâu?”

Chiba Ichinose cười nhạt, “Các người có giỏi thì tìm đi, ở ngay trong nhà này”

Hai ông tìm khắp lượt mà ko thấy chùm chìa khóa nào cả. Ông Kurumada nói “Yêu cầu cô Chiba Ichinose đừng diễn trò nữa , đây ko phải chuyện đùa, chớ nên đã sai lại càng thêm sai!”

-Các người có thể làm gì tôi? Định làm cái chuyện phạm pháp à?

- Hai nhà báo nhìn nhau, lúc này 2 vị cũng đang lung túng.

Quan Kiện nói: “Chúng ta nghĩ cách làm cho tiến sĩ Yamashita tỉnh lại đã!”

Ông Kurumada nói: “Ông Inouse Hitoshi à, tôi lên trước để báo cảnh sát. Họ đến, thì thì tất nhiên sẽ có cách mở còng. Ông lục túi xách của Chiba Ichinose xem có thuốc giải mê ko”. Nói rồi ông rảo bước ra ngay.

Ông Inouse Hitoshi soi đèn lục soát va li của Chiba Ichinose. Quan Kiện nói: “Ông xem có thứ thuốc tên là Fentanyl ko? Thuốc tiêm”.

Ông Inouse lục tìm 1 lúc, bỗng kêu lên: “Có!” Ông lấy ra 1 cái lọ nhỏ, lấy bơm kim tiêm dùng 1 lần, rút ra 1 ít thuốc, rồi cầm dựng lên, bơm hết bọt khí ra, Nhưng ông lại lúng túng hỏi: “Tiêm như thế nào, tiêm vào đâu?”

Quan Kiện nói: “Cứ đưa tôi, tay bị còng nhưng tôi vẫn tiêm được!”

Vài phút sau, ông Yamashita và cô Satiko mở mắt, ý thức dần phục hồi nhưng cơ thể thì vẫn cứng đờ. Quan Kiện vội hỏi ngay: “chuyện là như thế nào, Ông Yamashita Yuuzi? Chẳng lẽ Kikuchi Yuji nói là thật à?”

Ông Yamashita nói “chuyện dài lắm”

Quan Kiện nói: “Ông đã lấy lại được tác phẩm thật rồi à? Tôi thà nói lúc này ko phải là ko có lý: có lẽ ông cụ Yamashita đã chuyển các tác phẩm ấy đi, trưng bày ở triển lãm chỉ là các đồ giả. Bọn cướp cách đây 5 năm đã ko lấy được đồ thật. Khi nhận ra sự thật, chúng tức giận bèn đập vỡ luôn. Trời đất ạ, liệu có phải...sau khi chúng tôi đào đc tập thơ mà ông cụ đã viết cho Hà Linh Tử , thì ông đoán rằng dưới mộ ông cụ còn có bí mật gì đó, bèn bắt ngờ cho dừng thí nghiệm và đêm hôm đó ông đã đến nghĩa trang Vạn Quốc đào mộ ông cụ? Xem ra, mỗi người đều có xuất phát điểm khác nhau, chúng tôi tìm hiểu các vấn đề về ông cụ Yamashita để suy đoán về sự thật của vụ án, còn ông thì vừa điều tra vừa truy tìm các tác phẩm nghệ thuật...”

Ông Yamashita Yuuzi than thở, “Thực là có tội!”

Quan Kiện hiểu rằng ông đã mặc nhiên thừa nhận, lại hỏi “Nhưng tại sao ông lại biết nơi này?”

Ông Yamashita nói: “Tôi có thể cho anh biết tại sao tôi lại quan tâm đến các tác phẩm nghệ thuật ấy!”

60

Sau khi công trình ngầm của Ban Kinh doanh được Đại Đông Á hoàn thành, quân đội Nhật đóng lâu dài ở đây được gọi là “bộ đội bí số 429” ngày 29 tháng 4 là sinh nhật của Thiên Hoàng Hirohito, đại tá Kuroki Katsu ở Đông Bắc đã gọi điện nhắc nhở các sĩ quan rằng: Các anh sẽ cảm nhận được tầm quan trọng của chi đội bé nhỏ này.

Trước khi công trình ngầm hoàn tất, Yamashita Tsuneteru đã cảm thấy ngột ngạt kinh hãi về công tác rất đáng tự hào của mình. Vụ xử lý các tráng đinh bỏ trốn tập thể đã khiến anh vắt óc suy nghĩ về con đường và sứ mệnh mà mình đã lựa chọn. Đám tráng đinh người Thiểm Tây ấy bị bắt về đây làm việc, họ bất mãn với cuộc sống khép kín và việc khổ sai cực nhọc, đã bàn nhau bỏ trốn tập thể. Vào giờ chót, họ đã bị nhân viên đặc biệt do quân Nhật cài cắm nằm vùng phát hiện ra, kịp thời báo cáo lên cấp trên. Không 1 ai trong đám tráng đinh ấy trốn thoát. Sĩ quan Yasuzaki Munemitsu được cấp trên chỉ thị, đã thi hành 1 quyết định khiến Yamashita Tsuneteru cực kỳ ghê sợ: đưa những tráng đinh bỏ trốn vào các căn phòng nhỏ dưới tầng ngầm để thí nghiệm hơi độc. Họ là những thí nghiệm hơi độc đầu tiên.

Chỉ sau mười phút, sáu mươi lăm tráng đinh đã tắt thở. Kể từ đó ác mộng đã lặp lại nhiều lần vào đêm khuya.

Trước đó, Yamashita Tsuneteru đã nhận nhiệm vụ nghiên cứu về sinh lý cơ thể người và vi trùng học. Anh còn nhớ lần đầu quan sát thân thể người còn sống bị giải phẫu, anh thấy lợm giọng, phải chạy vào nhà vệ sinh nôn thốc nôn tháo. Nhưng sau những lần quan sát, cho đến khi chính tay anh phải giải phẫu

người còn sống, thân kinh anh đã vững vàng, nói đúng ra là đã “trơ”. Anh tin rằng, người còn sống bị mổ xẻ và cảnh tượng tàn khốc mà anh phải chịu đựng đều là vì góp phần cống hiến cho khoa học, tận trung với thiên hoàng và nước Nhật Bản.

Những điều anh đã học trong ĐH Y và học viện quân y lục quân trước đây đã được củng cố, Yamashita Tsuneteru rất tin ở chức trách của mình. Anh muốn trở thành một trang nam nhi kiên định, một nhân tài nổi bật, có những cống hiến cho đất nước và cho xã hội. Nghiên cứu vi trùng học, nắm được kỹ năng chuyên sâu về chiến tranh vi trùng, là sự cống hiến ở tầm cao đối với đất nước và thiên hoàng.

Nhưng việc trừng phạt các tráng đinh bỏ trốn, rõ ràng là sự tàn sát trần trụi tuyệt đối. Họ không khiêu khích, chống cự, họ ko phải quân nhân, giết họ thì có ý nghĩa gì?

- Một là đề cảnh cáo. Dân TQ có câu, “giết gà để dọa khỉ”, hiện vẫn còn hơn 200 tráng đinh ở đây, nếu chúng cũng lăm le bỏ trốn thì chúng ta ko kịp ứng phó. Yasuzaki Munemitsu nhận ra tâm trạng bức xúc của Yamashita Tsuneteru – Hai là đề trừng phạt. Anh cũng biết rồi, nước Nhật chúng ta sở dĩ có được cảnh thanh bình yên ổn như ngày nay là kết quả của sự trừng phạt nghiêm khắc và rõ ràng, điều quan trọng nhất là để giữ bí mật về sứ mệnh của chúng ta. Trên đời hiện chỉ có vài người biết, thậm chí chỉ đoán về bí mật của chúng ta. Liên Xô và Mỹ cũng có đội quân tương tự chúng ta, và cũng tuyệt mật. Xét từ khía cạnh này thì đám tráng đinh kia sớm muộn gì cũng trở thành các vật thí nghiệm của chúng ta, lần này chẳng qua là tử thần đến gõ cửa hơi sớm 1 chút thôi.

-Ý anh là.... Yamashita Tsuneteru nhìn vào mắt Yasuzaki Munemitsu, anh ko nhận được sự an ủi, hoặc khuyên giải, trái lại nỗi kinh hãi trong anh càng tăng

-Đúng thế đấy, toàn thể bọn tráng đinh đang thi công sẽ phải bước vào phòng hơi độc, hoặc phải nằm trên bàn mổ của chúng ta.

Yamashita Tsuneteru mất ngủ.

Công trình đã xây cất xong, cuộc tàn sát đã kết thúc, tất cả đã tĩnh lặng.

Người bình thường phải đối mặt với sự tàn khốc ghê gớm sẽ suy sụp hoàn toàn, hoặc sẽ tê liệt ko biết gì nữa. Người bị tác động để có ý chí cải tạo hiện thực luôn là thiểu số.

Yamashita Tsuneteru ko thuộc nhóm người ít ỏi ấy. Sự nhiệt tình đối với sự nghiệp đã lựa chọn khiến đầu óc anh bị tê liệt. Anh thậm chí đã tham gia nhiều vụ giải phẫu cơ thể sống. Sự thật là, trong đơn vị “bộ đội bí số 429” ở dưới kiến trúc ngầm này, người có kiến thức bệnh lý học và giải phẫu học vững nhất, có “tay dao” cừ nhất, chính là Yamashita Tsuneteru với dáng vẻ rất thư sinh trí thức.

Anh đã thật sự tê liệt, Những “súc gỗ” (cách gọi lúc đó) ấy giãy giụa, hét gào, những ánh mắt phẫn nộ và oán hờn đều trở thành “rác thải y tế” trước thứ tình cảm cạn kiệt, tro lỳ, sau khi người ta đã “nhìn mãi rồi quen mắt”

Yamashita Tsuneteru là một tài năng nổi bật sắp được trung tướng Ishi Shiro cất nhắc. Trước khi đến Giang Kinh, anh đã kiến tập ở các phân đội khác, và nhận ra rằng các nghiên cứu của “bộ đội bí số

129” nửa năm qua và các đơn vị chiến tranh vi trùng. Chiến tranh hóa học như “chi đội Bắc 1855” ở Bắc Kinh, “bộ đội 1644 chữ Vinh” ở Nam Kinh chẳng khác nhau là mấy. Họ nghiên cứu các diễn biến bệnh tật sau khi cấy vi trùng vào cơ thể người. Kuroki Katsu và Yasuzaki Munemitsu đều ko đề cập với Yamashita Tsuneteru về “bí mật” của “bộ đội bí số 429” là ở đâu.

Cho đến mùa thu năm ấy.

Đó là 1 ngày giữa thu âm u, Yamashita Tsuneteru đã làm việc liên vài giờ, anh muốn hưởng chút ánh sáng tự nhiên, bèn khoác áo rồi lên trên mặt đất hít thở làn không khí ẩm và lạnh. Anh nhìn thấy bầu trời nhưng ko thấy mặt trời vì trên này mưa đang giăng giăng che lấp.

Cánh cổng của ban kinh doanh dược phẩm Đại Đông Á bỗng mở rộng, một xe tải có in thương hiệu Đại Đông Á chạy vào trong làn mưa bụi. Anh nhận ra ngay, lại một đám “gỗ” được chở vào. Danh từ “gỗ” này trong tiếng Nhật chỉ gỗ câynguyên sơ, tức là tiêu phu có thể tùy ý chặt phá, cưa đục đám người bị dùng làm vật thí nghiệm. Họ là những tù nhân, hoặc tù binh ở các nơi đa phần là người TQ kháng Nhật, cũng có 1 số đảng viên cộng sản Liên Xô, hoặc người Âu sang giúp đỡ cách mạng TQ. Chắc chắn họ sẽ bị làm vật thí nghiệm. Vì cho đến giờ, ngoài 1 số ít người đang trong diện quan sát ra, đa số họ sau khi bị giải phẫu cơ thể sống đều bị đưa vào lò thiêu. Lò thiêu và buồng thí nghiệm hơi độc cùng chung 1 gian nhỏ nhỏ ốp gạch men. Phía dưới nó là 1 lò đốt hiện đại, nhiên liệu là than đá, dầu, hoặc khí gas.

Mỗi lần nhìn thấy những xe tải này tiến vào, cảm giác của Yamashita Tsuneteru vẫn bình thường. Anh thật sự đã bị “tro” nên rất bình thản. Anh biết mình vốn có trái tim mềm yếu, sự tê liệt là thứ vô bực rất tốt dành cho nó.

Chiếc xe tải phóng thẳng vào nhà để xe của khu nhà, cánh vệ đóng ngay cửa lại.

Anh hình dung thấy đám “gỗ” kia theo nhau xuống xe rồi bị lừa đến một nơi vô định nhưng thực ra là chốn bí ai đã được xác định, anh khẽ thở dài.

Anh vươn tay vặn hông thư giãn, rồi quay vào khu nhà, xuống cầu thang, bước trên hành lang ngẫm. ở hành lang, cách 5 mét lại treo 1 ngọn đèn có ánh sáng rất yếu. Anh vẫn có thể nhìn thấy đám “gỗ” mới kia đang bị các hiến binh áp tải, chờ đến lượt xuống thang máy.

Đợt “gỗ” thứ nhất do 3 hiến binh áp tải đã vào thang máy chỉ còn lại bốn hiến binh trông coi hơn chục tù nhân.

Yamashita Tsuneteru nghĩ bụng, nếu lúc này đám “gỗ” kia bỗng nổi khùng , ko gian ở đây chật chội, ko thể kịp trấn áp, thì bốn chiến binh kia sẽ lâm nguy. Nhưng anh khỏi cần lo, vì biết rằng đám tù nhân kia sẽ ko nổi khùng. Anh thường ngạc nhiên vì người TQ phản kháng ko mấy quyết liệt, hiếm khi thấy họ có hành động liều lĩnh.

Nhưng anh vừa nghĩ đến đây thì đám “gỗ” kia ra tay.

Một người thân hình to cao bỗng ghì một gã hiến binh vào tường, đôi tay đeo còng chặn ngang họng y. Ba gã hiến binh kia định nổ súng thì lại bị đám người còn lại bao vây chặn đứng. Có tiếng phụ nữ kêu

lên: “Cướp lấy súng của chúng nó”

Yamashita Tsuneteru vội kéo còi báo động gắn trên tường, tiếng còi rú khắp khu nhà hầm.

Rồi anh rút súng ngắn chạy đến chỗ đang đánh nhau. Anh thấy 1 phụ n đã lấy được khẩu súng trường và đang đâm vào 1 gã hiến binh.

Anh quát to: “Đứng lại, nếu ko ta bắn!”

Khẩu súng đã chĩa vào gáy người phụ nữ kia. Cả đám người dừng lại, các binh sĩ Nhật Bản đang chạy lại từ hai phía hành lang. Đám tù nhân kia dù đã giết được mấy gã hiến binh thì cũng ko thể nào trốn thoát.

Bỏ súng xuống! Yamashita Tsuneteru nói bằng tiếng TQ.

Người phụ nữ bỏ súng xuống, chậm chậm quay đầu lại. Anh nhìn thấy 1 đôi mắt phần nộ, căm hờn xen lẫn bi ai. Và khuôn mặt rất quen, khuôn mặt mà hồn anh vẫn đêm ngày vương vấn.

Hà Linh Tử!

Dù là trong cơn ác mộng đáng sợ đến đâu, Yamashita Tsuneteru cũng ko thể ngờ người con gái mà anh đã từng yêu thương vô bờ bến lại có mặt ở cái hang động ma quỷ trong lòng đất này.

Hà Linh Tử bình thản nói: “Hi vọng rằng anh đã quên tôi!”

Chương 61 - 66

61

Hà Linh Tử lại xuất hiện, khiến Yamashita Tsuneteru phải đào sâu tận đáy lòng mình, thì ra anh vẫn ko quên nàng.

Nàng vẫn xinh đẹp như xưa, tuy trên mặt có những vết tím của roi vọt. Nàng vẫn bắt kham như xưa mặc dù nàng đã bị giam cầm ở lao tù đáng sợ nhất trên thế giới này. Vào giây phút nhìn thấy Hà Linh Tử, con tim anh đã nát tan thành muôn mảnh, như một thứ đồ sứ bị rơi xuống đất.

Cái lớp vỏ chai sạn tro ly của anh cũng đang bị tình cảm dồn nén lâu ngày dần dần bóc xé.

-Cô ta có tên Trung Quốc là Hà Linh, là gián điệp Trung Quốc, nói sõi tiếng Nhật. Cô ta dùng bí danh tên Nhật, chủ yếu thi hành mỹ nhân kế, hoạt động nghênh ngang giữa hàng ngũ các nhân vật trọng yếu của giới quân sự và hành chính, thu lượm rất nhiều tin tức tình báo. Vì thế, hàng loạt quan chức cao cấp kể cả sĩ quan ở Ban kỹ thuật đặc biệt đã bị ám sát. Khi đã bị bắt, dù bị tra tấn thế nào cô ta cũng không cung khai tin tức hoặc khai ra đồng bọn... Anh Kuroki Katsu đã nhắc tôi rằng anh và cô ta đã từng rất yêu nhau, nhưng cô ta đã vô cớ bỏ rơi anh, chắc anh rất hận, đúng không?Yasuzaki Munemitsu cố gắng nói thật nhẹ nhàng như không, nhưng con tim Yamashita Tsuneteru trĩu nặng, cũng không hề để ý Yasuzaki Munemitsu đang nhìn anh chăm chú.

- Tôi... đã quên cô ta rồi.

- Đúng là bộ trưởng Ichi Shiro và anh Kuroki Katsu đã không nhìn nhầm người. Nhưng tôi biết thể nào tuyệt đối quên. Giữ lại những ký ức tốt đẹp thì không có hại gì, xóa hẳn những ký ức không hay, thì luôn luôn là tốt. Yasuzaki Munemitsu gọi một cậu, tên lính cần vụ vội chạy đến, tay nâng một thanh đoản kiếm. Yasuzaki Munemitsu nói: "Tôi tin rằng anh đã trông thấy nó".

Một thanh đoản kiếm đượm nét cổ xưa, Yamashita nhận ngay ra đây là thứ vũ khí mà Hà Linh Tử đã dùng ở Nara ngày trước.

- Chắc anh vẫn nhớ một số chi tiết... Nghe nói cô ta luôn giắt trong người thanh đoản kiếm này, và đã dùng nó để giết các nhân vật quan trọng. Cô ta vừa bị đưa đến đây thì chiến lợi phẩm ấy cũng đi theo. Nếu muốn, anh cứ giữ lấy mà làm kỷ niệm.

- Không cần!... Tôi muốn thật sự quên hẳn... Không hiểu sao anh bỗng nhớ ra ở đáy vali của mình vẫn còn cái hộp lưu ly, hai con đom đóm ấy liệu có còn lập lòe phát sáng không?

- Thế thì tôi lấy vậy. Anh đã có ý muốn quên hẳn cô ta... thì tôi với tư cách sĩ quan quân y phụ trách công tác thí nghiệm, mong anh sẽ lợi dụng "khúc gỗ" này hợp lý nhất.

- Chúng ta... sẽ làm gì cô ấy? Yamashita nhận ra mình hỏi câu này thật là thừa, vì "gỗ" đã vào đến khu

nhà của “bộ đội 429” thì đều được “đãi ngộ” bị thảm như nhau. Anh đã hỏi, thì nhân đây chúng ta sẽ bàn phương án cụ thể. Hồi nọ anh đã than thở rằng các thí nghiệm hoặc vi trùng, hơi độc... của chúng ta cũng là công tác giống như các đơn vị khác, có gì gọi là bí mật đặc biệt? Thực ra hồi đó mới chỉ là các công tác chuẩn bị, huấn luyện các lính vệ sinh viên và các thực tập sinh y khoa. Kể từ nay, khi đợt “gỗ” này đã đến, mới là lúc sứ mệnh của bộ đội 429 của chúng ta chính thức bắt đầu. Anh có thể nói rõ hơn được không?

Tuy trong phòng làm việc đang chỉ có hai người, nhưng Yasuzaki Munemitsu vẫn phải hạ giọng thật thấp: “Tôi nói cho anh biết nhé, đám “gỗ” này đều không phải những người bình thường”. Nếu không bật đèn thì căn cứ trong lòng đất của bộ đội 429 luôn luôn là bóng tối.

Trời đã tối, hai khu trại giam và phòng thí nghiệm đều đã tắt đèn. Để tiết kiệm điện, đèn hành lang cũng chỉ thấp cách quãng, bật khoảng một phần ba số đèn, vì thế ở đây rất tối. Lúc đi qua phòng nghỉ của lính gác, Yamashita Tsuneteru dừng chân.

Ở dưới này quanh năm không có ánh mặt trời, cuộc sống khô khan buồn tẻ, binh lính càng nhớ quê hương ghê gớm. Chẳng biết ai đã cất công đi bắt rất nhiều đom đóm, rồi thả vào trong gói giấy như tập quán của nông thôn Nhật Bản làm thành “đèn đom đóm”. Hôm nay, vào lúc này, Yamashita Tsuneteru bỗng cảm thấy đèn đom đóm trong lúc hoàng hôn này rất giống ma trời.

Tuy anh cũng đang nâng hai con “đom đóm”. Trên bức vẽ đặt trong cái hộp lưu ly, chúng đượm một vẻ bi thương.

Dân gian Nhật Bản xưa nay vẫn quan niệm rằng mỗi con đom đóm chính là một hồn ma.

Bộ đội 429 đã thành lập ở khu nhà ngầm này hơn một năm, đã có bao nhiêu sinh linh biến thành hồn ma?

Nghĩ đến đây Yamashita Tsuneteru thấy sống lưng mình lạnh toát. Anh sải bước đi xa cái đèn đom đóm, đến trước cửa căn phòng nhốt các “khúc gỗ”.

Phụ nữ trong bọn họ chỉ chiếm tỷ lệ rất nhỏ và thường bị nhốt trong các căn phòng bốn bề là tường. Yamashita lấy chìa khóa mở cửa. Bên trong còn 1 lần cửa song sắt nữa. Đây là phòng chỉ để nhốt các tù nhân “cuồng bạo”. Hà Linh Tử ngay từ đầu đã có hành vi chống đối nên đã bị đưa thẳng vào đây.

Lúc này nàng đang ngồi xếp chân bằng tròn, hình như là thiền định. Tiếng lách cách mở cửa cũng không khiến nàng chú ý.

- Anh đã nghĩ, đã tự hỏi mình suốt ngày hôm nay, và hiểu rằng anh không thể nào quên em... đúng thế. Yamashita đặt chiếc đèn dầu lên mặt bàn ở trên cửa, ngồi xa nàng một khoảng nhất định. Anh cũng không hiểu tại sao mình lại đến tìm nàng, mình định làm gì, muốn có được cái gì.

Hà Linh Tử vẫn tĩnh tọa, không nói một lời. Sự im lặng chẳng khác gì một mũi dao đang chích vào con tim anh.

Chẳng rõ hôm nào sẽ có một con dao giải phẫu thật sự rạch trên da thịt thanh xuân của Hà Linh Tử...

Nghĩ đến đây Yamashita Tsuneteru thấy ghê rợn kinh khủng.

Anh bỗng nhận ra rằng khả năng đối kháng với sự tàn nhẫn của anh đã "thụt lùi" dưới "chuẩn mực" khi mới bước vào học viện quân y lục quân.

- Em không thể ở chốn này, anh sẽ cố gắng để em được tự do. Yamashita không biết nên tiếp tục độc thoại như thế nào nữa. Sẽ thỗ lộ nỗi tương tư của mình? Hay trách nàng đã lẳng lặng bỏ đi?

Cho nên anh đành vội vã kết thúc chuyện đi, đứng lên quay người... Hà Linh Tử bỗng lên tiếng:

"Những kẻ không nên ở đây, chính là các anh"

Yamashita sững sờ, rồi chợt nhớ ra lý do Linh Tử bị bắt giam: nàng là người chống xâm lược. Không hiểu sao anh thấy toàn thân như đang nhộn nhạo nổi mụn nhọt.

"Linh Tử... hãy cho anh biết... có phải khi ra đi năm xưa em đã nhìn thấy trước cảnh tượng chúng ta gặp nhau như thế này không?" Chính Yasuzaki Munemitsu đã sớm nói với anh rằng đám tù nhân mới đến đều có năng lực hơn người thường, một số có thể "nhìn" thấy tâm tư của người khác, có khả năng "thấu thị" tận lực phủ ngũ tạng của người khác, có thể đối thoại với người chết, có trí nhớ phi thường, nhìn một lần không bao giờ quên. Nghe các sĩ quan ở Ban kỹ thuật đặc biệt nói, Hà Linh Tử có thể cảm nhận được mỗi nguy hiểm sắp xảy ra, nói cách khác, tức là "nhìn thấy" tương lai. Cũng vì thế nàng đã nhiều lần thoát khỏi các cuộc vây giáp, truy lùng của cảnh sát hình sự, hiến binh và đặc vụ Nhật Bản, tổ chức ám sát và mọi tin tình báo rất thành công.

Hà Linh Tử lại im lặng. Bên ánh đèn dầu nhạt nhòa có thể nhìn rõ ngực nàng đang phập phồng. Lúc này và khung cảnh này, bất cứ chuyện xưa nào đều là hành hạ đối với bất cứ ai. Em không nhìn thấy gì hết, vì hồi đó em đang đắm mình trong tình yêu. Người đã nhìn thấy trước cảnh tượng ngộ này, là mẹ em. - Linh Tử cố giữ cho giọng nói của mình được bình thản.

Thì ra là thế, Yamashita Tsuneteru bỗng nhớ đến câu nói của bà Watanabe Linh Tử khi lần đầu gặp anh "Anh ta sẽ khiến con phải đau khổ"

Bà Watanabe Linh Tử ko còn đôi mắt nhưng bà có thể nhìn rất rõ những điều bất hạnh xảy ra năm năm sau! Nhân vật chính của bi kịch là con gái bà và người yêu ngày trước.

Bởi thế, khi Yamashita Tsuneteru định ngỏ lời kết hôn với Linh Tử, hai mẹ con đã bất ngờ ra đi! Dịp ấy cũng là khi Nhật Bản chính thức xâm lược TQ. Đang giữa đêm thu lạnh lẽo nhưng trán Yamashita Tsuneteru vã mồ hôi.

- Bác gái...thấy tương lai, vì thế em đến đây.

Em cũng dự kiến được ngày hôm nay ư? Anh ko sao tưởng tượng nổi Linh Tử có thể nhìn thấy trước cảnh ngộ bi thảm của mình, sẽ gặp lại người yêu năm xưa trong cái nhà tù này và 2 người ở hai cực chính nghĩa – tà ác.

Ai là chính nghĩa? Ai là tà ác? Anh bỗng nhận ra thế giới của mình đang lật nhào.

- Cuối cùng...rồi sẽ thế nào?! Anh dường như sắp rú lên, nhưng rồi vẫn kiềm chế được mình. Hãy cho anh biết, cuối cùng sẽ ra sao?

Em cũng nhìn thấy, y hệt mẹ em đã nhìn thấy. Linh Tử đã trở lại giọng nói đều đều bình thản.

Em đã nhìn thấy trước cái ngày này...tại sao em còn mạo hiểm? Tại sao em ko né tránh tai họa? Yamashita Tsuneteru ko thể tiếp tục kiềm chế cảm giác tuyệt vọng của mình.

- Em có thể thấy trước tương lai, nhưng ko có nghĩa là có thể thay đổi tương lai. Linh Tử càng nói càng bình tĩnh, Ông trời đã ban cho mẹ con em khả năng này, em rất tự hào vì mình đã đi đúng hướng, đã làm những việc có ý nghĩa đối với đất nước và các bậc cha anh, đã bảo vệ lẽ phải và chính nghĩa. Em coi như mình đã sử dụng năng lực này rất tốt, dù chết cũng ko hề hối tiếc.

Em điên rồi, Yamashita Tsuneteru đã đến gần ngưỡng cửa của cõi tan nát.

Anh còn nhớ những chuyện hồi chúng ta đang học ở Nara ko? Linh Tử bỗng nhỏ nhẹ chuyển sang đề tài khác.

Yamashita Tsuneteru thở dài thật náo nê: “Đó là những ngày khó quên nhất đời anh!”

- Anh còn nhớ cái tên giả Nhật Bản của em ko?

- Hòa Viêm Ngọc Tử.

-Đúng! Anh ko quên em thật! Linh Tử tủm tủm cười. Yamashita Tsuneteru hiểu rõ mình ko những ko quên nàng mà vẫn còn yêu nàng vô cùng sâu nặng, chỉ vì mấy năm qua những nỗi nhớ và tình cảm nồng nàn ấy đã bị chủ nghĩa đế quốc cùng những cuộc thí nghiệm y học vô nhân đạo che phủ. Nếu ko có tình cảm ấy thì giờ đây anh ko thể có cảm giác mãnh liệt dữ dội nhưong này.

Linh Tử hỏi: “Anh có biết tại sao em lại có cái tên kỳ cục ấy ko?”

Anh lắc đầu.

Vào những năm cùng thời đại của cha em, có 1 nữ hiệp tên là Thu Cẩn, đã từng du học Nhật Bản, người ấy hiểu rõ sự nhu nhược của triều đình nhà Thanh: buông xuôi trước sự hoành hành của lũ ngoại khấu (kẻ cướp ngoại bang) nên đã tham gia cách mạng. Là phận nữ nhi nhưng bà đã viết nên những vần thơ hùng tráng, như “Mãnh tướng dù rơi đầu vạn kiếp, cũng quyết ra tay chuyển càn khôn” để khích lệ rất nhiều nhân sĩ cách mạng như cha em. Vì bị nội gián bán đứng nên bà đã bị triều đình nhà Thanh bắt rồi sát hại. Em đã trưởng thành từ câu chuyện về nữ hiệp ấy.

- Vậy thì Hòa Viêm là triết tự từ chữ Thu và Ngọc tức là Cẩn! Yamashita Tsuneteru cảm thấy hôm nay mình mới bắt đầu thật sự hiểu về người con gái mà anh yêu say đắm.

Anh rất giỏi hán ngữ, anh có còn hay làm thơ từ ko? Linh Tử đứng lên, rất duyên dáng.

Anh lắc đầu, rồi lại gật đầu “Anh chỉ đôi khi... À, anh còn điều này muốn hỏi em: Sao mẹ em có thể chấp nhận việc em cho anh cái hộp lưu ly có bức vẽ 2 con đom đóm? Yamashita Tsuneteru tay nâng

cái hộp”

Anh vẫn còn giữ nó kia à? Trong bóng tối, liệu có phải Linh Tử đang tươi cười? hay cười cay đắng?

Mẹ em đã cho em bức vẽ đom đóm này rồi, em muốn cho ai là quyền của em.

Yamashita Tsuneteru thở dài, im lặng. Rồi bỗng nói: “Anh muốn chứng minh rằng anh có thể làm thay đổi những điều mà mẹ em và em dự báo”

62

- Đại tá Kuroki Katsu giục anh khẩn trương hoàn thành bản kế hoạch thí nghiệm! Yasuzaki Munemitsu đã lơ mờ nhận ra những nét khác lạ của Yamashita Tsuneteru trong những ngày gần đây.

Yamashita Tsuneteru đưa cho Yasuzaki Munemitsu 1 xấp giấy: “Đây! Tôi đã phác thảo kế hoạch làm thí nghiệm đối với từng đối tượng mới chuyển đến”

Yasuzaki Munemitsu giờ xem, rồi lạnh lùng nói: “Sao ko thấy tên Hà Linh?”

Yamashita Tsuneteru nói: “tình hình về cô ta hơi phức tạp, hình như khả năng đặc biệt của cô ta sau này mới có, sau khi bà mẹ qua đời, cô ta mới có khả năng dự báo. Tôi đang định bàn với anh, có nên xếp cô ta vào loại đối tượng đặc biệt ko?” Anh đang nghĩ cách nói thẳng với Kuroki Katsu, thừa nhận về tình yêu của mình ,anh có ý riêng tư, xin tha cho Linh Tử.

Yasuzaki Munemitsu nói “Mọi việc chúng ta làm trong giai đoạn này vẫn là mò mẫm, anh đừng nghĩ quá xa xôi, cứ nên đặt kế hoạch đi. Đại tá Kuroki Katsu và ban kỹ thuật đặc biệt có ý cho rằng việc giải phẫu mới chỉ là bước đi thứ nhất, chỉ là thăm dò mà thôi”

Bước tiếp theo thì sao?

Các đối tượng tất nhiên ko thể sống lại, sẽ có 1 tập khác đến, lúc đó sẽ là hành động căn bản của bộ đội chúng ta. Cụ thể là gì, Đại tá Kuroki Katsu sẽ lại gọi điện bố trí sau.

Lúc này chợt có tiếng khóc của trẻ sơ sinh vẳng đến!

Nghe tiếng khóc, đoán biết ko chỉ có 1 hay 2 đứa trẻ.

Yamashita Tsuneteru ra khỏi phòng làm việc, đi về hướng có tiếng khóc. Anh thấy ở hành lang của ban được phẩm Đại Đông Á có nhiều phụ nữ trông giống như y tá, mỗi người đang đẩy 1 chiếc xe nhỏ, tiếng khóc vang ra từ những chiếc xe này. Một lính cần vụ dẫn dò họ: “Tầng 2 đã bố trí giường và phòng đã đánh số, cứ đưa vào vị trí theo số đã quy định”

“Những thứ này đều là tương lai của chúng ta”. Tiếng Yasuzaki Munemitsu vang lên phía sau Yamashita Tsuneteru.

Lòng anh trĩu nặng.

Yamashita Tsuneteru ngồi trong thư viện ở kiến trúc ngầm, đang giờ những cuốn tạp chí y học nhưng anh không sao có thể tĩnh tâm. Những tiếng khóc của trẻ sơ sinh vừa rồi khiến anh có cảm giác sứ mệnh của bộ đội 429 chẳng khác gì sứ mệnh của ma quỷ và mình là sứ giả, là tráng đinh của ma quỷ. Tại sao lại cần trẻ sơ sinh? Rõ ràng là Yasuzaki Munemitsu đã biết rõ kế hoạch tiếp theo nhưng ko muốn tiết lộ với anh. Có lẽ trong con mắt của Kuroki Katsu và Yasuzaki Munemitsu, kể từ sau khi Hà Linh tử bị đưa đến đây, mình đã bị coi là “ý chí mềm yếu” khó bề qua được lần thử thách này.

- Số 187 cần cấp cứu! Bên ngoài vọng lại tiếng hô của lính y tế trực ban.

Số 187 chính là số buồng của Hà Linh Tử!

Yamashita Tsuneteru lao ra khỏi phòng làm việc, anh lấy làm lạ: đa số các tù nhân bị đưa đến đây đều trẻ khỏe, trước khi bị làm thí nghiệm đều được hưởng điều kiện sống khá tốt, cách nhật lại khám sức khỏe, được ăn ngày ba bữa đầy đủ dinh dưỡng, được tập thể dục theo giờ quy định, thậm chí còn được sinh hoạt văn thể. Trong những năm chiến tranh khốc lửa như thế này, được sống như thế đã là rất dễ chịu. Tất nhiên mọi chuyện sẽ chấm dứt ngay sau khi bị giải phẫu. Chính vì thường xuyên được kiểm tra sức khỏe cho nên rất hiếm khi có người phải cấp cứu. Anh hầu như ngày nào cũng kín đáo quan sát Linh Tử, bằng con mắt của người đã được đào tạo y tế, anh thấy nàng rất khỏe mạnh.

Linh Tử đã ngất xỉu thật, Trán ướt đầm mồ hôi, sắc mặt trắng bệch, đôi môi tím tái. Không phải là giả vờ ngất.

Anh đích thân làm các thao tác cấp cứu, sau 1 hâu, nàng đã hồi tỉnh.

Mặt nàng đầm đìa nước mắt, đã yêu nhau bao năm, anh chưa bao giờ thấy nàng khóc bi thương như thế này.

Tại sao?

Anh bảo lính cần vụ ra ngoài, rồi hỏi: “Linh Tử, đã xảy ra chuyện gì thế? Anh muốn biết tiền sử căn bệnh của em...?”

Linh Tử hơi khép đôi mi, môi khẽ mấp máy. Anh ko nghe rõ nàng nói gì, bèn cúi áp sát nàng. Nàng bỗng giơ đôi tay choàng lấy cổ anh, rồi ghì chặt. Lúc này anh mới biết đôi tay nàng cứng cáp, có sức mạnh ko thua kém bất cứ một nam giới nào.

Anh định vùng ra, nhưng bỗng 1 ý nghĩ trời dậy: tội gì phải thế! Cứ để cho nàng giết, mình sẽ khỏi phải đau buồn. cuộc sống thì đáng quý thật, nhưng ít ra anh cũng được chết trong tay người yêu. Chỉ tại cái cuộc chiến tranh đáng ghét này đã hủy diệt mọi hi vọng và tình cảm tốt đẹp.

Linh Tử bỗng buông tay ra, và nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt anh. Nàng đặt lên môi anh 1 nụ hôn, và thở thè “anh thật sự muốn giúp em trốn khỏi đây chứ?”

Yasuzaki Munemitsu đem theo 2 lính cần vụ rào bước vào buồng số 187, đi sau ko xa là Yamashita Tsuneteru. Vào rồi, Yasuzaki Munemitsu hỏi “Nghe nói cô Linh Tử có ý cung khai tin tức để đổi lấy tự do, điều này rất tốt. Nhưng chúng tôi là cơ quan nghiên cứu, có thể thả cô hay ko, cần xin chỉ thị của

cấp trên trong quân đội thiên hoàng và ban kỹ thuật đặc biệt đã”

Linh Tử mỉm cười: “tôi mời anh đến, tôi tạm nói ra họ tên vài người để anh báo lên ban kỹ thuật đặc biệt, họ sẽ xem xem có đáng để trao đổi với tôi không. Tôi biết vài trăm họ tên và các sự kiện”

Được ,cô nói đi!

Tin tức báo lên ban kỹ thuật đặc biệt, các binh sĩ bình thường có nghe được ko?

Yasuzaki Munemitsu xua tay, để cho các hiến binh lui ra ngoài, trong buồng chỉ còn anh ta và Linh Tử.

Cửa vừa khép lại, Linh Tử bỗng nhảy bổ vào Yasuzaki Munemitsu, anh ta định né người nhưng đã muộn, đôi tay bị đeo còng của Linh Tử đã ghì chặt lấy cổ Yasuzaki Munemitsu. Động tác quá nhanh, ghì quá mạnh, anh ta hoàn toàn bị bất ngờ.

Cổ đau ghê gớm, họng dường như sắp bị vỡ tung, nghẹt thở, khiến Yasuzaki Munemitsu ko thể giãy giụa, có lẽ chỉ một mình anh ta nghe thấy tiếng hít thở.

Nhưng anh ta vẫn nghĩ được điều này: Thì ra Linh Tử cũng có tài quyền cước. Thế thì câu chuyện ly kỳ về bà mẹ cô ta, Watanabe Linh Tử lại càng dễ hiểu: hạ sát bộ trưởng hải quân, bị truy nã 20 năm, bà ta vẫn ung dung 20 năm đứng ngoài vòng pháp luật. Chắc chắn nữ tặc ấy có khả năng tiên tri và có tài quyền cước, Cô con gái đã được thừa hưởng.

Vào lúc Yasuzaki Munemitsu gần như chết ngạt, Linh Tử bỗng lỏng tay ra. Yasuzaki Munemitsu định phản công, thì một thanh quân đao đã kề sát cổ anh ta.

Đó là thanh quân đao Yasuzaki Munemitsu giắt ở thắt lưng.

Kể từ lúc này, người là tù binh của ta. Linh Tử lạnh lùng nói, rồi bỗng dịu giọng. Người ấy rất đẹp.

- Cô nói gì? Yasuzaki Munemitsu đang cố nghĩ thật nhanh phải làm gì để thoát hiểm.

-Người ấy rất đẹp. Tôi đang nói về vợ anh, tấm ảnh kẹp trong mảnh gỗ buộc ở chuôi đao, chị ấy rất xinh và hiền hậu...Anh đã biết tôi ko cần mở ra nhưng vẫn nhìn thấy, đúng chưa? Chị ấy rất nặng tình với anh, vài năm sau khi anh chết, chị ấy cũng chết. Thật đáng tiếc, chết giữa lúc tuổi xuân đang rực rỡ. Anh còn đứa con đang trong bụng mẹ nữa, đời nó vắng bóng bố, và cái chết khó hiểu của bố sẽ là nỗi ám ảnh đeo bám nó suốt đời. Nó sẽ cả đời đi tìm câu trả lời, và ...thậm chí phải bỏ mạng, trời đất ạ!

-Thôi đi, mụ phù thủy! Yasuzaki Munemitsu tin Linh Tử có thể nhìn thấy tương lai nhưng ko muốn cô nói ra mọi chuyện.

Các tay hiến binh và Yamashita Tsuneteru nghe tiếng động chạy vào thấy Yasuzaki Munemitsu đang bị đao kề cổ, đều sững sờ.

Các người lùi ra, để cho ta đi ra! Mau lên!

Lúc này Yamashita Tsuneteru mới hiểu Linh Tử nói “giúp em trốn ra” nghĩa là gì. Yasuzaki Munemitsu

là sĩ quan tối cao của bộ đội 429, khi anh ta bị không chế thì phó quan, Yamashita Tsuneteru tạm thời quyết định mọi việc.

Cô Linh Tử nên biết hậu quả của hành vi này rất nghiêm trọng... cô ko thể trốn ra ngoài được đâu!

Anh hãy lập tức ra lệnh cấm kéo còi báo động và đem chìa khóa còng lại đây! Các người tránh cả ra! Tay Linh Tử bị vướng còng nhưng vẫn một tay tóm cổ áo Yasuzaki Munemitsu, một tay cầm thanh quân đao.

Yamashita Tsuneteru hầu như vội vã đưa ngay chìa khóa. Yasuzaki Munemitsu nói: “Đại úy Yamashita mau ra lệnh giết tôi đi!”

Không! Không! Anh là cấp chỉ huy ở đây, tôi ko có quyền làm thế, anh lại là bạn tôi. Tôi ko thể vô lương tâm... Anh và các hiến binh lùi ra khỏi nhà giam, Linh Tử đẩy Yasuzaki Munemitsu đi trước, cô áp sát rồi cùng đi ra.

Linh Tử lại nói: “H mau chóng đưa những đứa bé trên gác đến nhà nuôi dưỡng trẻ sơ sinh. Các người chớ lừa dối ta, ở đây có người có thể nhìn rõ tất cả. Tiếp theo là thả tất cả những tù nhân vừa đưa đến mấy hôm nay. Yêu cầu của ta chỉ có thế!”

Cả đám “gỗ” mới đưa về, ai ai cũng có khả năng đặc biệt, có kẻ còn nhìn xa ngàn dặm. Lực lượng ở đây chủ yếu là các nhân viên y tế, sức chiến đấu có hạn, nếu đám gỗ kia được thả ra, chúng tập hợp lại thì rất dễ giành thế chủ động.

- Chỉ cần cô ko làm hại sĩ quan Yasuzaki Munemitsu thì chúng tôi sẽ đáp ứng yêu cầu! Yamashita Tsuneteru dặn thuộc hạ thả ngay đám tù nhân, đồng thời tập hợp hiến binh đang có mặt, đề phòng bạo loạn.

Yasuzaki Munemitsu lại nói: “Sao anh Yamashita lại dễ dàng thỏa hiệp như vậy? Hãy giết tôi, hoặc giết ngay cô ta!”

-Tôi ko muốn anh phải bỏ mạng.

-Sao anh lại yếu đuối như thế này? Yasuzaki Munemitsu bỗng rướn lên phía trước, có ý muốn tự sát, nhưng bị Linh Tử ghìm lại “Dù người muốn chết, thì cũng phải do tay ta giết!”

Yasuzaki Munemitsu vẫn chưa chịu thôi, lại nói: “Miyamoto, Tanaka! Hai anh phải giết nó, hoặc giết tôi đi! Đây là mệnh lệnh! Anh Yamashita Tsuneteru ko sợ quân lệnh hay sao?”

Yamashita nói: “Bảo vệ cấp trên là chức trách của cấp dưới, mất anh, tổn thất sẽ lớn gấp bội so với mất đi vài tù nhân!”

Đám tù nhân được thả đã tập hợp phía sau Linh Tử, Linh Tử hỏi: “Cậu Phùng, đám trẻ con trên gác thế nào rồi?”

Anh thanh niên được gọi là cậu Phùng nghiêm chỉnh nói: “Bọn giặc đã lên thu xếp, các xe chở đã dc đẩy ra đến cửa. Bọn giặc vẫn chưa kéo còi báo động”

Được! chúng ta cùng tập hợp rồi cùng đi ra.

Đi đâu hả? Một giọng nham hiểm bỗng truyền đến từ ngay sau lưng Linh Tử.

Một họng súng ngắn gi vào gáy Linh Tử. Người cầm súng là 1 thanh niên gầy gò, một trong số các tù nhân vừa được thả ra.

- cô có thể nhìn trước tương lai, thì phải nhìn trước được thất bại hôm nay của mình chứ? Đúng ko? Tiếc rằng cô ko thể cái gì cũng nhìn được, cô ko nhìn ra tôi! Hấn châm biếm. Lúc này Yamashita Tsuneteru mới hiểu ra rằng có đặc vụ được cài trong đám tù nhân. Tình thế bỗng đảo ngược hoàn toàn. Tôi có thể thấy trước tương lai, nhưng tôi ko bao giờ bỏ qua hi vọng Linh Tử lạnh lùng nói. Linh Tử thoáng sợ ý, nên Yasuzaki Munemitsu đã vùng thoát ra được, và lập tức hô lên: “Bắt lại! Bắt cả lũ! Hà Linh Tử... người sẽ là vật thí nghiệm đầu tiên của bọn ta” Anh ta gườm gườm nhìn Yamashita Tsuneteru. Trong ngày hôm nay anh Yamashita Tsuneteru phải viết xong phương án giải phẫu! Tôi sẽ nói với anh về mục đích thí nghiệm. Và, ngày mai anh cầm “dao mổ!”

Các hiến binh bước lại gần người thanh niên cầm súng ngắn, hấn mỉm cười “Tôi là đại úy tình báo viên của Ban kỹ thuật đặc biệt Giang Kinh, các anh có thể hỏi lại đại tá Kuroki Katsu và tổng bộ thì rõ ngay”

Yamashita Tsuneteru ko thể ngờ, sau khi chiến tranh kết thúc, tình báo viên này vẫn tiếp tục nằm vùng ở Giang Kinh nhằm ngăn chặn mọi khả năng có thể làm cho bí mật về bộ đội bí số 429 bị đưa ra ánh sáng.

63

Từ nay anh đừng đến thăm em nữa, Linh Tử nói với Yamashita Tsuneteru đang đứng ngoài cửa.

- Anh ko thể, anh nhất định sẽ...

-Đừng nên dối mình, ảo tưởng. Linh Tử ngắt lời, kết quả của nỗ lực của anh sẽ là 2 chúng ta cùng mất mạng... Em biết cha mẹ anh đã thu xếp hôn nhân cho anh, ở Nara có người đang mỏi mắt trông chờ chiến tranh kết thúc. Anh sẽ lấy vợ, sinh con, Con anh rất có tương lai sự nghiệp và cũng là 1 thầy thuốc... Nàng bỗng im bật, từ từ đi về phía góc nhà.

Đó là tương lai, là số phận của mình ư?

Đôi khi em cảm thấy mình có cái khả năng này lại là 1 gánh nặng. Linh Tử than thở, em ko biết mình nên gắng sức để cải tạo thực tế, thay đổi tương lai, khiêu chiến với số phận... hay là hãy lặng lẽ chờ đợi mọi sự xảy ra theo lẽ tự nhiên? Em cứ hay làm những việc ko thức thời để rồi lần nào cũng thất bại... Chắc trái tim nàng đang khóc.

Nhưng nàng bỗng ngừng đầu, nói: “Tuy nhiên có thể khẳng định 1 điều, nếu em ko làm thế thì đất nước của chúng em sẽ trầm luân, biến thành hạng nô bộc, thành một thứ trên đe dưới búa, ko có tương lai tốt đẹp gì”.

Yamashita Tsuneteru chợt nhận ra điều gì đó, bèn hỏi: “Có phải sáng nay bị ngắt, em đã nhìn thấy

chuyện gì đó?”

- Em nhìn thấy người ta làm thí nghiệm đâm trẻ sơ sinh và em. Có lẽ vì nhìn thấy cảnh tượng quá kinh khủng nên em ngất xỉu

Ngày mai, Yamashita phải làm phẫu thuật nhưng lúc này anh vẫn chưa biết tại sao phải giải phẫu.

Em nói đi, thí nghiệm như thế nào? Có phải em nhìn thấy...anh đang làm không?

Đây là cơ hội cuối cùng của anh...lựa chọn phải quên em đi. Linh Tử nhìn anh và ko nói gì nữa.

Anh đứng ngây người hồi lâu, khi quay người đi ra thì đã thấy Yasuzaki Munemitsu đứng ngay ở cửa từ lúc nào.

Anh muốn biết sẽ làm thí nghiệm như thế nào, sao ko hỏi tôi? Giọng Yasuzaki Munemitsu lạnh tanh. Tôi đang định đi xin ý kiến anh.

Vậy là anh đã nhận nhiệm vụ ngày mai? Yasuzaki Munemitsu hơi dịu giọng.

Phục tùng mệnh lệnh của cấp trên là nguyên tắc cơ bản nhất của quân Nhật Bản.

Yasuzaki Munemitsu vỗ vai anh: “Có lẽ anh bất mãn với tôi vì tôi vì tôi đã đưa anh vào tình thế tiến thoái lưỡng nan, nhưng nên tin rằng tôi chỉ vì sự lạnh mạnh và tiền đồ của anh mà thôi. Anh phải dứt khoát dứt bằng phương pháp trực tiếp và triệt để nhất, hãy dùng đôi tay và ý chí của anh để cắt đứt tất cả”

-Anh nói đúng điều này là có lợi cho nước Nhật và cho cá nhân tôi. Thí nghiệm sẽ là như thế nào?

Anh phải lấy bộ não của Hà Linh Tử ra, cấy vào hộp sọ của đứa trẻ sơ sinh.

Gì thế? Tôi...tôi không hiểu...Yamashita thấy chân tay mình lạnh toát.

Tôi có thể hiểu được sự kinh ngạc của anh. Đây quả là 1 ý tưởng mới lạ của đại tá Kuroki Katsu, anh sẽ hoàn thành cái thí nghiệm y học đáng được ghi vào sử sách! Chúng ta cần tận dụng những khả năng đặc biệt của các tù nhân để bồi dưỡng cho những chiến binh tương lai của quân đội Hoàng Gia Nhật Bản có các khả năng đặc biệt. Nếu thí nghiệm lần này thành công, chứng tỏ rằng những khả năng đặc biệt này có thể cấy ghép và phục chế thông qua các tổ chức của não bộ, chúng ta có thể làm cho hàng loạt người trở thành những chiến binh có khả năng đặc biệt. Anh có thể tưởng tượng, sau 1 năm nữa sức chiến đấu của quân Nhật sẽ tăng đột biến! Ngày mai anh phải lấy bộ não Hà Linh Tử ra cấy vào hộp sọ của đứa trẻ có cùng nhóm máu. Thực ra, chi tiết cụ thể về vị trí cấy ghép và giải phẫu, đại tá Kuroki đã viết rõ cả rồi, chỉ cần anh hoàn thiện nốt là được.

Yamashita Tsuneteru cả đêm ko chợp mắt, Vào những lúc ko muốn nhớ đến chuyện xưa, thì xưa lại tràn về như thác lũ, len lỏi khắp mọi ý nghĩ của anh. Anh lững thững bước đi trong hành lang dài và tối. Anh lại nhìn thấy cái đèn đom đóm trông như ma trôi. Anh lại nhớ đến cái truyền thuyết u ám: mỗi con đom đóm là 1 linh hồn. Ở đây có bao nhiêu linh hồn mà lại tối tăm như thế này? Liệu sẽ còn có bao nhiêu nữa? Liệu Linh Tử có phải là 1 trong số đó? Nàng có biến thành đom đóm để từ trong địa ngục

âm u lạnh lùng dõi nhìn anh ko?

Chàng trai Yamashita Tsuneteru vốn hiền hòa bỗng rút thanh quân đao chém mạnh vào cái đèn dom đóm làm bằng giấy.

Những con dom đóm bay tản ra 4 phía lập lòe những đốm sáng nhỏ xíu, tựa như các u linh được thả ra. Về đến phòng làm việc, anh lại nhìn thấy cái hộp lưu ly đang nhấp nháy như ma trời.

Anh tuyệt vọng, Anh ko thể nào quên Hà Linh Tử. Nhưng anh cũng ko quên lời thề của mình ở đàn tế thần, thề trung thành phục vụ đất nước và thiên hoàng.

Hồi ức, khát khao, sám hối, hứng khởi, yêu mến, rũ bỏ, tàn sát, lãng quên, trả thù, phản bội, tình sâu, nghĩa nặng...chỉ là 1 phần nhỏ trong suy nghĩ của anh.

Nghĩ suốt 1 đêm mà vẫn không biết nên thế nào đây. Đòi người được mấy chốc, mình cầu mong trời ko bao giờ sáng hay sao?

Thực ra, thế giới dưới lòng đất ko bao giờ có bình minh. Cũng tựa như vô số tuyến hành lang luôn luôn tối om và dài hun hút, Yamashita Tsuneteru chậm chậm đi mãi, đôi chân nặng trĩu, cõi lòng còn trĩu nặng hơn.

Nghĩ cả 1 đêm mà đầu anh vẫn cứ trống rỗng.

Các thí nghiệm mọi ngày đều làm ở một gian phòng phẫu thuật rộng rãi ,ở tầng dưới. Giải phẫu Hà Linh Tử hôm nay được đặc biệt làm ở gian tận cùng của tuyến hành lang chính. Yasuzaki Munemitsu hi vọng lại một lần nữa “giết gà dọa khỉ”, cảnh cáo đám tù nhân kia rằng bất cứ hành vi bạo loạn nào cũng bị trừng trị thích đáng.

Đứng xa xa có thể nhìn thấy Hà Linh Tử nằm trên 1 chiếc bàn mổ cỡ lớn, một lọn tóc dài rủ xuống ở mép bàn.

Yamashita Tsuneteru đi dọc tuyến hành lang, những ánh mắt phần nộ ai oán của các tù nhân trong các gian nhà nhỏ còn sắc nhọn hơn cả lưỡi dao giải phẫu, đang nhằm vào khắp người anh.

Gian tận cùng của hành lang đã biến thành phòng vô trùng. Yamashita Tsuneteru thay trang phục phẫu thuật, đeo khẩu trang và đi găng tay. Anh đứng chờ ra bên chiếc bàn mổ. Anh đối mặt với đôi mắt đẹp u buồn của Hà Linh Tử. Oán hờn và khinh bỉ, bi thương và phần nộ, yêu thương và bế tắc, tuyệt vọng và ráng chịu, bao nỗi niềm đều có ở đôi mắt ấy.

Yamashita Tsuneteru ko dám nhìn, anh ngoảnh sang 1 bên.

Trong 1 căn phòng đại phẫu cách đó ko xa, một bác sỹ quân y đang cầm dao mổ đứng bên 1 bé sơ sinh.

Yamashita Tsuneteru chỉ có thể đau đớn nhắm mắt. Đại úy Yamashita Tsuneteru còn định chờ bao lâu nữa? Yasuzaki Munemitsu gắt lên.

Yamashita Tsuneteru hít một hơi thật sâu, cầm lấy cái cưa thép mà gã lính phụ mổ đưa cho. Anh sẽ dùng cái cưa này để xẻ cái đầu tuyệt mỹ của Hà Linh Tử.

Gã phụ mổ bước đến gọt mái tóc của Hà Linh Tử. Theo phương án hôm qua đã bàn bạc, bước 1 của cuộc giải phẫu là bắt đầu cưa từ trán Linh Tử để mở hộp sọ.

Bàn tay lạnh giá cầm cái cưa lạnh giá, rạch đứt vàng trán trắng nhợt. Máu nhanh chóng túa ra nhưng ko nhanh bằng nhịp tim Yamashita Tsuneteru đang đập.

Tim anh đập điên cuồng, dường như lồng ngực ko chứa nổi nó nữa. Anh bỗng ngoảnh đầu sang bên, nôn ọe như định nôn ra tất cả lực phủ ngũ tạng.

“Nhu nhược quá!” Yasuzaki Munemitsu dẫn giọng. Anh ta lớn tiếng nhắc nhở, “thay trang phục vô trùng cho đại úy Yamashita Tsuneteru, rồi tiếp tục giải phẫu!”

Khi Yamashita Tsuneteru trở vào phòng mổ, thì đôi mắt của Linh Tử chỉ có nét thương xót và an lành.

Anh lại cầm cưa. Khi máu tuôn trào lần thứ 2, Yamashita Tsuneteru nôn thật sự. Không kịp ngoảnh sang bên, anh nôn ọe ra khẩu trang, máu tươi tóe lên người Hà Linh Tử.

Anh học ra những ngum lớn máu tươi. Mắt anh bỗng tối sầm, chỉ thấy những đốm sáng li ti như một đàn đom đóm, rồi sau đó cả màn tối chỉ còn lại một con đom đóm đang rất lạnh lùng nhìn anh.

64

Trong bóng tối, mọi người đều trầm mặc, câu chuyện mà ông Yamashita Yuuzi kể khiến ai nấy lặng người, băng khuâng.

-Về sau thế nào? Chắc đó là nguyên nhân khiến ông cụ phải giải ngũ? Quan Kiện hỏi.

- Từ sau sự kiện ấy, cha tôi ko thể làm giải phẫu nữa. Ông Kuroki Katsu chiều cố là bạn cũ với nhau nên ko thi hành kỷ luật gì cả, cho phép cha tôi xuất ngũ. Tất nhiên là phải thế giữ bí mật về “bộ đội 429. Còn đứa trẻ đã nhập não của Hà Linh Tử thì lại sống, thật lạ lùng. Hình như trong đám trẻ con ấy có vài đứa sống được trong 1 thời gian ngắn. Trước khi rời Giang Kinh, cha tôi đã bí mật đem được đứa bé nhận bộ não của Hà Linh Tử ra ngoài ,rồi đưa cho một nữ tu sĩ, nhờ bà ấy đem đến cho 1 cô nhi viện chăm sóc”

Khi ông Yamashita Yuuzi nói đến đây, Quan Kiện chợt nảy ra 1 ý nghĩ, bèn nói: “Xem chừng, có kẻ rất coi trọng việc giữ kín điều bí mật kia, cho nên mới giết nhiều người như thế. Tài liệu này của ông cụ Yamashita Tsuneteru viết không những là chứng cứ rành rành về chiến tranh vi trùng và các thí nghiệm trên cơ thể sống cực kỳ vô nhân đạo mà quân Nhật đã làm ngày trước, nó còn gợi mở cho chúng ta về một điều bí mật lớn, bọn họ đã tạo nên những “chiến binh có khả năng đặc biệt”siêu phàm, những người ấy hiện ở đâu? Ý nghĩa của họ trong quân đội ngày trước như thế nào...Điều này rất đáng để người ta suy ngẫm. Nhưng tôi còn chưa rõ 1 điều: Tại sao ông lại biết được những chuyện này?”

Anh nên nhớ ông Yamashita Tsuneteru là cha tôi! Ông Yamashita Yuuzi cố ý “đơn giản hóa” các vấn đề khác xung quanh câu chuyện dị thường này.

- Nhưng, ông vừa nói là ông cụ Yamashita đã thế “giữ bí mật về bộ đội 429”...

Cha tôi đã mất cách đây 5 năm, việc giữ bí mật ấy đã ko còn là 1 gánh nặng đối với cha tôi nữa. Câu nói có vẻ như cực đơn giản của ông, xem chừng còn khó hiểu hơn cả sách nhà trời!

Quan Kiện ngẫm nghĩ về câu nói của ông ta, rồi lại hỏi: “Tôi có cảm giác rằng ông chưa nói hết. Còn đứa trẻ đã được ông cụ cứu ra ...”

- Người ấy là cha anh, Ông Quan Thiệu Bằng!

- Ôi... thì ra là thế?

Quan Kiện, Yasuzaki Satiko và ông Inouse Hitoshi đều kinh ngạc kêu lên.

Xem ra, tất cả đều ko phải là ngẫu nhiên.

- Chỉ hiem cha anh thì ko có biểu hiện gì lạ, khả năng đặc biệt chỉ thể hiện ở con người anh. Có lẽ điều này phù hợp với hiện tượng di truyền gián đoạn thể hệ mà lý luận sinh lý học y học vẫn nói là rất thường gặp. Mặt khác, khả năng đặc biệt của anh biểu hiện cũng khác Hà Linh Tử. Bà ấy có thể đoán tương lai, còn anh thì chỉ có thể nhìn thấy trước các nguy hiểm cận kề. Nhất là cảm giác đau kỳ lạ của anh thìhình như....hình như thân thể anh có thể cảm nhận nỗi đớn đau của người bị chết oan.

Đây chính là ý nghĩa sự tồn tại của mình!

- Có lẽ, đó chính là “nỗi đau của đom đóm”! Tiến sĩ Yamashita còn nhớ bài từ mà cụ thân sinh sáng tác ko?Tôi có thể đọc thuộc lòng. Quan kiện khẽ ngâm bài từ của ông Yamashita viết sau khi Hà Linh Tử bỏ đi lần thứ hai, ông nhận được vật kỷ niệm vẽ con đom đóm. Hết sức thống thiết

Đề sen sánh cùng

Phòng có đôi én.

Hai ba năm đồng tâm.

Người người muôn trùng quyến luyến .

Muốn được sớm chiều chung màn ẩm, cùng vẽ mây ngài ,

Cùng họa ước nguyện bình sinh...

Mấy câu “Đom đóm biết về đâu...mai rụng, lệ nền trần nham nhở” tuy chỉ nói về nỗi đau tình duyên đứt đoạn, nhưng ngẫm về cuộc tái ngộ sau này của 2 người ở cái nơi này thì nỗi đau về sau mới thực là thâm sâu ghê gớm.

Lúc này nhà báo Kurumada bỗng vội vã đi vào, nói rất hào hứng: “Đã liên lạc được với anh cảnh sát Ba Du Sinh, họ sẽ đến đây ngay. Tôi cũng đã báo cho lãnh sự quán Nhật Bản, sẽ có người đến để cùng làm việc với cảnh sát Giang Kinh giải quyết số tác phẩm gốm sứ mà ông Yamashita Yuuzi đã tìm thấy.

Tiền sĩ Yamashita đã đi lại được chưa?”

Ông Yamashita nói: “Đầu óc thì tỉnh rồi nhưng chân tay vẫn nhão ra, không cựa quậy được”.

Thế thì ông cứ cho tôi biết các đồ sứ ấy đang ở đâu, tôi sẽ canh giữ cho, và giao ngay cho cảnh sát đã - Ông Kurumada nói.

Chi bằng các vị dìu tôi đi đến chỗ đó để tìm.

- Được, thế thì phiền anh Quan Kiện và cô Satiko ngồi chờ 1 lát nhé! Hai vị nhà báo đỡ ông Yamashita đứng lên, nhưng ko sao dìu đi được, vì khổ người ông rất cao to.

Quan Kiện nói: “Tuy nhiên, cũng muộn mất rồi. Không rõ các vị đã tiêm cho chúng tôi thuốc gì, đúng là đã tỉnh lại được nhưng chân tay còn tệ hơn trước, Không cần tác động đến hành tủy mà có thể gây tê rất rộng, thuốc gì mà tài thế?”

Sao thẳng nhãi kia cũng nhận ra được nhỉ? – Kurumada hỏi.

- Ông Inouse Hitoshi thao tác rút thuốc, tiêm thuốc rất chuyên nghiệp, trái hẳn với lời các vị vẫn tự nhận là “con một sách”, các vị xuất hiện cũng rất đúng lúc, chục năm trước cha của Satiko bị giết, năm năm trước có vụ cướp đồ sứ và giết người, gần đây xra hàng loạt án mạng... Một sợi chỉ xuyên suốt tất cả, thì dường như 2 vị cùng hợp tác, nên mới khiến cho các vụ án trở nên tuyệt đối kín kẽ như vậy!

Còn việc tại sao hai vị muốn có được các đồ sứ kia, tôi cho rằng, vấn đề rất có thể nằm ở câu chuyện lịch sử mà ông Yamashita Yuuzi vừa kể. Ông cụ Yamashita Tsuneteru là người tốt, ko muốn câu chuyện bị ai ngày xưa bị vùi đi, nhưng ông cụ cũng là người nhu nhược, nên đến chết vẫn ko dám công bố sự thật với đời. Đặc biệt là cách đây năm năm, khi gia đình các nạn nhân của chiến tranh vi trùng đã rầm rộ tố cáo chính Phủ Nhật Bản, ông cụ nhất định sẽ nghĩ cho sự an toàn của gia đình, của con trai Yamashita Yuuzi và các con cháu. Trước đó, chắc chắn ông cụ đã từng bị đe dọa.

- Đúng thế đấy! Ông Yamashita Yuuzi nói. Hai vị nhà báo muốn có được “Huỳnh hỏa trùng tương vọng” vì tác phẩm gồm sứ nghệ thuật ấy đã ghi lại 1 giai đoạn lịch sử của quân đội Nhật mà chưa ai biết đến.

Đồ giả “Huỳnh hỏa trùng tương vọng” bị đập vỡ ở đây, chứng tỏ 2 vị đang muốn có được cái bí mật bên trong đồ sứ! Chắc ông cụ Yamashita Tsuneteru đã ghi chép lại tất cả, cất giấu trong tác phẩm. Các vị ko hề mong nó được thấy ánh mặt trời! Các vị là ai? Tại sao lại biết rõ tất cả mọi việc? Các vị có quan hệ thế nào với Kuroki Katsu? Quan Kiện đã hiểu ra tất cả.

Ông Yamashita nói: “Để tôi phát huy trí tưởng tượng xem nào. Vào thời đại Nara tương đương với thời thịnh Đường Trung Quốc, có 2 viên tướng nổi tiếng, cũng là huynh đệ hoạn nạn có nhau. Hai vị này đã trở thành hai họ tộc thế gia là Kuroki và Inouse. Ông Inouse Hitoshi ạ, tôi ngờ rằng ông là con út đã tự sát rất ly kỳ của ông Kuroki Katsu – chàng trai tài ba cũng học y khoa. Chính là ông! Ông đã được đổi danh tính, rồi trở thành phần tử thuộc chủ nghĩa quân phiệt, sang Trung Quốc làm gián điệp. Cho nên ông ko thể dùng họ Kuroki, phải đổi sang họ Inouse là một họ rất được gia tộc ông tôn kính. Và, chắc Kuroki Katsu cũng chưa chết, ông ta thao túng tập đoàn cánh hữu...các người...có phải các

người chính là hung thủ sát hại cha tôi ko?”

Inouse Hitoshi tức tối quát: “Đừng lảm nhảm nữa! Ông có chịu nộp “Huỳnh hỏa trùng tương vọng” ra không?”

- Nếu tôi nói ra thì các người cũng ko để cho tôi sống sót đâu! Tuy nhiên tôi đã bố trí cả rồi. Cha tôi đã cho tôi biết tất cả, đã có những người khác biết rõ, nếu tôi bị hại thì sự thật sẽ lập tức được đăng trên đầu trang nhất các tờ báo lớn! Các người đã sai to vì đánh giá thấp ảnh hưởng và nhân cách của tôi! Ông Yamashita Yuuzi vẫn rất điềm tĩnh khiến Quan Kiện phải trầm khâm phục.

-Thực ra, chỉ cần mọi người đều kín mồm kín miệng thì địa ngục sẽ bớt đi không ít oan hồn, Kurumada nói.

Nhưng nếu cứ thế thì tức là tha hồ để cho cái ác hoành hành, nhân gian này sẽ biến thành địa ngục giống như nơi này cách đây nửa thế kỷ. Quan Kiện chỉ có thể trong bóng tối nhìn rõ sự tà ác của 2 “nhà báo” này!

Kurumada cười khẩy: “Thế thì đành để cô bạn trẻ này xuống địa ngục vậy! Họng súng tì vào đầu Yasuzaki Satiko”

Ông Yamashita kêu lên: “Đừng, đừng nên! Để tôi nói vậy”. Nhưng đã muộn, Câu nói của ông đồng hành với tiếng súng nổ vang.

Khẩu súng trong tay Kurumada văng xuống đất.

Inouse Hitoshi chạy vọt ra cửa, nhưng đã bị những chùm ánh sáng đèn pin chiếu thẳng vào mặt. Có người hô lên “Cầm nhúc nhích!”

Lại có thêm nhiều ánh đèn pin. Cảnh sát Trần và 1 số cảnh sát hình sự vũ trang đầy đủ đã vây chặt Kurumada và Inouse Hitoshi.

Nhiều tiếng bước chân lại vang lên, Ba Du Sinh cũng chạy đến ngay, anh hít thật sâu 1 hơi lạnh, rồi nhìn Kurumada nói “Quả nhiên, đúng là các người!”

65

Ba Du Sinh ngờ rằng cái chết của bà xơ họ Sái có liên quan đến cái giếng ở sân sau nhà thờ Đức Mẹ, nên quyết định xuống giếng để điều tra. Các dụng cụ cần thiết đã đem đến đầy đủ, anh cứ nhất quyết tự mình xuống giếng.

Anh bám dây thừng tụt xuống, rọi đèn pin xem xét thành giếng. Đồng nghiệp đứng trên bờ giếng chột nghe tiếng hô “dừng lại”, bèn thôi ko thả dây tiếp nữa. Ánh đèn trên tay Sinh dừng lại ở 1 chỗ trên thành giếng. Thành giếng được xây bằng đá, lâu ngày thiếu ánh mặt trời, đá đã đen xỉn nhưng ở chỗ này lại có 1 chỗ hơi nhô ra, màu lại nhợt nhạt. Sinh áp lại gần, dùng tay lay đẩy. Phiến đá rơi ra, bên trong là 1 cái “hang”. Hang không lớn, nhưng 1 người bò vào thì dư chỗ, hai người thì quá chật. Sinh nói tình hình cho đồng nghiệp ở trên nắm được, rồi anh bò vào hang. Bên trong là 1 ngách rất bí, hơi dốc xuống dần, chỉ đủ cho 1 người bò. Sinh bò khoảng hơn chục mét thì bỗng thấy phía trước có cái gì đó

đen đen chắn lối. Anh soi đèn, và thâm kêu lên “đồ khỉ”

Thì ra là 1 bộ xương người!

Sinh bò vòng qua bộ xương, tiếp tục tiến lên. Bò 1 đoạn nữa lại gặp 1 bộ xương

Cứ thế anh bò dốc xuống, gặp cả thảy hơn chục bộ xương, rồi anh ra khỏi đường ngách này bằng 1 cái hốc khác. Đứng lên, anh nhận ra mình đang đứng trong một gian nhà tối om, trong nhà có 1 bếp đun rất to. bảy tám cái bếp lò và 1 vài cái nồi to. Rõ ràng là 1 gian bếp.

Đây là nơi nào vậy?

Anh đi xem xét suốt lượt 3 tầng kiến trúc ngầm này, rồi kết luận đây là 1 căn cứ y tế bí mật của quân đội Nhật.

Xét phương hướng, vị trí thì đây là dưới nền nhà Trung tâm nghiên cứu y dược Đông Tây.

Liệu có phải bà Sái bị giết vì cái căn cứ bí mật này không?

Cha của cô Yasuzaki Satiko cũng bị giết ở nhà thờ Đức Mẹ, cũng liên quan đến “bí mật về cái giếng” này chăng?

Ba Du Sinh hiểu rằng, tuy vụ án chưa khám phá ra, nhưng điều phát hiện này vẫn là kinh thiên động địa. Anh ko gợn 1 chút hào hứng nào, bình tĩnh báo cáo cấp trên, đề nghị tạm thời giữ bí mật về phát hiện này.

Đêm khuya, khi Ba Du Sinh đang tra cứu tài liệu, tập hợp các đầu mối thì tiếng chuông điện thoại vang lên.

Gay rồi, anh Sinh! Quan Kiện mất tích rồi. Sinh an ủi San đang quá sốt ruột “như muốn nhảy ra khỏi ống nghe”

- Em gọi điện cho anh ấy, thì chỉ thấy im bật. Anh ấy... xưa nay ko dám ko nghe điện thoại của em. Em đã hỏi ký túc xá và gia đình anh ấy, đều ko thấy có mặt.

Sinh lơ mờ cảm thấy bất ổn, nói: “Được, cô đừng lo. Tôi sẽ thông báo cho cảnh sát hình sự đang trực ban ở các khu chú ý quan sát” Thực ra tôi đã bố trí người ở Trung tâm nghiên cứu để quan sát động tĩnh của Quan Kiện, đến giờ vẫn ko thấy báo cáo gì lạ, cho nên cô cứ yên tâm, chắc cậu ta vẫn còn ở trung tâm nghiên cứu”

Chẳng bao lâu sau, các nơi đã báo cáo kết quả về trung tâm.

Tình hình rất xấu: anh cảnh sát được phân công ngầm bảo vệ Quan Kiện đã bị đánh ngất xỉu, Quan Kiện, Yamashita Yuuzi, Chiba Ichinose và Yasuzaki Satiko đều mất tích! Họ vẫn chưa trở về ký túc xá hoặc khách sạn, Satiko thì chưa về chỗ bà mẹ ở ký túc xá giáo viên ngoại ngữ. Tuy nhiên, anh cảnh sát được bố trí giám sát Quan Kiện cho biết, cậu ta vẫn chưa ra khỏi Trung tâm nghiên cứu Y dược Đông Tây.

Sinh và Trần lập tức dẫn 1 số chiến sĩ cảnh sát đến trung tâm nghiên cứu. Vào bên trong, thấy 1 số đồ dùng cá nhân của tổ thí nghiệm vẫn để ở đó, chúng tỏ có thể là họ mất tích ở ngay khu nhà này. Một lát sau họ tìm thấy đường ngầm thông sang Viện mỹ thuật, tiếp đó, phát hiện ra cái thang máy đã hạ xuống sâu và cái cửa to đóng kín.

Không ai biết cách mở cái cửa này. Ba Du Sinh nhớ đến cái giếng ở sân sau nhà thờ Đức Mẹ, anh bèn dẫn mọi người sang đó. Anh xuống trước, dẫn đầu. Mọi người lần lượt chui theo sau. Lên đến khu nhà bếp, họ chia làm 2 nhóm sục tìm. Vì có thiết bị nhìn ban đêm, nên nhóm của cảnh sát Trần đã phát hiện ra Quan Kiện và những người kia đang ở trong 1 căn phòng. Các anh quan sát 2 nhà báo Kurumada và Inouse Hitoshi rất lâu, khi thấy 2 người lăm le ra tay thì thiện xạ cảnh sát đã nổ súng ngăn chặn.

Quan Kiện nghe Ba Du Sinh kể xong, anh nói “Xin cảm ơn các anh, ngoài ra tôi còn phải cảm ơn cô em của tôi nữa”

Ba Du Sinh nói: “Thực ra chúng tôi đã bố trí lực lượng bên ngoài Trung tâm nghiên cứu để bảo vệ cậu quay về trường, ko ngờ cậu lại gặp nguy hiểm trong Trung tâm”

Quan Kiện cười, nói “Anh đừng quên đây là nơi có ma nhiều nhất Giang Kinh. À có lẽ cái ngách mà các anh bò vào là do các tráng đinh năm xưa đã đào để bỏ trốn . Hồi đó quân Nhật đã bắt vài trăm tráng đinh từ các nơi đến đây xây dựng khu kiến trúc ngầm, có một số người cảm thấy có mối nguy về sau, nên đã bí mật đào cái đường hầm ấy. Cũng may, phương hướng lại dẫn đến nhà thờ Đức Mẹ, và lại trúng vào cái giếng”

- Họ có trốn thoát ko?

-Quân Nhật và ban kỹ thuật đặc biệt đã bố trí nội gián cài vào đám người lao động, cho nên kế hoạch đó bị lộ, họ ko trốn được rồi bị sát hại bằng cách đưa vào phòng xi hơi độc, hoặc bị giải phẫu ngay khi còn sống. Quan Kiện kể lại vắn tắt câu chuyện về các tráng đinh thôn Tiểu Lương mà anh mới nghe được.

- Nhưng, anh nói là bắt gặp những bộ hài cốt dọc theo thông đạo, phải chăng chính là các tráng đinh ấy?

Không, hình như hồi đó họ đã bị quân Nhật giết hết...

Vả lại, thông đạo mà họ đào, rồi bị lộ thì quân Nhật ko thể bỏ đó, chắc chắn chúng phải bịt đi. Căn cứ vào các tình hình và lịch sử ở đây, thì tôi suy đoán có phần chủ quan rằng, những bộ xương ấy có thể là quân Nhật đóng ở đây, có lẽ chúng bị buộc phải tự sát. Viên sĩ quan chỉ huy tối cao ở đây là Yasuzaki Munemitsu, có lẽ đã tự mổ bụng tự sát, bộ xương của người ấy nằm trên cái bàn sắt ở cuối hành lang. Năm xưa, khi quân Nhật thất bại, tự sát là hiện tượng rất phổ biến. Yasuzaki Munetmitsu nghe nói quân Nhật chuẩn bị đầu hàng, bao tâm huyết của mình trong ngàn ấy năm sẽ tan thành mây khói, thì tuyệt vọng, phát điên. Hoặc có lẽ dịp đó, khu nhà trên mặt đất đã bị quân TQ chiếm lại rồi. Dù sao, ông ta tự sát thì cũng yêu cầu thuộc hạ phải làm theo. Tôi tin rằng có người cũng tự mổ bụng tự sát, nhưng cũng có 1 số ko muốn thế và tìm cách bỏ trốn, vì thế mà bị giết. Nếu Yasuzaki Munemitsu ra lệnh dùng hỏa lực phong tỏa cửa chính thì trong này sẽ biến thành địa ngục thật sự, ko thể trốn đi đâu. Có lẽ 1 số lính Nhật đã nhớ ra con đường ngầm mà các tráng đinh đã đào, nên họ khơi lại cái đoạn đã

bị bịt lại, và có lẽ họ đã kiệt sức hoặc bị bắn chết nên ko thoát ra. Hai nhà báo người Nhật thông qua 1 kênh thông tin nào đó nên đã biết về thông đạo này và biến nó thành con đường bí mật của họ để vào đây. Tôi thậm chí nghĩ rằng hồi nọ họ đã giết ông già Yamashita Tsuneteru và hai bảo vệ. Họ đã vào bằng lối này, đi thang máy lên phòng công tơ điện phía dưới Viện Mỹ thuật, rồi lên nhà trưng bày số 4. Vì thế các bảo vệ gác cửa Viện Mỹ thuật ko nhìn thấy hung thủ.

- Có lý đây, Điều này cũng giải thích rõ, tại sao sau khi các vị bắt đầu làm thí nghiệm ở viện Mỹ thuật thì Kurumada và Inouse Hitoshi liên tục đến thăm cái giếng và đường ngầm ấy. Họ đang bí mật quan sát quá trình làm thí nghiệm của các vị. Đi đêm lắm, ắt có ngày gặp ma. Hành tung của họ đã bị nữ tu sĩ già họ Sái nhìn thấy. Bà Sái đã bị “ma quỷ” quấy đảo mấy chục năm, nên cho rằng họ là ma, bà luôn cho rằng ma thường từ giếng đi lên, nên mới đặt câyập tự lên giếng để trấn ma. Hai người kia biết mình đã bị lộ, bèn giết bà Sái để diệt khẩu. Ba Du Sinh cũng đã có được sự giải thích hợp lý đối với phát hiện và suy luận của mình.

- Vậy thì động cơ gây án của họ chủ yếu nhằm không để cho bí mật về cái động ma trong lòng đất bị phơi bày ra ánh sáng. Họ tỏ ra hào hứng với các thí nghiệm, vì mong rằng “khả năng đặc biệt” của tôi sẽ giúp ông Yamashita Yuuzi tìm ra đồ sứ đã mất tích. Khi tìm thấy rồi thì họ sẽ ra tay ngay, nhằm triệt để tiêu hủy những ghi chép của ông già Yamashita Tsuneteru năm xưa, hoàn thành cái sứ mệnh mà năm năm trước họ chưa làm được.

Ba Du Sinh quay sang ông Yamashita Yuuzi nói “Tôi muốn hỏi ông, tác phẩm “huỳnh hỏa trùng tương vọng” thật ,đang ở đâu?”

Đúng lúc này cảnh sát Trần bước vào, tay bưng 1 chậu cây cảnh to, hỏi: “Có phải tiến sĩ Yamashita cần thứ này ko?” Quan Kiện đã từng nhìn thấy chậu hoa này trong phòng làm việc, của ông Yamashita Yuuzi, trông 1 cây hải đường tứ quý rất to.

Ông Yamashita Yuuzi đang được chăm sóc, ông gật đầu: “Đúng thế, anh cứ bỏ cây và đi ra”

Có vài mảnh sứ lẫn trong đám đất, Ba Du Sinh ngồi xuống nhặt các mảnh sứ, ghép thành hình 1 cái lọ hoa dài dài.

“Huỳnh hỏa trùng tương vọng?!”

Ông Yamashita nói: “Được anh Quan Kiện và cô Satiko gợi ý, tôi đã đến nghĩa trang Vạn Quốc đào mộ cha tôi...Thật là có tội...Tuy nhiên, tôi biết đó là điều cha tôi mong làm. Thoạt đầu tôi muốn đem nó nguyên vẹn về Nhật Bản, mãi mãi coi nó là kỷ vật tưởng niệm cha tôi. Nhưng rồi, các vụ án mạng ghê rợn liên tiếp xảy ra và mỗi khi nhìn ánh mắt bi ai của Quan Kiện nhớ về cô Hoàng Thi Di, tôi lại nhớ đến di chúc của cha tôi – một bức ảnh chụp “Huỳnh hỏa trùng tương vọng” và 1 mảnh giấy chỉ viết câu thành ngữ của TQ “Bất phá bất lập” (ko xóa bỏ cái cũ thì ko thể xây dựng được cái mới)”

Mọi người đều lặng lẽ nghe và đều hiểu ý nghĩa của 4 chữ “Bất phá bất lập”. Ai cũng hiểu ông Yamashita Yuuzi làm điều gì: ông đã đập vỡ tác phẩm vô giá “Huỳnh hỏa trùng tương vọng”

Lẫn trong đám đất của chậu cây cảnh còn có 1 túi nilon dán kín. Ông Yamashita nói “Trong cái túi này có câu chuyện mà tôi đã kể, và có đủ mọi chi tiết tường tận về cái căn cứ thí nghiệm trong lòng đt, một

đoạn lịch sử bản thảo ác độc”

Quan Kiện và mọi người đã báo cáo với Ba Du Sinh các sự việc xảy ra trong vài giờ vừa qua, cảnh sát hệ thống hóa các lời khai của Kurumada và Inouse Hitoshi cùng các tình tiết khác, đã có thể hiểu được khá đầy đủ về vụ giết người cướp tác phẩm gồm sứ cách đây năm năm và các vụ án mạng mờ phanng thây xảy ra gần đây.

Khi Yamashita Tsuneteru ko chịu đựng nổi áp lực nữa, thoái ngũ trước thời hạn, ông đã từng đứng dưới quân kỳ tuyên thệ với thiên hoàng vĩnh viễn giữ bí mật về bộ đội mang bí số 429. Ông đã giữ được lời hứa, nhưng xã hội luôn vận động, tâm trạng ông ngày càng thấy oán trách cuộc chiến tranh vô nhân đạo và cái chương trình thí nghiệm ko còn nhân tính ấy, ông mong cái bí mật về “bộ đội bí số 429” được đưa ra ánh sáng.

Nếu tự mình nói ra, thì ko chỉ là làm trái lời thề mà còn bị tổ chức ngầm của chủ nghĩa quân phiệt hại ông tan cửa nát nhà, tiêu vong.

Cho nên, ông đã nhét cuốn sổ ghi chép vào trong lòng “Huỳnh hỏa trùng tương vọng” tác phẩm gồm sứ tưởng niệm Hà Linh Tử và các linh hồn bơ vơ trong cuộc chiến tranh ấy. Ông dự định, trước khi chết ông sẽ nói với một người tin cậy, để người ấy cố ý “lỡ tay” làm vỡ tác phẩm này, và thế là tài liệu cất bên trong sẽ thuộc về xã hội. Tuổi mỗi ngày 1 cao, khát vọng công khai hóa cái bí mật ấy càng mạnh liệt. Thế rồi, ông lựa chọn cơ hội triển lãm ở Giang Kinh để sớm thực thi ý tưởng này.

Nhưng gã Koruki Katsu gian xảo vẫn luôn giám sát từng hành động của ông, cánh hữu của hắn còn tổ chức hệ thống mật vụ ở nước ngoài. Các tác phẩm gồm sứ của ông đem ra nước ngoài triển lãm cần được hải quan Nhật kiểm tra kỹ bằng các thiết bị quét hình ảnh, thế là “phần ruột” của “Huỳnh hỏa trùng tương vọng” bị loan tin. Tổ chức của Kuroki Katsu và cánh hữu của y biết tin, bèn đoán rằng ông Yamashita Yuuzi rất có thể giấu trong đó các bí mật về “bộ đội bí số 429” Kuroki Katsu thông báo cho Kurumada và Inouse Hitoshi đội lột nhân sĩ Hội hữu nghị Nhật – Trung và nhà báo cánh tả tìm cách cướp lại “Huỳnh hỏa trùng tương vọng”, nếu chủ nhân ko chịu hợp tác thì giết luôn.

Ông Yamashita Tsuneteru đi chuyến này nặng trĩu tâm tư, cho nên ông cũng đem theo đồ sứ giả để phòng bất trắc. Ông rất nhạy cảm về vấn đề an toàn. Sau khi đến Giang Kinh, ông luôn có cảm giác có kẻ đang theo dõi mình, nên ông đắn đo về việc công khai hóa bí mật. Sau những ngày tiếp xúc, ông cảm thấy nhân viên bảo vệ người TQ là Hoàng Quán Hùng rất đáng tin cậy, bèn bàn việc với ông Hùng. Vào một đêm nọ, ông Hùng mặc quần áo của ông Yamashita Tsuneteru, đội tóc giả để dẫn dụ kẻ theo dõi: còn ông, đi đến nghĩa trang Vạn Quốc để chôn giấu “Huỳnh hỏa trùng tương vọng”. Đó là lý do tại sao cảnh sát phát hiện thấy trên quần áo ông có vân tay và sợi tóc của Hoàng Quán Hùng.

Hai “nhà báo” kia nhận ra mình theo dõi nhầm đối tượng, thì hiểu ra rằng ông Yamashita Tsuneteru đã có phòng bị, họ bèn đến nhà thờ chui xuống giếng, rồi bò vào căn cứ thí nghiệm của “bộ đội bí số 429”, đi thang máy lên phòng công tơ điện của viện mỹ thuật, sau đó vào nhà trưng bày số 4. Ông Yamashita Tsuneteru tuy đã thận trọng nhưng ko ngờ rằng hai ông bạn thân lại chính là sát thủ. Chỉ trong chốc lát, hai người bảo vệ 1 chết, 1 bị thương. Hung thủ nhận ra đồ sứ trưng bày chỉ là đồ giả, bèn ép ông và Quán Hùng nói ra sự thật. Ông kiên quyết ko nói, còn Quán Hùng tuy đã bị thương nặng nhưng vẫn bò lên ghi chặt hai chân của Kurumada. Sau khi phá án xong, cảnh sát Giang Kinh đã dùng thiết bị tiên tiến phân ly được mẫu DNA trong tay Quán Hùng, đã khẳng định được hành động của ông

Kurumada.

Hung thủ bất đắc dĩ phải giết ông Yamashita Tsuneteru và hiểu rằng mình vẫn ko hoàn thành sứ mệnh. Vì “Huỳnh hỏa trùng tương vọng” và cuốn sổ tay vẫn lưu lạc bên ngoài. Hung thủ lại phát hiện ra giáo sư Nhiệm Tuyền – một nhà khoa học ở tuổi trung niên rất say mê nghiên cứu các hiện tượng sinh lý dị thường, và đối tượng thí nghiệm đặc biệt là chàng trai Quan Kiện.

Cũng thật ngẫu nhiên, con gái Hoàng Quán Hùng là Hoàng Thi Di đang làm việc ở phòng thí nghiệm của ông Nhiệm Tuyền, đang yêu Quan Kiện.

Không lâu sau đó, họ phát hiện ra Hoàng Thi Di thường đến thư viện mượn đọc tài liệu sách báo tiếng Nhật, chắc chắn cô ta đang tìm cách gián tiếp để điều tra sự thật về cái chết của cha mình. Điều đáng sợ nhất là cô ta đang tiếp cận sự thật. Cho đến 1 hôm cô ta phát hiện ra hai nhân sĩ hữu hảo người Nhật “sành sỏi TQ” là Kurumada và Inouse Hitoshi ở Giang Kinh. Hai người tỏ ra rất nhiệt tình giúp đỡ Thi Di. Khi cô nói mình đang chỉnh lý các tài liệu để báo cáo với công an Giang Kinh, họ bèn bố trí phương án giết người.

Một lần nọ, Kurumada và Thi Di thỏa thuận gặp nhau ở nhà giải phẫu cũ của ĐH Y Giang Kinh, cả 2 sẽ cùng xem xét các vết tích còn lưu lại về tội ác của quân Nhật trong thời tạm chiến. Thực ra Thi Di và họ quen nhau ít lâu, cô đã tín nhiệm họ, nhưng cô bỗng hơi thấy do dự, nên mới nghĩ cách để bảo đảm an toàn hơn, cô bèn gọi Chử Văn Quang đến nhà giải phẫu gặp cô vì cô ko muốn làm phiền người yêu Quang Kiện cũng có cuộc hẹn vào tối hôm đó.

Nào ngờ khi Chử Văn Quang bước vào nhà thì bị Inouse Hitoshi mai phục (nhằm canh chừng) phát hiện, y xông ra đánh Chử Văn Quang ngất xỉu.

Hoàng Thi Di và Chử Văn Quang bị giết dã man, các tài liệu Thi Di thu thập bấy lâu cũng bị hóa ra tro.

Hai hung thủ đã dùng dao giải phẫu để giết người, chủ yếu là nhằm gán tội cho Quan Kiện. Họ bố trí Gia Cát Thắng Nam là nhằm để cho Quan Kiện ko thể chối cãi gì được. Khi nhóm của ông Yamashita Yuuzi đến Giang Kinh tổ chức thí nghiệm Quan Kiện, thì hai hung thủ này nhận ra 1 cơ hội mới, qua việc thí nghiệm này, chúng sẽ có thể tìm ra bí mật về tác phẩm đồ sứ mà ông Yamashita Tsuneteru đã cất giấu.

“Công khai hóa” mẩu chuyện ông Nhiệm Tuyền sàm sỡ Thi Di chỉ là 1 mẹo vặt, nhưng nếu khiến cho cảnh sát phải mệt óc thì vẫn tốt. Phương Bình bị giết, cũng là 1 thủ đoạn vặt, nó có thể khiến 2 tên ác ma được “thỏa thích biểu diễn” đồng thời cũng đạt được vài mục đích: Có thể gán tội cho Nhiệm Tuyền, hoặc khiến cảnh sát ko sao hiểu nổi việc Nhiệm Tuyền và Quan Kiện cùng có mặt ở hiện trường, mặt khác cảnh sát sẽ phải phân tán sức chú ý và bị tăng thêm nhiều nghi vấn ko cần thiết.

Nữ tu sĩ họ Sái bị chết, vì bà đã nhìn thấy chuyện ko nên nhìn thấy. Hai gã “nhà báo” muốn bí mật theo dõi tiến triển của các cuộc thí nghiệm nên đã thường xuyên ra ra vào vào cái hang dưới giếng. Bà Sái “đi tuần” trong nhà thờ thì ko có quy luật giờ giấc nào nên đã nhìn thấy bóng đen ở giếng. Bà ngỡ là ma nên mới đặt cây thập tự lên miệng giếng. Hai gã nhìn thấy và đã thẳng tay giết bà. Cuộc điều tra ở nước Mệ còn vạch trần 1 thời kỳ lịch sử kinh khủng hơn nữa: trước bà Sái, đã có vài vị cai quản nhà

thờ bị chết rất lạ lùng. Rõ ràng là các vị ấy đã biết về những bí mật rất hiếm người biết, những bí mật ấy chắc chắn có liên quan đến căn cứ thí nghiệm ngầm dưới đất. Các tráng đinh của thôn tiểu lương sau khi trốn ra khỏi cái giếng, thì bị quân Nhật phát hiện, bọn hiến binh bèn truy đến ngay và rất có thể các tù khổ sai ấy đã bị bắt ở ngay sân nhà thờ Đức Mẹ. Các vị chức sắc ở nhà thờ ít nhiều sẽ liên hệ việc bắt bớ này với Ban Kinh doanh dược Đại Đông Á bí hiểm gần đó. Sau khi Nhật Bản bại trận, “bộ đội bí số 429” trở thành bí mật vĩnh cửu. Có lẽ tình báo Nhật Bản cũng có gián điệp ở Giang Kinh giám sát bí mật này. Chúng dùng phương thức nào đó để cảnh cáo các vị chức sắc nhà thờ, sát hại những người nảy sinh hứng thú thám sát Trung tâm nghiên cứu và theo dõi mọi hành động của nhà thờ. Hễ vị chức sắc nào sắp kể ra những cảnh tượng họ đã gặp thì bị giết luôn. Vì thế, trung tâm nghiên cứu tổng hợp Y dược Đông Tây và nhà thờ Đức Mẹ đều trở thành “nơi có ma” đồn đại trong dân gian. Sau này, Kurumada và Inouse Hitoshi sang Giang Kinh “thay ca” nên cái “truyền thống” đáng sợ này vẫn được bảo tồn.

Hai gã hung thủ sử dụng cách giết người tương tự như cách giải phẫu người sống mà quân Nhật đã làm trong các thí nghiệm bí mật ngày trước. Điều này có vài tầng ý nghĩa: sùng bái mô phỏng các anh hùng quân y của “bộ đội bí số 429” năm xưa, trong đó có việc mô xẻ ko dùng thuốc mê (khi giải phẫu cơ thể người đang sống, quân đội Nhật thường ko dùng thuốc gây mê, không cho thuốc mê, thuốc tê can thiệp nhằm quan sát các phản ứng thật sự của con người đối với vi trùng và các chất độc khác.) Đồng thời, hung thủ đã dùng thủ pháp đặc biệt để mô xẻ, nhằm để bẻ gán tội cho Quan Kiện hoặc Nhiệm Tuyên vì cả hai đều học hoặc làm ở ngành y. Và tất nhiên còn phao tin hãi hùng để đe dọa cảnh cáo những người ít nhiều biết chuyện hãy ngậm miệng cho kín.

“Tất cả đều là tội ác của chúng gây ra, vậy thì cái chết của cha Satiko cách đây 10 năm cũng là...” Đây là điều nghi vấn cuối cùng mà Quan kiện vẫn bhoăn.

Ba Du Sinh giở các tài liệu trước mặt, nói: “hiện nay chúng ta có thể đưa ra mục đích rõ ràng để yêu cầu cảnh sát Nhật Bản giúp chúng ta tra cứu 1 số tư liệu” Yasuzaki Munemitsu (ông nội Satiko), Yamashita Tsuneteru và Kuroki Katsu đều là học sinh ở Nara ngày xưa và là chiến hữu. Sau khi Yasuzaki Munemitsu tự sát, bà vợ góa và người con trai là Yasuzaki Hiroshi vẫn được gia đình Kuroki Katsu cứu tế khi Yasuzaki Hiroshi học đại học thì được quỹ của công ty Dược Kuroki tài trợ. Tôi cho rằng, lập trường chủ nghĩa quân phiệt của người này trong thời thanh niên chủ yếu do Kuroki Katsu bồi đắp cho. Vì thế ông ta biết rõ về căn cứ bí mật này, và rất có thể là đã trực tiếp tham gia.

Tuy nhiên, chuyến đi đến Giang Kinh cách đây 10 năm đã khiến cho lập trường của ông ta quay hẳn một trăm tám mươi độ! Về điều này ông ta chỉ nói sơ sơ với bà vợ qua điện thoại. Tất nhiên cũng có thể nhận ra qua việc ông ta tặng nhà bảo tàng bộ con rối bóng của thôn Tiểu Lương. Rất có thể, Yasuzaki Hiroshi đã thổ lộ sự chuyển biến tư tưởng của mình với hai vị đội lột nhà báo “cánh tả” hai tên này nhận thấy ông ta biết rõ bí mật của căn cứ ngầm, sợ sẽ có ngày ông ta nói ra, bởi thế khi ông Yasuzaki Hiroshi đến nhà thờ xem xét lối ngầm dưới giếng, chúng đã hạ sát luôn. Bây giờ mới nhận ra rằng, gã “đạo chích” bị coi là hung thủ trong vụ ấy thực ra chỉ là vật thế mạng cho chúng: hung thủ “mách” gã rằng trong nhà thờ đang có 1 người Nhật Bản giàu sù... Điều này rất dễ kích thích lòng tham, Khi gã đạo chích ấy vào nhà thờ thì “ông người Nhật” đã bị đâm, gã bèn lấy ví tiền của ông ta rồi bị bà Sái nhìn thấy. Gã bỏ chạy chưa được bao xa thì cũng bị hung thủ đâm chết để diệt khẩu. Chúng đã tạo ra tình huống giả: Cả 2 đánh nhau rồi cùng chết... đương nhiên đây mới chỉ là phân tích vậy thôi, chúng ta vẫn phải chờ lấy khẩu cung của chúng đã”

Nhưng tại sao ông Yasuzaki Hiroshi lại bỗng dưng thay đổi lập trường?

- Không ai có thể biết được điều này, Xem xét các tư liệu hiện có, thì ông ta vẫn là 1 học giả nghiêm túc, trong quá trình khảo sát TQ, ông ta đã đi hầu hết các khu vực mà quân Nhật ngày trước đã gây tội ác, cũng đã đọc rất nhiều tài liệu, có thái độ khoa học trong nghiên cứu sự thật lịch sử của bọn xâm lược Nhật, có những nhận hoàn toàn mới về tội ác của quân Nhật và những tổn thất của nhân dân TQ. Tôi còn suy đoán rằng, với kỹ năng của một nhà khảo cổ học, ông ta đã khai thác được “bộ con rối bóng thôn Tiểu Lương” ở khu vực nhà thờ Đức Mẹ, rất có thể đó là do một trảng đình khi trốn ra gấp đã chôn giấu. Những điều này sẽ tác động đồng thời với những hiểu biết của ông ta về các thí nghiệm vô nhân đạo của “bộ đội bí số 429” Một người có lương tri bỗng nhiên tỉnh ngộ, cũng là điều rất tự nhiên.

Quan Kiện khẽ gật đầu, nói: “cho nên, nguyên nhân sâu xa để chúng điên cuồng giết người là nhằm che đậy cái lịch sử bẩn thỉu kia. Chúng tạm thời chưa giết tôi chỉ vì muốn thông qua các thí nghiệm sử dụng khả năng đặc biệt của tôi, hòng tìm ra cuốn sổ tay bí mật của ông” Yamashita Tsuneteru, thứ mà cách đây 5 năm chúng chưa lấy được. Không ngờ, đúng là tôi có giúp ông Yamashita Yuuzi tìm ra tác phẩm nghệ thuật của người cha để lại, nhưng ko phải là bằng khả năng đặc biệt của tôi”

Ba Du Sinh nói “Đúng là như thế, bọn chúng áp ủ mưu toan đã lâu, hòng che đậy sự thật lịch sử ấy, nhưng lẽ tạo hóa luôn ngời sáng, ko bao giờ có thể bùng bít lịch sử”

Vậy thì những cơn đau kinh khủng mà tôi cảm nhận được dưới địa đạo và ở nơi làm thí nghiệm chắc chắn bắt nguồn từ những nạn nhân bị hành hạ đến chết kia, bắt nguồn từ các oan hồn ấy. Nay tôi đã thật sự hiểu rõ những gợi mở của chuyên gia bệnh thần kinh Du Thư Lượng dành cho tôi. Con người tôi, những cơn đau mà tôi phải chịu, khả năng đặc biệt của tôi đều có ý nghĩa, tức là nhằm bóc trần những sự thật lịch sử.

66

Ra khỏi cửa chính của khu sân bay, Quan Kiện đứng lại 1 lát, lòng anh lưu luyến khôn nguôi.

Ông Yamashita Yuuzi sau khi giải quyết xong mọi việc ở Giang Kinh, đã đặt mua vé máy bay, cùng Yasuzaki Satiko và Tokoyawa Takesi trở về Nhật Bản. Quan Kiện và mẹ Yasuzaki Satiko ra tiễn, họ cùng dặn dò và vẫy tay chào từ biệt.

Nhanh thật, tất cả cứ như mới chỉ trong khoảnh khắc. Một chiếc Boeing 747 gầm vang, bay trên đầu. Quan Kiện thầm nghĩ “Thế là h đã ra đi”. Anh bỗng cảm thấy những nỗi kinh hãi phải trải qua gần đây, những tai họa mọi người cùng chịu đựng lại khiến anh có phần bịn rịn với cái “tổ thí nghiệm” đã tan thành mây khói ấy.

Bỗng 1 giọng nữ lãnh lót vang lên phía sau anh “Định hôm nào mời em đi ăn Sushi? Nói lời phải giữ lấy lời đấy nhé!”

Quan Kiện ngạc nhiên, xoay người lại. Âu Dương San đang cười tươi như hoa. Lòng anh thấy băng khuâng vô hạn.

VĨ THANH

Đêm lạnh tuyết rơi, khu buồng bệnh của Bệnh viện trực thuộc số 1 ĐH Y Giang Kinh hết sức tĩnh mịch. Các tuyến hành lang dài hun hút, cũng tối như màn đêm ngoài kia, thỉnh thoảng mới chợt thấy vài bóng áo trắng mờ ảo ra vào phòng làm việc hoặc buồng bệnh nhân.

Nơi tận cùng của hành lang tầng ba là phòng làm việc của bác sĩ lưu trú bệnh viện, một mình Quan Kiện ngồi đó cầm bút viết mãi miết. Sau khi tiễn Yamashita Yuuzi, Yasuzaki Satiko và các bạn Nhật Bản về nước, anh lại trở về cuộc sống sinh viên phẳng lặng. Những tuần lễ với biết bao xáo trộn vừa qua ít nhiều đã ảnh hưởng đến việc thực tập. Lúc ban ngày anh lại nhận thêm 1 lô bệnh án mới ,anh hì hục viết cho đến tận lúc này.

Ngồi lâu, các vết thương do mảnh thủy tinh đâm vào lưng khi ở Trung tâm nghiên cứu mấy hôm trước lại bắt đầu nhức, vết thương ở cổ tay và khuỷu tay cũng bắt đầu “lên tiếng” Anh đành đứng dậy thư giãn 1 lát.

Ngoài cửa sổ, tuyết đang rơi. Trận tuyết lớn nhất ở Giang Kinh kể từ đầu mùa đông đến giờ. Dưới ánh đèn đường, những bông tuyết đang rơi lấp lóa như 1 thứ ánh sáng tối tăm.

Anh nhớ đến cái buổi tối tuyết rơi năm ngoái, giữa giờ tự học cùng Hoàng Thi Di sánh bước ra cổng trường ăn bánh gối.

Trên bàn, một đĩa tương ớt đỏ đỏ, bên cạnh bàn một khuôn mặt tươi trẻ ửng hồng.

Giờ này nàng đang ở đâu? Ở trên thiên đường, giữa những áng mây, nàng có mỉm cười ko?Có nhớ đến mình ko?

Hay là, nàng lại trở về nhân gian? Và đang ở cái thế giới trắng xóa ngoài kia?

Xa xa, phía trước cửa khu nhà, suối tóc dài trải xuống, tấm áo gió mu đen. Chính là Thi Di!

Quan Kiện dụi mắt, rồi lại nhìn xuống dưới sân. Đêm khuya, đã hết giờ vào thăm bệnh nhân từ lâu, bốn bề vắng ngắt.

Dù có 1 cô gái như vậy, tóc dài, mặc áo đen thì cũng phải là đặc biệt. Có nhiều người như thế. Nhưng dường như anh có thể khẳng định bóng người vừa rồi chính là Thi Di. Có lẽ bác sĩ Du Thư Lượng nói ko sai, mình vẫn có ảo giác, hoặc vẫn mắc chứng tâm thần phân liệt mức độ nhẹ.

Rất nhanh, người ấy đã xuất hiện ở cửa khu nhà. Nhưng đứng trên này anh chỉ nhìn thấy lưng người ấy.

Đó là Hoàng Thi Di.

Quan Kiện không thể nhìn nhầm vóc dáng của nàng.

Yasuzaki Satiko rất giống Thi Di, nhưng đã trở về bên kia biển Đông, chính anh đã ra sân bay tiễn cô. Vậy thì có thể là ai?

Thi Di!

Tim anh bỗng đập rất gấp, miệng lẩm bẩm “Thi Di” Anh xô cửa chạy ra ko kịp mặc cả áo khoác.

Không thể chờ thang máy, anh chạy bộ xuống cầu thang.

Thi Di đang đứng trên sân đầy tuyết, quay lưng về phía cửa, vóc dáng mảnh mai, một thiên sứ choàng áo đen.

“Thi Di” Quan Kiện bất giác kêu lên.

Nghe thấy tiếng gọi, nàng từ từ quay lại, trên khuôn mặt sẽ là nụ cười bình lặng, hay vẫn đượm nét bi thương?

Thì ra là Yasuzaki Satiko!

Anh ko biết nói sao, im lặng vì mừng vui bất ngờ, vì ngỡ ngàng, hay vì thất vọng?

- Em đang định gọi di động cho anh, Yasuzaki Satiko giờ chiếc máy di động lên, rồi lại nhìn người bảo vệ đang trực ban ở cửa. Họ ko cho em vào, nói là đã hết giờ vào thăm bệnh nhân.

- Yasuzaki Satiko...chào em...Anh ko biết nên nói gì. Em quên à, anh đã từng nói với em rằng có thể vào bằng lối đi qua nhà ăn ở phía tây...

Yasuzaki nói “Em nhớ sao được? Em cảm nhận về phương hướng rất kém. Đây là phía tây của tòa nhà, em cũng ko thể nhận ra”

Quan Kiện hơi áy náy, cười nói: “Tại anh nói ko rõ mấy...anh tưởng em vẫn đang ở Tokyo?”

Chúng ta vào nhà nói chuyện được chứ? Anh ko mặc áo khoác, ko thấy rét à? Yasuzaki Satiko tươi cười, dịu dàng nói.

Quan Kiện gõ gõ lên đầu mình “Ôi, anh lú lẫn hết cả, sao cứ để em đứng ngoài trời tuyết lạnh thế này...”

Anh nói với người bảo vệ mấy câu, rồi cả 2 cùng bước vào đại sảnh của khu nhà.

-Các vết thương của anh đã ổn chưa? Yasuzaki Satiko quan tâm hỏi, khiến anh cảm động.

-Chỉ xây xước nhẹ thôi mà, ko có gì đáng kể. Tại sao...em mau chóng trở lại ngay thế?

-Thực ra...hôm anh ra sân bay đưa tiễn. Giọng Satiko trầm lắng. Vào lúc anh quay đi, em bỗng cảm thấy ở Giang Kinh có những điều khiến em ko thể rời xa. Cô cúi đầu, Quan Kiện ko nhìn rõ ánh mắt và vẻ mặt của cô.

Lòng anh chột băng khuôn vô hạn.

- Anh biết...mẹ em vẫn ở Giang Kinh. Quan Kiện hiểu rằng mình vẫn hay thế này: thừa biết là mình quá ngổ mà vẫn cứ nói ra.

- Yasuzaki Satiko ngược mắt lên, gượng cười: “Đó chỉ là 1 phần lý do...Hôm đó trở về Kyoto, em cứ day dứt mãi có nên quay trở lại để hỏi anh ko...Em đang muốn cùng mẹ em định cư ở Giang Kinh này” Cô nhìn thẳng vào đôi mắt Quan Kiện.

- Thế thì...hay quá. Hoan nghênh! Quan Kiện ko nhận ra mình đang nói gì.

Yasuzaki Satiko khẽ thở dài “Nhưng vừa rồi anh gọi “Thi Di” đã khiến em giải tỏa được mâu thuẫn trong lòng . Cô bỗng im lặng 1 hồi lâu. Chúng ta đều cần có thời gian ...có lẽ em nên rời nơi này ...”

Bây giờ lại đến lượt Quan Kiện im lặng.

Lòng anh rồi bời.

Yasuzaki Satiko lên tiếng trước “Em phải đi đây, mẹ em đang ở nhà chờ em về”

Em ...về thật ư? Quan Kiện gắng tỏ ra trấn tĩnh, lúc này anh mới nhận ra rằng mình cũng đang bịn rịn.

Có nên níu giữ nàng?

Anh biết, nếu lúc này anh nói ra thì nàng sẽ nhận lời ở lại.

Yasuzaki Satiko gật đầu, mỉm cười “Mẹ em vẫn làm giáo viên ngoại ngữ ở ĐH Giang Kinh, em sẽ còn sang thăm mẹ em, chúng ta vẫn còn dịp gặp lại nhau”

Em nhớ thường xuyên gửi thư và giữ liên lạc nhé! Quan Kiện đã thấy hơi dễ chịu hơn.

Em ...mong anh luôn vui vẻ, Yasuzaki Satiko khẽ nói

Sau khi vụ án được làm sáng tỏ, anh đã vui lên nhiều rồi, tất cả đã suôn sẻ. Quan Kiện bỗng cảm thấy khi từ biệt mà nói mấy chuyện này thì quá nặng nề, bèn mỉm cười: “Anh cũng mong em luôn vui vẻ”.

-Thôi nhé, em đi đây. Yasuzaki Satiko chìa tay, Quan Kiện bắt tay nàng thật chặt.

- Bàn tay thon của nàng mềm mại lạ thường. Quan Kiện như hơi ngớ ngẩn, hồi lâu chẳng thể buông ra.

Có nên níu giữ nàng ko?

Khi Quan Kiện dường như đang ngây ngất miên man thì bỗng thấy có 1 con côn trùng bay lại đậu giữa nơi hai bàn tay đang giao nhau. Thân nó đập chồn lóe sáng dưới ánh đèn hơi tối.

Con đom đóm! Con đom đóm vẫn hay xuất hiện ở những nơi chết chóc!

Quan Kiện rùng mình, rụt phắt tay lại, khiến Yasuzaki Satiko giật mình, mặt đỏ lựng: “Anh...”

Con đom đóm, anh kêu lên.

Đâu? Yasuzaki Satiko nhìn khắp xung quanh, ko thấy bóng dáng con đom đóm nào cả. Hình như anh tưởng tượng ra thì phải? Trời rét thế này làm gì có đom đóm nào bay lượn?

Quan Kiện cũng lấy làm lạ, đúng là ko thấy có con đom đóm nào cả. Anh trấn tĩnh trở lại, rồi nói: “Đề anh tiền em...”

- Anh ko mặc áo khoác...người thì đang bị thương, đừng nên để bị lạnh thêm...ngoài cổng đã có taxi hoặc xe buýt mà! Yasuzaki Satiko lắc đầu quầy quậy, cô tỏ ra rất kiên quyết.

Rất cảm ơn em đã giúp anh, và cùng anh điều tra ra hung thủ giết hại Thi Di.

Đó là câu cùng anh nói với Yasuzaki Satiko. Satiko ngẩng lên cười cười, nói “tam biệt” rồi quay người bước đi. Nàng bước đi rất chậm, hình như mặt đất đầy tuyết này có những sợi tơ vắn vít khó bề gỡ ra nổi, nàng cứ thế đi 1 đoạn, rồi nàng rảo bước, và chạy nhanh dần. Hình như nàng muốn chạy trốn khỏi ánh mắt của Quan Kiện.

Có nên níu giữ nàng ở lại?

Lúc gần ra đến cổng bệnh viện, nàng bỗng lại đi chậm lại. Giống như mặt biển thủy triều đã rút, tất cả trở lại phẳng lặng.

Quan Kiện thấy đầu căng ong ong, khi anh đang day day hai bên thái dương, thì bóng Satiko đã tan biến trong màn tuyết rơi đầy trời.

Anh thở dài.

Anh cứ đứng mãi ở cửa khu nhà, rất lâu. Rồi bỗng nghe văng vẳng một giọng hát không mấy rõ tiếng, hình như 1 anh chàng say rượu đang hát. Cái giọng này nghe quen quen, chính là Toyokawa Takesi!

Anh ta cũng quay lại đây ư?

Có lẽ Toyokawa là anh chàng si tình thật sự, anh ta vẫn đang theo đuổi Yasuzaki Satiko thì phải?

Bất chợt phía tầng trên có tiếng kêu thét lên!

Quan Kiện chợt dạ, vì đó là giọng của Âu Dương San.

Quan Kiện và người bảo vệ chạy ào lên cầu thang. Anh chạy đến phòng làm việc của mình ở tầng ba, thấy cửa đang mở, Âu Dương San đang đứng ngây người trước bàn làm việc.

Anh bước lại gần. Bên trên một hồ sơ bệnh án mà lúc nãy anh vừa mở ra, có 1 chồng sách được xếp ngay ngắn. Đó là chồng truyện tranh, bìa bằng tiếng Nhật hết sức quen thuộc: “Siêu thám tử Conan!”

“Siêu thám tử Conan” bản in đầu tiên!

Âu Dương San chỉ xuống sàn nhà, cô lặng đi 1 hồi lâu mới nói nên lời: “Nhìn kìa, tấm thiệp!”.

Quan Kiện cúi xuống nhặt tấm thiệp đẹp nuốt nà, trên cũng in biểu tượng hoạt hình Conan. Mở ra, anh thấy bên trong có dòng chữ được đánh máy ngay ngắn, chững chạc: “Bạn có vui không?”.

Ký tên: Gia Cát Thăng Nam!

Anh bảo vệ cũng đã chạy lên đến nơi, tay cầm dùi cui cao su và đèn pin, vội vã hỏi ngay “Xảy ra chuyện gì thế?”

Âu Dương San lại nói “Cái phong bì nữa!”

Dưới sàn còn có 1 phong bì, có vẻ như dùng để đựng tấm thiệp. Quan Kiện nhẹ nhàng cầm lên, thấy bên trong có 1 vật nhỏ dài dài. Trong phòng đang có đèn nhưng anh bảo vệ vẫn rọi đèn pin vào xem sao. Quan Kiện mở phong bì lấy vật đó ra. Một lưỡi dao giải phẫu rất mảnh, sắc nhọn, lóe lên một tia sáng dưới ánh đèn pin.

Translated by phoebe & TRẦN HỮU NÙNG

dch

04/10/2009.

Giá bìa : 69.000

If you love this book, please buy it !